

Giới thiệu Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi

Converter: ngocquynh520

Editor: Puck

Số chương: 70 chương

Thể loại: Xuyên không, điền văn, tùy thân không gian

Nhân vật chính: Tô Mặc Nhiên

Phối hợp diễn: Liễu Nghiên Vũ, Bạch Mộ Ngôn, Từ Tường, Kỷ Mân Huyền, Trương Hoài Dật

Câu chuyện kể về một cô gái hiện đại mang theo không gian sống lại thập niên bảy mươi.

Đặc biệt là ở trong cuộc sống đặc biệt kết bạn với hai ba tri kỷ, thu được một ông xã.

Cùng bạn bè tốt sáng tạo ra tương lai tốt đẹp.

Cuộc sống làm ruộng, chuyện nhà chuyện cửa, chủ yếu ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Xuyên không (bắt côn trùng) 1

Editor: Puck - Diễn đàn

Tô Mặc Nhiên, cô gái bình thường thế kỷ hai mươi mốt, đặc biệt duy nhất chính là cô đã từng có một gia đình giàu sang hạnh phúc mỹ mãn, tại sao nói đã từng, bởi vì cha mẹ cô ly dị khi cô mười tuổi, lại tạo dựng gia đình mới của riêng mình, cô cũng có em trai em gái mới.

Cha dượng mẹ kế đều là người bình thường, không có nhiều ý định ác độc, cũng tự nhiên không thể có tính tình thánh mẫu.

Hai gia đình không đánh không mắng cô, mỗi tháng đúng hạn sẽ phát tiền phí sinh hoạt, và lại tiền phí sinh hoạt còn hết sức phong phú, nhưng chỉ dừng lại ở đây, chẳng quan tâm đã là kết quả tốt nhất.

Từ nhỏ cô đã biết, cô đều là người dư thừa đối với hai gia đình, vì vậy từ khi vào cấp ba cô liền ở ký túc xá, mỗi tháng cầm phí sinh hoạt bọn họ cho sống cuộc sống của mình, không có chuyện gì đặc biệt cũng ít quấy nhiễu gia đình bọn họ, đây là chuyện duy nhất cô có thể làm vì cha mẹ ruột của mình.

Cô bình thường không có yêu thích gì khác, chỉ thích xem tiểu thuyết và nghiên cứu nấu nướng. Bởi vì tiểu thuyết xem quá nhiều cũng bắt tay viết mấy quyển, coi như một trong suốt nhỏ, kiếm chút tiền lẻ, mặc dù cô cũng không thiếu tiền.

Vào tháng mười năm 2011 tình cờ cứu một bà cụ nhận được một mặt dây chuyền hình hoa sen bằng ngọc trắng, chất ngọc trắng dịu dàng, phiếm ánh sáng bóng óng ánh, đón lấy ánh mặt trời nhìn vào bên trong dường như còn lưu động một chất lỏng, coi như dù không biết phân biệt tốt xấu, cô cũng biết mặt dây chuyền bằng ngọc

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Xuyên không (bắt côn trùng) 2

Vào tháng mười năm 2011 tình cờ cứu một bà cụ nhận được một mặt dây chuyền hình hoa sen bằng ngọc trắng, chất ngọc trắng dịu dàng, phiếm ánh sáng bóng óng ánh, đón lấy ánh mặt trời nhìn vào bên trong dường như còn lưu động một chất lỏng, coi như dù không biết phân biệt tốt xấu, cô cũng biết mặt dây chuyền bằng ngọc trắng này là một đồ tốt. Cô vẫn hâm mộ nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết có tùy thân không gian, vì vậy quý xui thần khiến nhỏ một giọt máu của mình lên hoa sen bằng ngọc trắng này, không ngờ thật sự khiến cho cô lấy được một tùy thân không gian.

Không gian là một hòn đảo giữa hồ, được đặt là Liêm Tâm cư, đảo nhỏ lớn ước chừng mười mẫu, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, bốn phía đều là nước, trồng đầy đủ loại hoa sen, liếc mắt nhìn không thấy giới hạn. Không gian có tất cả trang bị tiêu chuẩn của không gian, lầu nhỏ, sách quý, rừng trúc, linh tuyến *, suối nước nóng, giếng cò, ruộng thuốc, vườn trái cây, đất trồng rau. Không biết có phải tùy thân không gian do đây chuyển sản xuất trên tiên giới chế tạo ra hay không, bằng không sao đều có thể giống nhau đây? Được rồi, cô hơi nhiều lời.

(*) Linh tuyến: Nước suối thiêng.

Sau khi lấy được không gian cô liền ngây ngô ba ngày, đói bụng liền ăn, mệt mỏi liền ngủ, tỉnh liền ngẩn người cho đến ngày thứ tư mới tỉnh táo lại. Tại sao lại xuất hiện tình huống như thế này? Trong tiểu thuyết không viết, trước kia cô cũng chưa từng có kinh nghiệm có được tùy thân không gian, cho nên tới bây giờ cô cũng chưa hiểu rõ. Dù sao cho dù cô tỉnh như thế nào, không bị đổi thành kẻ ngốc hoặc làm người sống thực vật, cô thật vui mừng. Sau khi vui mừng chính là sợ hãi, sao cô lại lấy được bảo bối nghịch thiên như vậy, theo lý thuyết cô coi như là một người lương thiện người tốt, bình thường sẽ hiến chút máu, hoặc đỡ người già qua đường, nhưng đây hoàn toàn không tới mức có thể lấy được tùy thân không gian, chẳng lẽ nói nhân phẩm bùng nổ hoặc có âm mưu gì?

Gần đây cô nàng Tô này vô cùng say mê tận thế tùy thân văn hơn nửa 2012 sắp tới, khắp nơi trên web đều là tuyên ngôn ngày cuối cùng, trong chớp nhoáng này cô nàng Tô cảm thấy chân tướng, tận thế sắp tới. Sau khi ý thức được điểm này, cô lập tức lấy tất cả tích cóp của mình ra, còn định gửi căn nhà ba phòng này đến chỗ môi giới bán. Căn nhà ba phòng này là năm ấy khi cô tốt nghiệp đại học cha ruột đã mua cho cô, lại gửi cho cô một trăm ngàn ở ngân hàng, bán hết quyền thừa kế tài sản của cha. Tiền gửi trong ngân hàng cũng đủ để cho cô tiêu xài nửa đời sau, chỉ cần cô không tùy ý tiêu xài.

Cô nàng Tô lấp đầy phòng ngâm dưới đất cao ba thước gần ngàn mét vuông trong Liêm Tâm cư, trang bị máy phát điện dầu mazut cho lầu nhỏ, đặt máy vi tính ti vi, mua ô cứng số lượng lớn, tiếp theo đủ loại tiểu thuyết ca khúc ti vi phim trò chơi. (Này này, vào thời điểm này còn không phải tài xuông các tài liệu khoa học có ích sao?)

Cô nàng Tô khinh bỉ nhìn một cái, chuyện như vậy để cho quốc gia quan tâm đi, cô dân chúng nhỏ xem nào nhiệt gì, cuối cùng cô bổ sung chút tài liệu có liên quan đến phương diện nông nghiệp rồi buông tay mặc kệ rồi.

Mạt thế, thực lực và vật liệu đều quan trọng, cô nàng Tô bắt đầu ở trong thư phòng lật xem sách quý, lật tới lật lui, không phải thứ cô có thể luyện chính là chữ viết cô nhìn không hiểu, cuối cùng để cho cô lật tới một quyển bí quyết rèn thể dưỡng thân còn có một quyển trích hoa phi điệp *.

(*) Trích hoa phi điệp: Dùng hoa lá làm ám khí. Trong tiểu thuyết võ hiệp, chân khí đạt đến cấp bậc cao thủ võ lâm, có thể lấy chân khí truyền qua cánh hoa hoặc lá cây, đạt được mục đích đánh bại địch giành chiến thắng.

Bí quyết rèn thể dưỡng thân có thể cải thiện thể chất người ta, loại bỏ tạp chất trong cơ thể, khiến thân thể người ta nhẹ nhàng động tác nhanh nhẹn, còn có thể luyện được “Khí”, cũng chính là nội lực trong tiểu thuyết võ hiệp. Trích hoa phi điệp là một quyển võ thuật ám khí, điều kiện đầu tiên là luyện được khí.

Vì vậy cuộc sống của cô nàng Tô buổi sáng luyện công buổi chiều chuẩn bị vật liệu.

Chuẩn bị xong tất cả, cô nàng Tô ở trong phòng thuê được chờ đợi ngày mạt thế tuyên bố. Đáng tiếc, mãi cho đến năm mới 2012 qua hết ngày tận thế cũng không tới, cô nàng Tô cuối cùng ý thức được mình bị lừa, tức giận bất bình rất nhiều không cần thận từ trên giường té xuống, vừa té trực tiếp ném cô lên trên người cô gái khác trùng tên trùng họ vào bốn mươi năm trước.

Năm 1973, Tô Mặc Nhiên nằm ở trên giường, xem xét đôi tay trắng nõn mảnh khảnh của mình, được rồi, biến thành gầy biến thành trẻ ra. Lại xem xét sắp xếp trong phòng, rất tốt, mặc dù không phải là nhà giàu có gì nhưng coi như là có chút tài sản. Lại thử liên lạc không gian, phát hiện không gian vẫn còn, cũng không bởi vì xuyên qua mà biến mất, cô hoàn toàn yên tâm, bảo đảm lớn nhất vẫn còn ở đó. Về phần những thứ khác, mặc kệ tỉnh ngủ lại nói, trời đất bao la ngủ lớn nhất. Cứ như vậy cô nàng Tô ngày đầu tiên xuyên tới ở trong giấc mộng vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bà Lưu (Bắt côn trùng)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên.”

“Nhiên Nhiên, cháu có ở đây không? Nhiên Nhiên, mở cửa, Nhiên Nhiên.”

Tô Mặc Nhiên đang say ngủ đột nhiên bị một loạt tiếng gõ cửa đánh thức.

“Ai vậy, người nào không có đạo đức công cộng như vậy, không biết tối hôm qua cô đọc tiểu thuyết tới rất khuya, ủa, đây là đâu?” Tô Mặc Nhiên gãi gãi đầu tóc hơi rối bời, mờ mịt nhìn hoàn cảnh xa lạ trước mắt, kể từ sau khi có không gian cho rằng ngày tận thế sẽ sắp đến, cô đã thoát khỏi đám người đã lâu rồi, ai còn biết tìm đến cô? Không đúng, đây không phải là căn phòng cô thuê, đột nhiên cô thoáng nhớ tới cô dường như đã xuyên qua.

“Người đến, làm thế nào, làm thế nào.”

Tô Mặc Nhiên gấp đến mức lập tức từ trên giường nhảy xuống, lỡ như bị phát hiện không phải nguyên gốc có thể bị mang đi hỏa thiêu không?

Tiếng gõ cửa phía ngoài càng ngày càng gấp rút, cô không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng đi mở cửa, đứng ngoài cửa là một bà cụ có mái tóc hơi hoa râm, vẻ mặt vội vàng quan sát cô.

“Bà Lư, sao bà lại tới đây.” Tô Mặc Nhiên vừa nhìn thấy khuôn mặt này, trong đầu cũng nhớ về tình huống của người này, cô lập tức thờ phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo. Bà Lư là hàng xóm nhà cách vách của chủ nhân thân thể này, có tình cảm rất tốt với ông bà nội của chủ nhân thân thể, gần như nhìn chủ nhân thân thể lớn lên, sau khi ông bà nội gặp chuyện không may trong nhà vẫn do bà ấy giúp đỡ chăm sóc.

Bởi vì ông nội Tô mới vừa qua đời, mấy ngày nay tâm tình chủ nhân thân thể rất tệ, ngày hôm qua còn chạy đi cãi nhau một trận với hồng vệ binh đã phê đầu ông nội Tô, lúc này chống đối với hồng vệ binh không khác nào lấy trứng chọi đá, kết quả có thể nghĩ. diee ndda ffileeq uysd doon

(*) Hồng vệ binh hay là Vệ binh đỏ (giản thể: 红卫兵; phồn thể: 紅衛兵; bính âm: Hóng Wèibīng, chiến sĩ bảo vệ đỏ) là danh xưng dùng để chỉ các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn sùng chủ nghĩa Marx-Lenin và tư tưởng Mao Trạch Đông. Trong Cách mạng văn hóa ở Trung Quốc thập niên 1960, lực lượng này được coi là xung kích trong việc đấu tranh, phá bỏ những tập tục hủ lậu trong xã hội, nhưng dần dần lực lượng này đã trở nên quá khích, họ sử dụng bạo lực tra tấn, phá hoại và cướp đoạt tài sản, nhà cửa, bức tử, giết hại những cán bộ, đảng viên, tướng lĩnh và người dân bị họ cho là thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với Mao Trạch Đông và Đảng Cộng sản Trung Quốc. Nạn nhân của các Hồng vệ binh bao gồm cả các lãnh đạo cao cấp trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, Hồng vệ binh đã gây hỗn loạn cho xã hội Trung Quốc, đình đốn sản xuất, hàng trăm ngàn đảng viên bị thanh trừng, nhiều bậc lão thành cách mạng, danh nhân văn hóa bị tra tấn, sỉ nhục hoặc phải chết tức tưởi. Trong chiến dịch Bốn dọn dẹp và tiêu diệt Bốn cái cũ, nhiều danh thắng và giá trị văn hóa truyền thống của Trung Hoa bị lực lượng này phá hủy. Đến khi cách mạng văn hóa kết thúc vào đầu thập niên 1970, lực lượng này bị giải tán.

(**) Phê đầu: Chính là không vừa lòng với người hoặc chuyện, trải qua cho phép của mọi người, cộng đồng tiến hành chỉ ra chỗ sai lầm, sau đó bày ra trên mặt bàn để mọi người cùng nhau tiến hành phê bình người hoặc chuyện này. Khác với phê bình chính là, phê bình có thể một mình phát biểu ở chỗ không có ai, nhưng phê đầu nhất định phải ở chỗ kẻ có quyền thế, hơn nữa nhất định đại đa số người đều biết. Phê đầu là thuật ngữ Trung Quốc, nó là đặc thù thật rõ ràng của cách mạng văn hóa, về sau có rất ít người lại dùng từ này.

“Nhiên Nhiên, cháu không sao chứ, lâu như vậy không mở cửa bà còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, cháu cũng đừng luẩn quẩn trong lòng đi tìm những hồng vệ binh kia gây phiền toái.” Bà Lư tận tình khuyên đưa bé trước mắt, chỉ sợ con bé nhất thời kích động lại chạy đi liều mạng với những hồng vệ binh kia. Những hồng vệ binh kia cũng đều không phải thứ hiền lành gì, xuống tay vừa hung vừa dữ, nào có thể do con bé một cô bé có thể trêu chọc. Bà chỉ sợ cô nhóc này hôm nay lại luẩn quẩn trong lòng đi nào loạn, cho nên sáng sớm bà đã tới gõ cửa, chỉ sợ tới chậm chút cô nhóc này lại đi, may mà không đi còn biết ở nhà ngủ, cũng không biết ngày hôm qua bị Lý Dân thẳng sức sinh kia đánh bị thương như thế nào.

Ông nội Tô Mặc Nhiên là một lão giáo sư, bà nội là bác sỹ trung y, vào niên đại này người như vậy dễ dàng bị phê đầu nhất. Hai cụ vẫn khiêm tốn núp ở trong nhà, nhưng vẫn không tránh thoát, khoảng thời gian trước vẫn bị bắt, khi phê đầu bà nội Tô bất hạnh bỏ mình, ông nội Tô tức giận công tâm sau khi an bài cho Tô Mặc Nhiên xong cũng qua đời. Đừng hỏi cha mẹ Tô Mặc Nhiên ở đâu, cha cô chính là một tên đàn ông cận bã, có tiểu tam vứt bỏ mẹ cô, mẹ cô buồn bức không vui chưa tới mấy năm liền đi gặp Marx rồi, khi cô tám tuổi được mẹ cô đưa đến bên cạnh ông bà nội Tô, hấp hối gửi gắm, cô liền vẫn đi theo hai ông bà sống.

“Bà Lư, bà yên tâm, cháu sẽ không đi nữa, cháu sẽ sống tốt, nếu không sẽ phụ một phen khổ tâm của ông nội.” Cô nàng Tô nghĩ kẻ ngu mới đi liều mạng với những hồng vệ binh kia, nếu như nói CG hiện đại là lư manh, như vậy thời đại này hồng vệ binh chính là thổ phỉ, phá phách cướp bóc thiêu đốt khắp nơi, hiện đại dù sao còn là xã hội pháp chế, bây giờ ấy mà... di ien n#dang# yuklle e#q qiqi on

“Cháu có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi, đều do Lý Dân đồ lòng lang dạ sói này, nếu không phải do nó đi mật báo, làm sao sẽ phát sinh chuyện như vậy.” Bà Lư tức giận vội vã nói. A, đúng rồi, trong trí nhớ của cô gái này là có người đi mật báo, nói nhà cô có bộ sách phản động cùng đồ chủ nghĩa tư bản, ông nội Tô và bà nội Tô mới có thể bị bắt đi phê đầu, xem ra người mật báo chính là Lý Dân.

“Bà Lư, bà yên tâm, cháu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông ta.” Đường như Lý Dân muốn lấy được thứ nào đó của nhà cô, nhưng đòi ông nội Tô không có kết quả rồi mới then quá thành giận đi mật báo với hồng vệ binh, khi hồng vệ binh tới lục soát giống như chỉ điều tra được hai bản sách được gọi là phản động, như vậy ông nội Tô cất giấu đồ ở đâu đấy.

Gia cảnh nhà họ Tô không tệ, cũng coi là thư hương thế gia, người như vậy của cải tích trữ nông hậu, sẽ phải có không ít cất giấu. Trong trí nhớ của chủ nhân thân thể nhà bọn họ giống như ở mặt sau tường có căn phòng bí mật, cô đã từng trong lúc vô tình thấy ông nội Tô đi vào, không phải giấu ở nơi đó đi, Tô Mặc Nhiên có chút không kịp chờ đợi định đến nơi tra xét một chút.

“Nhiên Nhiên, bây giờ cháu còn nhỏ, hơn nữa sẽ phải lập tức hạ phóng * đến Đông Bắc, chuyện này không kịp, đợi sau này hãy nói, lần này Lý Dân đánh cháu bị thương, đoán chừng sẽ bồi thường cho cháu một chút tiền, cháu cũng đừng tâm cao khí ngạo nói không cần, ở nhà ngoan ngoãn tốt, ra cửa nhất thời khó khăn, chừa chút tiền phòng thân cũng tốt.”

(*) Hạ phóng: Chỉ việc điều chuyển cán bộ xuống cơ sở rèn luyện (về nông thôn, đến nhà máy)

Cái gì, sẽ phải lập tức hạ phóng, mặc dù biết có vận động lên núi xuống nông thôn, đó cũng chỉ nghe nói trong sách lịch sử, bây giờ lại muốn đích thân trải nghiệm. Muốn cô một người mười ngón tay không dính nước xuân, bây giờ lại phải xuống đất làm việc nhà nông, cũng không biết thân thể này có

chịu được không

“Bà Luru, cháu biết rồi, bà yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không tiện nghi tên kia.” Ba mạng người nhà họ Tô, một chút tiền sao đủ, cô nhất định sẽ làm cho tên kia ra một số máu lớn.

“Vậy thì bà yên tâm, vậy cháu trước dọn dẹp một chút, đợi lát nữa buổi trưa đến nhà bà ăn cơm.”

“Vâng, bà Luru.”

Tiền hàng xóm xóm, cô nàng Tô lập tức đóng cửa lại, cosplay tằm bảo thủ *, triển khai toàn bộ trạng thái bắt đầu tằm bảo khắp nơi. Rốt cuộc tìm thấy được cửa vào căn phòng bí mật phía sau bức họa trong phòng bếp. Ông cụ này đủ khả năng giấu giếm, ai có thể nghĩ tới phía sau bếp lò sẽ có một căn phòng bí mật?

(*) Tằm bảo thủ: Chuột tìm bảo vật (Tằm bảo = tìm bảo vật)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tằm bảo

Editor: Puck - Diễn đàn

Mở căn phòng bí mật kia ra, cả căn phòng bí mật không tính là lớn, chỉ có ba bốn mét vuông, bên trong chất đống ba thùng gỗ lớn.

Cô nàng Tô xem xét, theo dõi mắt sắc bén của cô, ba rương gỗ này chắc là gỗ Hoàng Hoa Lê thượng đẳng, hơn nữa còn là Hoàng Hoa Lê Hải Nam. Hoàng Hoa Lê Hải Nam trưởng thành chậm chạp, chất gỗ kiên cố, hoa văn xinh đẹp, sắc màu nhu hòa, có mùi thơm, trước kia cô đã từng thấy một chuỗi vòng tay Hoàng Hoa Lê giá bán đến một vạn. Đặt ở bốn mươi năm sau riêng ba rương gỗ này chính là một khoản của cải không nhỏ, cô có hiểu biết đại khái về của cải nhà họ Tô, người dùng được rương gỗ như này gia cảnh sẽ không kém.

(*) Gỗ Hoàng Hoa Lê còn được gọi là gỗ Sưa, trong đó, gỗ Hoàng Hoa Lê Hải Nam được liệt vào một trong bốn loại gỗ trân quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (Tứ đàn, Hoàng Hoa Lê, Kê sí và Thiết lực). Từ xưa, loại gỗ này đã được dùng để sản xuất những vật dụng đắt giá và còn được coi như một cống phẩm cho triều đình.

Cô đi qua mở hòm thứ nhất ra, toàn bộ bên trong hòm là sách đóng buộc chỉ, tờ giấy hơi ố vàng, có phần thậm chí không trọn vẹn, các thể loại khác nhau, đều là vài bản đơn lẻ. Những thứ này cũng đều do ông nội Tô cất giấu. Ông cụ Tô là một lão giáo sư, bình thường yêu thích chính là đọc sách viết chữ đánh cờ, là một văn nhân tiêu chuẩn, từ những thứ ông cụ cất giấu này là có thể nhìn ra được. Tô Mặc Nhiên cẩn thận đóng hòm lại, cái này nếu bị làm hư cô không bồi thường nổi. dieendaanleequydonn

Mở cái hòm thứ hai ra, bên trong là một cặp bình sứ cao chừng bốn mươi cm, mắt nhìn thấy giống như Nguyên Thanh Hoa trước kia trên chương trình tìm bảo vật của CCTV có chuyên gia nói tới. Hai đĩa sứ nền trắng hoa xanh, điêu khắc nhìn không ra niên đại gì.

(*) Nguyên Thanh Hoa: Sứ Thanh Hoa thời Cảnh Đức nhà Nguyên có công nghệ chế tác phát triển càng ngày càng thành thực, giới nghệ nhân gọi tắt là “Nguyên Thanh Hoa”. Sứ Thanh Hoa khởi đầu được chế tác vào thời Đường, là một trong những sản phẩm sứ cao cấp Trung Quốc, các sản phẩm gốm sứ được vẽ hoa văn trang trí bằng nước men màu xanh lam, thuộc loại sứ men màu.

(**) Điêu khắc: Chỉ nơi sản sinh ra đồ sứ

Một bộ lọ thuốc hít, hai mươi bốn chiếc, phần lớn đều làm từ ngọc, đủ loại màu sắc hình thái đa dạng. Một bộ mười tám con dấu Điền Hoàng. Hai chiếc nghiên mực, giống như là Lao Khanh đoan nghiên, một chiếc khắc hình rồng mây, một chiếc khắc năm con dơi. Một đồ rửa bút bằng sứ men rạn, chất men trắng hiện hòa lẫn nhụy, là tác phẩm xuất sắc hiếm có.

(*) Lao Khanh đoan nghiên: Chỉ nghiên mực Đoan Khê ở mỏ đá Lao Khanh.

(**) Năm con dơi: Dơi trong tiếng Trung đồng âm với chữ phúc, năm con dơi chỉ ngũ phúc lâm môn (Ngũ phúc gồm có: Trường thọ - Không chết non hơn nữa phúc thọ lâu dài; Phú quý – tiền tài giàu có hơn nữa địa vị tôn quý; An khang – thân thể khỏe mạnh hơn nữa tâm linh yên bình; Hảo đức – trời sinh tính tình lương thiện hơn nữa rộng lượng yên tĩnh; Thiện chung (chết già) – chỉ có thể dự đoán trước cái chết của mình, khi chết không bị tai họa bất ngờ, thân thể không ốm đau, trong lòng không lo lắng và phiền não, yên ổn hơn nữa tự tại rời khỏi nhân gian)

Còn dư lại còn có năm quyển tranh chữ và một tấm bia đá, tấm bia đá không biết khắc cái gì, hai bộ chữ, ba bức vẽ, cô nhìn không ra được tác giả là ai, chỉ có một thứ cô biết, đó chính là bức tranh vẽ cơ hội đại hạ, đoán chừng không mấy người không biết, đây đúng là tuyệt bút. Những thứ đồ này được cẩn thận cất giấu ở đây, cũng đều là đồ thật.

Cái hòm thứ ba nhỏ hơn hai cái trước một chút, bên trong có một gỏi ngọc, một thanh ngọc như ý, một bức tượng Quan Âm bằng ngọc trắng, còn có ba

chiếc hộp bằng gỗ tử đàn lớn chừng hộp giày. Một hộp đựng đầy đủ đồ trang sức bằng phi thủy, dây chuyền, vòng tay, nhẫn, vật trang sức, mặt dây chuyền, ngọc bài v.v... Trang sức tràn đầy một hộp, nhìn một cái cũng biết đều là đồ cổ. Trong một hộp gỗ tử đàn là tràng hạt, tràng hạt kim cương bồ đề, một pho tượng Phật mạ vàng, hai chiếc vòng bạc, nhìn màu sắc cũng biết thường xuyên mang. Trong hộp cuối cùng để mười thỏi vàng, hai vụn đồng. Những thứ này chắc thuộc về bà nội Tô, có lẽ giống như các loại, trước kia từng nghe bà nội Tô nói, tổ tông của bà là gia đình thế gia vọng tộc. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Tô Mặc Nhiên nhìn xong tất cả mọi thứ bỗng cảm thấy mình phát tài rồi, có những thứ đồ này cả đời mình ăn uống không cần lo. Cô còn chưa kiểu cách đến mức cho dù chết đói cũng phải cất giữ những thứ này, người phải chết còn giữ những thứ vật ngoài thân này có ích lợi gì. Dĩ nhiên dưới tình huống không lo ăn uống cô cũng vui lòng cất giữ những thứ đồ này, dù sao những thứ đồ này tùy tiện cầm đi ra một món đoán chừng cũng có thể làm bảo vật gia truyền, hơn nữa niên đại càng lâu càng đáng tiền.

Tâm tình Tô Mặc Nhiên thật tốt, vung tay lên thu sạch ba hòm lớn vào Liêm Tâm cư đặt trong thư phòng ở lầu hai, liệu hiện giờ cô nàng Tô vật chất đầy trong hầm ngầm và phòng chứa đồ cũng chỉ có thể để ở thư phòng trước. Thu thập xong bảo tàng của mình, tâm tình của cô lập tức tốt rất nhiều, nhớ tới mình còn chưa đánh răng rửa mặt lập tức tiến vào không gian rửa mặt chải đầu thuận tiện ăn điểm tâm ở bên trong.

Ăn điểm tâm xong cô định thu từng món quý giá trong nhà, dù sao cô sẽ phải lập tức đi Đông Bắc cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể trở về, vẫn thu trước thì tốt hơn.

Ừm, ghé quý phi bằng gỗ tử đàn này không tệ, thu, tượng gỗ này không tệ, thu, ống đựng bút chạm khắc này không tệ, thu...

Khi Tô Mặc Nhiên đang thu đồ thu đến cực kỳ vui sướng, ngoài cửa giống như người đến...

“Có người không, Tô Mặc Nhiên, mở cửa, Tô Mặc Nhiên...”

“Cậu tới làm gì? Còn ngại hại nhà họ Tô không đủ lắm? Hay nói cậu tới đền tiền, tôi cho cậu biết, người đang làm trời đang nhìn, cậu sớm muộn gì sẽ bị báo ứng.” Bà Lưu nhìn thấy người đến lập tức xông tới, chặn ở trước cửa nhà họ Tô.

“Bà đồ bà già chết tiệt này nói gì, tôi làm gì, bà đi sang bên cạnh cho tôi...” Nói xong tiến lên một bước định đẩy bà Lưu tới vira.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lý Dân kỳ nhân (bắt côn trùng)

Editor: Puck - Diễn đàn

“Dừng tay.”

Tô Mặc Nhiên mới vừa đi ra cửa chỉ thấy một người đàn ông trung niên định đẩy ngã bà Lưu xuống đất, vội vàng đi lên trước đỡ, bà Lưu lớn tuổi, người lớn tuổi xương đặc biệt giòn dễ bị gãy xương, nếu để cho bà cứ ngã xuống như vậy không thể không ngã gãy chân hoặc cánh tay, cô đỡ lấy bà Lưu đứng vững ở phía sau.

“Lý Dân, ông ăn no không có chuyện làm chạy đến cửa nhà tôi đùa giỡn cái gì, chuẩn bị xong tiền rồi?” Tô Mặc Nhiên mắt lạnh nhìn người đàn ông trước mắt nói.

“A hử, con nhóc như mày còn muốn để cho tao đền tiền, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem, muốn để cho tao đền tiền, không có cửa đâu.” Vừa nhắc tới đền tiền, con tức của Lý Dân lập tức dâng trào, hừ, cõi đời này người có thể để cho ông đền tiền còn chưa ra đời đâu, ông cũng không đền, ông thật sự muốn xem, con nhóc con không cha không mẹ này có thể có cách gì với ông.

Tô Mặc Nhiên nhìn dáng vẻ lưu manh tao không bồi thường tiền cho mày thì mày có thể làm gì tao của Lý Dân thì giận quá hóa cười.

“Con nhóc con này, mày cười cái gì.” Lý Dân bị con nhóc này cười đến sợ hãi trong lòng, sao con nhóc này một ngày không thấy không giống như trước kia.

“Cười ông không nhìn rõ tình thế, ông đánh người bị thương ngay trước mặt mọi người, trường khu phố phán ông đền tiền ông lại dám quỵ nọ, ông đây là hành vi gì, nói lớn chuyện ra ông chính là tổn hại luật pháp phá hư đoàn kết ổn định xã hội, nói nhỏ ông chính là không cho trường khu phố mặt mũi, lời trường khu phố nói ông cũng dám chống lại ngay trước mặt, lá gan không nhỏ.” Tô Mặc Nhiên khoan thai thông thả nói nói.

“Mày... Mày con nhóc kia, đừng tưởng rằng mang trường khu phố tới dọa tao...tao mà sợ người, tao không ăn dáng vẻ này.” die nda nle equ ydo nn

“Mày được đấy Lý Dân, hôm nay mày thuận túy tới để gây chuyện đúng không, đừng tưởng rằng nhà con bé không có người lớn thì mày có thể bắt nạt cô, muốn bắt nạt trước qua cửa của tao đây.” Tính cách bà Lưu cũng dữ dội, nói xong liền vịn tay áo lên xông tới, Tô Mặc Nhiên lập tức kéo bà cụ, nếu thật sự để cho bà cụ xông ra xảy ra chuyện không hay thì làm sao.

“Bà Lưu, đừng xúc động, đừng xúc động.”

“Bà đồ bà già, bà già không chết này, đồ vô dụng, còn muốn vì chút tiền bồi thường như vậy của tôi mà liều mạng với tôi, hừ, bà đánh thắng được tôi sao? Phụ nữ chính là vô dụng.” Lý Dân chê cười nói, nói xong còn thuận mồm nhổ nước miếng.

Người xem chung quanh càng tới càng nhiều, không ít người cũng đứng ở bên cạnh chỉ chỉ chỏ chỏ, chỉ có điều không ai đi lên giúp một tay, thời đại này chính là như vậy, một khi nhà có người bị phê đầu, người có liên quan tới nhà như vậy người ta sẽ phui sạch quan hệ chỉ sợ bị dính líu.

“Lý Dân, chủ tịch Mao đã nói, ‘Phụ nữ phải gánh nửa bầu trời’, ông khinh thường phụ nữ như vậy chính là xem thường chủ tịch Mao.” Ở trong thập niên này cao nhất là chủ tịch Mao, xem thường chủ tịch Mao là tội danh rất lớn.

“Con nhóc mày nói vậy, tao khinh thường phụ nữ khinh thường chủ tịch Mao khi nào?” Lý Dân nghe xong nóng nảy.

“Ông vừa mới nói phụ nữ chính là vô dụng, không phải xem thường phụ nữ thì là gì? Ông còn định chống chế, người xung quanh đây nghe được lời ông nói đều nhiều đó.” Tô Mặc Nhiên nghĩ tới nhất định phải chụp cái mũ này xuống cho ông ta.

“Tao..., đó là tao nói sai, con nhóc mày đừng có mà quan trọng hóa vấn đề lên.”

“Lý Dân, hôm nay tôi đặt lời ở đây, ông đánh tôi đây là chuyện vô cùng chính xác, trường khu phố cũng nói kêu ông bồi thường tiền, tôi thân con gái đi nơi xa như vậy lạ nước lạ cái, không có một chút tiền phòng thân sao được chứ? Ông nói đúng không? Tôi lập tức đi Đông Bắc cũng không biết khi nào mới có thể trở về, ông đền bù cho tôi một chút, chuyện này cứ tính như vậy, nếu không tôi với ông không xong, thò nóng nảy còn cần người đây.”

Nói xong cô từ từ đi tới bên người Lý Dân dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói: “Tôi chính là biết ông để ý tới lọ thuốc hít của ông nội tôi, nhà ông khẳng định cũng có đồ không thể nói cho người ta biết, ông dám không đền cho tôi tôi sẽ đi nói cho hồng vệ binh biết nhà ông có đồ chủ nghĩa tư bản phản động, cho dù ông giấu được kỹ hơn nữa, tôi cũng có thể nhét một hai món đồ vào cho ông, đến lúc đó đã có thể nói không rõ ràng.”

“Mày... Mày... Mày nói vậy...” Lý Dân lập tức đỏ tròng mắt.

“Tôi có nói vậy hay không lục soát một chút sẽ biết, nếu không bây giờ tôi sẽ lập tức đi tìm hồng vệ binh.” Cô nói xong liền định đi ra ngoài. d1en d4nl 3q21y d0n

“Đợi chút... mày, mày muốn bao nhiêu?” Đến bây giờ Lý Dân biết không phải là lúc hành động theo cảm tính, bây giờ ông cực kỳ hối hận đã tới đây một chuyến, sớm biết bồi thường chút tiền là xong.

“Vậy phải xem thành ý của ông, xem xem một nhà sáu miệng ăn nhà ông đáng bao nhiêu!”

“Mày...” Lý Dân có phần không dám tin, ông lại bị một con nhóc gài bẫy.

“Tôi khuyên ông đừng ra vẻ, dù sao bây giờ tôi một thân một mình, chân trần không sợ mang giày, đến lúc đó tôi muốn là ra chuyện cá chết lưới rách gì, một đền sáu, tôi cũng không lỗ, lại nói tôi đi Đông Bắc xa xôi như vậy cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể trở về, ông càng không cần lo lắng, tự ông suy nghĩ thật kỹ đi, tin tưởng ông là một người thông minh, à, đúng rồi, tốt nhất tìm giúp tôi nhiều tem phiếu lương thực thông dụng một chút.” Nói xong cũng không nhìn ông ta, đỡ bà Lưu đi tới nhà họ Lưu.

Ngày hôm sau Lý Dân quả nhiên đưa tới thứ mà cô cần, tem phiếu lương thực năm mươi cân một trăm phiếu, thông dụng cả nước, còn có một vài tem phiếu vải địa phương, cộng thêm ba ngàn đồng. Phí bặt miệng lần này quả nhiên ra bút lớn, Tô Mặc Nhiên cười khanh khách đón nhận, hơn nữa bảo đảm chuyện không nên nói tuyệt đối sẽ không nhiều lời một chữ.

Thời gian tiếp theo cô liền bắt đầu đi mua đồ cần mang tới Đông Bắc, vật liệu trong không gian không ít, mặc dù có chút đồ không thể dùng nhưng có vài thứ sau khi thay đổi hình dạng vẫn có thể dùng, vì vậy đồ cần mua cũng không phải rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lên đường đi Đông Bắc

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngày đi Đông Bắc nhanh chóng đã đến, Tô Mặc Nhiên thu dọn tràn đầy hai bao đồ lớn còn có một ba lô nhỏ. Ngày đến ga xe lửa do con lớn nhất của bà Lưu đưa cô đi, bà Lưu nhét thêm vào trong túi xách của cô năm quả táo còn có hai mươi cái trứng luộc nước trà, lại còn thân thiết chuẩn bị một chút cơm nắm cho cô, để cho cô ăn trên đường.

Trong ga xe lửa người đi tập nập, giống như trong tiểu phẩm Tổng Đan Đan miêu tả, người tới người đi tập nập, cờ đỏ phấp phới, pháo nổ lên, chiêng

trống vang trời, khắp nơi đều là thanh niên trí thức giống như cô bị hạ phóng đến các địa phương và người nhà tiễn đưa bọn họ. Cô không có ai đưa tiễn, con trai của bà Lưu sau khi giúp cô mang hành lý lên xe lửa đã rời đi, cô chỉ đành một mình ngồi trên giường của mình, vé xe lửa của cô là vé giường nằm phía dưới, vị trí không tệ.

“Tô Mặc Nhiên, tớ nói sao ở sân ga không nhìn thấy cậu, thì ra cậu đã lên trước.” Một cô gái mặc áo khoác màu xanh lá cây quân đội tóc thắt bím đi tới. Cô ấy tên là Lâm Yên, là bạn học cùng lớp với Tô Mặc Nhiên, cùng hạ phóng đến một huyện ở Đông Bắc với cô, chỉ có điều không cùng một trấn, trên đường có người có thể nói một chút cũng không tệ.

“Tớ không có người chào từ biệt nên lên thẳng đây.”

“Đừng đau lòng, cuộc sống mới sẽ bắt đầu.” Lâm Yên nghĩ tới chuyện nhà cô ấy, cũng không biết nên an ủi như thế nào. [dinendian.loqid](#)Jon

“Ừ, cuộc sống mới sẽ bắt đầu.”

Một toa xe có tổng cộng bốn giường nằm, giường ngủ của Lâm Yên là chiếc giường ở phía trên cô, chỉ chốc lát sau chủ nhân của hai chiếc giường đối diện bọn họ cũng tới, là hai nam thanh niên, nhìn số tuổi chắc không khác họ nhiều lắm. Đợi thu thập xong, bốn người tự giới thiệu mình, không ngờ bốn người bọn họ đều hạ phóng đến Đông Bắc, hơn nữa còn cùng một huyện, đoán chừng người quản chuyện hạ phóng mua vé cho người hạ phóng đến cùng một chỗ ở cùng với nhau.

Nam thanh niên ở giường dưới đối diện tên là Vương Thạch Lỗi, vóc dáng rất cao, tầm trên dưới một mét chín, khi sinh ra thầy tướng số nói trong mệnh của cậu ấy thiếu thổ (đất), cho nên cha cậu ấy lấy cái tên như vậy cho cậu ấy. Cô thật tò mò, thiếu thổ vì sao phải thêm nhiều thạch (đá) như vậy? Chẳng lẽ tảng đá và đất có liên hệ tất nhiên sao? Bởi vì tảng đá sinh trưởng trong đất? Theo lời Vương Thạch Lỗi thì cậu ấy cũng không rõ ràng lắm. Nam thanh niên giường trên tên là Từ Thường Sinh, cha họ Từ, mẹ họ Thường, trong nhà chỉ có một đứa con như vậy, đáng vẻ rất trắng trẻo ôn hòa lịch sự.

Từ đây ngồi xe lửa đến Đông Bắc phải bốn ngày ba đêm, bốn người dứt khoát cùng nhau cười cười nói nói, thời gian cũng không khó chịu đựng như vậy. Thời đại này ngồi xe lửa khó khăn nhất chính là ăn cơm, đều do mình chuẩn bị đồ ăn, phần lớn đều chuẩn bị một chút lương khô và nước sôi góp nhặt lại tạm chấp nhận liền ăn. Ba người khác chính là như vậy, mang theo bánh mỳ thầu trứng gà và trái cây.

Tô Mặc Nhiên tốt hơn một chút, cô chuẩn bị một chút bánh rán hành, thịt băm, củ cải sợi chua cay, trái cây khô, còn có trà lúa mạch. Cô chia trà lúa mạch mình tự làm cho người khác, nước sôi vừa mở ra một mùi thơm đập vào mặt, có vị hơn nước lọc nhiều. Lại lấy thịt băm và củ cải sợi chua cay ra cho mọi người cùng hưởng, để cho bọn họ kẹp trong bánh mỳ thầu, hương thịt băm tương nồng đậm, củ cải chua cay ngon miệng, thức ăn như vậy xem ra vượt ở nhà rồi.

Có không ít người ngửi thấy mùi thơm của trà lúa mạch tiến đến xin, cô cũng không keo kiệt, mỗi người một ít, thấy người bạn nhỏ còn có thể cho chút trái cây khô hoặc kẹo.

Phong cảnh dọc đường giống như đã hình thành thì không thay đổi, trải qua ngày đầu tiên hưng phấn, hai ngày sau trừ ăn cơm ra rửa mặt đi toilet ra đều vui trên giường nói chuyện phiếm hoặc ngủ, lúc này cũng không có bài tú lơ khơ, nếu không ngược lại có thể chơi đầu địa chủ, đương nhiên điều kiện đầu tiên là bọn họ có gan.

Dọc theo đường đi không ngừng có người xuống xe cũng có người đi lên.

Nhớ lại người xưa từng nói, lên núi xuống nông thôn là một lần di chuyển quy mô lớn của loài người trong lịch sử Trung Quốc, đời sau lên núi xuống nông thôn có cách nhìn có tốt có xấu. Có người cho rằng vận động lên núi xuống nông thôn là vì để thanh niên có văn hóa đến nông thôn tiếp thu giáo dục bản nông và trung nông lại tăng cường liên minh công nông cơ sở, giáo dục thanh niên, nỗ lực lớn để loại bỏ phân chia giữa đô thị nông thôn. Có người lại cho rằng lần vận động này chính là lừa gạt nhân dân và hãm hại biển tượng. Ví dụ như vào năm 1978 chủ tịch Mao từng nói: “Quốc gia tồn ba chục tỉ, mua ba thứ không vừa lòng. Thanh niên trí thức không vừa lòng, cha mẹ không vừa lòng, nông dân không vừa lòng.” Rốt cuộc trận vận động này là tốt hay xấu, cô cũng không nói ra được, dù sao sự vật đều có hai mặt, cho dù kết quả như thế nào, đây đều là số mạng cô không cách nào thay đổi. [diee nnda fñleeq uysd doon](#)

Xe lửa trải qua ba ngày chạy băng băng cuối cùng chậm rãi đến ga, nơi này chính là nơi cô sản xuất sinh hoạt trong tương lai, hoàn toàn khác với thành thị mình sống ở kiếp trước, bước xuống xe lửa, Tô Mặc Nhiên có vẻ mong đợi với tương lai.

Chào từ biệt với ba người khác, Tô Mặc Nhiên mang theo hành lý của mình rồi lên xe ô tô đi về phía trấn Miếu Sơn. Chuyến xe này chạy qua trấn Bạch Dương đến trấn Miếu Sơn, trấn Hoài Thủy, đại đa số trên xe đều là thanh niên trí thức được phân đến ba trấn này, còn có một số ít là dân địa phương, tất cả mọi người bao lớn bao nhỏ không ít đồ, trên xe có vẻ đặc biệt chật chội, cũng may bây giờ trời sắp lạnh, nếu không mùi này khẳng định tương đối khó ngửi.

Cô làm quen với thanh niên trí thức Thạch Cương cùng đi thôn Trương gia trấn Miếu Sơn ở trên xe, là một cậu thanh niên trung hậu nội tâm, thân hình to lớn hơi sức rất lớn. Bởi vì trong nhà có việc về nhà thăm người thân mới vừa trở lại. Thạch Cương thấy cô là thanh niên trí thức cùng thôn nên rất chăm sóc cô, giúp cô xách theo hai bọc hành lý lớn, cô hỏi thăm một chút tình huống căn bản của thôn Trương gia, tránh cho hai mắt đen thui cái gì cũng không biết.

Sau khi đến trấn Miếu Sơn đến thôn Trương gia còn có một quãng, đi bộ phải chừng một giờ, nếu như vô tình gặp xe trâu của người trong thôn hoặc máy kéo sẽ nhanh một chút. Sau khi đến trạm cô giúp Thạch Cương để ý hành lý, Thạch Cương đi tìm một chút xem có xe của người trong thôn hay không. Vô cùng may mắn, đội máy kéo trong thôn có một chiếc máy kéo vừa lúc ở trấn trên, Thạch Cương lập tức kêu cô mang hành lý đi tới.

Máy kéo mang theo người trong thôn đến trấn trên làm việc, phải đợi tất cả mọi người đến đông đủ mới có thể trở về, đại đa số người trong thôn tới trấn

trên mua đồ, cũng có một ít người đến bán đồ, thời điểm này kinh doanh kinh tế trên cơ bản đều ở hợp tác xã và trạm thu mua.

Sư phụ lái máy kéo là một chú rất hiền hòa, đàn ông Đông Bắc điển hình, nhiệt tình sáng khoái, biết Tô Mặc Nhiên là thanh niên trí thức hôm nay mới đến lập tức trò chuyện với cô. Hai người đều là người sáng khoái nói chuyện nói đến hợp ý, cảm giác xa lạ mới tới nơi đất khách của Tô Mặc Nhiên dần dần biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor: Puck - Dẫn đàn

Khoảng mười giờ rưỡi, người mua bán đồ làm việc trên cơ bản đều đến đông đủ, trên xe kéo không lớn tràn đầy mười người chen lấn còn có rất nhiều đồ, cũng may quãng đường không tính là xa, chạy hai mươi phút đã đến, nếu không theo đường xá bây giờ, cái mông của cô không thể không xóc nảy thành bốn cánh hoa.

Tháng chín đến đầu tháng mười giống như là ngày mùa ở Đông Bắc, nghe Thạch Cương nói, tầm giữa tháng mười ở Đông Bắc sẽ đổ tuyết, sau khi tuyết rơi tất cả mọi người đều núp trong nhà làm mèo đông sẽ nghỉ ngơi mấy tháng, cho nên trước lúc mèo đông đặc biệt bận rộn, việc nhà nông rất nhiều, chỉ cần bận rộn qua khoảng thời gian này thì có thể nghỉ ngơi mấy tháng nên mọi người rất vui lòng.

Thanh niên trí thức hạ phóng đến nông thôn tiếp nhận giáo dục bản nông và trung nông, lại tham dự lao động sản xuất xây dựng tổ quốc, cùng nhau làm việc với người nông thôn địa phương kiếm công điểm, bình thường trong thôn sẽ phát khẩu phần lương thực, trong thập niên này cũng chỉ bao ăn no mà thôi. Chỉ có điều nông thôn còn tốt hơn thành thị một chút, có núi có sông có đất đai, có thể bắt chút đồ hoang dã hoặc bắt cá tới ăn, có thể trồng chút rau dưa trước cửa nhà mình hoặc nuôi chút gà vịt, chỉ cần số lượng không nhiều hơn bình thường sẽ không có vấn đề gì, dù sao cũng phải nói điều kiện cuộc sống ở nông thôn còn khá hơn nhân dân ở thành thị một chút, nhưng chỉ về phương diện ăn uống. Những phương diện khác thì không tốt, ví dụ như giao thông, giao thông ở chỗ này căn bản dựa vào đi bộ, trao đổi căn bản dựa vào kêu gào.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này Tô Mặc Nhiên đều chưa từng làm việc nhà nông, cũng không biết cô có thể thích ứng được hay không. Thạch Cương nhìn ra lo lắng của cô, nói với cô, bình thường đội sản xuất đều rất chăm sóc thanh niên trí thức mới tới, sống cũng rất nhẹ nhõm, dần dần quen là được.

Tô Mặc Nhiên phải đến nơi này cũng không quên luyện công, hơn nữa thân thể này dường như càng thêm có thiên phú hơn kiếp trước, nên làm không ít không to. Bí quyết rèn thể dưỡng thân cải thiện thể chất của cô, bây giờ mặc dù nhìn cô còn có dáng vẻ mềm mại yếu ớt, nhưng bên trong tuyệt đối rất cường tráng, quật ngã một tên đàn ông to con khẳng định không thành vấn đề, thể chất như vậy làm việc nhà nông cũng sẽ không quá cực khổ. d1en d4nl 3q21y d0n

Sau khi đến trong thôn, cô trước được dẫn đến chỗ trường thôn, sau đó trường đội sản xuất dẫn cô đến tòa nhà phân cho cô. Chỗ thanh niên trí thức ở đều cùng một chỗ, một hàng nhà gạch ngói, đều lớn ba gian, trước cửa là cái sân dùng hàng rào tre vây lại, trong sân trồng chút rau. Ba gian phòng hai gian phòng ngủ, một gian là phòng bếp kiêm phòng ăn, phòng ngủ hai người một gian, bởi vì nơi này khá lớn, cho nên mỗi phòng ngủ đều dùng ván gỗ ngăn cách thành hai gian nhỏ, mỗi gian nhỏ cũng có hai mươi mét vuông, như vậy không lãng phí đất đai lại khiến cho mỗi người có một không gian riêng tư của mình. Điều kiện coi như không tệ, ít nhất còn tốt hơn ngủ giường lớn ghép lại nhiều, như vậy nếu như cô muốn ra vào không gian cũng dễ dàng.

Cùng phòng với cô là một nữ thanh niên trí thức tên Tôn Hiểu Mỹ, người Bắc Kinh, năm nay hai mươi tuổi, đến đây vào một năm trước.

Tôn Hiểu Mỹ giúp đỡ Tô Mặc Nhiên chuyển đồ vào trong phòng.

“Nghe nói trong khoảng thời gian này có một nữ thanh niên trí thức sẽ tới, cũng không biết là khi nào, chẳng qua hai ngày trước tôi đã quét dọn xong gian phòng này rồi, chỉ chờ cô tới, xin chào, tôi tên là Tôn Hiểu Mỹ, năm nay hai mươi tuổi đến từ Bắc Kinh.”

“Xin chào, em tên là Tô Mặc Nhiên, mười bảy tuổi đến từ Tô Châu, cảm ơn chị đã quét dọn phòng của em sạch sẽ như vậy.”

Cô móc ra hai quả táo và một đồng kẹo từ trong ba lô.

“Những thứ này em đều mang từ trong nhà tới, chị Hiểu Mỹ, chị cầm ăn đi.”

“Như vậy sao được, chúng ta đều là thanh niên trí thức, là đồng chí cách mạng, hỗ trợ lẫn nhau là nên làm, tại sao có thể muốn đồ của em.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nhìn thấy đồ trong tay cô lập tức xua xua tay, chính là quét dọn một chút mà thôi, cũng không phải chuyện lớn gì.

“Chị Hiểu Mỹ, chị cứ cầm đi, về sau chúng ta ở cùng một phòng hơn nữa em mới đến có rất nhiều chuyện còn không quen thuộc còn phải trông cậy vào chị chăm sóc nhiều hơn, chị cũng đừng khách khí với em.” Tô Mặc Nhiên liền tranh thủ nhét đồ vào trong tay chị ấy, những thứ đồ này cũng không đáng tiền, quả táo này do bà Lưu chuẩn bị, kẹo là thổ sản lớn cầm từ trong không gian, gói giấy gói, ăn ngon hơn kẹo bạc hà kẹo trái cây hiện nay.

“Được, vậy chị không khách khí, về sau có chuyện gì em cứ nói với chị.” Tôn Hiểu Mỹ thấy không từ chối được liền nhận.

“Vậy sau này mong chị Hiểu Mỹ chăm sóc em nhiều rồi, đừng rồi, về sau chị gọi em là Nhiên Nhiên đi, hoặc tiểu Nhiên, người nhà đều gọi em như vậy.” Cô quan sát Tôn Hiểu Mỹ một chút, cảm thấy ánh mắt người này trong suốt, nụ cười chân thành, là người có thể kết giao. Cô phát hiện kể từ sau khi cô luyện rèn thể dưỡng thân, ngũ quan trở nên nhạy cảm khác thường, dễ dàng cảm nhận được yêu thích ghét bỏ của người khác đối với mình.

“Được, Nhiên Nhiên, em trước thu dọn một chút, xem một chút xem thiếu thứ gì, ngày mai cùng đi lên trấn trên mua. Đúng rồi, chúng ta ở đây ăn cơm đều kết nhóm chung một sân, ở trong căn phòng đối diện kia là một đôi vợ chồng, nữ là chị em tốt của chị tên Liễu Nghiên Vũ, nam tên Tống Khai Minh, trong khoảng thời gian này Tống Khai Minh về nhà thăm người thân, cho nên hiện giờ ba người chúng ta cùng nhau kết nhóm. lát nữa đoán chừng đội trưởng sẽ đưa khẩu phần lương thực của em tới.” Tôn Hiểu Mỹ suy nghĩ một chút nói. dinendian.loqid]on

“Vâng, chị Hiểu Mỹ, chị cho em hỏi thăm một người, chị có biết Trương Hoài Dật không?” Tô Mặc Nhiên nghĩ tới trước tiên thăm dò ông cụ nhà họ Trương ở đâu, đội thu dọn sẵn sàng xong lại đi thăm hỏi.

“Trương Hoài Dật? Trong thanh niên trí thức dường như chưa từng nghe cái tên này.” Tôn Hiểu Mỹ suy nghĩ một chút giống như chưa từng nghe tới.

“Không phải thanh niên trí thức, là người trong thôn này.”

“Vậy chị không rõ lắm, trong thôn này phần lớn mọi người đều họ Trương, chờ một chút em có thể hỏi đội trưởng Lưu, cô ấy chắc biết.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Tôn Hiểu Mỹ cảm ơn Mặc Nhiên cho đi về phòng, sau khi về phòng để xuống một nửa lại đi căn phòng đối diện. Hôm nay Liễu Nghiên Vũ đến kỳ không xuống giường được, cô phải đi nói với chị em tốt của cô một chút, vốn bọn họ đều cho rằng người mới đến có tính khí không tốt không dễ ở chung, bây giờ nhìn đáng về Tô Mặc Nhiên coi như yên tâm, nếu không người ở cùng trong một phòng đều không tốt, sinh hoạt chung một chỗ nhiều ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Liễu Nghiên Vũ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi đội trưởng đội sản xuất Trương Kiến Quốc vội đưa khẩu phần lương thực cho Tô Mặc Nhiên đến cô vừa đứng thu dọn xong, trải chăn lên giường gạch, quần áo bỏ vào trong hòm gỗ lớn, đồ rửa mặt và đồ dùng hằng ngày đều bày ra.

“Đội trưởng tới.” Mặc Nhiên vừa mới thu dọn xong liền nghe thấy Tôn Hiểu Mỹ ở ngoài cửa kêu một tiếng.

“Ừ, tiểu Liễu như thế nào? Đã khá hơn chưa?” Hôm nay Liễu Nghiên Vũ xin nghỉ không làm việc, nói thân thể không thoải mái, những cô nhóc này cũng không dễ dàng xa xứ tới chỗ bọn họ, dưới tình huống bình thường chỉ cần không đáng kỷ luật có thể giúp một phen bọn họ sẽ giúp một phen.

“Uống nước đường đồ thím Lý cho hiện giờ tốt hơn nhiều, ngày mai có thể bắt đầu làm việc rồi.”

“Vậy thì tốt, cô nói với cô ấy chăm sóc cho nhau một chút.”

“Tôi biết rồi, đội trưởng.”

“Thanh niên trí thức mới tới đâu? Thu dọn xong chưa?”

“Đội trưởng, tôi đã thu dọn xong.” Mặc Nhiên nghe bọn họ nói chuyện, lập tức thu dọn một chút rồi đi ra.

“Vậy thì tốt, nếu có vấn đề gì cứ nói thẳng, đến chỗ chúng tôi không cần khách khí, đây là khẩu phần lương thực trong đội chia cho cô.” Nói xong chỉ chỉ túi bên chân.

“Thật phiền cho đội trưởng còn có ý đi một chuyến.”

“Nói chi vậy.”

“Đội trưởng, tôi muốn hỏi thăm anh một người, chính là ông cụ Trương - Trương Hoài Dật - bạn của ông nội tôi, tôi muốn hỏi thăm một chút nhà của ông ấy đi như thế nào?”

“Cô tìm giáo viên Trương à, hiện giờ ông ấy chắc còn lên lớp dạy mấy đứa bé, nhà ông ấy ở đầu thôn tây, từ chỗ thanh niên trí thức các cô đi thẳng con đường trước mặt này về phía tây, nhà thứ tư đếm ngược là đến, nhưng hiện giờ nhà ông ấy chắc không có ai ở nhà, cô muốn đi tốt nhất chờ tối nay. Cô chính là cháu gái của người bạn lâu năm của giáo viên Trương hả, ông ấy đã sớm nghe nói cô phải tới nhưng thời gian cụ thể thì không biết, không ngờ đã tới.” Trương Kiến Quốc tương đối quen thuộc Trương Hoài Dật, ông ấy là giáo viên tiểu học trong thôn, mặc dù cũng là người của thôn nhưng lúc còn trẻ đi ra ngoài, nghe nói trước kia là giáo viên đại học, mấy năm gần đây huyền ảo gay gắt mới tránh trở lại. diee ndda ffileeq uysd doon

“Đội trưởng Trương, cảm ơn anh, tôi sẽ chờ đến trễ một chút lại đi.”

Tiền đội trưởng Trương, Mặc Nhiên đi vào nhà chuẩn bị quà tặng, lần đầu tiên tới cửa đi tay không luôn không tốt, mang một chút gì đó tốt hơn. Hái được sáu quả táo từ trong không gian, mở một hộp bánh bích quy, mấy gói từ quả hoa sinh *, chia ra dùng giấy dầu sạch sẽ gói lại, ngẫm nghĩ lại tìm một chai rượu đế, vì sợ lộ ra khiến mất mọi người đều rách ra. Thời đại này của cái hiếm hục, đồ nọ kia chắc không sai biệt lắm, mang nhiều để bị hoài nghi.

(*) Từ quả hoa sinh: Tên món đậu phộng sấy, đặc sản Tứ Xuyên. (Hoa sinh = đậu phộng)

Chuẩn bị xong quà tặng đi nhà họ Trương, đột nhiên nghĩ tới Liễu Nghiên Vũ nhà đối diện. Khi tới thảng cảm giác tương đối khổ sở, đặc biệt là người đau bụng kinh nghiêm trọng, theo lý thuyết sau khi kết hôn sẽ có chuyển biến tốt rất lớn, sao Liễu Nghiên Vũ này vẫn đau đến không xuống giường được?

Lấy ra một chai thủy tinh từ trong không gian, ban đầu khi biết phải tới Đông Bắc cô liền nhờ bà Lưu tìm vài chai giúp cô, trong không gian của cô có rất nhiều túi chườm nóng không tiện lấy ra dùng, tìm mấy chai thủy tinh che giấu tai mắt mọi người cũng tốt. Khi tới thảng chườm lên bụng, sẽ cảm thấy thoải mái rất nhiều. Lại tìm một gói đường đỏ, dùng giấy dầu gói một nửa.

Mang theo hai món đồ đi tới cửa đối diện.

“Chị Hiểu Mỹ, em có thể đi vào không?” Giơ tay lên gõ cửa hỏi.

“Vào đi.”

Đẩy cửa đi vào, gian ngoài không có ai ở, chỉ có một tủ sách hai cái ghế, trên bàn để hai bản trích lời chủ tịch Mao và một vài bộ sách cách mạng, trên giường gạch để hòm và một chút đồ lộn xộn. Liễu Nghiên Vũ ngủ ở phòng trong, Tôn Hiểu Mỹ ngồi bên giường đất nói chuyện với cô ấy.

“Chà, Tô Mặc Nhiên em lại có chai thủy tinh, thật sự quá tốt, thứ này không dễ dàng lấy được. Nghiên Vũ tớ sẽ đổ nước cho cậu, chườm ở trên bụng, cậu nhất định sẽ thoải mái.”

Tôn Hiểu Mỹ nhìn thấy chai thủy tinh lập tức kích động, cô đã sớm muốn đi tìm bình thủy tinh rồi, đáng tiếc vẫn không tìm được.

“Sao lại không biết xấu hổ như vậy.” Liễu Nghiên Vũ không ngờ cô gái mới tới lại hào phóng như thế. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Không sao, chị cầm dùng đi, em mang theo mấy cái, em sợ nơi này mùa đông trời lạnh cố ý để hàng xóm tìm nhiều chai giúp em.”

“Đúng vậy, mùa đông nơi này đặc biệt lạnh, mặc dù có đốt kháng nhưng tối ngủ vẫn phải che kín chắn, nếu như có chai thủy tinh không sợ, ít nhất có thể ấm áp chân.” Tôn Hiểu Mỹ hiển nhiên bị lạnh sợ, âu sầu trong lòng nói.

“Em còn có ba chai, đợi lát nữa đưa cho chị một chai.”

“Như vậy sao được, chị nói chơi thôi.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nghe Mặc Nhiên đưa cho cô một bình thủy tinh lập tức lắc đầu một cái.

“Không sao, dù sao em có hai chai đủ dùng rồi, em cứ lấy một chai đi, nếu không đến lúc đó chúng ta cùng một căn nhà, của em chắn nóng hừng hực lại để cho chị ngủ chill lạnh, ý tứ không được tốt lắm, giữa bạn bè không phải cần trợ giúp lẫn nhau sao.”

“Được, chị kết giao với người bạn này, chị liền cầm chai thủy tinh, mùa đông nơi này thật sự quá lạnh, chị sợ.” Tôn Hiểu Mỹ vỗ vỗ bộ ngực nói.

Tôn Hiểu Mỹ cầm chai thủy tinh đi đổ nước nóng, Mặc Nhiên đưa nửa bao đường đỏ cầm trên tay cho chị ấy để chị ấy tiện thể pha một chén nước đường đỏ, hai bút cùng vẽ. Tôn Hiểu Mỹ mừng rỡ đến vỗ vai Mặc Nhiên nói lời tâm giao, về sau ở chỗ này cô làm chỗ dựa, không ai dám bắt nạt Mặc Nhiên.

Năm nay Liễu Nghiên Vũ hai mươi một tuổi, là một người đẹp tiêu chuẩn, ba năm trước đây hạ phóng tới đây, nghe nói chồng cô vừa thấy cô đã yêu khổ sở theo đuổi hai năm mới cuối cùng ôm được người đẹp về. Liễu Nghiên Vũ là ma nữ trong nhà, phía trên có ba người anh trai, điều kiện gia đình không tệ. Cả cha mẹ đều là người có học, cũng coi như thư hương môn đệ, từ cái tên của cô cũng có thể thấy được, nếu như không có học thức ai sẽ lấy cái tên giàu có ý thơ như thế này, đại khái cũng sẽ đặt Mỹ Lệ, Thúy Bình, Quế Hoa v.v... Thôi.

Liễu Nghiên Vũ ở nhà tương đối được cưng chiều, trong nhà chỉ có mình chị ấy là con gái, khi hạ phóng tới đây trong nhà tương đối lo lắng, thường xuyên sẽ viết thư hoặc gửi ít thứ qua bưu điện. Khi chị ấy và chồng kết hôn trong nhà không đồng ý, chị ấy dám tiền trăm hậu tẩu làm thủ tục kết hôn, gần đến trong nhà cắt đứt liên lạc nửa năm, cuối cùng vẫn là cha mẹ không hạ được quyết tâm đã khôi phục lại liên lạc.

Bởi vì người trong nhà thường xuyên gửi ít đồ, chất lượng sinh hoạt của Liễu Nghiên Vũ tốt hơn các thanh niên trí thức khác nhiều. Nhà các thanh niên trí thức khác nào không phải có mấy đứa con, ít thì ba bốn, nhiều thì mười mấy đều có, nào có thể thời thời khắc khắc nhớ kỹ một đứa con, thỉnh thoảng

gửi ít thứ coi như không tệ.

Về phần chồng của chị ấy Tống Khai Minh, từ trong lời của hai người bọn họ có thể nghe ra, đáng đáp không tệ biết thương người, chỉ có điều dường như Tôn Hiểu Mỹ không quá thích anh ta, trong lời nói sẽ có mâu thuẫn theo bản năng. Hai ngày trước trong nhà gửi thư nói là cha anh ta bị bệnh kêu anh ta về nhà một chuyến, không biết vì nguyên nhân gì mà hai vợ chồng lại không cùng nhau về

Lúc Mặc Nhiên đi, Liễu Nghiên Vũ bọc một bao táo đỏ và long nhãn cho cô, nói cảm ơn cô đưa bình thủy tinh.

□ □ □
□ Tập tin gửi kèm:
□
□

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nhà họ Trương

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi Mặc Nhiên về phòng cảm giác đã đến lúc liền cầm quà tặng, lên tiếng chào hỏi với Tôn Hiểu Mỹ rồi đi về phía tây đầu thôn. Dọc theo đường đi gặp được không ít người dân trong thôn và thanh niên trí thức, vừa nhìn thấy lạ mặt mọi người không khỏi nhìn lâu thêm vài lần, còn gặp Thạch Cương cũng xe dừng lại chào hỏi.

Thạch Cương nghe nói cô được sắp xếp ở trong sân của Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiên Vũ, ánh mắt tối tăm không rõ nguyên nhân, “Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiên Vũ làm người không tệ, mọi người ở chung một chỗ nhất định có thể chung sống rất tốt, chính là thân thể Liễu Nghiên Vũ tương đối kém, nghe nói hôm nay lại bị bệnh.”

“Không có chuyện gì lớn, lúc em ra tới đã tốt hơn nhiều.”

“À.”

Thạch Cương cũng không hỏi nhiều, chỉ giống như lơ đãng nói sang chuyện khác, “Em đây là đi đâu, còn mang theo rượu?”

“Đi nhà giáo viên Trương Trương Hoài Dật, ông ấy là bạn của ông nội em.”

Trong thanh niên trí thức cũng có người được sắp xếp đến làm giáo viên trong thôn, vừa vận nam sinh cùng phòng với Thạch Cương chính là như vậy, cho nên Thạch Cương cũng biết giáo viên Trương.

Thạch Cương thấy cô xách theo rượu hai mắt lập tức tỏa sáng, ở chỗ này rượu trắng là sản phẩm hạng sang, đặc biệt là bình rượu cô xách theo tương đối xinh đẹp, nhìn biết rượu là hàng cao cấp. Thật ra thì cô cảm chính là rượu trắng bình thường, ở thế kỷ hai mươi mốt mặc kệ là rượu có ngon hay không, bao bì chai rượu khẳng định được thiết kế tương đối cao cấp, loại chai đơn giản của hiện tại hoàn toàn không thể sánh ngang.

Nói đến Thạch Cương cũng là người mê rượu, hiện giờ uống phần lớn là rượu đế nhà nông tự nấu, rượu trắng không dễ mua, hơn nữa nhìn rượu trong tay Tô Mặc Nhiên lấy ra, nhìn một cái cũng biết là rượu ngon. diee ndda fnleeq uysd doon

Thạch Cương cảm thấy con sâu rượu trong bụng mình sống lại, chớp mũi dường như quanh quẩn mùi rượu nhẹ nhàng. Anh nuốt một ngụm nước bọt, thật lòng muốn ngay bây giờ đến nhà giáo viên Trương xin uống ké.

Từ Tường cùng phòng cũng là giáo viên, có quan hệ không tệ với giáo viên Trương, hai người bọn họ cũng từng đến nhà giáo viên Trương ăn cơm mấy lần rồi, giờ không biết có thể đi hay không, nói xong liền đi vào nhà định đi tìm Từ Tường thương lượng một chút.

Từ chỗ thanh niên trí thức đến nhà giáo viên Trương cũng không xa, mấy phút đã đến.

Vào viện nhìn thấy một phụ nữ chừng năm mươi tuổi ngồi bên cạnh giếng rửa rau, ăn mặc rất sạch sẽ.

“Xin hỏi giáo viên Trương có nhà không?”

Hoa Cẩm đang rửa rau chú ý tới có người vào nhà bà, đầu vừa ngẩng lên đã nhìn thấy một cô gái đứng ở trong sân nhà bà, trong tay còn cầm đồ. Hoa Cẩm quan sát một chút, cảm thấy không nhận ra đoán chừng không phải người trong thôn.

“Lão Trương ở nhà đó, cô là ai.”

“Chào bà, cháu là cháu gái của Tô Diệu Huy, ông nội của cháu là bạn của giáo viên Trương.” Tô Mặc Nhiên lập tức tự giới thiệu.

“A, là cháu hả, mau vào nhà vào nhà.” Hoa Cầm vội vàng lau khô tay trên tạp dề nghênh đón cô vào nhà.

“Lão Trương, lão Trương, mau ra đây, người đến.” Vừa vào nhà, Hoa Cầm liền ồn ào, lão già này nhưng đã lầm bầm tới cháu gái nhà họ Tô này có một khoảng thời gian rồi.

Trương Hoài Dật ở trong phòng nghe được giọng bà già lập tức dừng nói chuyện với Bạch Minh Viễn, đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Ai tới? Không phải cháu gái nhà lão Tô chứ?” Hai người vội vàng từ trên giường đất xuống mang giày xong đi ra. Hai người vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy một cô gái thật xinh đẹp đang đứng trong nhà, khóe miệng chứa ý cười nhạt.

Hôm nay Trương Hoài Dật đặc biệt vui mừng, cháu gái bạn cũ cuối cùng đã đến chỗ ông, trước kia lúc lão Tô gửi thư có từng nói cháu gái của ông có tâm tình mâu thuẫn với việc đến Đông Bắc, ông ấy chỉ sợ cô bé này lại bướng bỉnh không chịu tới, dù sao ở chỗ này ông và lão Bạch còn có thể chăm sóc một chút. Bây giờ nhìn thấy con bé tới, lòng thấp thỏm cũng buông xuống.

Lúc cơm tối Tô Mặc Nhiên ăn ở nhà họ Trương, thấy cô mang tới chai rượu trắng kia, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn đều rất cao hứng, mở ra uống tại chỗ rồi. Hai lão già không đếm xỉa đến khuyên can của người khác đã xử xong một chai rượu để rồi, dĩ nhiên còn có hai người Thạch Cương và Tôn Tường, Thạch Cương cuối cùng không chống lại được hấp dẫn của rượu ngon. Ông cụ Trương cũng biết Thạch Cương mê rượu, vừa vào cửa liền nhạo báng cậu ta bị mùi rượu câu tới.

Một bữa cơm ăn được chủ và khách đều vui vẻ, khi nói tới ông nội Tô, tâm tư hai cụ già đều xuống thấp, thương cảm năm tháng vô tình người việc không chắc chắn, cuối cùng vẫn là Tô Mặc Nhiên chủ động điều chỉnh không khí. Sau bữa cơm tối khéo léo từ chối đề nghị của bà nội Trương để cho cô sống chung ở nhà họ Trương cô cảm thấy nếu muốn dung nhập vào cuộc sống nơi này vẫn không cần quá đặc thù, sống chung với thanh niên trí thức có thể dung nhập tốt hơn vào bọn họ, chỉ có điều cô đồng ý sẽ thường xuyên đến xin cơm ăn, Hoa Cầm mới không miễn cưỡng nữa.

Khi từ nhà họ Trương trở lại chỗ ở thời gian đã không còn sớm, trong phòng để một bình thủy (phích nước), đựng đầy nước nóng, đoán chừng là Tôn Hiểu Mỹ để lại cho cô, người bạn cùng phòng này thật không tồi. Cô rửa mặt để lại một chút rồi chui vào ổ chăn, vốn nghĩ ổ chăn lạnh, lại không ngờ được chăn thật ấm áp tay vừa sờ, đựng tới chai thủy tinh tròn vo, Mặc Nhiên nở nụ cười.

Ngồi xe lửa vài ngày liên tiếp khiến cho mệt muốn chết rồi, cuối cùng có thể lạng yên ngủ ngon giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau cô liền cùng dậy, ngày hôm qua đội trưởng đã nói với cô bây giờ hôm nay có xe trâu đi lên trấn trên, nếu như cô cần mua thứ gì đều có thể ngồi xe trâu. Cứ cách ba ngày trong thôn sẽ sắp xếp xe trâu lui tới trấn trên một chuyến, tiện cho mọi người di chuyển. Thời đại này mua cái gì cũng đều phải đi tới họp tác xã mua bán, nếu không mở quầy bán đồ lặt vặt ở trong thôn tuyết đối náo nhiệt, nhưng đây cũng chỉ là một chút suy nghĩ mà thôi. dilenda4nle3qu21ydo0n

Tôn Hiểu Mỹ cũng phải đi lên trấn trên, hai người cùng nhau đi tới đầu thôn tập họp, Tô Mặc Nhiên tính toán nên mua những thứ gì, ngày hôm qua cô ở chỗ nhà họ Trương dùng tem phiếu lương thực thông dụng cả nước đổi lấy một chút tem phiếu địa phương, bây giờ trên người muốn tiền có tiền muốn tem phiếu có tem phiếu tự tin rất đủ. Cái gọi là xe trâu chính là một con trâu kéo một chiếc xe đẩy tay, hai bên tay vịn làm thành hai băng ghế dài mảnh, người muốn đi trấn trên cũng tới thật sớm, chín giờ rưỡi xe trâu sẽ phải chạy về.

Một chiếc xe trâu ngồi sáu người còn có rất nhiều thứ mang đi trạm thu mua, trứng gà nhà mình tích góp lại, chiếu từ lau sấy đan lại, còn có các loại thảo dược. Mặc Nhiên cảm thấy về sau cô có thể hái bào chế một chút thảo dược đi bán, mặc dù bây giờ cô không thiếu tiền, nhưng miệng ăn núi lở không phải là phong cách của cô, cô còn định chờ vào năm bảy mươi bảy tham gia thi tốt nghiệp trung học, thi được đại học Bắc Kinh đến lúc đó cô cũng mua tứ hợp viện ba bốn cửa vào đùa chơi.

Đến họp tác xã mua bán quan sát một chút đồ vật bên trong, mặc dù là trấn nhỏ nhưng chủng loại rất nhiều, hơn nữa trong không gian có không ít đồ tốt luôn không tiện lấy ra từ không khí, xem ra phải mua thêm một chút đồ đánh yểm trợ.

Sau khi hạ quyết tâm Tô Mặc Nhiên bắt đầu chọn đồ, tiêu, dùng sức tiêu, tem phiếu và tiền trên tay giống như nước tiêu ra. Tôn Hiểu Mỹ cùng đi với cô và nhân viên bán hàng lấy hàng cho cô đều nhìn đến trợn mắt cứng lưỡi, đây là cường hào từ đâu tới, có tiền cũng không thể tiêu như vậy nha, nhanh chóng dọn sạch họp tác xã mua bán rồi. Xem ra gia cảnh Tô Mặc Nhiên không tệ, có tiền có thể lý giải, có tem phiếu phải suy nghĩ sâu xa, đây chính là thứ có tiền không mua được.

Cuối cùng Tô Mặc Nhiên mua một đồng bao lớn bao nhỏ, vẫn do Tôn Hiểu Mỹ khuyên mới dừng tay, sau này vẫn có thể trở lại không cần mua một lần nhiều như vậy. Nói giỡn, cô cũng không muốn thường xuyên lên trấn trên, lúc này đường đều là đường đất, ngồi xe đẩy tay không có các biện pháp chống động đất, gió lạnh còn thỉnh thoảng thổi vào trong cô, đi một chuyến quả thật khổ thân.

Mua hết đồ dùng hàng ngày, coi như an cư lạc nghiệp ở Đông Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 9: Làm việc nhà nông

Editor: Puck - Dẫn đàn

Lần đầu tiên Tô Mặc Nhiên xuống ruộng, trong đội săn sóc cô bố trí cho cô một công việc thoải mái, nhặt khoai tây. Có người đào khoai tây từ trong đất ra, cô phụ trách nhặt khoai tây lên bỏ vào trong bao bố, việc này không tốn thể lực.

Khoai tây Đông Bắc bình thường gieo giống vào tháng năm, mùa thu thu hoạch, một năm chỉ có thể có một mùa khoai tây. Nơi này bình thường cuối tháng mười sẽ có tuyết rơi đến tháng tư năm sau tuyết mới có thể tan, một năm trong mấy tháng đều bị tuyết lớn bao trùm. Hợp tác thu khoai tây với cô là một nam sinh tên Chu Cường, thân hình cao lớn rất bền chắc, người rất thật thà, làm việc tương đối lưu loát.

Chu Cường ở đằng trước dùng xẻng đào khoai tây ra, cô ở phía sau nhặt, gạt bùn dính trên khoai tây sau đó bỏ vào trong sọt. Đào đất chính là việc kỹ thuật, hạ xẻng chỗ nào, dùng bao nhiêu lực cũng cần chú ý, không thể cậy mạnh mà dùng nhanh. Cô cũng thử đào hai xẻng, đào không chuẩn luôn đào hỏng khoai tây, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua.

Khoai tây vừa mới đào lên rất mới mẻ, cô vừa nhặt vừa nghĩ tới một tiểu phẩm về khoai tây ở đời sau.

Khoai tây đi đâu đào,

Khoai tây đi ngoại ô đào,

Đào một bao tải,

Đào một bao tải.

Cô có phần nghĩ không ra đây rốt cuộc là lời kịch của tiểu phẩm nào, chỉ có điều mấy câu đó khắc sâu trong trí nhớ, những gì đang nói là tình cảnh ngay hiện tại, có thể thấy được nghệ thuật phát sinh ở cuộc sống. Dieffenbachia lee quii đơn

Khoai tây còn được gọi là mễ linh thực, là một trong năm món chính của Trung Quốc, có giá trị dinh dưỡng cao, sức thích ứng cực mạnh, sản lượng lớn, là cây lương thực quan trọng đứng thứ ba toàn cầu, ở dưới lúa mì và ngô. Mễ linh thực thuộc họ sinh sản bằng thân củ, có khả năng làm thuốc, tính vị ngọt, chủ trị đau bụng, bệnh quai bị, bệnh mụn nhọt phù thũng v.v... Làm đồ ăn, thời gian bảo quản không nên quá dài, nhất định phải để ở nhiệt độ thấp, khô ráo, bảo quản kín. (Chú thích: Mâm nhỏ có chất độc rất nhỏ.)

Trong đầu Tô Mặc Nhiên đột nhiên nghĩ đến các món ăn ngon về khoai tây, khoai tây thịt bò hầm cách thủy, khoai tây nghiền, bánh khoai tây, sợi khoai tây chua cay, còn có món ăn khoai tây chung miến nổi tiếng Đông Bắc, nghĩ tới đã nước miếng chảy thẳng hận không thể ngay lúc này cầm khoai tây về nhà nấu ăn.

Trong không gian của cô cũng trồng khoai tây, mùi vị ngon hơn khoai tây phía ngoài, chỉ có điều đó là thế kỷ hai mươi mốt, không biết so sánh với khoai tây bây giờ như thế nào, dù sao bây giờ thực phẩm an toàn còn không khiến cho người ta lo lắng như vậy.

Ấn tượng đầu tiên của Chu Cường về nữ thanh niên trí thức hợp tác với anh hôm nay chính là xinh đẹp điềm đạm, không nói nhiều, trừ chào hỏi lúc đầu, tiếp theo gần như không lên tiếng chỉ lẳng lặng đi theo phía sau anh nhặt khoai tây. Chu Cường muốn nói chuyện với cô lại sợ đường đột con gái nhà người ta, cứng rắn nuốt lời nói vừa tới miệng xuống gãi bộ cam cho tới trưa.

Chu Cường thật sự không biết người nào đó điển hình là một con rồng ở trước mặt người quen, trước mặt người lạ như một con côn trùng, lần đầu tiên gặp mặt luôn không quá háng hái, cho nên thu lại bản chất nhị hóa * của cô.

(*) Nhị hóa: Ngôn ngữ mạng chỉ ngốc một cách đáng yêu.

Bình thường xuống ruộng làm việc ăn trưa đều ăn trong ruộng, đều là bánh màn thầu kèm dưa muối, tiện lợi bao ăn no. Mặc Nhiên không mang bánh màn thầu, sinh trưởng ở phương nam món chính của cô chính là cơm gạo, không quen ăn bánh màn thầu. Buổi sáng sau khi cô dậy luyện công liền nấu xong cơm, trứng trứng gà, trứng gà là do bà Trương cho, thanh niên trí thức bọn họ không nuôi gà, muốn ăn chỉ có thể đợi trong thôn phân phối hoặc tốn tiền mua của người dân trong thôn. Lấy táo biến ra bày cơm lên trên, lại lấy trứng cắt thành miếng và củ cải cay, sau đó cuộn lại, cắt thành miếng nhỏ dễ ăn, dùng hộp cơm đựng, đại công cáo thành. die nd da nl e q uy ydo n

Không sai, hôm nay cô chuẩn bị chính là cơm cuộn rong biển, vừa là cơm cũng là món ăn, có cơm cuộn rong biển sao có thể không có trà lúa mạch chứ, nấu trà lúa mạch xong bỏ vào trong ấm nước màu xanh lá cây quân đội. Cô giúp Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ chuẩn bị cơm trưa giống vậy, khiến Tôn Hiểu Mỹ thử ăn hàng này vui vẻ hồng rỏ, cuối cùng không cần ăn bánh màn thầu khô cần kia.

Đồ tốt phải chia sẻ cùng người là đức tính truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Mời người ăn cơm là biện pháp tăng tiến tình cảm tốt nhất, có câu nói ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, giao tình đều từ ăn mà ra.

Căn cứ vào hai điểm này, Tô Mặc Nhiên chia sẻ cơm trưa của mình với Chu Cường, cô cũng không thích ăn một mình.

Sức quyến rũ của com cuộn rong biển không ai có thể ngăn cản, cô cảm giác thái độ của Chu Cường đối với cô chợt thân thiết, quả nhiên lời lẽ chí lý mà lão tổ tông mấy ngàn năm kia tổng kết ra ứng nghiệm vào giờ phút này.

“Em gái là người như thế nào?”

“Tuổi tác em gái không lớn đi, tài nấu nướng lại tốt như vậy, anh vẫn là lần đầu tiên được ăn com cuộn ngon như vậy.”

“Em gái, trà này uống cũng rất ngon, giải khát.”

“Em gái...”

Em gái, em gái, em gái anh ấy. Thật sự không nhìn ra, Chu Cường tên to con này lại là một kẻ nói nhảm, cô bắt đầu hơi hồi hận vì chia sẻ com cuộn ra ngoài, hiện giờ ai tới cứu cô đây, không trách được sáng sớm khi bố trí cô hợp tác với anh ta, Tôn Hiểu Mỹ ném cho cô ánh mắt đồng tình, chẳng lẽ là cảm động cho mình chịu khổ sở? Tôn Hiểu Mỹ này quá không từ tế, dù sao ở cùng một phòng, trước đó không nên nhắc nhở cô một chút sao.

Chu Cường là người nói nhảm là sự thật được công nhận, hơn nữa rất có thể tự nói một mình, cho dù bạn không để ý tới anh ta, anh ta cũng vẫn có thể nói với bạn, vì vậy không có ai tình nguyện làm việc cùng với anh ta. Anh thấy Tô Mặc Nhiên không chỉ cho anh đồ ăn ngon hơn nữa nghe lời anh nói cũng không tỏ vẻ không kiên nhẫn, bỗng cảm thấy đây là cô gái tốt, vỗ bập đùi quyết định sau này làm việc đều tìm cô hợp tác, lần này Tô Mặc Nhiên chính là một lần sảy chân để hận nghìn đời, từ đó bị một kẻ nói nhảm dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bạch Mộ Ngôn

Editor: Puck - Diễn đàn

Sáng sớm trời vừa sáng Mặc Nhiên đã thức dậy, lấy đồng hồ đeo tay ra nhìn mới vừa vặn sáu giờ, thuận tay thu đồng hồ đeo tay vào trong không gian, lúc này cũng không có đồng hồ cao cấp như vậy, cô không dám lấy ra đeo, mỗi lần lấy ra luôn liếc mắt liên tục thu lại, cũng may dòng chảy thời gian trong không gian giống như ở bên ngoài, nếu gặp mấy lần bên ngoài giống như trong tiểu thuyết, đồng hồ đeo tay này sẽ vô dụng rồi.

Sau khi rửa mặt cột tóc thành đuôi ngựa, hiện giờ phần lớn phụ nữ đều bện tóc, cô không nhìn được từ từ bện, trực tiếp bện đuôi ngựa thành nhiều kiểu. Thay quần áo thể thao màu xám tro, khẽ đẩy mở cửa, từ từ chạy tới sau núi từ đường trước cửa.

Người làng quê đều thức dậy rất sớm, không ít nhà đã dăng lên khói bếp. Sáng sớm không khí trong lành, mang theo mùi hoa cỏ thơm ngát, cô chạy tới sau núi. Sáng sớm hôm qua cô phát hiện ra một nơi đặc biệt thích hợp luyện công ở lưng chừng núi.

Một mảnh sân cỏ bao la, tầm mắt trông trải, có thể trông thấy cả thôn trang, còn có thể nhìn thấy mặt trời đỏ rực chậm rãi nhô lên, luyện công ở chỗ này khiến lòng người vui vẻ thoải mái.

Tô Mặc Nhiên vẫn cho rằng mình là người đầu tiên phát hiện ra mảnh đất tốt này, không nghĩ tới hôm nay lại bị một người nhanh chân đến trước. Một người đàn ông mặc quần trang màu xanh lá cây đang luyện quyền trên mặt cỏ, người đàn ông đột nhiên nhìn thấy lộ ra một bóng người, động tác dừng một chút, tiếp đó giống như không nhìn thấy tiếp tục luyện. die nda nle equ ydo nn

Cô nàng Tô nổi giận, giống như một vạn năm độc thân cuối cùng cưới được nữ thần trong lòng, đêm tân hôn lại phát hiện cô dâu đã sớm bị người ăn rồi. Cô cảm thấy tôn nghiêm và địa bàn của mình bị xâm hại, tức giận bất bình định lên trước lý luận, lại phát hiện cô vốn không có tư cách lý luận, lúc này đây không phải là nhà cô, cho dù thứ tự đến trước sau cũng là cô đến sau, lập tức một chậu nước lạnh dội lạnh thấu tim.

Tô Mặc Nhiên hơi lúng túng một chút, vốn cho rằng tìm được một chỗ tốt, không ngờ đã có chủ, vậy phải làm sao bây giờ, chuyển sang chỗ khác luyện cô thật sự không vui, dù sao sân cỏ nơi đây khá lớn, hai người tập luyện dư dả. Cô nàng Tô tuyệt đối không thừa nhận cô vì phát hiện người đàn ông luyện công lại có khuôn mặt mỹ nam yêu nghiệt vạn năm nên mới quyết định lưu lại, cô nàng Tô thích nhất chính là kiểu rõ ràng là khuôn mặt thiếu niên như ánh mặt trời tiêu thụ vạn năm lại nhất định giả vờ đáng vẻ núi băng, hừ hừ, trong lòng chị đây thích nhất, chính là cực phẩm mỹ nam trước mắt này.

Cô làm bộ như không thèm để ý lướt qua mỹ nam, lại đi tới chỗ cách người đàn ông xa một chút rồi đứng lại, làm mấy hoạt động chuẩn bị sau rồi bắt đầu bình tĩnh luyện bát quái chương của mình. Dù sao cô chỉ có bản chài đánh rằng không dùng với đàn ông và người khác, luyện công cái gì đều là phù vân, cô tuyệt đối không thừa nhận cô vì mơ ước sắc đẹp của người khác. Có lẽ đời trước đã đọc nhiều tiểu thuyết không có việc gì chỉ thích YY, nhìn thấy đàn ông vs phụ nữ xinh đẹp hoặc đàn ông vs đàn ông sẽ suy nghĩ lung tung, đây là sở thích nghề nghiệp, không liên quan đến tiểu thuyết YY viết như thế nào nha.

(*) YY: tự sướng hoặc suy nghĩ bậy bạ

Cùng một mảnh sân cỏ, hai người không liên quan đến nhau, đánh quyền của mình, cuối cùng kết thúc công việc, xuống núi.

Buổi tối đi nhà họ Trương ăn sủi cảo, Mặc Nhiên một lần nữa nhìn thấy mỹ nam như núi băng kia, bột mỳ màu trắng, ngón tay thon dài, đầu ngón tay tung bay, từng cục bột mỳ biến thành từng miếng vỏ sủi cảo thật mỏng.

“Tiểu Ngôn cán vỏ sủi cảo thật sự vừa nhanh lại tốt, mạnh hơn bà già này nhiều, tiểu Nhiên tới rồi, mau tới ngồi đây, sủi cảo lập tức gói xong.”

“Hai người còn chưa biết nhau đi, nó là cháu nội ông Bạch, Bạch Mộ Ngôn.”

“Con bé là Tô Mặc Nhiên, là thanh niên trí thức mới tới, là cháu gái của bạn cũ của ông Trương cháu.” Bà Trương nhiệt tình giới thiệu cho bọn họ.

Hai người liếc nhau một cái, Mặc Nhiên chào hỏi trước: “Chào anh.”

“Ừ.”

Chỉ một tiếng nhẹ nhàng, trái tim nhỏ của Tô Mặc Nhiên đột nhiên run lên một cái, âm thanh này, đúng là khẩu vị của cô, nếu nói cô 80% nhan không, vậy thanh không của cô chính là 100%. Kiếp trước nếu đọc được tiểu thuyết yêu thích nhất định sẽ tìm đúng bộ phim tương ứng, nếu như giọng nam chính dễ nghe, cô tuyệt đối sẽ xem đi xem lại bộ phim bảy tám mươi lần. d1en d4nl 3q21y d0n

(*) Nhan không, thanh không: chỉ những người có sự yêu thích đặc biệt gần như là điên cuồng, chấp niệm có phần biến thái vận vẹo đối với khuôn mặt (xinh đẹp, mỹ nam, mỹ nữ), giọng nói.

“Tiểu Nhiên, tiểu Ngôn, hai đứa nói chuyện, bà vào trong phòng bếp nhìn một chút.”

Bà Trương đi, cô cũng không biết nên chung đụng với mỹ nam như núi băng ra sao.

“Cái đó, ông Trương không có nhà sao?” Cô tùy tiện tìm một đề tài, cũng không thể lạnh lùng ngồi ở chỗ này đi.

“Ừ, ông ấy và ông nội tôi đi vào huyện.”

“Đi vào huyện làm gì?”

Ông cụ Trương có một đứa con làm việc trong thu mua phế phẩm, đồ rách cũ, không ít đồ cổ tốt đều chảy vào trong trạm thu mua phế phẩm. Trương Bạch hai người thường cách một khoảng thời gian sẽ đi trạm thu mua nhìn một chút, hy vọng có thể bảo lưu một chút đồ vật có giá trị, bọn họ làm rất bí ẩn hơn nữa bên trong trạm thu mua có người, cũng bình an vô sự. Đáng tiếc có thể mang ra ngoài cũng chính là một chút sách vở tranh chữ, hơn nữa số lượng mang ra ngoài không nhiều, rất nhiều thứ chỉ có thể tro mắt nhìn bọn chúng bị hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cất giữ

Editor: Puck - Diễn đàn

Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn ngồi lác lác trên máy kéo, bên cạnh để một đồng bản sách, tám phần mới đào ra từ trong trạm thu mua đồ phế phẩm, giá cả rất rẻ. Trong lòng cẩn thận suy tính lần mua đồ này, những thứ đồ này hiện giờ không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, nếu như bị người có lòng biết chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Bọn họ một bó tuổi còn thường xuyên qua lại giữa thôn trấn, mượn lý do lựa chọn sách vở cho lũ trẻ trong thôn mà rúc vào trạm thu mua phế phẩm chính là nửa ngày, vì chính là có thể bảo tồn những thứ thư họa quý giá kia, không đến nỗi toàn bộ bị tiêu diệt trong một trận kiếp nạn lớn này. Mới vài năm đầu, bọn họ vốn không dám có hành động, sau tình huống dần dần có chuyển biến tốt bọn họ mới dám cẩn thận cất giấu. Những năm bảy mươi một đồ về sau tình huống đã tốt nhiều hơn nữa trong hai gia tộc Trương Bạch lục tục có người trở lại vị trí cũ sửa lại án xử sai, lá gan của bọn họ lớn hơn một chút, nhưng vẫn vùng trộm chứ không dám lộ ra ngoài ánh sáng. Cũng không biết cuộc vận động đáng sợ này rốt cuộc khi nào mới có thể kết thúc, bọn họ chỉ có thể ra hết lực lượng của mình vì quốc gia vì xã hội mà ra một phần lực.

“Sẽ lập tức về đến nhà, hôm nay lúc chúng ta đi bà già nói buổi tối làm sủi cảo, vào lúc này về đến nhà sẽ có thể được ăn rồi.” Tô Hoài Dật quần cổ áo, thời tiết mỗi lúc một lạnh, lần sau ra ngoài chắc phải mang áo bành tô che chắn.

“Sủi cảo được, tôi thích ăn sủi cảo, cũng không biết thằng nhóc thú Mộ Ngôn có biết đi hỗ trợ hay không, cả ngày khuôn mặt lạnh như băng không biết tương lai có tìm được cô vợ hay không, ông không biết chứ thằng nhóc thú kia lại giấu mắt kính của tôi đi, không phải chỉ đọc sách buổi tối mượn một chút thôi sao.” Bạch Minh Viễn nói đến cháu nội của mình còn tức, cả ngày trông nom đồng trông nom tây.

“Lão Bạch này, không phải tôi nói ông, ông nên vừa lòng đi, nếu nó mặc kệ ông ông có thể đọc suốt đêm, nó cũng vì tốt cho ông, ông nhìn ông xem bao nhiêu tuổi rồi còn tưởng mình là người trẻ tuổi sao.”

“Tôi cũng chỉ nói như vậy, thằng nhóc này lúc trước tôi để cho nó đi Hongkong với chú hai nó mà nó cứ không chịu, chỉ muốn cùng đến nông thôn với lão già tôi đây.”

“Nó không phải sợ một mình ông không ai chăm sóc sao, mấy năm nay nếu không có Mộ Ngôn ông có thể sống thoải mái như vậy sao, đừng được tiện nghi còn ra về.” Tô Hoài Dật chường mặt ông già Bạch này rõ ràng rất hài lòng với thằng cháu nội mà còn cố ý oán trách khoe khoang trước mặt ông, ai không biết chút tâm tư nhỏ kia.

“Giáo viên Bạch, cháu nội ông tìm vợ nhất định không thành vấn đề, đáng về tuần tú lại có sức lực, ông còn buồn bã cái gì.” Một người phụ nữ cùng xe với bọn họ nói.

“Đáng về tuần tú có lợi ích gì, nó như vậy cả ngày không có khuôn mặt tươi cười con gái nhà ai chịu gả cho nó làm vợ chứ, may mà nó có đáng đáp tuần tú, nếu không tôi còn buồn hơn.” Bạch Minh Viễn vừa nghĩ tới khuôn mặt đỏ của cháu trai lại buồn, đây rốt cuộc di truyền từ ai vậy, đời này qua đời khác nhà họ Bạch bọn họ cũng không có ai như vậy, rốt cuộc là mầm hồng từ đâu đây? dinendian.loqidJon

“Ha ha, ha ha.” Lời Bạch Minh Viễn nói khiến người cả xe đều nở nụ cười.

Xe đến cửa thôn đã nhìn thấy Bạch Mộ Ngôn chờ ở đó, nhìn thấy xe dừng, liền tranh thủ đỡ sách vở cho hai ông cụ.

“Sao cháu lại tới đây? Không bận giúp làm sùi cáo hả?” Bạch Minh Viễn hỏi.

“Đã sắp xong rồi, chỉ chờ hai người về.”

“Cô bé Mặc Nhiên có tới không?” Trương Hoài Dật hỏi, nghĩ tới nếu không tới thì thuận tiện đi chỗ thanh niên trí thức kêu một tiếng.

“Tới rồi, ở nhà giúp một tay nhóm lửa.”

“Vậy chúng ta nhanh đi về đi, ngày hôm nay cũng chưa ăn cơm ngon, nhanh về uống ngụm canh nóng ấm áp, buổi tối tiểu Ngôn cháu đun cho ông nội cháu chậu nước ấm cẩn thận ngâm chân.”

“Vâng.”

Khi ba người về đến nhà sùi cáo vừa đúng lúc hạ nôi, Tô Mặc Nhiên cũng đã pha xong một ấm trà, vừa khéo có thể vào miệng, cầm ba tách rót mỗi người một tách.

“Trà ngon, búp trà kết chặt, uốn cong như ốc, nước trà hơi trắng xen xanh, mùi thơm ngát câu người, vị ngọt lạnh, sáng khoái thoải mái, đây là Bích loa xuân đi, lão Trương từ khi nào có trà ngon như thế này.” Bạch Minh Viễn uống một ngụm vào liền cảm thán.

“Tôi lấy đâu ra trà ngon, đoán chừng do Mặc Nhiên mang tới đây.”

“Dạ, bình thường cháu cũng thích uống trà cho nên cố ý mang theo một chút tới đây, cháu mang cho hai người hai bao, để sau khi ông Bạch về nhà thì mang theo.” Tô Mặc Nhiên đứng bên cạnh cười nhẹ nói.

“Được, được, vậy coi như ông thơm lây rồi.” Bạch Minh Viễn không ngờ còn có thể mang về, ở nông thôn này trà ngon không dễ kiếm.

“Ông nghe người ta nói rồi, khi cháu con bé này tới đây mang theo không ít thứ, hai ngày trước đi trấn trên còn mua không ít, thiếu chút nữa mang tất cả đồ trong hộp tác xa mua bán, có tiền cũng không thể tiêu như vậy, bây giờ cháu có một mình còn phải chừa chút tiền phòng thân mới được, về sau thiếu cái gì cứ tới đây cầm.”

Thật ra việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, chuyện cô mua n thứ đồ chắc đã truyền ra khắp toàn thôn, lần này do cô khinh thường, tiền tài không để lộ ra ngoài, sau này vẫn khiêm tốn một chút thì tốt hơn. diee ndda fnleeq uysd doon

“Cháu biết rồi.”

Bà Trương gói rất nhiều sùi cáo đầy tràn bốn tô, nhân dưa chua thịt heo cùng nhân cải trắng trứng gà. Hai ông cụ có lẽ do đói bụng, mỗi người ăn hai mươi mấy cái sùi cáo.

“Ăn ít một chút, coi chừng ăn nhiều, buổi tối đau dạ dày.” Hoa Cẩm lại một lần ngăn cản chiếc đĩa của bạn già nhà mình còn định ăn nữa.

“Ông nội.” Bạch Mộ Ngôn thấy Bạch Minh Viễn còn không ngừng gấp sùi cáo trong tô, kêu một tiếng.

“Biết rồi, biết rồi.” Bạch Minh Viễn không tình nguyện để đĩa xuống, ông thật sự cảm thấy còn có thể ăn nữa, nhưng nhìn khuôn mặt đến không thể đen hơn của cháu nội, vẫn thôi đi.

Cơm nước xong, Tô Mặc Nhiên giúp bà Trương thu dọn xong bát đĩa rồi đi.

Hai người nhà họ Bạch vẫn ở lại nhà họ Trương, ba người ở trong phòng không biết nói những gì.

Chờ bên ngoài đến lúc vốn không có ai đi lại, Bạch Mộ Ngôn dời lu nước trong phòng bếp ra, dùng xẻng nạy một tảng đá trên mặt đất, lộ ra tấm ván gỗ bên dưới, mở tấm ván gỗ lên, bên trong là một không gian nhỏ chừng một mét vuông, bên trong có hai hòm gỗ lớn.

Kéo một trong hai hòm gỗ lên, Trương Hoài Dật cẩn thận bỏ mấy quyển sách và một bản vẽ hôm nay thu góp được vào. Cất xong các thứ, Bạch Mộ Ngôn lại đặt hòm gỗ vào vị trí cũ, khôi phục nguyên dạng tấm ván gỗ và tảng đá.

“Được rồi lão Bạch, một ngày một nhọc ông cũng trở về đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dạy học cho đám trẻ.” Trương Hoài Dật thu đông dọn tây xong, lòng căng thẳng cũng nói lỏng. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Được, vậy chúng tôi đi, ông cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

Bạch Mộ Ngôn đỡ ông nội mình về nhà sát vách.

“Lần sau để cháu đi đi.” Bạch Mộ Ngôn nói.

“Thế nào, chê ông nội cháu không còn dùng được phải không?”

“Lớn tuổi rồi nên yên ổn ở lại.”

“Cháu thẳng nhóc thú vị này, giống y hệt cha cháu, đều không nói điều dễ nghe, cháu cho rằng ông muốn đi hả, không đi mấy chuyến thu nọ thu kia cứ có cảm giác thật có lỗi với tổ tông, lại nói cho cháu đi có lợi ích gì, cháu biết những bộ sách kia cái nào có giá trị cái nào là tuyệt bản cái nào là bản gốc sao?”

“Cũng không khẳng định ít hiểu biết hơn ông được.”

“Hừ, thẳng nhóc cháu còn mạnh miệng, chỉ cháu như vậy, một đôi lời dụ dỗ đều không nói, đi một chuyến còn không phải sẽ đắc tội hết người ta sao, sau này còn đi như thế nào.”

“Hừ.”

“Đừng hừ hừ, đây gọi là đạo lý đối nhân xử thế, cháu có hiểu không? Quá cứng dễ gãy, đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, sao luôn không nhớ được, là người phải ngoài tròn trong vuông.”

“Hừ.”

“Haizz, thẳng nhóc thú vị này, hiện giờ ông còn ở đây nhìn cháu một chút, về sau khi ông đi rồi cháu sẽ phải làm sao bây giờ, không được, ông phải lựa chọn một cháu dâu thông minh thay cháu trước khi ông đi, nếu không ông đi cũng không yên tâm...” Hai ông cháu thao thao bất tuyệt vào cửa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bị cảm

Editor: Puck - Diễn đàn

Ánh mặt trời ấm áp dịu dàng nhẹ nhàng chiếu lên mặt, không khí trong lành lơ lửng mùi bùn đất thơm thoang thoảng, chung quanh là mọi người không ngừng quơ múa lưỡi hái và cái cuốc, mọi người thỏa sức đổ mồ hôi và tình cảm mãnh liệt.

Mặc Nhiên bắt đầu quen cuộc sống bây giờ, mỗi ngày dậy sớm chạy bộ lên núi, trong ánh mặt trời mới mọc luyện một chút quyền pháp hít thở không khí mới mẻ, có lúc trở về làm điểm tâm và bữa cơm tiện lợi buổi trưa muốn ăn, sau đó kết bạn xuống ruộng làm việc, chạng vạng trở về cùng làm bữa tối với Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiên Vũ. Sau khi ăn cơm tối xong vào không gian tĩnh tọa luyện công, xử lý không gian, cuối cùng kết thúc công việc tắm một cái ăn chút trái cây uống ly rượu đỏ hoặc xem một bộ phim rồi ngủ, đây chính là quá trình cả ngày của cô.

Tất cả ký ức kiếp trước giống như cũng theo gió thổi tới, trừ trong lòng thỉnh thoảng hiện lên một vài hình ảnh, cái khác đều đã không tồn tại.

Sống ở hiện tại.

Khi lên núi luyện quyền trên căn bản đều sẽ gặp Bạch Mộ Ngôn, bề ngoài người đàn ông này lạnh lùng yêu nghiệt, trầm mặc ít nói, quyền pháp lại cường tráng mạnh mẽ. Cho dù hai người đã ăn cơm chung mấy lần, hai người gặp mặt cũng chỉ gật đầu, sau đó ở trên cùng bãi cỏ luyện đánh quyền riêng, không liên quan tới nhau nhưng lại giống như làm bạn với nhau.

Gặp nhiều ngày như vậy nhưng không nghe ai hỏi tới vì sao mình biết công phu quyền cước, ngay cả ông Trương bà Trương cũng không hỏi, cũng biết Bạch Mộ Ngôn không phải là một người hay lăm miệng, đoán chừng cả thôn cũng chỉ có một mình anh biết cô biết công phu, như vậy cũng tốt. diee

Thời tiết hôm nay không đẹp lắm, việc đồng áng không nhiều lắm, đội trưởng đã để cho bọn họ kết thúc công việc sớm một chút rồi. Hai người Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ đi chân trần tới nhà thầy lang trong thôn lấy thuốc, Tôn Hiểu Mỹ bị cảm. Hiện giờ nông thôn cũng không có bệnh viện, trên căn bản đều dựa vào thầy lang, thầy lang đều do trong huyện bồi dưỡng thành, trên căn bản mỗi thôn được bố trí một người, tài nghệ của thầy lang thật sự không như thế nào, căn bản đều căn cứ vào sổ tay thầy lang để xem bệnh.

“Sổ tay thầy lang” xuất bản năm 1969, văn hay tranh đẹp, là một sách quý “Toàn khoa chữa bệnh y dược”, từ ho khan, nôn mửa thường gặp đến bệnh tật xuất huyết não và ung thư phức tạp; từ trị thức phòng bệnh diệt muỗi, diệt ruồi đến đề phòng vũ khí hạt nhân, vũ khí sinh học; từ chăm cứu, thảo dược đến thuốc tây thường dùng, không chỗ nào không có. Có sáng tỏ rõ ràng, có đơn giản dễ đi, yêu cầu nguyên tắc hiệu quả thực tế. (Baidu công hiến)

Tô Mặc Nhiên mới vừa vào sân đã nhìn thấy cửa mở ra, một người đàn ông ở trong phòng bếp nấu cơm.

“Anh là?” Tô Mặc Nhiên để công cụ xuống hỏi, trong lòng đoán chừng người đàn ông này chắc là ông xã của Liễu Nghiên Vũ.

“Xin chào đồng chí, tôi là Tống Khai Minh, là ông xã của Liễu Nghiên Vũ.” Tống Khai Minh thấy trước mắt là một cô gái xa lạ không khỏi sững sốt một chút, sau đó đột nhiên nhớ tới trước khi mình đi đường như từng nghe nói tới sẽ có một nữ thanh niên trí thức mới tới, đoán chừng chính là cô, nghĩ tới đối phương có thể không biết mình, vội vàng tự giới thiệu bản thân.

“Xin chào, tôi là Tô Mặc Nhiên, là thanh niên trí thức mới tới, Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ tới nhà thầy lang lấy thuốc rồi, sẽ lập tức trở lại.” Quả nhiên cô không đoán sai.

“Lấy thuốc? Nghiên Vũ như thế nào?” Tống Khai Minh cau mày hỏi, bà xã của anh có dáng dấp thật xinh đẹp chính là một âm sắc thuốc, ba ngày hai bữa không thoải mái, kết hôn đã một năm rồi mà không có con, lần này trở về... đi ỉen n#đang# yuklle e#q quiq on

“Không phải, không phải, là Tôn Hiểu Mỹ bị cảm nhẹ, chị Nghiên Vũ đi theo chị ấy.” Thấy anh ta hiểu lầm Tô Mặc Nhiên vội vàng giải thích, thân thể Liễu Nghiên Vũ tương đối mảnh mai, ở trong khí hậu Đông Bắc lớn như vậy dễ sinh bệnh, chuyện này cô từng nghe Tôn Hiểu Mỹ nói.

“A, vậy thì tốt, nền tảng của Nghiên Vũ không được tốt, tôi đi vắng lại sợ cô ấy không được thoải mái.”

“Không có, không có, trong khoảng thời gian này thân thể chị ấy vô cùng tốt.” Trừ đau bụng kinh ra, lời này Tô Mặc Nhiên chưa nói, cũng không nói ra miệng.

Chỉ chốc lát sau, hai người đi lấy thuốc trở lại.

“Khai Minh, sao anh trở lại trước hẹn vậy, không phải gửi thư nói ngày mai mới có thể trở về sao?” Liễu Nghiên Vũ vừa thấy ông xã giống như con yến non về tổ lập tức nhanh chóng chạy tới, nhìn dáng dấp hết sức vui mừng.

“Trong nhà không có việc gì liền trở về trước hẹn.”

“Vậy thân thể mẹ chồng như thế nào?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ cần tiếp tục uống thuốc là được.”

“Vậy...”

“Đợi lát nữa trở về phòng rồi nói.” Liễu Nghiên Vũ còn định nói điều gì nhưng bị Tống Khai Minh ngắt lời.

“Hai người nói chuyện đi, tôi và Mặc Nhiên đi nấu cơm” Nói xong Tôn Hiểu Mỹ liền kéo Tô Mặc Nhiên vào phòng bếp. di1enda4nle3qu21ydo0n

Ban đêm Tô Mặc Nhiên đột nhiên mở hai mắt ra, kể từ sau khi rèn luyện rèn thể dưỡng thân, ngũ quan của mình và tổ chất thân thể cũng tăng cường gấp hai người bình thường, cô giống như nghe thấy được tiếng rên rỉ khe khẽ của Tôn Hiểu Mỹ.

Khoác thêm áo khoác xuống giường, bật đèn, đi đến chỗ Tôn Hiểu Mỹ ở gian ngoài. Âm thanh rõ ràng hơn, cô vội vã bật đèn, đi tới bên giường nhìn. Giờ phút này đầu Tôn Hiểu Mỹ đầy mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, cau mày quấn trong chần rên rỉ.

Đây là phát sốt? Lúc cơm tối còn chưa tốt lên, đoán chừng thuốc của thầy lang không có hiệu quả.

Giờ tay lên sờ trán Tôn Hiểu Mỹ, thật nóng, nhiệt độ không thấp. Cô lập tức lấy hòm thuốc từ trong không gian ra, lấy nhiệt kế điện tử, mở chốt nhét vào trong nách Tôn Hiểu Mỹ.

Ba mươi tám độ năm, nhiệt độ quả thật không thấp.

Kéo cổ tay Tôn Hiểu Mỹ ra đặt ba ngón tay lên, bản thân chủ nhân thân thể này học mấy năm y thuật, kể từ sau khi cô đến cũng thừa kế những bản lĩnh này, mạch tượng còn tốt, vấn đề không tốt, quan trọng là phải nhanh chóng hạ sốt. Lấy ra hai viên thuốc hạ sốt từ trong hòm thuốc, một viên thuốc cảm, suy nghĩ một chút lại lấy ra một viên thuốc tiêu viêm, sau đó thu hòm thuốc vào trong không gian.

“Tôn Hiểu Mỹ, Tôn Hiểu Mỹ, tỉnh, tỉnh.” Tô Mặc Nhiên vỗ vỗ khuôn mặt ửng đỏ của cô ấy. Nâng cô ấy dậy tựa vào trên người mình, nhét thuốc hạ sốt và thuốc cảm vào trong miệng cô ấy.

“Nhanh, uống thuốc đi, uống là tốt rồi, nhanh.” Tô Mặc Nhiên bung nước đưa tới bên miệng cô ấy, cũng may Tôn Hiểu Mỹ còn không nóng đầu, nghe lời cô nói lập tức uống nước nuốt hai viên thuốc trong miệng xuống.

Tô Mặc Nhiên lấy chậu nước nóng, lau trên mặt cổ cô ấy một lần, lại đổi thành nước lạnh, thấm ướt khăn lông đặt lên trên trán. Sau đó Tô Mặc Nhiên vẫn không ngừng thay khăn lông ướt, đo nhiệt độ, hai giờ sau nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, cho đến khi trời sáng nhiệt độ cuối cùng bình thường lại, sắc mặt cũng khá hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Củi đốt

Editor: Puck - Diễn đàn

Lúc Tô Mặc Nhiên bung cháo đi vào, Tôn Hiểu Mỹ đã tỉnh rồi.

“Cảm giác như thế nào, chị đã hạ sốt, tối hôm qua đã dọa sợ em, sốt cao mặt đỏ bừng.” Tô Mặc Nhiên nâng cô ấy dậy khoác thêm áo, lại nhét một gói đầu sau lưng cô ấy rồi mới để cho cô ấy dựa vào trên đầu giường.

“Nhiên Nhiên, cảm ơn em.” Tôn Hiểu Mỹ hơi yếu ớt vô lực nói, ngày hôm qua cô phát sốt mơ mơ màng màng, cũng cảm giác có người chăm sóc cô, sáng nay mới phát hiện lại là Tô Mặc Nhiên.

“Khách khí cái gì, ở trong cùng một nhà, giúp đỡ lẫn nhau là phải, uống cháo nhanh lên một chút, sau đó uống thuốc lại ngủ một giấc, hôm nay cũng đừng đi làm, em đi nói với đội trưởng.” Nói xong lấy thuốc ngày hôm qua ra đưa cho cô ấy.

“Đây là thuốc tây? Thứ này quá quý trọng.” Ở nông thôn thuốc tây cũng không dễ lấy được, mọi người bình thường đều uống thuốc do thầy lang kê đơn.

“Không có việc gì, chị uống đi, em nhờ người làm cho từ nhà, thuốc không phải dùng để chữa bệnh sao.”

“Vậy cho chị uống, nếu như em bị cảm sẽ không có, vẫn giữ lại đi.” Tôn Hiểu Mỹ vẫn không dám nhận, trong nhà có thể mang theo bao nhiêu tới? Uống hết một viên thiếu một viên.

“Không sao, em còn có, chị cứ thoải mái uống đi, lại nói hạn sử dụng không còn mấy năm, quá hạn thì không thể ăn. Tác dụng của thuốc này không tệ, thứ này trị cảm, thứ này tiêu viêm, hai loại thuốc này đều một lần hai viên một ngày hai lần, đoán chừng uống hai ba ngày cảm sẽ tốt lên.” Ban đầu cho là tận thế, mua không ít thuốc men đặt trong không gian, hiện giờ vừa đúng lấy ra dùng, một mình cô lại không dùng hết, chờ sau này càng chưa dùng tới. Diễn đàn lee quỳ đôn

“Vậy thì chị không khách khí, thuốc thầy lang kê đơn vừa đắng lại vừa chất.” Tôn Hiểu Mỹ nghĩ tới thứ thuốc đen thùi lù kia liền khó chịu, thuận theo uống thuốc cảm.

Sáng sớm Liễu Nghiên Vũ mới nghe nói tối hôm qua Tôn Hiểu Mỹ bị phát sốt, lập tức chạy tới thăm, thấy cô ấy đã khá hơn nhiều mới yên tâm.

“Ban đêm phát sốt sao không gọi chị, một mình em chăm sóc cả đêm, bây giờ còn phải đi làm, quá mệt mỏi.”

“Em không thể không có ý tứ, lại nói vợ chồng chị tiểu biệt thảng tâm hôn, càng không thể quấy rầy, dù sao một mình em lại không có chuyện gì.” Tô Mặc Nhiên trêu ghẹo nói.

“Hừ, em con bé này nói những gì vậy.” Gương mặt Liễu Nghiên Vũ lập tức nóng lên.

Tô Mặc Nhiên nghĩ tới, người bây giờ thật mắc cỡ, như vậy đã đỏ mặt, cô còn chưa nói gì.

Sau khi Tống Khai Minh trở lại, tâm tình Liễu Nghiên Vũ đã khá nhiều, không có đáng về phò phạc rũ rượi giống đoạn thời gian trước, quả nhiên phụ nữ trải qua đàn ông tươi vào chính là không giống nhau.

Ba ngày sau Tôn Hiểu Mỹ hoàn toàn khỏi cảm rồi, cố ý làm một bữa tiệc lớn cho Tô Mặc Nhiên để cảm ơn cô, còn mua một con gà từ chỗ đồng hương, trải qua chuyện này Tôn Hiểu Mỹ tốt với cô hơn, có chuyện gì tốt đều không quên mang theo cô.

Thời gian trong bình thân chậm rãi trôi qua, thời tiết Đông Bắc bắt đầu càng ngày càng lạnh, mặc áo bông đều cảm giác gió lạnh chui thẳng vào trong cổ áo, cũng may cô có nội lực hộ thể, nếu không thì thân thể nhỏ bé mềm mại của cô thật sự không chống chọi được.

Trong không gian có áo lông, kiểu dáng quá mới mẻ độc đáo màu sắc quá tươi đẹp, cô không dám lấy ra mặc, đang định vào thời điểm nào đó tháo lông bên trong ra tìm người làm một cái lần nữa.

Đoán chừng không lâu nữa sẽ có tuyết rơi, việc nhà nông cũng nặng, mọi người đều muốn cướp trước khi tuyết rơi làm xong việc nhà nông.

Tô Mặc Nhiên vắc một bó cành cây từ sau núi đi về nhà, bây giờ mỗi ngày bọn họ đều ra sau núi đốn củi đốt, mùa đông nơi này rất lạnh, muốn đốt kháng sưởi ấm cần rất nhiều củi đốt, phải chuẩn bị xong trước khi tuyết rơi, bằng không đợi tuyết rơi, tuyết đọng có thể tới bắp đùi, đến lúc đó không có cách nào ra ngoài đốn củi.

Người làng quê đều rất chú ý bảo vệ môi trường sinh thái, mặc dù ngoài miệng bọn họ không nói, nhưng hành động thực tế đều làm như vậy. Bất cứ giữ lớn thả nhỏ, sản phẩm giống cái mang thai không sẵn, đốn củi chỉ chặt cành cây khô. Đây là tôn giáo, nhà nhà truyền miệng, lên núi dựa vào núi, xuống nước dựa vào nước.

“Phù...” Đi được nửa đường, cô để bó củi xuống nghỉ ngơi một lúc, mặc dù giác quan và tố chất thân thể có thể tăng cường, nhưng chiều cao lại không tăng trưởng, hiện giờ cô vẫn là cô nhóc một mét năm mươi tám, ngay cả một mét sáu còn chưa tới, củi cao cỡ hơn người không thể gánh được chỉ có thể vắc lên. die nd da nl e q uu ydo n

Cuộc sống nông thôn thời đại này thật gian khổ, sưởi ấm nấu cơm đều phải dựa vào một chút củi đốt, không giống về sau cái gì cũng dựa vào điện, máy điều hòa không khí, lò sưởi tay, lò sưởi điện, thảm điện, túi chườm nước nóng điện, dùng điện vừa tiện lại sạch sẽ.

Nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp sau này, cô bắt đầu hơi lảng lảng, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một cánh tay xốc bó củi của cô lên lập tức đi về phía trước.

Là anh ta, Bạch Mộ Ngôn.

“Cái đó, đợi chút, đợi chút.” Tô Mặc Nhiên hoàn hồn, lập tức đuổi theo.

Trên vai Bạch Mộ Ngôn vắc một bó củi trên tay ôm một bó củi vẫn bước đi như bay, giống như không nghe thấy tiếng kêu gào phía sau, vẫn nhanh chóng đi về phía trước.

Tô Mặc Nhiên chạy bước ngắn mấy bước cuối cùng đuổi theo anh ta, cũng không biết nên nói gì, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau anh ta.

Đến cửa phòng thanh niên trí thức, Bạch Mộ Ngôn buông bó củi trong tay đi thẳng.

“Cám ơn anh.” Tô Mặc Nhiên nói về phía bóng lưng anh ta.

“Mặc dù người như núi băng nhưng vẫn rất nhiệt tình.”

Nếu Bạch Mộ Ngôn biết Tô Mặc Nhiên đánh giá anh như thế không thể không học máu, anh không phải nhiệt tình, chỉ có điều thấy cô vắc củi có hết sức như thế liền như quý thần xui khiến đi tới, cho đến khi anh ôm củi vào tay mới phản ứng kịp. Đã ôm cũng không thể vứt xuống, không thể làm gì khác hơn là giúp cô ôm tới nơi thanh niên trí thức ở. Cho tới bây giờ anh không phải là người nhiệt tình, có lẽ bởi vì cô là cháu gái của bạn ông Trương mới giúp đỡ, Bạch Mộ Ngôn nói thầm trong lòng thuyết phục mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Bộc phát

Editor: Puck - Diễn đàn

Vừa trở về, Tôn Hiểu Mỹ liền trực tiếp ném mấy thứ lên giường gạch, ngồi ở bên giường đất hờn dỗi.

“Sao vậy?” Tô Mặc Nhiên bụng tách trà đi tới hỏi, lúc đi mặt mũi còn tràn đầy hưng phấn, tại sao trở về lại có dáng vẻ này, xảy ra chuyện lớn gì?

Tôn Hiểu Mỹ liếc nhìn Tô Mặc Nhiên, muốn nói lại thôi.

“Nếu không tiện nói, thì đừng nói.” Cô cũng không phải người bát quái, chuyện của người ta cô cũng không cần phải biết rõ.

“Sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

“Thật quá đáng, Tống Khai Minh thật sự không phải đồ tốt gì.” Tôn Hiểu Mỹ vỗ giường đất một phát cắn răng nghiêng lợi nói, cô thật sự không nghĩ tới bình thường Tống Khai Minh chó hình người, sau lưng lại là kẻ vong ân phụ nghĩa không như heo chó.

“Tống Khai Minh người ta chọc giận chị như thế nào rồi.” Tôn Hiểu Mỹ vẫn không quá thích Tống Khai Minh, hỏi cô ấy nguyên nhân vì sao cô ấy cũng

không nói ra, chỉ nói là cảm giác, chỉ vì e ngại là ông xã của bạn thân nên bình thường vẫn khuôn mặt tươi cười đối xử, hôn nay là như thế nào...

“Em không biết, lần này chị đi Vương gia truân bên cạnh nghe nói... Nghe nói...” Tôn Hiểu Mỹ áp ứng không biết nên nói như thế nào, đây dù sao cũng không phải chuyện tốt gì, nếu như Liễu Nghiên Vũ biết được, còn không biết sẽ như thế nào.

“Nghe nói cái gì?” Tô Mặc Nhiên hơi tò mò, Tống Khai Minh rốt cuộc làm cái gì, chọc cho Tôn Hiểu Mỹ tức giận như vậy. dilenda4nle3qu21ydo0n

Tôn Hiểu Mỹ suy nghĩ một chút cũng không cố kỵ được nhiều, “Nghe nói lần trước Tống Khai Minh trở về vốn không phải bởi vì mẹ anh ta sinh bệnh nặng mà là trở về tiếp phụ nữ, trước kia anh ta có một người phụ nữ thanh mai trúc mã, quan hệ của cha mẹ hai nhà cũng rất tốt, sau đó bởi vì cha người phụ nữ kia thất bại trong tranh đấu quyền lợi bị miễn chức, anh ta và người phụ nữ kia mới không thể hạ phông đến cùng một chỗ, sau đó liền cắt đứt liên lạc. Hiện giờ cha người phụ nữ kia phục hồi nguyên chức lập tức điều con gái về trong thành, người phụ nữ kia còn nhớ mãi tình cũ không quên, muốn cha mình điều cả Tống Khai Minh về, cha cô ta đồng ý, điều kiện chính là anh ta phải ly hôn rồi kết hôn với con gái ông ta.”

Tôn Hiểu Mỹ không thoải mái trong lòng lại không dám nói với Liễu Nghiên Vũ, dù sao Mặc Nhiên cũng không phải người lắm mồm liền nói toàn bộ một hơi giấu trong lòng ra. Tình tiết máu chó đến cỡ nào, thì ra nghệ thuật thật sự phát nguồn từ cuộc sống.

Tô Mặc Nhiên nghe cũng không cảm thấy kỳ quái, kiếp trước trong lịch sử về lên núi xuống nông thôn có miêu tả chuyện này. Hai người khi là thanh niên trí thức có tình cảm mà kết hôn, sau đó vì một bên có thể được điều về thành quả quyết ly hôn với bên kia. Còn có đáng xấu hổ hơn, một vài thanh niên trí thức không muốn ăn khổ liền kết hôn với đồng hương địa phương, về sau có thể được điều về thành liền ghét bỏ người ta là người vợ hoặc người chồng nông thôn mà trực tiếp yêu cầu ly hôn, hoặc dứt khoát không lĩnh giấy chứng nhận, mà người làng quê bình thường cho rằng làm nghi thức rồi ăn uống rượu mừng rồi coi như đã kết hôn mà không lĩnh giấy chứng nhận cũng không sao.

Bình thường nhìn Tống Khai Minh người còn không tệ, đối xử với Liễu Nghiên Vũ còn rất tốt, không giống với dáng vẻ còn nhớ mãi tình cũ không quên.

Rầm...

Tôn Hiểu Mỹ vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng vang thật lớn, Liễu Nghiên Vũ đứng ngơ ngác ở đó, đồ trên tay rơi trên mặt đất, tán lạc đầy đất...

“Nghiên Vũ, cậu... Cậu nghe được rồi?” Tôn Hiểu Mỹ xoay người có phần không dám tin nhìn cô ấy, còn định tìm cơ hội như thế nào đó từ từ nói cho cô ấy biết, hiện giờ phải làm sao. Dieđn ddan lee quiy đôn

“Hiệu Mỹ, cậu nói... Đều là thật?” Về mặt Liễu Nghiên Vũ ngây ngốc nhìn Tôn Hiểu Mỹ hỏi, không thể tin ông xã thường ngày sẵn sốc chú ý bảo sao nghe vậy lại phản bội mình.

“Ờ còn có thể lừa cậu sao? Tổ chính tai nghe thanh niên trí thức ở Vương gia truân sát vách nói, thanh niên trí thức đó cũng là người Bắc Kinh, còn có quan hệ thân thích với nhà Tống Khai Minh, khoảng thời gian trước anh ta cũng trở về Bắc kinh, tận mắt nhìn thấy Tống Khai Minh và người phụ nữ kia ở chung một chỗ, Nghiên Vũ...” Tôn Hiểu Mỹ thấy dáng vẻ này của cô ấy cũng biết nhất thời cô ấy khẳng định không tiếp nhận nổi.

Không đợi Tôn Hiểu Mỹ nói xong, Liễu Nghiên Vũ lập tức đảo mắt một vòng té xỉu trên đất.

Tô Mặc Nhiên vội vàng giúp đỡ Tôn Hiểu Mỹ cùng nhau đỡ Liễu Nghiên Vũ lên giường gạch nằm xuống, Tô Mặc Nhiên càng không ngừng ấn huyệt nhân trung của Liễu Nghiên Vũ ý đồ gọi tỉnh cô ấy.

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ, cậu cần phải chịu đựng, vì Trần Thế Mỹ đó không đáng giá, Nghiên Vũ.” Tôn Hiểu Mỹ vẫn không ngừng gọi.

Haizzz, chị đừng kích thích chị ấy như vậy được không?

“Chị Hiểu Mỹ, đừng nói nữa... Để chị Nghiên Vũ yên tĩnh một chút.” Tô Mặc Nhiên thấy Liễu Nghiên Vũ khê tỉnh lại lập tức ngắt lời Tôn Hiểu Mỹ, dùng vì khó khăn lắm mới tỉnh, lại một lần kích thích mà ngắt đi.

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ, cậu cũng đừng dọa tớ.”

“Chị Nghiên Vũ, chị cảm thấy như thế nào?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Chị không sao, cảm ơn em, hai người đi ra ngoài đi, để cho tôi yên lặng một chút.” Liễu Nghiên Vũ yếu đuối nói.

Tôn Hiểu Mỹ nằm ở đầu giường còn định nói tiếp gì đó, Tô Mặc Nhiên lập tức lôi cô ấy ra ngoài, lúc này vẫn lưu lại cho người trong cuộc một không gian riêng tư thì tốt hơn, thanh quan khó quản việc nhà, người ngoài không tiện nhúng tay. Sau khi đi ra không lâu, bên trong phòng truyền tới một trận tiếng ghen ngào đê nén.

“Khốn kiếp, chị đi tìm tên súc sinh kia tính sổ.” Nói xong, Tôn Hiểu Mỹ sai bước chạy ra ngoài.

“Chị Hiểu Mỹ chị Hiểu Mỹ.” Tôn Hiểu Mỹ đi như một trận gió, cô muốn can cũng can không được, còn không biết thái độ của Tống Khai Minh là gì, hiện giờ nào thật sự lớn được không?

Thôi, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, mặc cho số phận thôi.

Chương 15: Mất tích

Editor: Puck - Diễn đàn

“Cậu nghe nói gì chưa? Tống Khai Minh muốn điều về thành?”

“Điều về thành? Chuyện khi nào, không phải tớ chỉ đi ra ngoài một ngày, làm sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, nói nhanh lên, cậu ta điều về thành như thế nào, Liễu Nghiên Vũ cũng cùng trở về sao?”

“Cậu còn không biết sao, Tống Khai Minh muốn ly hôn với Liễu Nghiên Vũ, nghe nói trước kia ở nhà cậu ta có một người bạn lâu năm, lần này điều về chính là liên quan tới cha của người bạn lâu năm này, điều kiện chính là Tống Khai Minh phải ly hôn.”

“Thật sao? Ban đầu Tống Khai Minh này theo đuổi Liễu Nghiên Vũ hai năm mới cảm người tới tay, hiện giờ bởi vì điều về thành mà đạp xuống, đúng là Trần Thế Mỹ.”

“Ai bảo cha người bạn lâu năm của người ta có quyền chứ.”

“Thật đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, như vậy Liễu Nghiên Vũ liền đáng thương rồi, danh tiếng từng ly hôn cũng không hay.”

“Chính là vậy.”

...

Ngày hôm qua, Tôn Hiểu Mỹ cuối cùng vẫn náo loạn sự tình lên, hai ngày nay tất cả thanh niên trí thức đều đang bàn luận chuyện này, người đồng hương trong thôn cũng có nghe nói tới. Phản ứng trong đám thanh niên trí thức về chuyện này không giống nhau, có người bày tỏ oán giận cho rằng Tống Khai Minh đứng núi này trông núi nọ vong ân phụ nghĩa, có người thương tiếc Liễu Nghiên Vũ gặp phải kẻ phụ tình, cũng có người hả hê với chuyện này.

Giấy không gói được lửa, sau khi vỡ lở ra, hai vợ chồng đóng cửa nói chuyện một lần.

Tống Khai Minh vốn thật sự cho rằng mẹ bị bệnh nặng mới trở về, nhưng sau khi về đến nhà mới phát hiện hoàn toàn không có chuyện gì, mẹ êm đẹp ở nhà. Sau đó mới biết người trong nhà viết thư lừa anh về, bác Tần sửa lại án sai rồi, phục hồi nguyên chức, Tần Tổ Ngọc cũng được điều về thành, Tần Tổ Ngọc chính là thanh mai trúc mã lớn lên cùng anh. die nd da nl e q uu ydo n

Phải nói khi đó tình cảm của anh với Tần Tổ Ngọc một chút cũng không gât người, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh cũng từng thích Tần Tổ Ngọc, nhưng sau đó lại bị hạ phóng đến Đông Bắc, hai người dần cắt đứt liên lạc, tình cảm tự nhiên liền phai nhạt. Khi gặp gỡ Liễu Nghiên Vũ thì trái tim yên lặng của Tống Khai Minh lần nữa sống lại, anh yêu Liễu Nghiên Vũ.

Khi anh và Liễu Nghiên Vũ kết hôn, cha của Tần Tổ Ngọc còn chưa được sửa lại án sai, Tần Tổ Ngọc và anh cũng không ở cùng nhau, ngày hạ phóng cũng không biết khi nào có thể kết thúc, người trong nhà cũng không phản đối.

Anh nói người trong nhà buộc anh ly hôn ở chung một chỗ với Tổ Ngọc.

Anh nói anh yêu là Liễu Nghiên Vũ, nhưng cha mẹ lại lấy cái chết ra uy hiếp.

Anh nói trong nhà cũng không đồng ý anh cưới Liễu Nghiên Vũ, người con dâu duy nhất bọn họ thừa nhận là Tần Tổ Ngọc.

Anh nói anh cũng không có cách nào, anh cũng không thể trơ mắt nhìn cha mẹ đi tìm cheest.

Anh nói anh cũng rất khổ sở, là anh thật có lỗi với Liễu Nghiên Vũ.

Cuối cùng Tống Khai Minh nắm tay Liễu Nghiên Vũ khóc nức nở, càng không ngừng nói xin lỗi.

Liễu Nghiên Vũ chỉ ngơ ngác nằm trên giường gạch, cặp mắt vô hồn, không có tiêu cự, cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu tất cả là xảy ra chuyện gì. Hồi lâu cô đẩy tay Tống Khai Minh đang kéo tay mình ra, đẩy anh ta ra khỏi phòng, mặc cho anh ta gõ cửa như thế nào cũng không đáp.

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ, ăn chút đồ ăn đi, cậu đã một ngày một đêm không ăn gì, tiếp tục như vậy thân thể sẽ suy sụp.”

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ.” Tôn Hiểu Mỹ gõ cửa hồi lâu đều không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, trong lòng cá kình, sợ Liễu Nghiên Vũ sẽ làm ra chuyện gì lập tức đẩy cửa đi vào, lại phát hiện bên trong nhà không một bóng người.

“Mặc Nhiên, Tô Mặc Nhiên, không thấy Nghiên Vũ, không thấy cô ấy.”

“Sao lại không thấy, buổi trưa còn nghe được tiếng động.”

Tô Mặc Nhiên lập tức cùng Tôn Hiểu Mỹ đi ra ngoài tìm, hiện giờ cảm xúc của Liễu Nghiên Vũ rất không ổn định, lúc này chạy đi cũng không biết sẽ làm việc gì, trời sắp tối rồi, nhất định phải tìm trở về trước khi trời tối, nếu không nguy hiểm.

Cô để Tôn Hiểu Mỹ đi tới những chỗ mà Liễu Nghiên Vũ bình thường hay đi tìm một chút, cô đi tìm đội trưởng huy động mọi người cùng nhau tìm, nhiều người sức mạnh lớn, nhất định phải tìm được Liễu Nghiên Vũ trước lúc trời tối.

Đội trưởng Trương nghe nói Liễu Nghiên Vũ mất tích, lập tức tổ chức thanh niên trong thôn và thanh niên trí thức cùng nhau tìm kiếm, anh cũng nghe chuyện của hai vợ chồng Liễu Nghiên Vũ, biết tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, trong chốc lát không thể trì hoãn.

Cả trong thôn trừ người già, phụ nữ và trẻ nhỏ tất cả đi ra giúp một tay, có người nói nhìn thấy Liễu Nghiên Vũ đi vào phía sau núi, mọi người cứ ba người một tổ đi ra sau núi tìm. Tập hợp lực lượng người cả thôn, trước khi trời tối vẫn không tìm được. Sau khi trời tối sợ xuất hiện nguy hiểm, đội trưởng để tất cả mọi người đi về, chỉ còn lại mấy người sau cùng vẫn còn đang tìm kiếm, đáng tiếc bọn họ không tìm được dấu vết, cuối cùng không thể không quay về nhà. di3nd@n3qu.yd0n

Liễu Nghiên Vũ này rốt cuộc đi đâu? Cũng không ai biết.

Tổng Khai Minh tỏ vẻ hối hận ngồi sững trên đất, anh biết mặc dù bề ngoài Liễu Nghiên Vũ nhu nhược nhưng trong nội tâm hết sức cứng rắn, thà làm ngọc vỡ, hiện giờ vô có mất tích chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

“Ngài già mù sa mưa như vậy để cho ai nhìn? Anh ước gì Nghiên Vũ gặp chuyện không may, như vậy anh có thể không hề có kị chút nào mà theo sát người tình cũ kia của anh như hình với bóng, tôi thấy Nghiên Vũ mất tích nói không chừng là do anh làm, anh đồ khôn kiếp, lương tâm bị chó ăn hết.”

“Tổng Khai Minh, nếu như Nghiên Vũ xảy ra chuyện không may, tôi và anh không xong.” Tôn Hiểu Mỹ không nhìn nổi dáng vẻ nửa sống nửa chết hiện giờ của Tổng Khai Minh, càng không ngừng giận dữ gầm lên với anh ta, tức giận còn cao hai cái, Tổng Khai Minh cũng không đánh lại mặc kệ cô đánh.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong viện nhỏ của thanh niên trí thức, cũng có một người khác trong lòng cực kỳ nóng nảy, người này chính là Từ Tường.

Cho đến giờ Thạch Cương cùng phòng với anh vẫn chưa trở về.

Từ Tường biết Thạch Cương thích Liễu Nghiên Vũ, đã thích từ rất sớm rồi. Chỉ có điều tình tình Thạch Cương kín kẽ không quen biểu đạt, cho nên vốn không có ai biết cậu ấy thích Liễu Nghiên Vũ, nếu như không phải anh và Thạch Cương ở cùng một phòng thường ở chung một chỗ mới phát hiện một chút dấu vết.

Sau khi Liễu Nghiên Vũ và Tổng Khai Minh kết hôn, Thạch Cương quả thật tinh thần sa sút một thời gian, sau đó Thạch Cương đã khôi phục như trước không còn quan tâm tới chuyện của Liễu Nghiên Vũ, giống như tất cả đều là quá khứ.

Nhưng lúc tin tức Tổng Khai Minh phụ bạc Liễu Nghiên Vũ thậm chí còn muốn ly hôn với cô ấy truyền đến, Từ Tường cũng biết Thạch Cương chưa từng quên người phụ nữ kia, giống như có lẽ quá khứ thật ra chỉ chôn tình cảm được sâu hơn mà thôi.

Sau khi biết Liễu Nghiên Vũ mất tích, Thạch Cương giống như điên chạy ra ngoài, anh đuổi theo cũng đuổi không kịp, kết quả cho tới bây giờ còn chưa trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tiếp tục sau khi mất tích

Editor: Puck - Diễn đàn

Nửa đêm đổ mưa to, hai người Tô Mặc Nhiên và Tôn Hiểu Mỹ ngủ chung một chăn, nằm trên giường đều không ngủ được.

“Cũng không biết bây giờ Liễu Nghiên Vũ đang ở đâu, có biết tìm một chỗ trốn mưa hay không, con nhóc thúi này, chờ chị tìm được cô ấy xem chị có đập chết cô ấy không, vì một người đàn ông như vậy mà coi thường mạng sống của mình, quá ném mặt mũi phải nữ thời đại mới chúng ta.” Tôn Hiểu Mỹ oán hận nói.

“Chị cũng đừng quá gấp gáp, người hiền có trời phù hộ, em tin tưởng chị Nghiên Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì, chị ngủ đi nhanh lên, sáng sớm ngày mai còn phải ra ngoài tìm người, không ngủ sao có tinh thần.”

“Chị chính là tức không chịu nổi, hôm nay nhìn thấy Tổng Khai minh, chị thật sự muốn làm thịt anh ta, ban đầu vì cưới Nghiên Vũ nói bao nhiêu lời có ích, thế thốt bao nhiêu, bây giờ mới hơn một năm đã bắt đầu thay đổi.”

“Đàn ông đáng tin heo mẹ biết leo cây, cho nên về sau chị ngàn vạn lần đừng để cho người ta lừa, nhất định phải mở to hai mắt, đặc biệt là những kẻ chỉ biết nói mà không biết làm này.”

“Hừ, chị mới không ngốc như vậy, từ vừa mới bắt đầu chị đã cảm thấy Tổng Khai Minh không phải là người tốt, nhưng Nghiên Vũ vừa lòng anh ta, chị cũng không tiện nhiều lời.”

“Dạ, dạ, ngài con mắt tinh tường phân biệt hóa nhân kim tinh.” Cái này gọi là gì? Người ngốc có phúc của người ngốc, hoặc là trực giác của động vật nhỏ đơn thuần với sự vật không tốt luôn sâu sắc đến làm cho người ta giận sôi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sáng sớm, trời còn chưa sáng, một bóng người từ sau núi phi nước đại xuống, không lâu liền tiến vào một căn phòng khu nhà thanh niên trí thức không thấy gì nữa.

“Cậu cuối cùng đã trở lại, cậu một đêm này rốt cuộc đi đâu, quần áo đều ướt đầm, thay nhanh lên.” Từ Tường vừa nghe có người mở cửa liền biết rõ Thạch Cương trở lại, vội vàng khoác quần áo nghênh đón, lại thấy toàn thân Thạch Vũ ướt nhẹp, sắc mặt tái nhợt, vội vàng đổ nước nóng để cậu ấy lau mặt, giúp cậu ấy thay quần áo ướt sũng.

“Không có việc gì, chính là dính chút nước mưa.” Thạch Cương vô tình nói.

“Như vậy còn không có việc gì, cậu cũng không phải không biết trình độ chữa bệnh ở nông thôn, nếu có như thế nào liền trực tiếp chờ chết, cậu nhanh lên giường đắp chăn, làm không tốt không thể không bị cảm.” đi@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Không có việc gì... Ồi...” Mới vừa chạm tới mép giường, Thạch Cương cũng cảm giác trên tay truyền đến một trận đau đớn tan lòng nát da.

“Cậu làm sao vậy?” Từ Tường chạy tới nhìn, khi nhìn thấy ngón tay trở và ngón giữa của Thạch Cương hiện ra vằn vẹo không bình thường, trong lòng thờ đốc vì kinh ngạc.

“Không có việc gì, sai khớp mà thôi.”

“Cậu, cậu, nghiêm trọng như thế, sai khớp không phải thầy lang có thể xem, còn phải nhanh chóng tìm một trung y mới có thể bó xương, hiện giờ đi đâu tìm, cậu rốt cuộc đã làm gì, sao lại thành ra như vậy? Tìm được Liễu Nghiên Vũ?” Suy đoán này của Từ Tường chính xác không thoát khỏi liên quan tới Liễu Nghiên Vũ, Thạch Cương này vì Liễu Nghiên Vũ ngay cả tính mạng cũng có thể bất cứ giá nào.

“Tìm được, trời vừa sáng, tôi đoán chừng sẽ có người vào núi tìm cô ấy, hiện giờ cô ấy ở trong hang núi lúc trước chúng ta thường tránh mưa, cậu chờ một chút theo chân bọn họ đi tìm, tìm cơ hội không để lại dấu vết nhắc nhở.” Thạch Cương nói.

“Sao vậy, sao tìm được người mà cậu không mang cô ấy về.”

“Khi tôi tìm được cô ấy, cô ấy bị đau chân, sau đó trời lại mưa, tôi không thể làm gì khác hơn là cõng cô ấy tới hang núi mà chúng ta thường tránh mưa, ở đó qua cả đêm, cô nam quả nữ nếu để cho người ta biết sẽ không tốt cho thanh danh của cô ấy, cho nên trời chưa sáng tôi liền xuống núi.”

“Cậu thật tốt bụng, ông xã người ta Tổng Khai Minh tối hôm qua còn cùng trở lại với mọi người, cũng không đơn độc tiếp tục tìm, ông xã người ta cũng không gấp gáp, cậu nói cậu xem nào nhiệt gì, hiện giờ tay làm thành như vậy, nếu không điều trị khỏi bị tàn phế thì làm như thế nào?”

“Tàn phế thì tàn phế đi, chỉ cần cô ấy không sao là được.”

“Cậu... Cậu đồ ngu đần, tức chết tôi rồi.” Nói xong Từ Tường tức giận đến phát tay áo rồi đi, cuối cùng lại quay lại trợ giúp Thạch Cương không tiện thay quần áo ướt ra, thật đúng là nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ điển hình.

Trời vừa sáng, ngoài khu nhà thanh niên trí thức đã tập hợp rất nhiều người, đội trưởng Trương đang tổ chức mọi người vào núi tìm tiếp, đại đa số người đều tương đối ủng hộ, đồng ý giúp đỡ, cũng có một số người không bằng lòng, die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Mới sáng sớm tinh mơ gọi chúng tôi đến chỉ vì tìm cô ta, chính cô ta muốn tìm cái chết còn để cho nhóm người chúng ta lao tâm lao lực đi tìm, tại sao, tôi không làm.” Sáng sớm Ngô Mẫn bị người đánh thức cho rằng đã xảy ra chuyện gì, kết quả vừa nghe muốn đi tìm Liễu Nghiên Vũ lập tức giận dữ, tại sao để cho cô đi tìm chứ.

Ngô Mẫn này vốn không ưa Liễu Nghiên Vũ, thì ra khi Ngô Mẫn vừa mới tới Đông Bắc liền gặp được Tổng Khai Minh, hơn nữa có cảm tình với anh ta. Khi đó tuy Tổng Khai Minh không tỏ vẻ thích cô nhưng cũng không nói chán ghét, Ngô Mẫn cảm giác mình có một phần cơ hội, vốn tưởng rằng hai người có thể thành, nhưng không nghĩ tới nửa đường nhẩy ra một Liễu Nghiên Vũ, cướp đi tất cả lực chú ý của Tổng Khai Minh, từ đó Ngô Mẫn liền hận Liễu Nghiên Vũ, bây giờ nhìn cô ta xui xẻo trong lòng còn không biết đắc ý bao nhiêu.

Nghe Ngô Mẫn nói như vậy, mấy thanh niên trí thức có quan hệ tốt với Ngô Mẫn phản đối.

Cuối cùng đội trưởng Trương quyết định, bằng lòng đi tìm người thì đi, không muốn có thể đi về.

Ào ào một tiếng, mấy người phản đối kia đều rời đi hết.

Những người còn lại cũng không ít, sắp xếp một chút mọi người chuẩn bị vào núi.

“Đội trưởng, tối hôm qua đổ mưa to, nếu Liễu Nghiên Vũ còn sống sẽ phải tìm một chỗ tránh mưa đi, nếu không trước vào mấy chỗ hang núi mà người săn thú hái thuốc nghỉ ngơi để tránh mưa tìm một chút.” Trước lúc xuất phát, Từ Tường đột nhiên đứng ra nói.

“Ừ, cậu nói cũng đúng, đầu tiên chúng ta tìm trong hang núi trước, không tìm được nữa thì tìm chung quanh một chút.” Đội trưởng Trương nhanh chóng phân chia đội ngũ, tổng cộng hang núi mà người vào núi săn thú hái thuốc bình thường dùng để nghỉ ngơi có năm cái, đội ngũ chia làm năm đội, mỗi đội tìm một cái.

Tô Mặc Nhiên liếc nhìn Từ Tường, cảm giác anh ta nói như vậy, giống như biết trước chuyện gì, chẳng lẽ nói anh ta biết Liễu Nghiên Vũ ở trong hang núi nào?

Tô Mặc Nhiên lập tức kéo Tôn Hiểu Mỹ tới bên cạnh Từ Tường tỏ ý muốn chia cùng một đội ngũ với anh ta, Bạch Mộ Ngôn cũng đi ra, anh liếc mắt nhìn Từ Tường, không nói gì, ý tứ kia cũng hết sức rõ ràng, dĩ nhiên đi cùng.

Từ Tường lau trán không hề tồn tại mồ hôi hột.

Hừ hừ, mỗi một người có cần nhạy cảm như vậy không, anh vừa nói bọn họ đều đoán được, haizzz.

Tô Mặc Nhiên quan sát Từ Tường một chút, bởi vì thân thể người này yếu ớt không làm được việc nặng, hơn nữa học thức không tệ, trong thôn liền sắp xếp cho anh ta ở tiểu học trong thôn làm giáo viên.

Thật ra Từ Tường là người trẻ tuổi có dáng dấp không tệ, khi cười lên rất dịu dàng, phong cách tao nhã lịch sự, đều nói quân tử như ngọc, nói chính là người như vậy. Chỉ tiếc sắc mặt anh ta tái nhợt, thân hình gầy gò, giữa hai chân mày giống như có một luồng khí uất ức lưu chuyển, ấn đường biến thành màu đen.

Tô Mặc Nhiên cẩn thận đánh giá Từ Tường, sắc mặt tái nhợt, ấn đường biến thành màu đen, dưới mắt có chấm xanh, đôi môi hiện lên màu đỏ không bình thường, hô hấp khi thì dồn dập khi thì chậm chạp, thân hình gầy gò, những thứ này sao lại giống như chứng bệnh được miêu tả trong một quyển sách ở trong không gian của cô, chẳng lẽ...

Cô quyết định tìm thời gian thử dò xét, trước mắt cũng không phải thời cơ tốt, vẫn tìm được Liễu Nghiên Vũ trước rồi nói, dù sao đều là thanh niên tri thức cùng một thôn có nhiều thời gian. Cô lại cũng chỉ từng xem trong sách thuốc, muốn trị tận gốc cô còn cần nghiên cứu một chút, lại nói Từ Tường này vừa nhìn cũng biết là người gia tộc lớn ra ngoài, giờ tay nhắc chân toát ra phong thái nuôi dạy không che giấu được, trong gia tộc lớn việc xấu xa ngầm ngầm nhiều nhất, cô cũng không muốn xen vào việc của người khác rắc rối phiền toái không cần thiết, vẫn nên quan sát xem xét.

Tô Mặc Nhiên thu hồi ánh mắt của mình, bình tĩnh đứng bên cạnh Tôn Hiểu Mỹ, cúi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngay khoảnh khắc khi cô thu hồi tầm mắt, trong mắt nhu hòa của Từ Tường xẹt qua một tia sắc bén, giống như một ánh mắt lơ đãng xẹt qua trên người cô.

Một màn này trùng hợp cũng rơi vào trong mắt Bạch Mộ Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tìm được

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi chuẩn bị xong, đoàn người chuẩn bị lên núi, giống như nghĩ đến điều gì, Tô Mặc Nhiên đột nhiên nói, “Chờ tôi một chút.”

Cô nhanh chóng trở về sân nhỏ, về nhà lấy cái mền trước, lại đi phòng chứa củi tìm hai cây gậy trúc thô to bằng cánh tay dài hơn hai mét cùng với một cuộn dây thừng, suy nghĩ một chút lại dùng bình nước pha một bình trà đường treo trên người, lúc này mới ôm đồ chạy tới tập hợp.

“Em mang gậy trúc, sợi dây, để làm gì.” Tôn Hiểu Mỹ thấy cô cầm rất nhiều đồ vội vàng nhận lấy.

“Có lẽ sẽ dùng tới, mới vừa xuống núi đường đi trơn trượt, cây gậy trúc có thể coi như gậy.” Nếu quả thật như cô phỏng đoán, Liễu Nghiên Vũ ở trong một hang núi nào đó cho đến bây giờ vẫn không về tám phần chắc đã bị thương, vẫn làm xong các biện pháp đề phòng trước tránh cho đến lúc đó phiền toái.

Từ Tường nhìn đồ trong tay cô, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Cũng không cần cầm cây to dài như vậy chứ.”

“Nhất thời không tìm được thứ thích hợp, chấp nhận dùng thôi.”

Một nhóm bốn người đi lên phía sau núi tìm, tìm được một hang núi tránh mưa, quả nhiên Liễu Nghiên Vũ đang ở bên trong.

Khi bọn họ tìm đến, Liễu Nghiên Vũ đang ngồi trên tảng đá có lót rom rạ, trước người là một đồng lửa, bên cạnh còn có chút củi đốt, quần áo trên người khô chắc không gặp mưa.

Tô Mặc Nhiên liếc nhìn Từ Tường bên cạnh, sao anh ta biết Liễu Nghiên Vũ ở trong hang núi? die,n; da.nlze.qu; ydo/mn

Từ Tường đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Tô Mặc Nhiên, chỉ có thể nhún nhún vai, hiện giờ anh không thể nói là Thạch Cương nói cho anh biết.

“Nghiên Vũ, đã tìm được cậu.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nhìn thấy cô ấy lập tức nhào tới.

“Ồi.” Liễu Nghiên Vũ nhìn thấy người tới, vừa định đứng lên, chỗ cổ chân truyền đến đau đớn một trận, đau đến cô lập tức ngã về trên tảng đá.

“Cậu làm sao vậy, như thế nào?” Tôn Hiểu Mỹ thấy thế vội đỡ cô ấy.

“Không có việc gì, không có việc gì, chính là không cẩn thận bị đau chân.” Liễu Nghiên Vũ đau đến sắc mặt hơi tái nhợt, tóc hơi xốc xếch.

Tôn Hiểu Mỹ vén ống quần cô ấy lên, mắt cá chân tím bầm, sưng thành bánh mỳ thần sầu lớn.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Để cho em xem.” Tô Mặc Nhiên đi tới đứng bên cạnh Liễu Nghiên Vũ, đưa tay sờ lên mắt cá chân của cô ấy.

“Không có chuyện gì lớn, bề lên là được, chỗ sưng đỏ này dùng chút dầu hồng hoa xoa bóp một chút, chị Nghiên Vũ trước uống chút nước đi.” Mặc Nhiên coi bình nước trên người đưa cho cô ấy, lúc trước cô pha là nước trà đường, vào lúc này vừa đúng vừa miệng.

“Cám ơn em, Mặc Nhiên.” Liễu Nghiên Vũ nhận lấy bình nước uống ngụm nhỏ, trà ngọt ngào sủi ảm lòng cô.

“Chân không thể chạm đất, làm như thế nào?” Tôn Hiểu Mỹ nóng nảy, dựa vào hai người phụ nữ bọn họ làm sao xuống núi được, chẳng lẽ để Bạch Mộ Ngôn công xuống? Thân thể thẳng nhóc Từ Tường này giống như gió vừa thổi sẽ té khẳng định không trông cậy được vào.

“Em có biện pháp, trước chờ một chút.”

Tô Mặc Nhiên đặt hai cây gậy trúc cầm theo tới lên đất, dùng sợi dây thừng bện qua giữa hai cây gậy trúc, chỉ chốc lát sau một cái cằng cứu thương giản dị đã làm xong.

“Được rồi, thử thôi.”

Hai người Từ Tường và Bạch Mộ Ngôn một trước một sau khiêng cằng cứu thương, vốn Tôn Hiểu Mỹ nói thân thể Từ Tường quá yếu cứ để cho cô và Bạch Mộ Ngôn khiêng, Từ Tường lại nói anh còn chưa yếu đến mức ngay cả một cái cằng cứu thương cũng không khiêng nổi.

Dọc theo đường đi Tôn Hiểu Mỹ còn không ngừng nói với Từ Tường, “Nếu anh khiêng không nổi nhanh gọi tôi.” di3n~d@n`Bq21y"d0n

“Anh có được không vậy, cầm cự không nổi nhanh nói.”

Về đến nhà, Tôn Hiểu Mỹ chân không chạy đi tìm thầy lang, Bạch Mộ Ngôn đi thông báo cho những người khác để cho bọn họ không cần tìm tiếp.

Trong nhà chỉ còn lại ba người Liễu Nghiên Vũ, Từ Tường, Tô Mặc Nhiên.

“Thạch Cương, không sao chứ?” Liễu Nghiên Vũ liếc nhìn Từ Tường hỏi.

“Không chết được.” Không biết tại sao giọng Từ Tường có phần không vui.

“Tay của anh ấy...” Liễu Nghiên Vũ định hỏi gì lại phát hiện câu từ của Từ Tường không được tốt, dừng lại ở đó.

“Không biết, trời vừa sáng liền bị cậu ta đẩy ra ngoài tìm cô, hiện giờ cũng còn chưa tìm thấy lang.”

Tô Mặc Nhiên thế mới biết thì ra Thạch Cương cứu Liễu Nghiên Vũ, cõng cô đến hang núi tránh dầm mưa, lại nổi lửa sưởi ảm canh chừng cô cả một đêm, sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của Liễu Nghiên Vũ, trời chưa sáng đã trở về.

Mặc Nhiên cảm thấy Thạch Cương này mới là người đàn ông chân chính.

Thầy lang trong thôn tới, nhưng bó tay hết cách với chân của Liễu Nghiên Vũ. Thầy lang do trong huyện huấn luyện thống nhất, tổng cộng chỉ huấn luyện một hai tháng, huấn luyện chính là truyền nước, phần xương cốt này thật sự chưa từng học, sau đó chỉ kê chút thuốc tiêu viêm và dầu hồng hoa là được rồi.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đưa đi bệnh viện huyện?” Tôn Hiểu Mỹ hỏi.

Đời trước Tô Mặc Nhiên cũng từng bẻ khớp, chỉ có điều khi đó sức lực tay cô không đủ, khi bẻ khớp đặc biệt mệt mỏi, hiện giờ không giống vậy, sau khi luyện rèn thể dưỡng thân lực lượng đã gia tăng rồi.

“Em xem giúp chị một chút.”

Tô Mặc Nhiên đi qua ngồi xổm xuống, đặt chân Liễu Nghiên Vũ lên chân mình, nhéo chỗ sưng tấy.

“Đau...” Liễu Nghiên Vũ khản trương nhìn tay Tô Mặc Nhiên đặt trên cổ chân của cô.

“Thả lỏng.” Động tác của Tô Mặc Nhiên êm ái xoay xoay quanh mắt cá chân của cô ấy, chậm rãi vận động.

Toàn thân Liễu Nghiên Vũ căng thẳng, hai tay túm chặt cái mền dưới thân.

Tô Mặc Nhiên xoay xoay hồi lâu cũng không có động tác gì, điều này khiến cho Liễu Nghiên Vũ hơi nóng nảy.

“Chị Nghiên Vũ, chị và Tống Khai Minh định ly hôn sao?”

“Hả?” Liễu Nghiên Vũ không ngờ Tô Mặc Nhiên sẽ hỏi chuyện này, nhất thời ngẩn người ở đó.

“Chị, a...” Một tiếng hét thảm.

Khi Liễu Nghiên Vũ mất hồn, Tô Mặc Nhiên đột nhiên túm chặt lấy bả một phát, rắc rắc, được rồi.

“Được rồi, chị thử đi loanh quanh xem còn đau không.”

Liễu Nghiên Vũ đi loanh quanh, phát hiện mắt cá chân thật sự không đau, chỉ có điều sưng tấy nghiêm trọng, “Mặc Nhiên, em thật lợi hại, đã hết đau.”

“Nhiên Nhiên, không ngờ em còn có tay này.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nhìn chân của Liễu Nghiên Vũ khỏi rồi, lập tức ngạc nhiên nhìn Tô Mặc Nhiên.

“Bà nội em là bác sỹ trung y, từ nhỏ em cũng theo học một chút, đợi lát nữa để chị Hiểu Mỹ dùng dầu hồng hoa xoa bóp đẩy máu bầm ra, kê chân, lại nghỉ ngơi vài ngày liền xong chuyện.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lúc Tống Khai Minh trở lại, Liễu Nghiên Vũ đã tốt rồi, chỉ có điều bây giờ Liễu Nghiên Vũ không muốn gặp anh ta, để Tôn Hiểu Mỹ đuổi anh ta đi.

Trước khi Từ Tường trở về liền nói tình huống của Thạch Cương cho Tô Mặc Nhiên một lần, hy vọng cô có thể giúp Thạch Cương nắn lại xương, cô đồng ý.

Khi nắn lại xương cho Thạch Cương cũng không khó khăn, nói rõ ý đến, trực tiếp túm lấy hai ngón tay của anh thì triển đại lực kim cương chỉ một lần, cũng không quản anh ta có khản trương hay không, dù thế nào đi nữa anh ta là đàn ông, chút đau này mà không chịu nổi còn tính là đàn ông gì.

Nhìn Thạch Cương giống như bị cảm nhẹ, cô lại có tình cung cấp thuốc cảm, Thạch Cương vẫn là thanh niên trí thức đầu tiên mà cô biết từ khi tới đây.

Buổi tối Tô Mặc Nhiên vào không gian, tìm kiếm quyển sách về bệnh tình của Từ Tường.

Thật ra thì Từ Tường cũng không phải bị bệnh mà bị trúng cổ độc, một loạn cổ độc tên là thất nhật phệ tâm cổ. Tên như ý nghĩa thất nhật phệ tâm cổ chính là cứ mỗi bảy ngày sẽ phát tác, lúc phát tác sẽ có đau đớn giống như vạn kiến đốt thân. Từ Tường này rốt cuộc đã đắc tội ai, lại bị hạ cổ ác độc như vậy.

(*) Thất nhật = bảy ngày, phệ tâm = cắn nuốt tim

Thất nhật phệ tâm cổ được xếp hạng thứ sáu trên bảng xếp hạng cổ hiếm, theo như ghi lại mười cổ đầu tiên trên bảng xếp hạng cổ hiếm đã biến mất nhiều năm, không nghĩ tới bây giờ lại bị cô phát hiện.

Theo trong sách thuốc nói thất nhật phệ tâm cổ này cũng không phải không có thuốc nào chữa được, chỉ cần dùng ngân châm đóng huyết lại lấy nội lực bức ra là được. Nhưng mà thất nhật phệ tâm cổ này hết sức giảo hoạt, thường ngày núp ở khắp nơi trong cơ thể vốn không cách nào tra tìm, chỉ có điều con sâu nhỏ này lại có khuyết điểm hết sức trí mạng, yêu ngọt, đặc biệt yêu thích mật ong mùi vị trong veo, phẩm chất càng thượng thừa càng tốt.

Sau khi biết được phương pháp giải phệ tâm cổ, cô suy tính có cần giải giúp Từ Tường hay không, cuối cùng thấy trong sách thuốc nói có một bí pháp

có thể thông qua từ cổ khổng chế mẫu cổ, hơn nữa chỉ cần người ăn tỉnh thể cổ trùng này, cổ trùng cấp bậc thấp hơn nó đều không thể tổn hại được, chỗ tốt như vậy để cho ánh mắt của cô lập tức sáng lên, nếu như vậy còn sợ cái gì? Vốn không dám giải chính là bởi vì sợ người hạ độc trả thù, hiện giờ có bí pháp như vậy cô hoàn toàn không cần lo lắng.

Chiếm được tin tức mình muốn lại giải quyết được họa lớn trong lòng, Tô Mặc Nhiên lập tức ra khỏi không gian, định ngủ ngon một giấc, chờ sau đó tìm cơ hội thù phệ tâm cổ một chút, nhìn xem có đúng là thất nhật phệ tâm cổ không.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ly hôn

Editor: Puck - Diễn đàn

Mặc dù Tống Khai Minh nói anh ta có bao nhiêu bất đắc dĩ, Liễu Nghiên Vũ cuối cùng vẫn còn ly hôn với anh ta, một cọng rom cuối cùng ép hỏng cuộc hôn nhân của bọn họ là một bức điện báo đến từ kinh thành.

Tần Tố Ngọc mang thai.

Bức điện báo này khiến tất cả giải thích của Tống Khai Minh biến thành châm chọc, ánh mắt Liễu Nghiên Vũ nhìn anh ta giống như nhìn món đồ cực kỳ bẩn thỉu, điều này khiến cho anh ta cảm thấy nhếch nhác khó chịu, nghĩ tới những chuyện kia lại phát hiện đã không cách nào mở miệng.

Ngày bọn họ ly hôn, Đông Bắc rơi xuống trận tuyết đầu tiên, bông tuyết bay là tả bay múa đầy trời, chỉ chốc lát sau cả vùng đất liền trùm lên một màu trắng bạc, khắp nơi đều là màu trắng sạch sẽ, toàn bộ thế giới đều có vẻ sạch sẽ, linh hoạt kỳ ảo.

Bông tuyết bay múa đầy trời chiếu rọi trong lòng Liễu Nghiên Vũ, trái lại vẻ mặt hết sức bình tĩnh, bình tĩnh đến làm cho người ta sợ hãi.

Những năm bảy mươi, ly hôn là chuyện thật sự rất cần dũng khí.

Buổi tối ba người bọn họ cùng trùm chăn nằm trên giường gạch nói chuyện phiếm, Tôn Hiểu Mỹ không dám để cho Liễu Nghiên Vũ ngủ một mình, chỉ sợ cô ấy sẽ nghĩ lung tung làm ra chuyện gì không kịp hối hận.

Tôn Hiểu Mỹ khuyên Liễu Nghiên Vũ không nên quá đau lòng nhìn hỏng thân thể, vì tên đàn ông nát đó không đáng giá.

Liễu Nghiên Vũ nói cô thương tâm khổ sở không phải bởi vì người đàn ông kia.

Thật ra thì cô và Tống Khai Minh ở chung một chỗ chính là trong thời gian một năm, hai năm trước khi kết hôn vẫn luôn là Tống Khai Minh theo đuổi cô, sau khi kết hôn cô mới chính thức đặt Tống Khai Minh vào trong lòng.

Thời gian một năm này nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, tình cảm giữa cô và Tống Khai Minh còn chưa sâu sắc đến mức không có anh ta đến chết cũng không thay đổi. dfienddn liequidoon

Cô thương tâm khổ sở như vậy không phải bởi vì Tống Khai Minh phản bội, mà thất vọng với đàn ông và tuyệt vọng với tương lai.

Đàn ông rõ ràng một giây trước vẫn còn thể non hèn biến tình nồng ý mật với mình, một giây tiếp theo lại có thể lời ngon tiếng ngọt thậm chí còn bò lên giường với người phụ nữ khác.

Anh ta nói anh ta không thể tự làm chủ, là bởi vì cha mẹ lấy cái chết ra ép buộc, thật sự buồn cười.

Người khác có thể ép buộc anh ta gặp mặt cô ta, còn có thể ép buộc anh ta cời áo tháo dây lưng vắt súng ra trận sao?

Đàn ông khác sức sinh ở chỗ chính là đàn ông có tư tưởng, có thể khống chế hành vi của mình, mà đàn ông không quản được nửa người dưới của mình tính là đàn ông gì, khác sức sinh ở điểm nào.

Mà Tống Khai Minh không chỉ là sức sinh không quản được nửa người dưới của mình, còn là một kẻ hèn nhát điển hình, làm việc sai không dám thừa nhận lại đẩy trách nhiệm đến trên người cha mẹ, dám làm không dám nhận càng khiến cho cô khinh thường. Cô không chỉ giận anh ta phản bội lời thề lúc bọn họ yêu nhau, càng giận chính mình lại có mắt không trông chọn tới chọn lui lại chọn thứ mặt hàng như vậy, còn ngủ chung với anh ta hơn một năm, bây giờ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mắc ói.

Còn có chính là những năm bảy mươi này cũng không khoan dung với phụ nữ đã ly hôn, địa vị rất thấp. Chỉ có rất ít người sẽ lý trí với chuyện ly hôn như vậy, đại đa số người đều sẽ không quan tâm tại sao bạn ly hôn, chỉ cần đã từng ly hôn sẽ có điểm nhor, lúc tái hôn cũng rất khó tìm được một đối tượng tốt. Cho dù là mẹ chồng hay mẹ đẻ nhà ai đều không đồng ý tìm con dâu đã từng ly hôn, thái độ của cha mẹ thường quyết định mầu chốt thành bại hôn nhân. die,n; da.nlze.qu;dydo/n

Tình huống như vậy hiếm có người phụ nữ đã từng ly hôn nào đồng ý tái giá, đặc biệt là ở nông thôn, nếu như có đứa bé tình nguyện giữ lấy đứa bé cả đời.

Dưới tình huống như thế, Liễu Nghiên Vũ càng cảm thấy tiền đồ hoàn toàn tối tăm.

Sau khi thất bại với đàn ông, Liễu Nghiên Vũ bộc phát khát vọng được người thân an ủi, cuối cùng viết thư nói chuyện với cha mẹ trong nhà chuyện mình ly dị cùng với tình trạng gần đây của mình, cha mẹ già nóng lòng con gái yêu lập tức ngồi xe lửa chạy tới Đông Bắc.

Lại nói Tống Khai Minh, sau khi ly hôn, ngày hôm sau anh làm thủ tục dọn dẹp đồ đạc trở về kinh thành, nếu không trở về bụng của Tần Tổ Ngọc sẽ không giấu được. Anh để áo bông và tiền trên khoản mục trong thôn của mình lại cho Liễu Nghiên Vũ, sau khi Liễu Nghiên Vũ biết lấy yên tâm thoải mái.

Nghe nói lúc Tống Khai Minh đi bị đánh úp không ngờ, bị người dùng bao tải bịt kín đánh cho tê người một trận, ngay trên đường anh ta ngồi máy kéo lên thị trấn ở thôn bên cạnh.

Sau khi Tôn Hiểu Mỹ biết được luôn miệng khen hay, không biết vị anh hùng hảo hán kia là ai giúp cô ra con tức này. Tôn Hiểu Mỹ đã sớm muốn đánh Tống Khai Minh, chỉ có điều vẫn luôn không tìm được cơ hội.

Liễu Nghiên Vũ nghe được mắt lóe lên, cúi đầu trầm tư.

Mặc kệ Tống Khai Minh như thế nào, thời gian vẫn còn tiến lên. Tuyết đọng bám dày đặc toàn bộ vùng đất, khắp nơi đều trắng xóa một mảnh, nhiệt độ hạ xuống dưới không độ, bây giờ có rất ít người ra ngoài hoạt động, vốn đều làm mèo đông trong nhà.

Trong phòng đốt kháng hết sức ấm áp, bên trong phòng có một cái kệ gỗ cao ba tầng, trên mỗi tầng để một cái chậu gỗ to lớn, trong chậu gỗ là màu xanh biếc khả quan, màu này ở Đông Bắc nhìn thấy màu xanh lá cây khó được cỡ nào.

Trồng rau dưa ở trong phòng là do Tô Mặc Nhiên đọc tiểu thuyết lấy được dẫn dắt, nhân vật chính trong sách dùng phương pháp này trồng ra rau xanh trong mùa đông từ đó rất được hoan nghênh, cô cũng quyết định thử một lần.

Tìm ba bốn chậu gỗ lớn, một chậu trồng hành tỏi một chậu trồng rau cải một chậu trồng rau hẹ, mỗi ngày tỉ mỉ chăm sóc hơn nửa dùng nước giếng không gian tưới mới thành công nhú lên chồi xanh, bây giờ đã có dáng vẻ xanh um tươi tốt. di3n~d@n'13q21y'd0n

Không ít người biết cô trồng ra rau xanh về nhà cũng nhìn quả bầu mà về gáo, không ít người cũng trồng ra ngoài, chỉ có điều mọc không được tươi tốt như cô, cô chọn lựa mấy nhà chăm sóc tương đối tỉ mỉ lên lên tưới nước giếng lên cho chúng, thoát nhìn không khác cô lắm, dần dần rau xanh nhà cô cũng không bị người ta để ý như vậy.

Mùa đông thích hợp ăn lẩu nhất, nước canh đỏ nóng, thịt tươi ngon hoặc cắt miếng hoặc cắt khối không ngừng nhúng vào trong nồi nước canh, cá viên trắng nõn từng viên tròn mập, lại nhúng thêm một ít rau xanh nhẹ ngon miệng, một nồi nước quả thật là món ngon trên đời.

Ba người núp trên giường gạch ấm áp dễ chịu, vây quanh cái lẩu trên kháng không ngừng đưa đũa.

“Thật cay, thật cay.”

“Ăn thật sáng khoái.”

“Nước... Nước...”

Đúng lúc ba người ăn đến lửa nóng thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Lúc này ai tới nhỉ?” Liễu Nghiên Vũ buông đũa xuống hỏi.

“Nhìn một chút chẳng phải sẽ biết, hai chị ăn trước đi, em đi xem một chút.” Tô Mặc Nhiên nhảy xuống kháng, khoác thêm áo khoác ngoài, đi ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một đôi vợ chồng trung niên đứng ở phía ngoài, khoác áo khoác quần phục thật dày đội mũ, trên đất đặt ba cái ba lô cực lớn, dáng vẻ rất mệt mỏi phong trần.

Tô Mặc Nhiên vội vàng mời hai người vào phòng, người đàn ông xách ba lô đi vào.

“Xin hỏi Liễu Nghiên Vũ ở đây đúng không?” Người phụ nữ mở miệng hỏi.

“Dạ, chị Nghiên Vũ ở đây, hai bác là?”

“Chúng tôi là cha mẹ của Nghiên Vũ, con bé có ở đây không?” Người phụ nữ vừa nghe con gái mình ở đây, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng tìm được.

“Hóa ra là chú dì, chị Nghiên Vũ ở đây, đang ở trong phòng ăn lẩu, chú dì đi theo cháu.”

Cha mẹ Liễu Nghiên Vũ chạy hơn mười ngày đi đường cuối cùng đã tới.

“Tôn Hiểu Mỹ, cá viên đó là tớ nhìn thấy trước.” Còn chưa vào trong phòng đã nghe thấy Liễu Nghiên Vũ kêu to một tiếng.

“Là tớ gặp trước, tiên hạ thủ vi cường hậu hạ thủ tao ương *, không phải cậu không biết.” Tôn Hiểu Mỹ nói đúng lý hợp tình.

(*) tiên hạ thủ vi cường = ra tay trước được lợi, hậu hạ thủ tao ương = ra tay sau bị thiệt thòi

“Cậu... Cậu...”

Mất thấy hai người tham ăn này lại định cãi vã, Tô Mặc Nhiên một phát vén rèm cửa thật dày lên nói: “Chị Nghiên Vũ, chị xem ai tới.”

“Ai vậy...”

“Cha... Mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cha mẹ nhà họ Liễu

Editor: Puck - Diễn đàn

Cha mẹ nhà họ Liễu nhìn thấy trạng thái con gái mình không tệ, còn có thể giành ăn với người ta, lập tức yên tâm không ít.

Con gái rời nhà hơn ba năm, bọn họ một lần cũng chưa từng gặp, nháy mắt liền từ thiếu nữ chưa cưới biến thành người phụ nữ ly hôn, biến hóa này khiến cho bọn họ không thể tiếp nhận, càng cảm hận người đàn ông đã tổn thương con gái của bọn họ.

Kể từ khi cha mẹ vào phòng, Liễu Nghiên Vũ đã nhào vào trong ngực mẹ Liễu khóc lớn một trận, không cần biết bạn lớn bao nhiêu, ở trước mặt cha mẹ vĩnh viễn là đứa trẻ, cái ôm trong ngực mẹ là cảm an toàn ấm áp nhất, khóc cho tất cả tổn thương uất ức mấy ngày nay ra.

Tô Mặc Nhiên và Tôn Hiểu Mỹ cùng đi nhà bếp làm chút thức ăn cho cha Liễu mẹ Liễu, quan tâm để không gian lại cho một nhà ba người bọn họ, bọn họ đã lâu không gặp nhất định có rất nhiều lời muốn nói.

Nhiều thêm hai người, một cái lẩu cũng không đủ ăn, hơn nữa cha Liễu mẹ Liễu mới bốn ba đường dài, trên đường ăn đồ hơi đơn giản, lúc này ăn đồ quá cay không tốt cho dạ dày, vẫn ăn một chút thanh đạm thì tốt hơn.

Hôm nay họ ăn lẩu, Tô Mặc Nhiên dùng xương lớn hầm một nồi nước lớn, làm nước lẩu dùng hết một nửa, còn dư lại gần nửa nồi. Cô rót nước canh vào trong nồi, đốt lửa lên, đánh hai quả trứng, lấy mì cán tay hôm qua ăn còn dư lại ra, thả vào trong nồi, lại bỏ vào một chút rau cải rửa sạch, thêm chút muối, chỉ chốc lát sau hai tô mì rau cải trứng gà nước xương đã làm xong, có nước có đồ, có tư có vị. dieendaanleequydomn

Tô Mặc Nhiên và Tôn Hiểu Mỹ bung tô mì một trước một sau vào phòng.

“Chú đi, đói bụng không, ăn chút mì nước cho ấm áp đi.” Tôn Hiểu Mỹ đặt tô mì lên trên bàn đất.

“Thật ngượng ngùng, làm phiền các cháu.” Mẹ Liễu lau nước mắt hơi ngượng ngùng.

“Không sao, chú đi mau nhân lúc còn nóng ăn đi, để lạnh mùi vị không ngon.”

“Cha mẹ hai người mau ăn đi, trên đường cực khổ.”

Cha Liễu mẹ Liễu quả thật cũng đói bụng, bụng to ăn, còn khen Tô Mặc Nhiên làm đồ ăn ngon lắm.

Cha Liễu mẹ Liễu đến sân nhỏ này rất được hoan nghênh, mẹ Liễu làm được một tay thức ăn ngon, hơn nữa mang theo không ít đặc sản quê hương trước tới thăm con gái, cô và Tôn Hiểu Mỹ hai người cũng ăn không ít đồ ngon.

Vào ngày đến đây, Liễu Nghiên Vũ liền dẫn cha mẹ đến chỗ trường thôn chào hỏi, dù sao phải ở trong thôn một thời gian ngắn. Trong thôn không phân phát lương thực cho người bên ngoài đến, đây là quy củ, nhưng bọn họ có thể tự động mau cùng đồng hương hoặc đến trấn trên mua.

Tổng Khai Minh đi, căn nhà vốn thuộc về hắn trong thôn muốn lấy lại, hiện giờ vừa đúng cho cha Liễu mẹ Liễu ở, đây cũng là quan tâm lớn nhất mà trong thôn có thể cho. Liễu Nghiên Vũ vốn còn định nếu như trong thôn không sắp xếp chỗ, cô liền đưa nhà cho cha mẹ ở, mình ngủ chung với Tôn Hiểu Mỹ.

Cha Liễu mẹ Liễu đến chỗ thanh niên trí thức dâng lên một con giò lóc, nhà ai cũng không cung chiều con gái cung chiều thành như vậy. Hiện giờ nhà ai

không phải mấy đứa con, cha mẹ nhà ai sẽ vì đứa con nào mà cố ý đi lại, còn phải nghỉ ngơi thời gian không ngắn, người đồ mắt cũng không phải không có. die~nd a4nle^q u2 l ydo^ n

Ngô Mẫn vốn cho rằng sau khi Liễu Nghiên Vũ ly hôn sẽ vô cùng thê thảm, người phụ nữ đã ly hôn ở nông thôn có thanh danh không tốt, thường đều là trung tâm của lời đồn đại. Nhưng sau khi Liễu Nghiên Vũ ly hôn, mặc dù sa sút tinh thần một khoảng thời gian, nhưng lại giống như người không có việc gì, bình thường chung đụng với người ta cũng không còn thấy tự ti ngược lại càng thêm tự tin, điều này vốn cho cô ta có nhan sắc không sai giờ càng thêm nét mặt tỏa sáng, hiện giờ cha mẹ cô ta còn đặc biệt vì cô ta mà chạy tới, điều này khiến cho Ngô Mẫn thiếu chút nữa cắn gãy răng.

“Một người phụ nữ từng cưới một lần có gì hay mà đặc chí.”

“Không trách được Tống Khai Minh không cần cô ta, cả ngày không làm việc, ăn mặc trang điểm xinh đẹp trên hoa ghẹo nguyệt, thật sự coi mình là thiên kim tiểu thư.”

“Nói là Tống Khai Minh ngoại tình, chuyện ở đây ai biết đã xảy ra chuyện gì, không chừng bởi vì Liễu Nghiên Vũ là một con gà mái không đẻ trứng mới ly hôn, vì danh tiếng của mình mà đẩy tội danh lên người Tống Khai Minh, thật đúng là vô si.”

Vài lời đồn không tốt dần dần truyền ra từ trong thanh niên trí thức.

Tình huống trước mắt là như thế nào?

Liễu Nghiên Vũ vừa mới mở cửa đã thấy người đàn ông đứng ở phía ngoài, khoác áo bông dày, trong tay xách một túi lớn.

“Có chuyện gì sao?” Liễu Nghiên Vũ tỏ vẻ khản trương nhìn anh.

Trí nhớ về một đêm kia đã bị Liễu Nghiên Vũ ấn sâu trong đáy lòng, cô thật sự không biết dùng thái độ gì đối mặt với người đàn ông đã từng giúp đỡ mình. Cô không thông minh cũng không ngu ngốc, cô cũng biết một chút tâm tư của người đàn ông trước mặt, cho dù trước kia không biết, trải qua một đêm ở chung muốn giả bộ không biết cũng không được.

Nhưng bây giờ cô không thể đáp lại bất cứ điều gì, không chỉ bởi vì cô vẫn chưa quên đi đau đớn, còn có gần đây lời đồn đại trong thôn càng lúc càng mãnh liệt, lúc này còn truyền ra chút nói bóng nói gió, cô thật sự sẽ bị nước bọt của đám bà tám kia làm chết đuối.

Thạch Cương si mê nhìn người phụ nữ trước mặt, kể từ sau khi cha Liễu mẹ Liễu đến đây, cuộc sống của Liễu Nghiên Vũ cực kỳ thur thái, sắc mặt đỏ thắm thần thái sáng láng, đây quả thật không khoa học, đây là trạng thái mà người phụ nữ vừa ly hôn nên có sao?

Điều này khiến cho anh xuống tay như thế nào, cách thức ôn nhu sẵn sóc thừa cơ mà vào một lần ra tay chiếm được v.v... mà Từ Tường hoa hoa công tử đó dạy anh thực hành như thế nào? Chẳng lẽ anh còn phải tiếp tục chịu đựng một mình tiếp, không được, phải trở về tìm Từ Tường thương lượng một chút. die nda nle equ ydo nn

“Anh tìm Tô Mặc Nhiên.” Trong đầu liên tục xoay chuyển nhưng trên mặt vẫn sóng êm gió lặng, Thạch Cương nói ra được lý do tốt.

“Hiện giờ Mặc Nhiên không có ở đây, đi nhà giáo viên Trương ăn cơm.” Liễu Nghiên Vũ thờ phào nhẹ nhõm, chỉ sợ anh nhất thời rối rắm nói ra một vài lời không thể cứu vãn.

Thạch Cương nghĩ thầm, Từ Tường cũng được gọi đi nhà họ Trương ăn cơm, tôi còn có thể không biết cô ấy không có ở đây sao, cô ấy mà ở đây còn chưa tới rồi.

“Vây em giúp anh đưa cái này cho cô ấy, nói cảm ơn cô ấy đã giúp anh nắn lại xương.” Nói xong chuyển túi xách lớn trong tay mình vào trong phòng.

“Được, chờ cô ấy trở lại em nói cho cô ấy.” Liễu Nghiên Vũ nhìn túi đồ còn rất nặng cũng không biết đựng cái gì, không phải đồ của mình cô cũng không tiện hỏi.

“Được, vậy anh đi trước.” Nói xong Thạch Cương đi thẳng về nhà rồi, chờ nhanh chóng thương lượng một chút đối sách với Từ Tường, thừa dịp cha mẹ của cô đều ở đây định chuyện ra.

Nhìn Thạch Cương từ khi bắt đầu vào nhà vẫn mặt không chút thay đổi (Hơ, đó là do anh ta vẫn đang suy nghĩ sự tình, lực chú ý không ở đây), Liễu Nghiên Vũ cảm thấy người đàn ông dịu dàng xấu hổ đêm đó hình như là ảo giác thật ra chỉ tồn tại trong ảo tưởng của mình.

Phụ nữ chính là sao mâu thuẫn như vậy, hy vọng Thạch Cương đừng nói vài lời khiến cho cô khó xử, đợi đến thật sự như cô mong muốn, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Liễu Nghiên Vũ lắc lắc đầu, mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì, còn ngại sự tình chưa đủ nhiều sao? Đừng nghĩ.

Ba miệng ăn nhà họ Liễu thương lượng một chút, quyết định ngày mai đi trấn trên mua lượng lớn gạo và dầu, lại mua chút trứng gà, bột mì, bột ngô với đường hương trong thôn, cộng thêm khẩu phần lương thực của con gái qua mùa đông ở đây chắc là đủ.

Liễu Nghiên Vũ nói lễ mừng năm mới trong thôn còn có thể phát một ít hàng tết, có trứng gà thịt heo, kêu bọn họ đi trấn trên dùng mua.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tô Mặc Nhiên com nước xong trở lại nhà, Liễu Nghiên Vũ giao đồ Thạch Cương đưa tới cho cô, Tô Mặc Nhiên mở ra nhìn, lại là một túi gạo, ước chừng có năm sáu chục cân.

Thạch Cương này thật sự lợi dụng cô hoàn toàn, thứ này tặng cho ai vừa nhìn hiểu ngay, cô có khẩu phần lương thực trong thôn phát, tặng thêm gạo có ích lợi gì?

Tô Mặc Nhiên xách gạo vào trong phòng bếp, nói với hai mẹ con nhà họ Liễu đang dọn dẹp trong phòng bếp: “Di à, ngày mai mọi người không cần lên trấn trên mua gạo rồi, vừa đúng có một thanh niên trí thức tặng một túi gạo tới đây, mọi người lấy ăn đi.”

“Như vậy sao được, đây là người ta đưa cho cháu, chúng ta sao có thể ăn.” Mẹ Liễu vừa nghe vội vàng từ chối. d1en d4nl 3q21y d0n

“Không sao đâu di, dù sao cũng tặng không, mọi người ăn đi.”

“Cái này không được, không được, tại sao có thể chiếm tiện nghi của cháu, nếu không như vậy đi, chúng ta lấy tiền mua của cháu.”

“Như vậy sao được, quan hệ giữa cháu và chị Nghiên Vũ, nói tiền sẽ tổn thương tình cảm” Nếu cô thật sự thu tiền nhà họ Liễu, quay đầu lại không biết Thạch Cương có chém cô không.

“Anh em ruột thịt còn cần tính toán rõ ràng, không lấy tiền, chúng ta không thể ăn.”

“Chị Nghiên Vũ, chị nói một câu đi, nếu chị không muốn bây giờ em liền trả về, đến lúc đó...” Đến lúc đó nếu Thạch Cương định làm gì cô đã không thể quản được.

“Mẹ, để cho mẹ ăn thì mẹ cứ ăn đi, con và mấy người Mặc Nhiên không cần khách khí như thế.” Liễu Nghiên Vũ cuối cùng giữ lại túi gạo này, cô không ngờ Thạch Cương còn biết đưa gạo tới.

“Đúng thế đúng thế, không cần khách khí.” Cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Từ Tường phát bệnh

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi Từ Tường com nước xong ở nhà họ Trương trở về khu thanh niên trí thức.

Chỗ ngực Từ Tường mơ hồ đau đớn, giống như có thứ gì đó đang không ngừng ngo ngoáy, anh cố nén đau đớn đi cùng một chỗ với Tô Mặc Nhiên.

“Anh làm sao vậy?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Hà? A, không có gì.” Ở đây trừ Thạch Cương, hai ông cụ Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn ra, những người khác cũng không biết bệnh tình của mình, anh cũng không thể nhiều lời.

“Em thấy anh đầu đầy mồ hôi, đôi môi tái nhợt, giống như đang quá không thoải mái.” Tô Mặc Nhiên làm bộ như tò mò hỏi.

“Có thể do hai ngày nay thân thể không tốt lắm, hôm nay lại uống rượu, thân thể hơi yếu, nghỉ ngơi một đêm sẽ hết chuyện.”

“Vậy thì tốt.” Tô Mặc Nhiên cũng không hỏi tới, trong lòng suy nghĩ kết quả không sai biệt lắm với dự đoán của cô.

Từ Tường về đến nhà, vừa bước vào phòng, Thạch Cương liền từ phòng bên cạnh đi tới, nhìn bước chân Từ Tường hơi choạng vạng lập tức đỡ cậu ấy ngồi trên giường gạch.

“Sao lại thế này, sao lại giống như bệnh trạng phát bệnh, không phải còn chưa tới thời gian sao?” Thạch Cương tỏ vẻ trầm trọng hỏi. dinendian.loqidJon

“Không có việc gì, không nghiêm trọng, chính là trước ngực hơi đau, chắc không phải phát bệnh.” Từ Tường đưa tay đè lên ngực, đau đớn hôm nay tới kỳ quái, chẳng lẽ bệnh tình có gì thay đổi? Hay là...

“Trước tiên uống thuốc đi.” Thạch Cương nhanh chóng lấy viên thuốc Từ Tường thường uống ra, rót cho cậu ấy ly nước.

Từ Tường nhận lấy nước và thuốc uống vào, sau khi uống thuốc vào cảm thấy tốt hơn nhiều, cả người cũng thả lỏng xuống.

“Gặp được Liễu Nghiên Vũ?” Từ Tường hỏi.

“Gặp được.”

“Đưa gạo cho người ta rồi?”

“Đã đưa rồi, buổi tối Tô Mặc Nhiên trở lại cô ấy chắc biết phải làm sao.”

“Không gặp cha mẹ cô ấy sao?”

“Không gặp, chỉ có điều trạng thái của Liễu Nghiên Vũ dường như không tệ, không có cái gì mà đau lòng sa sút như cậu nói, vậy phải làm sao bây giờ, hôm nay gặp tớ còn tỏ vẻ đề phòng, giống như sợ tớ ăn luôn cô ấy đi.” Thạch Cương nói tỏ vẻ thất bại.

“Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của cậu kìa.” Từ Tường thầm nghĩ trong lòng, Liễu Nghiên Vũ đề phòng cậu còn đề phòng một chút cũng không sai, cậu vốn muốn ăn cô ấy, không chỉ ăn người còn định ăn luôn cả tim, cậu đồ sói đuôi dài này.

“Hôm nay cậu ở nhà họ Trương làm cái gì, tại sao bệnh tình lại đột nhiên phát tác?”

“Cũng vẫn ăn uống như bình thường không có gì đặc biệt, phải nói đặc biệt chính là ăn hai viên kẹo táo đỏ mật ong Tô Mặc Nhiên mang đến, sau đó cảm thấy ngực hơi đau một chút, chẳng lẽ...” Trong mắt Từ Tường thoáng qua một tia sáng, anh cảm thấy lần đột nhiên phát bệnh này của anh khẳng định không thoát khỏi liên quan tới Tô Mặc Nhiên, có lẽ cô ấy biết được cái gì, nhìn một tay nắn xương của cô ấy cũng biết cô ấy không đơn giản, nhìn dáng vẻ chắc lúc nào tìm thời gian gặp cô ấy. diee ndda ffileeq uysd doon

“Cậu hoài nghi kẹo táo đỏ mật ong có vấn đề?”

“Sợ rằng không chỉ kẹo táo đỏ mật ong có vấn đề, người làm kẹo táo đỏ mật ong còn là vấn đề lớn hơn.” Từ Tường khẳng định nói.

“Có ý gì? Tô Mặc Nhiên có vấn đề?” Thạch Cương cảm thấy chuyện này không thể nào, anh và Từ Tường tới đây thân phận đều được bảo vệ cẩn mật, lại nói Tô Mặc Nhiên là cháu gái của bạn ông cụ Trương, nếu như có vấn đề ông cụ Trương không thể nào không rõ ràng!

“Thì có lẽ vậy, chuyện này tớ phải thương lượng một chút với ông nội, xem ông cụ nói như thế nào.” Ngày mai Từ Tường sẽ đi gửi điện báo.

“Vậy cũng được, cậu nghỉ một lát, tớ đi múc nước cho cậu, tắm xong đi ngủ sớm một chút.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Tô Mặc Nhiên trở về nhà suy nghĩ một chút tình cảnh ăn cơm tối nay cũng xác định được Từ Tường đúng là trúng thất nhật phệ tâm cổ, hôm nay cô cố ý mang kẹo táo đỏ mật ong đi, chính là định thử dò xét phản ứng của Từ Tường một chút. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, Từ Tường ăn hai viên kẹo táo đỏ mật ong xong liền biến sắc, mặc dù hết sức che giấu, nhưng vẫn không chạy thoát được ánh mắt của cô.

Từ Tường này thật sự giống như trâu bò, đau đớn khoan tìm như vậy cũng có thể nhịn. Nếu như nói đứt tay là đau đớn cấp một, phụ nữ sinh con là đau đớn cấp mười, vậy thất nhật phệ tâm cổ này chính là cấp hai mươi, đoán chừng năm đó Quan Vũ cạo xương chữa thương cũng không khác anh ta lắm.

Bản thân cô là người chỉ bị vết thương nhỏ thôi đã đau chết đi sống lại đau nửa ngày, thật sự không thể giải thích được cứ mỗi bảy ngày đau một lần là khái niệm gì, nhưng chuyện này cũng không làm trở ngại cô kính nể Từ Tường con “Rùa Ninja” này, dựa vào điểm này, cô đều có kích động lập tức đi giải độc giúp anh ta.

Cô chui vào trong không gian, lật tất cả sách thuốc liên quan đến cổ và độc trong không gian ra cẩn thận tìm đọc, cần phải làm không hề có chút sơ hở nào. Cô chưa từng tiếp xúc với thứ này, chỉ có thể theo sách thuốc tự mình tìm hiểu, trước khi chưa hết sức nắm chắc vẫn không hành động thiếu suy nghĩ để tránh biến khéo thành vụng.

Trong lòng Tô Mặc Nhiên suy nghĩ không nóng nảy từ từ nghiên cứu, bên chỗ Từ Tường lại không nghĩ như vậy rồi. di ien n#dang# yuklle e#q qiiq on

Từ Tường bị trúng bệnh lạ này từ năm năm trước, tìm hiểu danh y khắp thiên hạ đều bó tay hết cách vốn không biết anh bị bệnh gì, càng đừng nói tới tiến hành điều trị, chỉ có thể dựa vào tác dụng của thuốc để giảm bớt cảm giác đau đớn. Hơn nữa chất độc này tổn hại chức năng cơ thể làm ngăn chặn tuổi thọ, rất nhiều bác sỹ đều kết luận anh sống không quá ba mươi tuổi, năm nay anh đã hai mươi tuổi rồi, nói cách khác tính đi tính lại cũng chỉ có tám năm tuổi thọ. Gia tộc vì vậy mà gặp đã kích không lồ, anh là người đàn ông duy nhất vào thế hệ này của nhà họ Từ, trung niên tang con, tuổi già tang cháu, không người nối nghiệp, gầy người hương khói là một phương pháp ác liệt nhất.

Hiện giờ không dễ dàng có người biết được loại bệnh này, dường như còn hết sức hiểu rõ, đây quả thật khiến cho anh mừng rỡ như điên, anh lập tức gửi điện báo cho ông cụ Từ chương môn nhà họ Từ ở Kinh thành, báo lại tình huống một lần, hỏi thăm có phải chọn lựa hành động không.

Sau khi ông cụ Từ nhận được điện báo do cháu nội gửi về, một mình trốn trong thư phòng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ông kêu Từ Tường trước không nên hành động thiếu suy nghĩ. Tật bệnh mà danh y thiên hạ này cũng chưa bao giờ nghe tới, một cô gái nhỏ lại biết, chuyện này như thế nào cũng cảm thấy kỳ dị.

Ông cụ kêu Từ Tường tiếp tục tiếp xúc với Tô Mặc Nhiên thuận tiện dò thăm xem có tình huống khác thường gì không, chờ ông tra rõ bối cảnh gia đình Tô Mặc Nhiên rồi lại nói. Sau khi gửi điện báo cho Từ Tường xong, ông cụ lập tức kêu người dưới đi thu thập tất cả tin tức về Tô Mặc Nhiên, có hết

sức càng chi tiết càng tốt.

Ông cụ Từ nói với Từ Tường, nếu như cô ấy cảm thấy gì đến dò xét cháu nói không chừng hiện giờ đang chờ cháu đi mắc câu, vẫn chờ một chút, nói không chừng cô ấy chờ không kịp liền tự mình đưa tới cửa.

Từ Tường suy nghĩ một chút cảm thấy không tệ, nếu như cô ấy muốn đưa tới sự chú ý của mình nhất định có toan tính, mình không thể làm gì khác ngoài đợi cô ấy bại lộ bí mật là được.

Đáng tiếc hai ông cháu nhà họ Từ đều nghĩ sai, Tô Mặc Nhiên vốn không phát hiện ra Từ Tường đã phát giác chuyện cô biết bệnh của anh. Trước Tô Mặc Nhiên chính là một trạch nữ chưa từng trải qua âm mưu quỷ kế gì, tâm cơ không sâu. Tại sao có thể so sánh được với Từ Tường người ra đời trong gia tộc lớn, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh đấu tranh quyền lực tôi lừa anh gạt, sao cô có thể nghĩ đến sự quan sát của Từ Tường lại nhạy cảm như thế, nhất định chính là nhân tính *. Cô thử dò xét Từ Tường chính là bởi vì tò mò, hiện giờ xác định rồi đương nhiên quan tâm cũng không có, mặc dù cô bội phục kiên nghị ẩn nhẫn của Từ Tường nhưng sẽ không vội vàng đi ôm chuyện, cô và Từ Tường cũng chính là quan hệ đồng nghiệp bình thường, nói khó nghe một chút chính là sống chết của anh không liên quan một chút nào đến cô.

(*) Nhân tính: chỉ một người đặc biệt có tâm nhãn, có khả năng tính kế, đối nhân xử thế khôn khéo, không dễ gạt gẫm, xử sự khéo léo đưa đẩy không chịu thiệt thòi.

Nếu như Từ Tường muốn đợi Tô Mặc Nhiên chủ động đi tìm anh, vậy anh nhất định phải thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Kể chuyện xưa

Editor: Puck - Diễn đàn

Bắt đầu từ ngày đó, Từ Tường và Tô Mặc Nhiên tiếp xúc nhiều, anh cũng bắt đầu quan sát cẩn thận cô gái mang một chút sắc thái thần bí này, anh làm rất bí ẩn, người ngoài vốn không nhìn ra.

Về Liễu Nghiên Vũ, Từ Tường đề nghị với Thạch Cương chính là trước án binh bất động, cô ấy mới vừa ly hôn chính là lúc ở nơi đầu sóng ngọn gió, lúc này nếu tuôn ra tin tức gì càng thêm bất lợi cho cô ấy. Hiện giờ chỉ có thể lẳng lặng quan tâm, âm thầm không tiếng động, lưu lại ấn tượng tốt trước mặt hai cụ, về sau tự nhiên sẽ nước chảy thành sông.

Bé con à bé con cậu đừng quá tham, qua ngày mồng tám tháng chạp chính là qua năm, qua ngày mồng tám tháng chạp cách cuối năm càng ngày càng gần.

Cháu trai Trương Trí Viễn nhà Trương Hoài Dật cũng được đưa đến nông thôn đón lễ mừng năm mới.

Tiểu Trí Viễn năm nay mười tuổi, bình thường ở cùng cha mẹ trong huyện thành, vào ngày trường học nghỉ cũng tới nông thôn chơi. Lần đầu tiên thấy cậu bé Tô Mặc Nhiên cho cậu bé một thanh kẹo sữa, từ đó về sau thằng nhóc này liền dính lấy cô.

Trương Trí Viễn rất thích chị xinh đẹp này, bởi vì chị biết làm rất nhiều đồ ăn ngon, sơn tra ngào đường, bóng gạo mật ong, kẹo táo đỏ mật ong, khoai tây chiên, đậu phộng xốp giòn, v.v... Những thứ này đều là thứ mà cậu bé khi ở trong thành đều không được ăn, cũng chưa từng thấy có người bán.

Chủ yếu nhất là chị Tô còn có thể kể chuyện xưa dễ nghe.

Có một ngày Tô Mặc Nhiên không có việc gì thì kể cho tiểu Trí Viễn một đoạn Na Tra náo biển, không nghĩ tới lần này càng không thể cứu vãn, đứa bé này coi cô thành vua kể chuyện xưa, mỗi ngày vừa đến buổi chiều, cơm nước xong còn không kịp chờ đợi tới đây nghe chuyện xưa, tự mình tới nghe còn không tính, kêu cả mấy bạn nhỏ thường chơi tốt ở trong thôn tới nghe chung, mấy đứa nhóc kia mang theo băng ghế đồ ăn vặt nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi trước kháng của cô chờ nghe chuyện xưa.

Cô vắt hết óc kể mấy chuyện nhỏ Hậu Duệ bắn mặt trời, Tinh Vệ lấp biển, Trầm Hương cứu mẹ, bát tiên quá hải, v.v..., khi tế bào não của cô sắp chết sạch, cô đột nhiên ý tưởng lóe lên, dứt khoát kể chuyện dài, sau đó liền kể về Tây du ký, mỗi ngày kể một tập, chuyện xưa lại dài, đủ kể tới một năm đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Tây du ký khi là một bộ phim truyền hình kinh điển, đặc biệt là phiên bản Lục Tiểu Linh Đồng đóng vai diễn viên chính quả thật có thể nói là “Kịch thần”, nghi hề hàng năm đều có đài truyền hình không ngừng phát lại, nội dung tinh tiết đã sớm thuộc như cháo, chỉ có điều cô vẫn vào không gian tìm khắp nguyên tác và phim truyền hình ra ôn tập một lần nữa, còn ghi chép, mẹ nó, còn nghiêm túc hơn năm đó đi học.

“Hôm nay chúng ta lại kể một chuyện xưa mới.” Tô Mặc Nhiên ngồi xếp bằng trên kháng, trên kháng để một bình trà và ba cái tách. Phía dưới là tám đứa bé ngồi xếp thành một hàng, có lớn có nhỏ, trong tay mỗi đứa đều ôm bông ngô, trên người mang theo bình nước. Kể từ sau khi cô làm ra bông, đồ ăn vặt này thịnh hành ở trong thôn xóm, nguyên liệu món ăn này cũng không đắt, người lớn cũng bằng lòng làm một chút cho đứa bé nhà mình.

Kể từ sau khi nghe chuyện xưa của cô, Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiên Vũ cũng theo tới tham gia náo nhiệt, lúc này hai người đều ôm bụng ngô ngồì trên giường gạch, hai người bạn xấu này, Tô Mặc Nhiên đã không dám nhìn thẳng.

“Có chuyện xưa gì mới?” Tôn Hiểu Mỹ tò mò hỏi, cô đều không biết trong bụng Tô Mặc Nhiên có nhiều chuyện xưa để nghe như vậy.

Liễu Nghiên Vũ từng nghe cha Liễu nói, Tô Mặc Nhiên kể đều là chuyện xưa thần thoại cổ đại.

Sau khi cha Liễu đến vừa mới bắt đầu còn chưa thích ứng, sau đó vào tiểu học trong thôn đi dạo một chút làm quen với Trương Hoài Dật, lập tức thành tri kỷ, hiện giờ ban ngày gần như đều ở nhà họ Trương, có lúc cơm cũng không trở lại ăn.

“Hôm nay kể chuyện xưa Tây du ký, chính là một con khi, một con heo, một kẻ ngốc cộng thêm một con ngựa, hộ tống một hòa thượng đi Tây Thiên thỉnh kinh, trên đường gặp phải các loại yêu ma quỷ quái đánh cướp, trải qua chín chín tám mươi một nạn, cuối cùng thành công.” Tô Mặc Nhiên trực tiếp sử dụng lời nói thẳng thắn rõ ràng nhất miêu tả một chút tình tiết đại khái của tây du ký.

“Chị Tô chị mau kể đi, em sắp không đợi kịp.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Mau kể, mau kể.”

...

Một đám nhóc ngồi phía dưới náo loạn lên.

“Được rồi, được rồi, đừng ồn ào, bây giờ bắt đầu kể.”

Tô Mặc Nhiên uống một ngụm nước, trầm giọng, chuyện xưa bắt đầu kể.

“Ở cổ đại xa xôi, phía đông có một quốc gia tên là nước Ngao Lai, quốc gia này có một tòa hoa quả sơn, trên núi có một tảng đá tiên. Tảng đá tiên này mỗi ngày hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, dần dần có linh tính, đột nhiên có một ngày tảng đá nứt ra, sinh ra một con khi đá. Con khi đá này tránh nắng với đám khi trong núi, vô ý phát hiện ra một thác nước từ trên đỉnh núi chảy xuống. Khi con xung phong đứng ra, chui vào thác nước, phát hiện bên trong lại là một hang động rộng rãi, yên tĩnh, tất cả con khi bá khi đá là vua, gọi nó là Mỹ Hầu Vương...” di1enda4nle3qu21ydo0n

Cô kể từ chỗ Hầu Vương ra đời đến đại náo thiên cung, thu phục Trư Bát Giới, chờ nói đến ba lần đánh bạch cốt tinh thì trong phòng nhỏ của cô đã đầy ắp người. Trẻ con trong thôn, thanh niên trí thức ở khu thanh niên trí thức, hai ông cụ Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn này cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, cô biết cuộc sống lúc này không có trò giải trí gì, nhưng đừng khùng bỏ như vậy đi, đối mặt với nhiều người như vậy cô bắt đầu hơi kính sợ.

Đứa bé chỉ kèm theo ghế ngồi và đồ ăn vặt, người lớn mang theo nhiều hơn, khâu bao tải mang theo kim chỉ, bao tải; bện cỏ lau mang theo chày búa cỏ lau; mỗi người đều không phải tay không mà đến, trên tay mỗi người đều mang theo chút việc, vừa nghe chuyện xưa vừa làm việc, hai việc làm không trễ nải. Phòng vốn không lớn vừa đến thời gian bắt đầu kể chuyện liền bị chen lấn tràn đầy.

“Tôn Đại Thánh khổ cầu Đường Tăng, Đường Tăng vẫn không chịu tha thứ cho ngài, ngài chỉ đành nhìn đau từ biệt sư phụ, cưỡi cân đầu vân trở về động Thủy Liêm ở Hoa Quả sơn. Trên đường nghe tiếng nước chảy huyền ảo, ngài dừng lại giữa không trung nhìn xuống, thì ra là thủy triều trên biển rộng phát ra tiếng vang, Đại Thánh liền nghĩ đến sư phụ, không nhìn được lệ rơi đầy mặt, cũng không biết sau khi đi, trên đường bọn họ đi Tây Thiên thỉnh kinh sẽ xảy ra chuyện gì...”

“Muốn biết câu chuyện về sau như thế nào, lại nghe lần tới phân giải.”

Cuối cùng nói xong, Tô Mặc Nhiên cảm ly lên uống một ngụm nước, trầm giọng nói hơi khô khốc, cô bây giờ chính là nâng tảng đá tự đập chân mình. Kể từ sau khi cha mẹ Liễu Nghiên Vũ tới, mẹ Liễu liền tiếp nhận tất cả công việc trong phòng bếp, cô mỗi ngày đều có sẵn thức ăn chỉ thỉnh thoảng giúp một tay nhóm lửa, hiện giờ chính là nông nhàn cả ngày không có chuyện gì làm, tâm huyết dâng trào mới kể câu chuyện xưa cho Trương Trí Viễn, không nghĩ tới bây giờ sẽ biến thành như vậy.

“Chị Tô, kể tiếp đi, kể tiếp, tiếp theo như thế nào?”

“Đúng vậy, đúng vậy, như thế nào, Đường Tăng này thật xấu.”

“Trư Bát Giới cũng hư.”

Chuyện xưa dừng ở đây các bạn nhỏ phía dưới không chịu, ríu rít nói cách nhìn của mình với chuyện xưa này, đều yêu cầu kể tiếp.

“Tiếp theo lại nói đến một chút dẫn dắt từ chỗ chuyện xưa này: Đường Tăng trong chuyện xưa này nói cho chúng ta biết, không nên bị hiện tượng mặt ngoài dối trá làm ra vẻ bị mê hoặc, cần phải xuyên qua hiện tượng nhìn bản chất.”

“Tôn Ngộ Không nói cho chúng ta biết: Thứ nhất, làm việc phải triệt để, nhờ cô không nhờ tận gốc gió xuân thổi tới mầm non lại trời lên; thứ hai, khi bị vây nơi đầu sóng ngọn gió phải trực tiếp nói rõ quan hệ lợi hại, đừng chuyên quyền độc đoán, phải giỏi khơi thông, tránh cho dẫn tới hiểu lầm” Diển dần lee quý đồn

“Trư Bát Giới nói cho chúng ta biết đừng vì riêng tư của bản thân mà ảnh hưởng tới đại cục.”

“Cả chuyện xưa nói cho chúng ta biết, một đoàn thể chỉ có tin tưởng lẫn nhau, trên dưới một lòng mới có thể lấy được thắng lợi.”

“Được rồi, quy củ cũ, hôm nay liền đến đây thôi, muốn nghe ngày mai trở lại, cổ họng chị Tô của các em cũng sắp bốc khói rồi.” Tô Mặc Nhiên kiên quyết không hề động đậy, nhanh chóng nói xong dẫn dắt chuyện xưa này cũng không quản những đứa bé này nghe hiểu được hay không, cô chỉ muốn kết thúc nhanh một chút, nói giỡn, nói tiếp nữa ngày mai cổ họng sẽ cảm.

Mấy người bạn nhỏ vốn tưởng rằng làm nũng, ăn vạ, giả đáng yêu, có thể khiến cho chị Tô tiếp tục kể tiếp, nhưng làm như thế nào quân địch cũng phòng thủ thật sự chắc chắn, phe ta không thể làm gì khác hơn là buông tha tiến công, đi trở về phủ.

“A, a, về nhà chứ sao.”

“Đi, đi thôi.”

Nghe cô nói như vậy, mấy người bạn nhỏ cũng không làm ầm ĩ, mỗi một đứa cầm ghế của mình đi theo người lớn cùng nhau tan cuộc.

Mọi người đi hết, Tô Mặc Nhiên và Liễu Nghiên Vũ Tôn Hiểu Mỹ cùng nhau quét dọn “Chiến trường”, cũng may tất cả mọi người rất tự giác, đồ mình mang tới mình mang đi, ăn đồ ăn vặt cũng mang rác đi, tình huống tốt hơn về sau khi xem phim chiếu bóng ném đồ đầy đất nhiều.

Đám người tan cuộc tốp năm tốp ba đi về nhà, có một nhóm đi chung thảo luận tình tiết câu chuyện, có người gấp gấp đi về nhà thuật lại chuyện xưa hôm nay cho những người khác, toàn thôn bởi vì chuyện xưa của Tô Mặc Nhiên mà náo nhiệt thêm mấy phần.

“Không nghĩ tới nha đầu này còn có bản lĩnh vậy, chuyện xưa kể được không tẻ, đặc biệt là tổng kết cuối cùng đó.”

Bạch Minh Viễn và Trương Hoài Dật cùng nhau nghe xong chuyện xưa trở về nhà họ Trương, bắt đầu từ khi Tô Mặc Nhiên kể chuyện xưa, mỗi lần nghe xong chuyện xưa, Trương Trí Viễn trở về sẽ khoe khoang với hai ông nội hôm nay nghe được câu chuyện gì, mặc dù tự thuật không được trọn vẹn nhưng hình dáng đại khái của chuyện xưa nói rất rõ.

Sau đó người nghe càng ngày càng nhiều, bọn họ cũng đi lắng nghe một phen, phát hiện kể được thật sự không tẻ, sau đó cùng đứa cháu nhỏ nhà họ Trương ngày ngày đi báo cáo, giải buồn.

“Là không tẻ, không ngờ con bé con nhỏ tuổi mà có thể có phần giải thích này.” Trương Hoài Dật nhấp một ngụm trà nóng nói, bày tỏ tán thưởng với việc mỗi lần Tô Mặc Nhiên kể chuyện xưa xong đều sẽ phát biểu một chút giải thích, bình thường những giải thích này đều là tích cực, có ý nghĩa giáo dục, có lúc sẽ đưa ra một tổng kết lại có chứa ý vị châm biếm không giải thích được.

“Chỉ có thể nói cháu gái lão Tô được dạy tốt, ông ấy ở dưới suối vàng biết được cũng có thể nghỉ ngơi, nếu đời cháu nhà chúng ta cũng giống như con bé, tôi chết không tiếc.”

“Mấy đứa cháu nhà ông cũng không tẻ, chỉ có ông ngại này ngại kia.”

“Đúng rồi, chuyện này ông suy tính như thế nào, bây giờ không phải đã có sẵn thí sinh sao?” Bạch Minh Viễn hỏi.

“Ừ, tôi thấy có thể, tìm một cơ hội tôi nói một chút với con bé.” Trương Hoài Dật suy nghĩ một chút nói.

“Tôi thấy con bé có thể làm, không ai thích hợp hơn con bé.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giết heo và câu đối

Editor: Puck - Diễn đàn

Qua hai mươi bốn mỗi nhà cũng có thể phải chuẩn bị nghênh đón năm mới, có câu ca dao dân gian nói ra tập tục lễ mừng năm mới ở Đông Bắc: Hai mươi ba, tiễn Táo Vương; hai mươi tư, quét dọn nhà cửa; hai mươi lăm, đậu phụ đông hai mươi sáu, đi mua thịt; hai mươi bảy, làm thịt gà trống; hai mươi tám, nhào bột mì; hai mươi chín, chưng bánh bao; tối ba mươi nấu một đêm; mừng một, mừng hai đi đầy đường.

Có thể nói qua hai mươi bốn mỗi nhà đều bận rộn, đại hội kể chuyện xưa cũng tạm thời chấm dứt.

Hai mươi bốn tháng chạp, cửa ải cuối năm giáng xuống tới, từng nhà giữa trưa quét dọn, phương Bắc gọi là “Quét dọn nhà cửa”, phương Nam gọi là “Phui bụi trần”. Sáng sớm Tô Mặc Nhiên đã đứng lên quét dọn vệ sinh, rửa sạch các đồ dùng trong nhà, phui trừ bụi bặm mạng nhện trong nhà, nhân dịp

thời tiết tốt tháo giặt mền rèm cửa sổ.

Qua hai mươi bốn liền bắt đầu chính thức chuẩn bị để nghênh đón năm mới.

Mấy đứa bé nghịch ngợm trong thôn bắt đầu tán loạn ở khắp tất cả các góc trong thôn, tốp năm tốp ba kết bạn đi câu băng, bắt gà rừng, đánh chim nhỏ, bận rộn đến cực kỳ vui vẻ.

Đến mỗi lễ mừng năm mới vui vẻ nhất chính là đứa bé, lễ mừng năm mới có quần áo mới giày mới, bình thường nào có quần áo mới, đều là “Lão đại mới, lão nhị cũ, lão tam may may vá vá lại.” Chỉ có đến thời điểm năm mới người lớn mới có thể bỏ được mua chút vải làm quần áo cho con nhỏ, để cho bọn chúng ăn mặc sạch sẽ náo nhiệt rực rỡ qua năm mới.

Lúc bình thường đến lễ mừng năm mới trong nhà còn có thể mua chút thức ăn mà bình thường không được ăn, nói ví dụ như thịt heo, gà vịt, kẹo. Lúc này bình người miệng ăn trong nhà đều không ít, còn chưa thực hiện kế hoạch hóa gia đình, mỗi nhà đều có mấy đứa bé, bình thường ngay cả dưa muối cũng không nhất định cam đoan đủ được, ăn một cái trứng gà cũng phải dùng dao bổ chia ra làm mấy miếng, mỗi người chỉ cho phép ăn một miếng, đi nd da nl e q u u ydo n

Quan trọng nhất là tiền mừng tuổi, tiền mừng tuổi bình thường đều là năm xu, một hào, năm xu có thể mua một chén mì trên đường.

Thời đại này mặc dù vật liệu hiếm hục lại có thể hiện ra mùi vị năm mới, không giống như xuân vận sau này mua vé khó khăn, lái xe trên đường bị kẹt khó khăn lắm mới về đến nhà trừ bỏ lễ mừng năm mới càng ngày càng nặng, phong bao đỏ càng ngày càng dày, gần như không có gì khác bình thường, đã không tìm thấy cảm giác mừng năm mới.

(*) Xuân vận: chỉ hiện tượng di chuyển quy mô lớn trước và sau Tết âm lịch ở Trung Quốc.

Hai mươi sáu tháng chạp đi mua thịt, muốn mua thịt phải giết heo. Heo nơi này vốn đều nuôi lớn hai năm, bình thường đội sản xuất đặc biệt sắp xếp một người chăn nuôi heo, sáng sớm mỗi ngày, heo vội vàng đi qua mỗi cửa nhà, các nhà liền thả heo nhà mình chạy vào trong đội ngũ, buổi tối đuổi heo trở về, lại theo đường cũ đưa trở về cho các nhà.

Giết heo bình thường đều bắt đầu từ tháng chạp dứt quãng tiến hành giết mổ, Tô Mặc Nhiên chưa từng thấy giết heo có ý chạy đi tham quan một chút.

Mấy người đàn ông cường tráng bắt heo trong chuồng heo, đè heo lại, trói bốn chân heo lại, sau đó dùng đòn gánh gánh heo lên sân giết heo.

Trong sân để một thùng gỗ lớn, là chuyên dùng để giết heo, trong thùng gỗ để băng ghế dài. Đặt heo lên ghế dài, hai người đè thân và bốn chân heo lại không cho nó lộn xộn, người phụ trách giết heo lại đè đầu heo, chính là một đao về phía cổ, cắt vỡ cổ họng heo lấy máu.

Trong thùng gỗ đã sớm chuẩn bị một chậu rửa mặt đựng máu heo, trong chậu rửa mặt để muối và dầu, chờ đựng đầy máu heo rồi để sang bên cạnh hầm, một lát sau máu heo sẽ hầm thành khối.

Chờ sau khi heo chết hẳn, cời sợi dây trói chân heo ra, bỏ heo vào trong thùng gỗ. Đổ nước đã đun sôi trước đó vào trong thùng gỗ, bốn người cường tráng cầm bốn chân heo không ngừng nhúng vào trong thùng gỗ. Chờ ngâm không sai biệt lắm thì bắt đầu cạo lông heo, lông đầu heo và móng heo khó xử lý nhất, cần kiên nhẫn cực lớn.

Sau khi cạo sạch heo thì bắt đầu mở ngực phanh bụng, móc nội tạng heo ngâm nước, cắt lấy đầu heo, cuối cùng cân. di3nd@nl3qu.yd0n

Giết heo tết là chuyện lớn của người trong thôn, già trẻ lớn bé sẽ tới đây quan sát, tình hình hết sức náo nhiệt.

Giết heo tết, tiếp theo còn phải hấp bánh mận trâu và nặn bánh nhân đậu, đặt mua đồ tết, sáng hai mươi chín hoặc ba mươi thì dán song cửa sổ, câu đối xuân, tranh tết.

Tới thời điểm năm mới người nhà trong thôn sẽ đến nhà giáo viên Trương xin câu đối xuân, mua nguyên tờ giấy đỏ cắt thành mảnh dài lớn nhỏ hoặc thành hình vuông. Bậc thầy thư pháp trong thôn đều ở nhà giáo viên Trương mua bút vẩy mực, đây chính là chuyện tốt, người tới lấy câu đối xuân bình thường đều mang một chút đồ tết tới tạ lễ, cảm ơn người viết câu đối xuân cho nhà bọn họ.

Tô Mặc Nhiên cũng đi giúp một tay, kiếp trước điều khiến cho cô kiêu ngạo nhất chính là chữ đẹp, khi đó không ai quản cô, cô thích bút lông viết chữ, luyện viết chữ cần bình tâm tĩnh trí, chính hợp với ý cô. Chỉ có điều cô không có ý tứ muốn đồ tạ lễ, coi như có tình giúp một tay.

Câu đối này có đặc sắc thời đại rõ ràng.

“Nghe lời Mao chủ tịch, cùng đi với Mao chủ tịch”, “Phát động hăng hái, nỗ lực phấn đấu”, “Gió mưa đưa xuân về, tuyết bay đón xuân tới”, “Tự mình bắt tay, áo ấm đủ ăn”, “Tự lực cánh sinh, gian khổ phấn đấu”.

So sánh với nhiều loại câu đối xuân sau này, câu đối bây giờ đơn giản mộc mạc càng chân chất hơn.

Viết xong cho người khác đương nhiên không thể quên mình, cô cũng viết một đôi câu đối cho viện nhỏ của mình, lại viết mấy tờ chữ “Phúc” thật to, định trở về dán lên cửa sổ.

“Ừm, không ngờ cháu kể chuyện xưa thật hay, chữ viết càng tốt.” Trương Hoài Dật đi tới nhìn câu đối Tô Mặc Nhiên viết, cực kỳ vui mừng bất ngờ, hiện giờ có rất ít người trẻ có thể viết ra chữ đẹp rồi.

“Nào có, cũng chính là có thể gặp người mà thôi, so sánh với mọi người còn kém xa lắm.” Tô Mặc Nhiên không dám tự cao.
di@en*dyan(lee^qu.domnn)

“Đừng tự coi nhẹ mình, viết thật không tẻ, chữ của đàn ông và phụ nữ có phong cách không giống nhau, đừng hăm mộ bọn họ, ông thấy chữ của cháu cũng rất đẹp, chỉ có điều cũng không thể tự thỏa mãn, phải kiên trì luyện tập.” Bạch Minh Viễn cũng đi tới nhìn chữ cô viết.

Trâm hoa tiểu khải, chữ viết thanh tú đẹp dễ, tao nhã trong trẻo dịu dàng, trôi chảy thanh nhỏ, mang theo ý tứ trong trẻo dịu dàng linh động. Trước kia cô viết chữ không xuất sắc như vậy, kể từ sau khi luyện bí quyết dưỡng sinh, sức lực cổ tay, lý giải về thư pháp đều nâng cao hơn một cấp bậc, hiện giờ mới có thể viết ra chữ khiến cho người ta kinh ngạc.

“Dạ, cháu sẽ tiếp tục cố gắng, tranh thủ viết tốt hơn.”

“Được, đứa bé ngoan, đáng tiếc nha, ông ước gì có một đứa cháu gái thật tốt như vậy.” Bạch Minh Viễn nhìn cháu nội mình lại liếc nhìn Tô Mặc Nhiên, về mặt tiếc hận.

“Đừng để ý tới lão già không biết xấu hổ này, Mặc Nhiên à, buổi tối ba mươi qua đây ăn cơm đêm giao thừa đi, cha mẹ Trí Viễn cũng chính là vợ chồng nhà con trai út của ông cũng sẽ trở về, đến lúc đó cùng nhau náo nhiệt một chút.” Trương Hoài Dật nghĩ tới cô một thân một mình ở Đông Bắc, cũng không có người thân, không bằng cùng đón lễ mừng năm mới với nhà mình.

“Là chú ba Trương ở trạm thu hồi trên huyện sao?” Đã sớm nghe ông cụ có một con trai đang làm công việc ở trạm thu hồi, mỗi lần bọn họ đi vào huyện đều sẽ đào được chút thứ tốt, nếu lần này có thể tạo mối quan hệ với chú ba Trương, nói không chừng sau này mình cũng có thể đi, cô có không gian nếu muốn trộm cất giấu thứ gì đó cũng sẽ không có ai biết.

“Đúng, chính là nó.”

“Được, vậy đến lúc đó cháu tìm cách đến hỗ trợ một chút, nhiều người chuẩn bị đồ khăng định là hơn, một mình bà nội đoán chừng bạn không qua nổi.”

“Được, cháu nấu ăn ngon, đến lúc đó chúng ta lại có lộc ăn.” Chỉ cần từng ăn đồ Tô Mặc Nhiên nấu cũng sẽ khen không dứt miệng, sức quyến rũ của tuổi nước trong không gian quả nhiên thế không thể đỡ, cho dù tăng thêm một giọt nhỏ nhỏ cũng có thể tăng mùi vị nguyên liệu nấu ăn lên cao nhất.

Giao thừa, một ngày cuối cùng trong năm, ngày này nhà nhà phải tề tổ, ăn cơm đêm giao thừa, đón giao thừa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cơm tất niên

Editor: Puck - Dẫn đàn

Buổi sáng ngày ba mươi, Tô Mặc Nhiên dậy thật sớm, đánh răng rửa mặt, thu dọn nhà, giúp mẹ Liễu làm điểm tâm, ăn điểm tâm xong cùng Tôn Hiểu Mỹ Liễu Nghiên Vũ dán câu đối, chữ phúc và song cửa sổ, căn phòng lập tức trở nên náo nhiệt vui mừng.

Rau dưa màu xanh lá cây trong ba chậu gỗ trong nhà đều phát triển đến vô cùng dồi dào, cô cắt một ít rau hẹ và một ít rau chân vịt từ trong chậu gỗ, còn dư lại để cho một nhà ba miệng Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ. Len lén lấy ra một ít rau hẹ và rau chân vịt từ trong không gian, để cùng nhau, dù sao mấy người Liễu Nghiên Vũ cũng sẽ không chạy đến nhà họ Trương hỏi cô mang theo bao nhiêu thức ăn, mang nhiều chút sẽ không bị lộ.

Rau hẹ dùng để làm hoành thánh, Đông Bắc trên căn bản đều là sủi cảo nhân dưa chua ăn nhiều cũng nhàm chán, hôm nay vừa đúng cải thiện đồ ăn, rau chân vịt đợi buổi tối làm cái lẩu.

Trái cây tươi trong không gian không tiện lấy ra ăn, Tô Mặc Nhiên liền làm rất nhiều trái cây khô và kẹo trái cây, mùi vị còn ngon hơn bên ngoài bán nhiều. Cô gói thành hai bọc, một bọc cho mấy người Tôn Hiểu Mỹ, một bọc mang đi nhà họ Trương. Trước tết cô đi huyện thành mua sắm một trận lớn, chính là vì có thể quang minh chính đại cầm ra bên ngoài đồ gì đó.

Hai ngày trước ba cô gái bọn họ và Thạch Cường Từ Tường cùng đi câu cá trên băng. Từ Tường rất thông minh xếp đặt bắt được không ít cá, đương nhiên có kết quả do cô âm thầm dùng nội lực hỗ trợ. Bắt được cá trở lại mọi người chia ra, họ chia được ba con cá lớn và năm con cá nhỏ, sau khi trở lại liền nuôi trong chum nước bị hư ở phòng bếp.

Cô vớt ra một con cá lớn, dùng sợi dây xuyên qua miệng cá, chuẩn bị mang đi nhà họ Trương làm cá viên.

Làm cá viên là công việc cẩn thận, trước tiên giết cá rửa sạch, dùng dao bắt đầu theo đuôi cá dọc theo xương cá lọc ra miếng thịt cá, dùng dao hoặc muỗng cạo ra thịt cá, thêm số lượng vừa phải gừng, nước, muối, băm thịt cá thành mảnh vụn, cuối cùng thêm lòng trắng trứng. dinendian.loqid]on

Nước lạnh vào nồi, lửa nhỏ đốt lên, tay trái dùng lòng bàn tay nặn thành viên cầu nhỏ, tay phải cầm cái muỗng dính nước sau đó múc cá viên thả vào trong nồi, động tác này lặp đi lặp lại, cho đến khi viên cá nặn xong, đun nước lên, chờ toàn bộ cá viên nổi lên sau đó vớt ra, cuối cùng bỏ vào trong nước lạnh.

Tỷ lệ muối phải nắm giữ được, quá nhiều quá ít sẽ ảnh hưởng đến hương vị.

Chuẩn bị xong đồ, chào hỏi với mấy người Tôn Hiểu Mỹ liền xách theo đồ đi đến nhà họ Trương, lúc đi ngang qua sân của Từ Tường và Thạch Cương liền kêu bọn họ đi cùng. Hai người kia là khách quen của nhà họ Trương, nghe nói ông nội Từ Tường và Trương Hoài Dật cũng là bạn bè. Bởi vì thường cùng nhau ăn cơm ở nhà họ Trương, cô và mấy người Từ Tường dần quen thuộc, cô là một thành viên quan trọng trong kế hoạch lớn theo đuổi vợ của Thạch Cương.

Tô Mặc Nhiên ở ngoài sân chờ trong chốc lát, Từ Tường và Thạch Cương mới kết bạn ra ngoài. Trên tay Từ Tường xách theo hai con cá lớn, vừa nhìn đã biết là ngày đó bọn họ cùng nhau bắt, Thạch Cương xách theo một chai rượu và một con gà rừng.

“Sao anh cũng xách theo cá, còn có Thạch Cương, sao anh lại bỏ được rượu quý giá mang tới nhà họ Trương, chẳng phải nên đi cảm lấy lòng cha vợ tương lai sao? Được, em phải trở về tổ cáo.” Tô Mặc Nhiên nhìn thấy Thạch Cương lại xách theo rượu, cô trêu nói.

“Đương nhiên phải hiếu kính cha vợ, nhưng bây giờ nếu anh dám đưa còn không phải bị đánh ra ngoài sao? Vẫn đợi về sau đi, rượu ngon của anh còn nhiều, không thiếu một chai này.” Thạch Cương tỏ vẻ “Em cho anh là ngu à”, không hề để ý nói.

“Em cũng mang cá, lần này cá chắc tràn lan, em còn có rau hẹ và rau chân vịt, tốt quá, lần trước còn chưa ăn đã ghìen, lần này có thể được ăn sủi cảo rau hẹ, nói không chừng có nhiều đến còn có thể xào một đĩa trứng xào rau hẹ, gà rừng tụi anh mang đến vừa đúng nấu canh, buổi tối ăn lẩu, rau chân vịt những lẩu ăn ngon nhất.” Từ Tường vừa thấy đồ trong tay Tô Mặc Nhiên, hai mắt liền tỏa sáng.

“Không sao, cá nhiều mà nói có thể làm cá viên, chả cá, cá nấu cải chua, cá trần nước sôi, còn sợ ăn không hết sao, không nói nữa, đi nhanh đi, trời rất lạnh rồi.”

“Được rồi, đi thôi.”

Khi ba người đến nhà họ Trương, bà Trương đã cùng con dâu bắt đầu bận rộn, Trương Hoài Dật Bạch Minh Viễn Bạch Mộ Ngôn cùng với một người đàn ông xa lạ đang tán gẫu trong phòng, hai cụ già từ ăn cơm đi toilet ra những thời gian khác gần như ở chung một chỗ, thật sự không rõ rốt cuộc có bao nhiêu lời có thể tán gẫu. diee ndda finleeq uysd doon

“Ôi trời, sao mấy đứa đã tới đều mang đồ vậy, đã nói không cần mang theo.” Hoa Cầm nhìn thấy ba người bọn họ đều mang theo đồ, hơi tức giận nói.

“Bà nội, hôm nay không phải giao thừa sao, chúng cháu mang đồ ăn tới thêm bữa, bà nhìn đi, cháu còn mang theo rau hẹ và rau chân vịt, hôm nay có thể ăn sủi cảo rau hẹ.” Tô Mặc Nhiên đưa đồ trên tay cho bà nhìn.

“Rau hẹ? Tốt quá, bà vừa nói hôm nay rau hẹ không đủ, được, hôm nay liền bao rau hẹ làm nhân bánh, lần sau tới đừng mang đồ nữa, hai đứa cũng thế.” Hoa Cầm vừa nhìn là rau hẹ cũng không cự tuyệt nữa.

“Đây không phải lễ mừng năm mới sao, cháu và Thạch Cương bắt được cá và gà rừng, coi như tặng lễ năm mới rồi.” Từ Tường nói.

“Được rồi, mấy đứa đi hàn huyên đi, bà xử lý cá và gà một chút.”

“Bà nội, cháu giúp bà đi, nhiều cá như vậy làm một con kho tàu, những con khác làm cá viên và nấu cải chua đi.” Tô Mặc Nhiên nhận lấy đồ trên tay Từ Tường Thạch Cương đi theo Hoa Cầm tới phòng bếp.

“Được, không ngờ cháu còn có thể làm cá viên.”

“Trước kia cháu từng học với bà nội, bà nội cháu làm cá viên ăn rất ngon đấy.”

“Đúng vậy, bà nội cháu trước kia chuyên môn làm cá, bà ấy còn từng làm toàn bộ tiệc cá, khi đó...”

Trong phòng bếp, Tô Mặc Nhiên vừa xử lý cá vừa nghe Hoa Cầm nói chuyện khi còn trẻ của bọn họ.

Rất nhanh cá xử lý xong, bằm cá giao cho Thạch Cương, quá trình này hết sức phí sức lực, dù sao cá viên phải đến tối nấu lẩu mới ăn, hiện giờ làm cũng kịp.

“Chị Tô, chị Tô, chị tới rồi.” Sáng sớm Trương Trí Viễn đã chạy ra ngoài chơi với mấy người bạn nhỏ trong thôn, lúc này mới trở về, trở lại đã nhìn thấy người chị mà bé thích tới.

“Trí Viễn đã về rồi, nào, đến chỗ chị này, chị cho em đồ ăn ngon.” Nói xong cô đưa trái cây khô và kẹo trái cây cô đặc biệt mang tới đưa cho thằng bé. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Cám ơn chị.” Trương Trí Viễn nhận lấy bọc giấy lập tức mở ra, cầm một trái cây khô bỏ vào trong miệng, thật thơm thật ngọt, là bé biết chị Tô tới sẽ mang đồ cho bé, không uống phí bé vừa nghe chị Tô tới liền từ biệt các bạn nhỏ chạy về nhà.

“Đứa nhỏ này sao luôn lấy đồ người ta, con xem con một chút lại chạy ra ngoài điên khùng một thân mồ hôi.”

“Trí Viễn nhà chúng ta cho cháu thêm phiền toái rồi.”

Trần Tú là con dâu thứ ba của nhà họ Trương, bình thường cùng chồng và đứa bé ở lại trong huyện thành rất ít khi tới nông thôn, sau khi đứa bé nghỉ liền đưa tới nông thôn, chờ hết năm khi bọn họ trở lại đã thường nghe thấy con trai Trí Viễn lái nhái chị Tô này của con, vóc người xinh đẹp biết kể chuyện xưa còn thường cho bé đồ ăn vặt ăn ngon, hôm nay cuối cùng gặp được.

“Không phiền toái, di Trần, cháu rất thích Trí Viễn, Trí Viễn cũng yêu thích cháu, đúng không?” Tô Mặc Nhiên sờ đầu Trí Viễn.

“Đúng vậy, con cũng thích chị Tô.” Trương Trí Viễn liền vội vàng gật đầu nói.

“Mẹ thấy con chỉ thích chuyện xưa và đồ ăn vặt của chị Tô thôi.” Trần Tú giễu cợt nhéo chóp mũi con mình, phải nói mình cũng mua không ít đồ ăn vặt cho con trai, nhưng bé luôn nói chị Tô làm đồ ăn ngon nhất, ăn còn ngon hơn đồ khách sạn trong thành, cha mẹ chồng mình cũng nói Tô Mặc Nhiên có tay nghề nấu nướng tốt.

“Mới không phải. . .” Tiểu Trí Viễn bị người nói trúng tâm tư, sắc mặt hơi ửng đỏ.

“Không để ý đến mọi người, con đi tìm cha.” Nói xong liền một đường đi như chạy ra khỏi phòng bếp.

“Đứa bé này, đã bị di làm hư rồi.” Trần Tú ngượng ngừng cười cười với Tô Mặc Nhiên.

“Không sao, đứa bé đều như vậy, Trí Viễn rất rất biết điều rất hiểu chuyện rồi.” Tô Mặc Nhiên vô tình nói.

Tô Mặc Nhiên rửa sạch rau hẹ vẩy khô nước cất nhỏ, thêm vào thịt băm nhỏ đã chuẩn bị trước, lại thêm vào trứng gà xì dầu muối bột ngọt, quấy đều, bánh rau hẹ nhân thịt đã chuẩn bị xong. Bột mì bên chỗ Trần Tú cũng phải dùng rồi.

Vừa định đi ra ngoài, tiểu Trí Viễn giống như pháo đạn vọt vào.

“Mẹ, mẹ, chân cha lại đau.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tật ở chân

Editor: Puck - Diễn đàn

Trương Trí Viễn vốn định đi tìm cha chơi, khi vào trong phòng nhìn thấy tất cả mọi người đang nói chuyện phiếm liền bò lên trên giường ngồi bên cạnh cha mình ăn trái cây khô, bé nhìn thấy cha vẫn luôn bóp bắp đùi cũng biết chân cha lại đau, bé biết mỗi khi cha đau chân mẹ đều phải dùng khăn lông xoa bóp cho cha, bé lập tức nhảy xuống giường đi nói cho mẹ.

“Mẹ, mẹ, chân cha lại đau.”

“Cái gì? Đau chân lại phát tác?” Trần Tú lập tức bỏ chậu mì lại cũng không để tâm tới rửa tay trực tiếp đi vào phòng.

Tô Mặc Nhiên nhìn tình huống không đúng lắm cũng buông nhân bánh sủi cảo trong tay xuống cùng đi xem một chút.

“Diệu Huy chân đau của anh lại phát tác?” Trần Tú vào trong phòng trực tiếp đi tới trước mặt ông xã hỏi.

“Cái gì? Chân đau lại phát tác, sao con không nói sớm?” Trương Hoài Dật thấy con dâu đột nhiên xông tới sợ hết hồn, vừa nghe thì ra là tật ở chân con trai lại phát tác, kể từ sáu năm trước tật ở chân của đứa con trai nhỏ này của ông thường phát tác, một năm nay càng trở nên nghiêm trọng và lại phát tác đến đau đớn khó nhịn, đã gặp không ít đại phu nhưng không thấy tốt lên.

“Không có gì, chỉ hơi đau, nhìn em chuyện bé xé ra to dọa sợ mọi người kia, cũng không phải chưa từng đau, tháng nào mà không đến một hai lần.” Trương Diệu Huy thấy bà xã đi vào cũng biết bà ấy chắc chắn biết rồi.

“Cái gì không có việc gì, mấy lần đau gần đây càng ngày càng nghiêm trọng, có lúc đau đến ngủ không được còn nói không có việc gì, anh định đợi đến khi không thể bước đi mới nói có chuyện phải không? Vén quần lên em xem một chút.” Trần Tú cũng biết người đàn ông của mình nhất định đã sớm đau, vẫn chịu đựng không muốn gần sang năm mới mà khiến cha mẹ quan tâm, trong lòng bà đau, vì cái bệnh này mà hai vợ chồng chịu không ít tội, đặc biệt là người đàn ông của mình, có lúc đau đến toát mồ hôi nhưng mà một chút biện pháp cũng không có, trong lòng bà gấp gáp.

“Không có việc gì, không có việc gì, không đau như thế nào cả.” Trương Diệu Huy lại tránh né cái tay của Trần Tú đang đưa tới định vén quần.

“Điều Huy cháu cứ vén quần lên để cho bà xã cháu xem một chút, nếu như thật sự không có chuyện gì con bé cũng yên tâm.” Bạch Minh Viễn thấy hai mắt Trần Tú đã rung rung, không đồng ý có thể bật khóc, ông hơi không chịu được nói.

“Đứng, con vén lên nhìn một chút.” Trương Hoài Dật biết tính khí con trai mình, đáng về này nhất định đã có chuyện. di1enda4nle3qu21ydo0n

Trương Diệu Huy không còn cách nào khác đành phải vén quần lên lộ ra đầu gối.

Chỉ thấy da thịt bốn phía đầu gối ửng đỏ, sưng vù, như vậy còn nói không đau?

Nước mắt ngấm trong mắt Trần Tú lập tức rớt xuống, “Đã như vậy sao anh còn không nói sớm.”

“Không có việc gì, vợ à, không có việc gì, em đừng khóc, anh không đau.” Trương Diệu Huy vừa thấy bà xã khóc lập tức tay chân luống cuống an ủi.

“Đây là thế nào?” Hoa Cầm xử lý xong gà trống trở lại chỉ thấy trong phòng bếp không có một ai, chạy đến trong phòng lại thấy con dâu đang khóc.

“Mẹ, không có chuyện gì, chính là Tú nhi biết chân con lại đau nên hơi đau lòng.” Trương Diệu Huy liền vội vàng giải thích.

“Đau chân lại tái phát, sao không nói sớm, chờ mẹ đi múc nước.” Hoa Cầm nói xong định đi ra ngoài.

“Mẹ, vẫn để con đi cho.” Trần Tú lau nước mắt nói.

“Không cần, con cứ đợi ở đây đi.”

Tô Mặc Nhiên nhìn chân Trương Diệu Huy, sưng đỏ, đau nhức, nóng rực, chắc là bệnh viêm khớp mãn tính.

“Có thể để cho cháu xem một chút không?” Tô Mặc Nhiên mở miệng nói.

Cô vừa nói, người một phòng đều nhìn cô, Trương Hoài Dật đột nhiên nhớ tới dường như Tô Mặc Nhiên biết chút y thuật, vội vàng nói: “Được, Mặc Nhiên cháu tới xem một chút.”

Tô Mặc Nhiên đi tới, cẩn thận kiểm tra đầu gối của ông ấy, lại đưa tay sờ, thử phát ra một tia nội lực đi vào.

“Tật ở chân này có phải thường phát tác, khi phát tác luôn là khớp xương đôi thành khớp xương khác, các khớp xương sẽ sưng đỏ, nóng rực, đau nhức, bình thường mấy ngày mới biến mất, nếu nhiễm trùng gần nửa tháng hoặc một tháng?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Đúng, đúng vậy, khi phát tác lên đặc biệt đau hơn nửa sưng lên lợi hại, kiểm tra rất nhiều đại phu rồi đều nói trị không hết được.” Trần Tú vừa nghe cô nói tình huống đều đúng vội vàng gật đầu. Diễn đản lee quiy đôn

“Ừm, vậy thì đúng rồi, đây là bệnh viêm khớp mãn tính, không trị tận gốc sẽ phát tác lặp lại.”

“Vậy cháu có thể điều trị không?” Trương Hoài Dật ôm một tia hy vọng hỏi.

“Cái này, cháu chỉ có thể thử một lần, chỉ nắm chắc tám phần.” Tô Mặc Nhiên suy nghĩ một chút nói, thật ra thì cô có thể điều trị tận gốc, nhưng cô không muốn quá đặc biệt.

“Thật tốt quá, tám phần rất cao, các đại phu khác đều nói không điều trị hết.” Trần Tú vừa nghe có tỷ lệ thành công cao như vậy, nhận được đáp án còn tốt hơn các đại phu khác nhiều.

“Cháu trước kê phương thuốc, ngừng đau, đều là thuốc bình thường, thầy lang chắc có.”

“Ở đây có giấy bút.” Trương Hoài Dật lập tức nhường bàn đất lại.

Phương thuốc: Nước gừng một lượng, nước hành một lượng, dấm gạo cũ năm tiền, cao da trâu ba lượng, trần bì tám tiền.

(*) Cao da trâu: còn gọi là ngư bì giao hoặc thủy giao, có tác dụng nhuận táo, lợi đại tiểu tiện, là thuốc chủ yếu để chữa đau, hoạt huyết của ngoại khoa.

“Sắc trần bì tám tiền thành nước đậm, khuấy chung với các vị thuốc trước, lửa nhỏ nấu thành cao, để nguội, trải lên băng gạc sạch sẽ, sau đó quần lên đầu gối là được rồi.” Tô Mặc Nhiên giao phương thuốc cho Trần Tú

“Chỉ đơn giản như vậy?” Trần Tú không thể tin hỏi.

“Đây chỉ để ngừng đau, muốn trị tận gốc cháu còn phải về cầm công cụ, đi trước nấu thuốc để chú Trương ngừng đau thôi.”

“Được được, đi đi liền.” Trần Tú vội vàng đi tìm mẹ chồng, không biết nhà thầy lang, chỉ có thể để mẹ chồng đi một chuyến rồi.

“Ông Trương chú Trương cháu đi về cầm chút đồ, mọi người chờ cháu một chút.” Tô Mặc Nhiên đứng lên nói.

“Được, cháu đi đi.” Lúc Tô Mặc Nhiên trở lại mang theo một hòm gỗ nhỏ, đây là hòm thuốc cô cố ý nhờ thợ mộc trong thôn làm giúp cô. die nd da nl e q u u ydo n

“Cháu trước châm cứu cho chú loại trừ chứng viêm xem hiệu quả một chút.”

Tô Mặc Nhiên lấy ngân châm ra, dùng rượu còn lau trừ độc, đâm vào mấy huyệt vị trên đầu gối, mang theo một chút nội lực về chuyển đưa vào mỗi cây ngân châm. Năm phút sau, kèm theo châm đâm, nội lực đè ép, mủ vàng bên trong đầu gối bắt đầu theo ngân châm chảy ra.

Tô Mặc Nhiên dùng cái nhíp kẹp bông vải càng không ngừng lau, vừa lau vừa về chuyển ngân châm, ước chừng qua chừng bốn mươi phút đồng hồ mới thu kim.

“Được rồi, chú Trương chú cảm thấy như thế nào?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Cảm giác tốt hơn nhiều, không sưng tấy đau nhức như trước, giống như cũng không cảm thấy nóng lên.” Trương Diệu Huy giật giật đầu gối phát hiện thật sự có hiệu quả.

“Thật sự quá tốt, thật tốt quá.” Nghe nói có hiệu quả, mấy người nhà họ Trương đều đặc biệt kích động.

“Bệnh này cần hành châm ba lượt, cách một ngày làm một lần, đây là dưỡng sinh hoàn cháu phối ra, bảy ngày uống một viên, không thể thừa không thể thiếu, kết hợp với đơn thuốc bó cháu vừa kê, một ngày một lần, đại khái ba bốn tháng sẽ khỏi, nếu như đến lúc đó lo lắng lại để cho cháu kiểm tra một chút.” Tô Mặc Nhiên lấy ra một bình sứ trong hòm đưa cho Trương Diệu Huy.

Dưỡng sinh hoàn là cô vốn căn cứ vào phương thuốc trên sách y thuật cổ trong không gian, tinh luyện dược liệu dùng nội lực nặn thành. Dưỡng sinh hoàn cực phẩm sử dụng dược liệu toàn bộ do không gian sản xuất, nước nấu thuốc đều là linh tuyến.

Dưỡng sinh hoàn có tác dụng chính là điều dưỡng thân thể khôi phục chức năng thân thể, dưỡng sinh hoàn cực phẩm có thể cải tử hồi sinh, chỉ cần còn một hơi cũng có thể cứu về.

Vì sợ tác dụng thuốc quá tốt đưa tới hoài nghi, dưỡng sinh hoàn lần này cô đưa cho Trương Diệu Huy không dùng linh tuyến điều chế mà chỉ dùng nước bình thường, thuốc dẫn sen quan trọng nhất trong phương thuốc, cô cũng chính là dùng sen trắng thường thấy nhất trong không gian, tác dụng cũng kém nhất. Trong không gian sen vàng tốt nhất, sen đen thứ hai, sen đỏ thứ ba, cộng thêm linh tuyến và nước giếng, cô chia ra điều chế dưỡng sinh hoàn có tác dụng khác nhau.

Loại cho Trương Diệu Huy coi như kém nhất, nếu cho loại tốt nhất nào phải dùng tới ba bốn tháng, hai ba ngày sẽ tốt rồi.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Trương Diệu Huy vội vàng đưa hai tay nhận lấy bình sứ, đây chính là bí dược của người ta, nói không chừng vẫn là cách pha chế tổ truyền.

“Thuốc lúc trước cháu kê không phải để ngừng đau sao thứ này cũng cần thoa mỗi ngày?” Trần Tú hỏi ra nghi vấn của mình, chỉ cần về chân của chồng, bà đều vô cùng cẩn thận.

“Thuốc dán này không chỉ có hiệu quả ngừng đau còn có thể bức hàn độc trong cơ thể ra, chúng ta không chỉ uống thuốc điều trị còn phải đề phòng hàn động xâm lấn chặt đứt ngọn nguồn, hai bút cùng vẽ bệnh mới mau khỏi.” Tô Mặc Nhiên kiên nhẫn trả lời vấn đề của bà ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Làm giáo viên

Editor: Puck - Diễn đàn

Nghe giải thích của cô, Trần Tú cực vui mà khóc, cho dù như thế nào chỉ cần có thể tốt lên là được, bệnh này đã hành hạ thảm ông xã bà, bà cũng bị chịu tội không ít bởi vì căn bệnh này.

“Bà xã, đừng khóc, em xem không phải đều tốt sao...” Trương Diệu Huy ôm bà vai Trần Tú nhẹ nhàng an ủi, mấy năm nay bà xã đi theo ông chịu không ít khổ.

Tô Mặc Nhiên lau sạch sẽ ngân châm thu lại, thu hết hòm thuốc nhỏ của mình.

Từ Trường một lần nữa nhận thức y thuật của Tô Mặc Nhiên lại nâng cao một bậc, có lẽ cô thật sự biết bệnh của anh, có lẽ cũng có biện pháp chữa khỏi, anh định qua năm lại nói chuyện này với ông nội, anh cảm thấy Tô Mặc Nhiên sẽ không có vấn đề.

Buổi trưa mọi người ăn sủi cảo, có hai loại nhân rau hẹ nhân thịt và dưa chua nhân thịt. Bà Trương vẫn còn gói một xu và năm xu đã rửa sạch sẽ vào

trong túi cào, nếu ai ăn được cả một năm sang năm sẽ có vận tốt.

Tô Mặc Nhiên ăn được một đồng năm xu, cô lau sạch sẽ đồng xu giữ làm kỷ niệm. Về sau có rất ít người gói tiền xu vào trong túi cào, mọi người đều cảm thấy tiền xu làm tiền tệ lưu thông quá không sạch sẽ, hơn nữa cũng sợ người già và trẻ nhỏ không cẩn thận nuốt tiền xu vào.

Buổi tối ăn lẩu, canh gà rừng làm nước dùng thơm ngon, món ăn đi kèm có thịt gà, thịt heo, cá viên, rau chân vịt, tỏi, cải trắng, cải củ, miến. Một nhóm người vây quanh một nồi lẩu nóng hôi hổi, mấy người đàn ông nâng ly cạn chén, mời rượu vung quền, phụ nữ canh chừng nồi thỉnh thoảng thêm chút đồ ăn vào bên trong Tô Mặc Nhiên chăm sóc tiểu Trí Viễn, gấp cho thẳng bé chút đồ ăn bé không với tới, cảnh tượng náo nhiệt ấm áp.

“Nào Tô Mặc Nhiên, chúng ta tới uống một ly, anh mời em.” Thạch Cương đột nhiên bung ly lên nói với cô.

“Sao lại đột nhiên đòi mời rượu em?” Tô Mặc Nhiên bung ly lên, hiện giờ cô uống rượu có từ lượng bình thường không cao. d1en d4nl 3q21y d0n

“Vì cái gì anh không nói, trong lòng đều hiểu, dù sao phải cảm ơn em.” Thạch Cương tỏ vẻ “Em hiểu được”.

“Em cũng không phải giúp anh, nếu không phải thấy anh là người không tệ, em mới lười để ý, về sau nếu được đừng quên em.” Thạch Cương là người chính trực cương nghị, đối xử với Liễu Nghiên Vũ đó chính là khăng khăng một mực, theo quan sát của cô, Liễu Nghiên Vũ cũng không phải thờ ơ, bằng không sao cô dám tùy tiện giúp một tay.

“Được, nếu được em chính là đại ân nhân của Thạch Cương anh, anh trước cạn vì kính.” Nói xong bung ly lên một hơi uống cạn sạch tất cả rượu trong ly.

“Mấy đứa đang nói gì vậy? Mặc Nhiên, chú cũng muốn mời cháu một ly, chân chú đây hôm nay làm phiền cháu, bằng không chú còn chịu tội đó, nào, chú cũng kính cháu một ly.” Trương Diệu Huy cũng bung ly lên mời rượu cô.

“Chú Trương chú quá khách khí, bác sỹ lòng cha mẹ, lại nói cháu tới Đông Bắc cũng được ông Trương chăm sóc không ít, nên là vậy, sao có thể để chú mời rượu cháu, nên là cháu mời chú mới đúng, nào, cháu trước cạn vì kính.” Nói xong Tô Mặc Nhiên cụng ly rượu dưới ly rượu của Trương Diệu Huy rồi làm một hơi.

“Được, sáng khoái, chú thích người sáng khoái, sau này có chỗ nào dùng được chú Trương cứ việc nói.” Trương Diệu Huy không ngờ cô bé nhìn như điềm đạm nho nhã này lại thoải mái dứt khoát như vậy, nếu mới vừa rồi ông chỉ mang lòng cảm kích cô thì hiện giờ hoàn toàn lại mang theo mấy phần thưởng thức.

“Một lời đã định, về sau nếu cháu đi huyện thành chơi, đến lúc đó chú Trương cũng đừng ghét bỏ cháu phiền toái.”

“Không thành vấn đề, đến lúc đó cứ tới, chú kêu đi Trần của cháu làm cho cháu cả một bàn thức ăn ngon Giang Nam.”

“Vậy quyết định như thế.”

Tô Mặc Nhiên sớm muốn đi trạm thu hồi đảo bảo bối, vẫn khổ nỗi không có cơ hội, hiện giờ cơ hội đưa tới cửa không nắm bắt lấy đó là kẻ ngu.

Trạm thu mua là một kho báu lớn, phá tứ cự * đã gửi rất nhiều bản sao tranh chữ quý giá, sách, dụng cụ, phụ tùng, sách cổ đến trạm thu hồi, để tiêu hủy hoặc đề xuất khâu đổi lấy ngoại tệ. dinendian.loqidJon

(*) Phá tứ cự: Phá trừ cự tư tưởng, cự văn hóa, cự phong tục, cự tập quán (破除舊思想、舊文化、舊風俗、舊習慣) hoặc Phá tứ cự, lập tứ tân (tiếng Trung: 破四舊、立四新) là khẩu hiệu hành động của trào lưu Cách mạng văn hóa. Bốn điều cần tiêu diệt này là tất cả "tư duy cũ", tất cả "văn hóa cũ", tất cả "thói quen", tất cả "phong tục cũ" tại Trung Quốc. Năm 1966, vào lúc bắt đầu của cuộc Cách mạng Văn hóa, Mao Trạch Đông và Lâm Bưu đã phát động một chiến dịch chống lại bốn cái cũ cùng lúc với Bốn dọn dẹp, với mục đích để thoát khỏi những khuôn mẫu Trung Quốc cũ và tạo ra một nề nếp mới. Chiến dịch này được phát triển và thực hiện bởi Hồng vệ binh. Những điều khoản này không được quy định cụ thể và các Hồng vệ binh đã có thể hành động tương đối tự do cũng như diễn giải quy định theo ý họ. (Wikipedia)

Nhiều hơn chính là sách cổ bị đốt cháy tại chỗ, theo thống kê chỉ riêng khu Ninh Ba sách cổ đóng buộc chỉ bản Minh Thanh bị đánh thành bột giấy có tám mươi tấn! Mấy vạn bộ sách quý giá, tranh chữ cổ đều trong trận tai vạ lớn này biến mất.

Nếu không phải lúc trước Thủ tướng Chu * phái binh bảo vệ cố cung Bắc Kinh, chỉ sợ cũng sẽ bị hồng vệ binh phá phách cướp bóc cháy sạch không còn một mống, mặc dù như thế cũng chỉ để cho bọn họ không thể trực tiếp tổn thương đến cố cung mà thôi. Tượng Phật và non bộ Di Hòa Viên cũng không may mắn như vậy rồi, liên quân tám nước không làm xong chuyện bọn họ giúp đỡ làm cho xong, nhưng trong bọn họ hẳn là ai đụng đến tượng Phật đều không có một người may mắn thoát khỏi, sao mà bi ai thay!

(*) Chu Ân Lai.

“Mặc Nhiên à, đừng có theo chân bọn họ uống rượu, ông có việc muốn nói với cháu.” Trương Hoài Dật để ly rượu xuống nói.

“Ông nội Trương ông nói đi, cháu nghe.” Tô Mặc Nhiên lập tức quẳng tin tức về phá tứ cự ra sau đầu, lên tinh thần nghe lời ông cụ nói.

“Trường học chỗ tui ông có một giáo viên ngữ văn đầu mùa xuân sẽ được gọi về thành, để trống một chỗ, ông muốn để cho cháu đi, không biết cháu có bằng lòng không?”

“Để cho cháu đi làm giáo viên ngữ văn?” Tô Mặc Nhiên không thể tin mở to hai mắt, chuyện trên trời rơi xuống một cái bánh như vậy sẽ xảy ra trên người cô?

“Sao cháu không đồng ý?”

“Bằng lòng, sao lại không muốn, nhưng trong thôn không có ý kiến sao? Cháu vừa tới còn là người mới, còn có những thanh niên trí thức khác cũng bằng lòng chứ? Cháu cũng không có kinh nghiệm không biết có thể đảm nhiệm được hay không.” diee ndda fileeq uysd doon

“Yên tâm đi, những chuyện khác không cần cháu quan tâm, chỗ trường thôn ông sẽ đi nói, ông thấy cháu được, có trình độ học vấn, chữ viết đẹp, giác ngộ cao, làm giáo viên quá thích hợp đi.”

“Vậy cháu cảm ơn ông.”

Tô Mặc Nhiên biết trong thôn vẫn tương đối quan tâm tới giáo viên trong trường học, phương diện đối xử cũng tốt hơn, so sánh với làm việc nhà nông mà nói thì công việc cũng nhẹ nhõm đi, vì vậy công việc có tính chất giống như về sau là công việc công vụ rất được thanh niên trí thức theo đuổi, bây giờ có thể cho cô cơ hội này cô dĩ nhiên bằng lòng.

Mặc dù quốc gia kêu gọi thanh niên trí thức xuống nông thôn tu sửa trái đất, tiếp nhận giáo dục của bản nông và trung nông, thật ra thì có bao nhiêu người thật tâm thật ý tiếp nhận xuống nông thôn giáo dục, mọi người trên căn bản cũng là bị tình thế bắt buộc, nếu không tại sao có nhiều người vót đầu cho nhọn muốn trở về thành như vậy.

Com tất niên ăn tới rất khuya mới ngừng, mấy người đàn ông lớn tuổi đều uống hơi nhiều, hôm nay thật sự vui mừng đến bọn họ có phần không khống chế được.

Bạch Mộ Ngôn đỡ Bạch Minh Viễn uống nhiều đi về nhà trước, Tô Mặc Nhiên và Từ Cường Thạch Cương cùng nhau trở về.

“Không ngờ cụ Trương sẽ để cho em đi làm giáo viên, về sau chúng ta là đồng nghiệp rồi.” Từ Tường vừa đi vừa nói.

“Em cũng không ngờ, hôm nay lúc ông ấy nói ra em còn sợ hết hồn.”

“Có người tính toán bị rơi vào khoảng không.” Thạch Cương đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Sao vậy?” Tô Mặc Nhiên nghi ngờ hỏi.

Từ Tường cũng biết cô còn không rõ ràng lắm, “Em chắc không biết Ngô Mẫn không biết từ chỗ nào biết được chuyện trường học sẽ trống một vị trí giáo viên, khoảng thời gian trước vẫn nhảy lên nhảy xuống thăm dò tin tức tìm quan hệ muốn chiếm vị trí này, hiện giờ ông cụ Trương để vị trí này cho em, chỉ sợ cô ta sẽ không bỏ qua.”

“Chuyện này có biện pháp gì chứ, em dù sao cũng không thể bởi vì cô ta mà từ chối ông Trương, lại nói nếu như cô ta thật sự có bản lĩnh nắm được cho cô ta cũng được, nếu như cô ta không nắm được còn dám tìm em phiền phức, em liền để cho cô ta ném thử chút sự lợi hại của em, em cũng không phải ngồi không, ngàn vạn lần không được chọc đại phu, rất nguy hiểm.” Tô Mặc Nhiên nghiêm trang nói, cô nói là những lời thật, y độc không phân biệt, cô không chỉ biết chế thuốc tốt cứu mạng còn chế cả thuốc độc đường ruột, chọc tới cô coi như không thể tổn thương tính mạng người cũng phải để cho cô ta chịu khổ một chút.

Từ Tường và Thạch Cương đưa Tô Mặc Nhiên về đến nhà mới quay đầu lại, ba miệng nhà họ Liễu và Tôn Hiểu Mỹ đã ngủ, họ cũng không gác đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thái độ của trưởng thôn (bắt côn trùng)

Editor: Puck - Dẫn đàn

Mùng một đầu năm, chúc tết, là tập tục truyền thống của dân gian Trung Quốc, là mọi người từ bỏ cái cũ đón người mới, là một phương thức biểu đạt mong ước tốt đẹp. Từ sáng sớm bắt đầu chúc tết cho người lớn trong nhà, chúc tết cũng có thể nhận được tiền mừng tuổi của người lớn trong nhà. Năm mới ra cửa cho dù gặp ai cũng phải về mặt tươi cười nói lời may mắn, có con nít tới chúc tết thì cho chút hạt dưa đậu phộng và kẹo. Đám con nít kết bè kết đội tới từng nhà chúc tết, mỗi đứa đều có thể thu được rất nhiều kẹo ăn, còn có thể nhận được bao lì xì.

Mùng hai tết về nhà mẹ đẻ, con gái đã lấy chồng đều vào ngày này mang theo con rể trở lại chúc tết, cho nên mùng hai tết cũng được gọi là “Ngày nghênh đón con rể”, ngày này mỗi nhà đều hết sức náo nhiệt.

Qua năm mới, Trương Hoài Dật đi tới nhà trưởng thôn nói cho ông ấy biết chuyện đã chọn lựa được giáo viên mới.

“Tô Mặc Nhiên? Chính là nữ thanh niên trí thức kể chuyện xưa cho đứa bé trong thôn?” Trương thôn Trương Đại Sơn suy nghĩ một chút, giống như đã từng nghe cái tên này ở đâu, đột nhiên nhớ tới, Tô Mặc Nhiên này chính là chị Tô biết kể chuyện xưa trong miệng cháu nội của mình.

“Cô ấy làm được hả?” Trương Đại Sơn hít một hơi thuốc lá, hơi do dự nói, người trẻ tuổi mới tới có thể làm giáo viên sao?

“Được, chắc chắn được, con bé vừa mới tốt nghiệp không bao lâu, chữ viết cũng rất đẹp, nhân phẩm đoan chính, hơn nữa bọn nhỏ đều thích con bé.” Trương Hoài Dật cảm thấy không có thí sinh nào thích hợp hơn Tô Mặc Nhiên.

“Ừ, như vậy à.” Trong miệng Trương Đại Sơn không ngừng hút thuốc lá rồi, cũng không trả lời đồng ý hay không đồng ý. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Có phải có vấn đề gì không?” Trương Hoài Dật nhìn ông ta như vậy đoán chừng có chuyện phiền toái gì.

“Khoảng thời gian trước có một nữ thanh niên trí thức tên Ngô Mẫn vẫn đến đây tìm tôi, nói thân thể cô ấy không được tốt làm việc nhà nông không được, muốn tiếp nhận vị trí giáo viên này, lễ mừng năm mới còn mạnh mẽ tặng cho tôi không ít lễ, tôi nói không cần cô ấy bỏ lại rồi đi.” Trương Đại Sơn hơi khó xử nói.

“Ngô Mẫn? Cô ta cũng đi tìm tôi, tôi thấy người này không được, trộm chút mảnh lời một chút gương sáng cho người khác cũng không có, thân thể cô ta không tốt? Đã tới đây ba bốn năm việc nhà nông cũng không phải không thường làm, sao lần này lại không xong.” Trương Hoài Dật nhìn rất không khá thái độ làm người của Ngô Mẫn, nếu để cho cô ta làm giáo viên ông tuyệt đối không tán thành.

“Nhưng dù sao cô ta tới trong thôn đã lâu, Tô Mặc Nhiên vừa mới tới, nếu như để cho cô ấy làm giáo viên những thanh niên trí thức khác sẽ có ý kiến không, hơn nữa cô nhóc Tô này có quan hệ tốt với ông mọi người đều biết, đến lúc đó nếu như Ngô Mẫn náo loạn lên nói ông cậy quyền thiên vị thì làm như thế nào?”

“Chuyện này...” Trương Hoài Dật suy nghĩ một chút thật sự có khả năng này, chẳng lẽ cứ định như vậy? Để Ngô Mẫn làm giáo viên chẳng phải sẽ dạy hư học sinh sao, phải nghĩ ra biện pháp tốt thuyết phục trưởng thôn và những người khác mới được.

Hai mắt Trương Hoài Dật đột nhiên tỏa sáng, có rồi.

“Ông anh, ông không biết, Tô Mặc Nhiên này cũng không phải là thanh niên trí thức bình thường, con bé có tay nghề y thuật giỏi, bà nội con bé xuất thân từ nhà trung y, từ nhỏ con bé đã theo bà nội học y đến hiện giờ đã có một chút thành tựu, chân của con trai tôi xem bao nhiêu đại phu đều không khỏi, lần này trở về đón lễ mừng năm mới để cho con bé châm kim ba ngày lại phổi chút thuốc, nói ba tháng sẽ tốt.” Trương Hoài Dật khoát tay ném ưu thế này ra, tin tưởng trưởng thôn nhất định sẽ đồng ý, trưởng thôn là một người hiểu chuyện chắc chắn biết giá trị trong này. di1enda4nle3qu21ydo0n

Hiện giờ ở nông thôn cũng không có bác sỹ chính đáng, có bệnh dựa vào thầy lang, thầy lang đều do trong huyện tạm thời bồi dưỡng, y thuật này có thể nghĩ.

“Tôi để Tô Mặc Nhiên làm giáo viên không riêng gì bởi vì con bé thích hợp cũng là muốn bán một nhân tình cho con bé, nếu đến lúc đó trong thôn có nhà ai bị thương bị bệnh cũng tiện để cho con bé giúp một tay đúng không?” Trương Hoài Dật tiếp tục thuyết phục.

“Thật sao, cô bé này thật sự là thầy thuốc?” Trương Đại Sơn nghe xong lời này lập tức đứng bật dậy, thôn bọn họ có thể có một thầy thuốc chính đáng trấn giữ, đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

“Tôi còn có thể lừa gạt ông sao, nếu ông không tin có thể đi hỏi thăm một chút, khoảng thời gian trước thanh niên trí thức họ Liễu kia bị mất tích trên núi, lúc tìm trở về chân đau trật khớp xương chính là con bé nắn xương lại cho, lúc ấy thầy lang cũng không có cách nào kê chút thuốc, con bé kia chỉ hai ba cái liền nắn xương xong.” Trương Hoài Dật nói đều là sự thật, cũng không sợ trưởng thôn đi ra ngoài hỏi.

“Chuyện này tôi nhớ, chính là chuyện xảy ra năm trước, nắn xương cũng không phải người bình thường có thể làm được, trong thôn chúng ta trước kia cũng có người bị trật chân, không ai nắn chân lại cho sau này thành người tật.”

Trương Đại Sơn dĩ nhiên biết ý vị trong này là như thế nào, nếu như trong thôn có một thầy thuốc, an toàn tính mạng của người dân trong thôn có bảo đảm, nếu như có người có thể học được một hai, đây chính là chuyện tốt tạo phúc muôn đời sau, vị trí giáo viên này nói gì cũng phải để cho cô ấy.

Trương Đại Sơn buồn bực trong đầu hút thuốc, trong đầu không ngừng tính toán: “Nói đến vị trí giáo viên này cho ai tôi cũng không có ý kiến, nếu Tô Mặc Nhiên bằng lòng xem bệnh cho người dân trong thôn chúng tôi dĩ nhiên vị trí giáo viên kia cho cô ấy làm, cũng không thể để thầy thuốc vừa làm việc nhà nông vừa xem bệnh, như vậy quá mệt mỏi, chỉ có điều không biết Tô Mặc Nhiên có bằng lòng không.”

“Chuyện này...” Trương Hoài Dật nghĩ tới con bé nhất định bằng lòng, chuyển ý niệm lại nghĩ một chút mình còn chưa thông qua với con bé, lúc này cũng không tiện bảo đảm.

“Không bằng chúng ta gọi cô ấy tới.” Trương Hoài Dật nói.

“Được.” Trương Đại Sơn liền kêu cháu nhỏ của mình đi gọi Tô Mặc Nhiên, thằng nhóc này ngày ngày đến viện nhỏ của Tô Mặc Nhiên nghe chuyện xưa đã vô cùng quen thuộc, như một lần khói liền chạy ra ngoài. Diển dần lee quiy đôn

Tô Mặc Nhiên nghe nói trưởng thôn tìm cô cũng không dám trì hoãn, lập tức thu dọn một chút liền đi theo cháu nội của trưởng thôn, đến nhà trưởng thôn nhìn thấy ông cụ Trương và trưởng thôn ngồi trên giường gạch, cô nghĩ đoán chừng vì chuyện giáo viên kia.

“Trưởng thôn, ông Trương, hai người tìm cháu?”

“Mặc Nhiên tới rồi, nào, nào ngồi đây.” Trương Hoài Dật vừa thấy cô tới liền kêu cô ngồi lên giường gạch.

“Mặc Nhiên à, gọi cháu tới chính là muốn hỏi cháu một chuyện.”

“Ông Trương có chuyện gì cứ việc hỏi, cháu nhất định biết gì sẽ nói hết không giấu giếm.” Tô Mặc Nhiên nghiêm túc nói.

“Mặc Nhiên à, ông thấy y thuật của cháu không tệ, cháu cũng biết điều kiện chữa bệnh ở nông thôn rất kém cỏi, nếu có bệnh tật gì chỉ thuận theo ý trời, chúng ta nghĩ tới cháu có thể xem một chút khi người dân ông thôn sinh bệnh không.” Trương Hoài Dật có phần cẩn thận dè dặt hỏi, chỉ sợ đứa nhỏ này một miếng từ chối rồi, đến lúc đó ông nên nói lại cho trưởng thôn như thế nào.

“Ông Trương, cháu còn tưởng là chuyện gì, chuyện này có gì khó xử, cứu sống mạng người là trách nhiệm của mỗi người học y, nếu người nào trong thôn ngã bệnh cứ tới tìm cháu.” Tô Mặc Nhiên cười nói.

“Chỉ có điều, bệnh cũng có nặng nhẹ, hơn nữa cũng không nhất định có thể kiểm tra được, chính là Hoa Đà trên đời ông ấy cũng không dám đảm bảo như vậy, cháu chỉ có thể nói cố hết sức cố gắng lớn nhất của cháu trị hết bệnh.” Lời cảnh cáo phải nói trước, nếu ngày nào đó có ngộ nhỡ, cũng không trách được cô không nhắc nhở trước.

“Đây là tất nhiên, ai còn có thể không biết, thầy thuốc cũng không phải thần tiên, cháu gái cháu yên tâm, ông đây sẽ nói rõ ràng với người trong thôn.” Trương Đại Sơn vừa nghe Tô Mặc Nhiên bằng lòng xem bệnh cho người trong thôn lập tức vui mừng ra mặt, vỗ vỗ ngực bảo đảm.

“Vậy ông em Trương, để cho thầy thuốc Tô tiếp nhận vị trí giáo viên ngữ văn, nhẹ nhàng một chút như vậy cũng có tinh lực xem bệnh cho người dân trong thôn.” Bây giờ Trương Đại Sơn cả người sáng khoái, hận không thể lập tức đi nói cho người trong thôn tin tức tốt này.

Ông nghĩ chớ quen thuộc với thầy thuốc Tô rồi, nói không chừng về sau khi thầy thuốc Tô xem bệnh còn có thể mang theo thầy lang học một chút, y thuật cũng có thể nâng cao, như vậy lỡ như ngày nào đó thầy thuốc Tô trở về thành bọn họ cũng không sầu lo.

Chuyện giáo viên tiểu học trong thôn cứ quyết định như vậy rồi, chỉ có điều có người còn không biết, đang nhờ quan hệ chung quanh bắt được danh sách kia.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trạm thu hồi

Editor: Puck - Diễn đàn

Qua tết nguyên tiêu, bầu không khí náo nhiệt của tết âm lịch cũng dần đi xa, thời gian đến trường nhập học cũng không xa. Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn thương lượng một chút, định đi tới huyện một lần tới trạm thu hồi đảo chút sách quý. Lần này bọn họ định mang theo Bạch Mộ Ngôn và Tô Mặc Nhiên cùng đi, mang theo hai người bọn họ mở mang thêm chút kiến thức, về sau cũng có thể cùng nhau giúp một tay thu thập, bằng không dựa vào hai cục xương già bọn họ có thể ăn không tiêu.

Tô Mặc Nhiên nghe nói muốn đi trạm thu hồi vô cùng hưng phấn, trước kia xem tiểu thuyết thấy nhân vật chính đi trạm thu hồi thu được khoản đặc biệt lớn, cảm giác kia thoải mái đến nơi, lần này đến lượt cô cũng phải kiểm đầy chậu đầy bồn.

Sáng sớm thứ năm, bốn người yên vị trên máy kéo chạy tới huyện, lúc này thời tiết còn chưa ấm áp, trên máy kéo phủ đầy rom rạ, phía trên rom rạ phủ chần bông.

Bạch Mộ Ngôn leo lên xe trước, lại kéo Tô Mặc Nhiên lên, nắm tay trai đẹp cô còn hơi ngượng ngùng, may nhờ gió lớn cổ áo thật dày che mặt lại.

Hai người chia ra kéo Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn lên xe, hai người già vừa lên xe liền rúc vào trong chăn ngủ bù, theo xe lắc lư dần tiến vào giấc mộng đẹp, sau đó tìm đồ là công việc tốn sức, không đường đủ tinh thần không được.

Cô và Bạch Mộ Ngôn không ngủ, hai người ngồi dựa chung một chỗ.

Cô vốn định tâm sự với Bạch Mộ Ngôn, vừa định mở miệng phát hiện tình huống thật sự không thích hợp, âm thanh máy kéo quá lớn, nếu muốn nghe rõ người nói chuyện thì phải dựa vào kêu hơn nữa gió lớn mới mở miệng liền thổi thẳng vào miệng, chỉ đành phải buông tha. dieendaanleequydomn

Máy kéo một đường xóc nảy, ước chừng sau một giờ cuối cùng đã tới huyện.

Bọn họ sở dĩ lựa chọn thứ năm là bởi vì mỗi thứ tư các trạm thu mua của huyện thành phố khác cũng sẽ vận chuyển tất cả đồ tồn kho tới đây. Nơi này

có nhà máy chế biến giấy và nhà máy luyện hóa lớn nhất toàn tỉnh, đại bộ phận phá tứ cự toàn tỉnh cũng sẽ đưa đến nơi này. Trạm thu mua nơi này cũng là nơi lớn nhất toàn tỉnh, chỉ riêng kho hàng có sáu cái.

Trương Diệu Huy là trạm trưởng trạm thu hồi, vì vậy mỗi lần bọn họ tới trộm chút bộ sách người khác cũng không dám nghiêm túc kiểm tra, luôn ý tứ thu chút tiền cho có, thật đúng là có người trong triều dễ làm chuyện. Bọn họ đến huyện liền chạy thẳng tới trạm thu mua, mới vừa vào người gác cổng trạm thu mua liền tiến lên đón.

“Ông Trương, ngài đã tới.” Người gác cổng tiểu Vương vừa nhìn thấy mặt lập tức mặt mày tươi cười đi lên chào hỏi, nhanh chóng mở cửa cho bọn họ đi vào, đây chính là cha trưởng trạm, nên phục vụ cho tốt.

“Ừ, vì trường học sắp vào học, tôi tới tìm một chút giấy bút cho đám trẻ con trong thôn, bài thi còn có sách thiếu nhi.” Trương Hoài Dật nói rõ ý đến.

“Được, ngày hôm qua lại đưa tới mấy xe tải đồ, mọi người đi vào trước, cháu đi gọi người mở cửa cho mọi người.” Tiểu Vương nói xong đội nón chạy vào phòng bên cạnh.

Tô Mặc Nhiên đi theo mấy người Trương Hoài Dật đi vào trong, bên trong là một hàng kho hàng lớn, sáu gian liền một chỗ, mỗi gian phòng đều treo quốc kỳ, bức họa ảnh chân dung chủ tịch Mao Trạch Đông.

Bọn họ dừng lại ở kho hàng đầu tiên, chỉ chốc lát sau Trương Diệu Huy và một người đàn ông mập mạp cùng nhau chạy tới.

“Cha, chú Bạch, hai người đã tới, ồ, tiểu Ngôn và Mặc Nhiên cũng tới nữa, cha bán thân cha tới tìm đồ gọi con giúp một tay là được rồi, sao lại gọi cả cô bé này tới nữa, Mặc Nhiên đi với chú tới phòng làm việc ngồi một chút đi, buổi trưa tới trong nhà ăn cơm, chú để đi Trần làm hai món sớ trường cho cháu.” die~nd a4nle^q u2lydo^nd

Trương Diệu Huy biết trình độ yêu thích tranh yêu sách của cha mình, vốn đoán chừng qua hết năm không được bao lâu sẽ tới, quả nhiên hôm nay mới đi làm đã nghe được người gác cổng tiểu Vương đến báo cáo cha ông tới, không ngờ lần này cha ông còn mang theo hai đứa bé tới.

Hiện giờ Trương Diệu Huy cảm kích Tô Mặc Nhiên vô cùng sâu sắc, chân của ông trải qua hơn nửa tháng điều trị đã tốt hơn phân nửa, quả thật không thể tưởng tượng nổi, lần này nhất định phải cảm tạ cô bé này từ tế, quay đầu lại gọi điện thoại về để bà xã mình mua thêm chút đồ ăn.

“Chú Trương, chú khách khí rồi, cháu sẽ lập tức tiếp nhận vị trí giáo viên ngữ văn ở trường học, giúp bọn nhỏ tìm một chút sách giáo khoa đó là chuyện bên trong.” Tô Mặc Nhiên cười nói, cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này.

“Thế nào, Mặc Nhiên bằng lòng giúp cha thì như thế nào, bảo con giúp một tay, con chỉ làm trò ngại chứ không giúp gì còn không bằng không giúp, con chạy nhanh đi, giờ làm việc đừng dây dưa lê mê ở đây. Trương Hoài Dật khẽ quay cổ lập tức đuổi con trai đi.

“Vâng cũng được, con đi làm trước, buổi trưa con tới gọi mọi người, tiểu Từ, mở cửa ả.” Người đàn ông mập đi cùng Trương Diệu Huy tới mở cửa chỉ vội vàng bỏ lại một câu “Tìm xong gọi tôi” liền lại rời đi cùng ông.

Đi vào kho hàng, Tô Mặc Nhiên lập tức sợ ngây người, kho hàng to như vậy chất đầy các loại đồ, đủ loại thư, họa, đồ sứ, dụng cụ gia đình, biển, phật tượng vân vân, lộn xộn chồng chất, mùi vị hôi hám cũng không dễ ngửi.

“Khụ, khụ.” Mặc Nhiên nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

“Mùi vị nơi này không dễ ngửi.” Bạch Minh Viễn đứng bên cạnh Tô Mặc Nhiên vừa đứng nhìn thấy cô che miệng mũi.

“Vâng, mùi vị thật khó ngửi.”

“Chờ lát nữa sẽ ngửi thành thói quen, mới vừa bắt đầu tới chúng ta cũng không quen, thiếu chút nữa ra bệnh tật, tiểu Ngôn, cháu chăm sóc Mặc Nhiên một chút.” Bạch Minh Viễn nói với cháu nội mình, từ khi tiến vào kho hàng Bạch Mộ Ngôn trừ nhưu mảy một cái thì phản ứng khác gì đó đều không có, giống như không khí nơi này mát mẻ như bên ngoài. die nda nle equ ydo nn

“Không cần đâu ông Bạch, để cho anh ấy theo ông đi, cháu trẻ hơn không có gì đáng ngại.” Để cho anh ta đi theo sao được, cô còn len lén thu đồ như thế nào.

“Bắt đầu đi, Mộ Ngôn và Mặc Nhiên phụ trách tìm sách giấy bút, nếu thấy thư họa gì tốt có thể mang tới cho chúng ta nhìn xem, những thứ khác không cần nhìn, mang không ra.” Nói xong liền chui đầu vào trong đống sách, Bạch Minh Viễn cũng bắt đầu tìm ở một góc.

Đầu tiên Tô Mặc Nhiên đi chung quanh một chút, phát hiện đồ nơi này thật nhiều, lại còn khiến cho cô phát hiện ra một cái bô, bạn nói thứ đồ này cũng có người thu sao? Chẳng lẽ cũng chỉ vì mặt trên của nó khắc một chút tranh thủy mặc? Cô chọn một góc khá xa những người khác lục lọi, trong lòng suy nghĩ mọi người mang không ra không có nghĩa là cháu mang không ra, há há, phát con mẹ nó rồi.

Tìm một lát Tô Mặc Nhiên liền phát hiện, lý tưởng rất đầy áp thực tế thật gầy gò. Quá nhiều thứ, tranh chữ cổ khắp nơi, trừ đồ trang sức cô hoàn toàn không biết món đồ nào là thật món đồ nào là hàng nhái, món đồ nào là tranh chữ quý giá món đồ nào là bình thường, lòng tràn đầy vui mừng bị nước lạnh thực tế dội lạnh thấu tim.

Không cách nào cô chỉ đành thu một chút đồ vàng bạc và ngọc, những thứ khác cô hoàn toàn không hiểu, nhìn cái nào đều giống như thật lại không thể thu tất cả vào không gian.

Tính toán ban đầu rơi vào khoảng không, cô đang hoảng tìm một chút sách giáo khoa tiểu học, thỉnh thoảng nhìn thấy sách giáo khoa trung học và sách luyện thi cô cũng thu vào, về sau sẽ khôi phục thi đại học, đến lúc đó sẽ có tác dụng rồi.

Bốn người chia ra bốn góc kho hàng không ngừng tìm kiếm.

Tô Mặc Nhiên tìm kiếm đột nhiên phát hiện ra một cái cửa, mỗi một bên kho hàng đều có một cái cửa rộng hơn một thước, để tiện vận chuyển nội bộ giữa các kho hàng. Cô nghĩ những thứ kia cũng tìm kiếm không sai biệt lắm rồi, nếu cô thu vào những món đồ vàng ngọc trong kho hàng này dễ dàng bị người phát hiện, không bằng đến kho hàng khác tìm một chút.

Cô đẩy cửa ra đi tới kho hàng thứ hai, phát hiện giống như kho hàng thứ nhất khắp nơi đều là đồ. Tô Mặc Nhiên bắt đầu đào bới vật khắp nơi, lúc này không có ai theo dõi, cô thu đồ tới hoàn toàn không có gánh nặng trong lòng.

Đào xong kho hàng thứ hai tiếp tục đào kho hàng thứ ba, khi cô đang vui sướng làm con chuột khoét kho thóc ở kho hàng thứ ba thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

“Cạch.” Khóa mở ra.

Tô Mặc Nhiên vội vàng nhanh chóng trốn phía sau tủ treo quần áo trong kho hàng chông chết.

Cô ngừng thở, phát hiện tiếng bước chân càng lúc càng gần, giống như đang đi đến chỗ cô giấu mình, chẳng lẽ bị phát hiện rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Năm cái thùng

Editor: Puck - Diễn đàn

Tô Mặc Nhiên nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, trong lòng càng nóng nảy, khi tiếng bước chân sắp tới chỗ cô giấu mình, tâm niệm cô vừa động, bóng người đột nhiên biến mất.

Tô Mặc Nhiên xuất hiện trong thư phòng trong không gian cô thở phào nhẹ nhõm, còn may còn may, hù chết cô, lại quên mất món thần khí không gian này, may mà thời khắc mấu chốt liền nghĩ tới bằng không sẽ gặp nguy hiểm, cũng không biết hai người bên ngoài vào làm chi.

Nghĩ đi nghĩ lại trước mắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh bên ngoài không gian.

Hai người đàn ông đứng ở chỗ cô vừa giấu mình, một cao một thấp, trong tay người cao cầm chìa khóa kho hàng.

Người đàn ông cao đẩy một đồng đồ vật lẩn lộn phía sau tủ quần áo ra, lộ ra năm cái thùng gỗ lớn giấu phía dưới, ông ta nói với người vóc dáng thấp: “Bên trong mấy cái thùng này đều là một nhóm tranh chữ cô quý giá tôi len lén lượ ra trong đồng đưa tới, tôi đã tìm người kiểm tra rồi đều là đồ thật, còn có một bộ đồ dụng cụ gia đình bằng gỗ Hoàng Hoa Lê ở mặt sau cùng, cậu tìm cơ hội đưa đồ đến chỗ cũ, phía trên sẽ phái người xuống lấy.”

“Biết rồi anh Triệu.” Người đàn ông vóc dáng thấp nói.

“Cẩn thận một chút, lần này đồ vật bên trong phần lớn đều giá trị liên thành, phía trên rất coi trọng, cậu cũng đừng xảy ra sơ suất, lỡ như làm hỏng tôi không cứu được cậu.” Người đàn ông cao thấy vẻ mặt người vóc dáng thấp không cho là đúng, vội vàng cảnh cáo ông ta. Nhóm hàng này giá trị không nhỏ, bọn họ nhất định có thể được chia không ít tiền, làm xong lần này có thể nghỉ một khoảng thời gian, gần đây thần kinh căng thẳng quá mức chỉ sợ ra một chút lầm lỗi. d1en d4nl 3q21y d0n

“Biết rồi, em làm việc anh còn không yên tâm sao, anh Triệu, anh nói lần này hàng ra khỏi, chúng ta có thể được chia bao nhiêu tiền? Lần trước mất công sức lớn ra một đám như vậy, cuối cùng được chia tí xiu, đủ làm gì chứ.”

“Cậu nên vừa lòng đi, lần trước hàng chất lượng không tốt còn có thể bán được nhiều tiền như vậy cũng không tệ rồi.” Người cao bóp một cái đánh lên đầu người vóc dáng thấp, tên ngu ngốc này cũng không nhìn coi bây giờ là thế đạo gì, còn dám chê ít?

“Anh Triệu, anh nói phía trên bán những món đồ này cho ai vậy, hiện giờ ai dám trộm giấu những món đồ này, bị tra ra liền bị tội chết.” Mỗi lần bọn họ đều chỉ phụ trách mang đồ vật đến điểm đã định trước, lần sau lại đi thì hàng lần trước đều không còn, có thể thần không biết quỷ không hay mà mang đồ đi như vậy khẳng định không phải nhân vật đơn giản, ông cảm thấy người phía trên này có chức vị không thấp.

“Hình như là mua cho người nước ngoài, tôi cũng không rõ ràng lắm, cậu mặc kệ nó, có tiền chia là được, quan khi gió gì nó bán cho ai.”

“Anh Triệu, anh nói nếu đồ trong kho hàng này đều mang ra bán thật tốt, Trương Diệu Huy đó lại không biết điều, chết sống không chịu theo chúng ta

làm một trận, mấy lần lão ta canh chừng càng lúc càng nghiêm, tiếp tục như vậy muốn chuyển chút đồ ra ngoài thật khó khăn.” Người đàn ông vóc dáng thấp nhấc tới Trương Diệu Huy liền nổi giận trong lòng, thật đúng là lão ngoan cố suy nghĩ bảo thủ, tiền đã đưa tới cửa còn từ chối, đầu óc bị nước vào.

“Đừng có gấp, phía trên sớm muộn gì cũng sẽ thu thập lão ta, chỉ có điều không tìm được cơ hội thích hợp.” Người cao hình như biết được chút manh mối gì, thần thần bí bí trao đổi với người vóc dáng thấp.

“Nghe nói hôm nay cha lão ta lại tới, đang ở kho hàng thứ nhất.” Người đàn ông vóc dáng thấp nói, còn dùng ngón tay cái chỉ về phía kho hàng thứ nhất.

“A, mỗi lần cha lão ta tới đều sẽ len lén mang ra ngoài một ít sách, cho rằng người nào không biết rồi, nếu không phải phía trên không để cho bút dây động rừng, tôi đã sớm bắt lão ta tại chỗ, hừ, cứ để cho lão ta sung sướng một đoạn thời gian, chờ cơ hội thành thực thu thập Trương Diệu Huy, cha lão ta cũng không chạy trốn được, đến lúc đó trạm thu hồi này chính là thiên hạ của chúng ta, đến lúc đó còn không phải lấy cái gì được cái đó.” Người đàn ông cao đã tâm bưng bưng phát phát tay.

“Được, đợi đến một ngày kia, chúng ta cùng nhau đại phát tài.”

“Ha ha, ha ha.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Chờ hai người khóa cửa kho hàng rồi đi xa, Tô Mặc Nhiên mới từ trong không gian ra ngoài.

Hai người này xem ra không phải là hạng tốt lành gì, tự nhiên âm thầm trộm đồ từ trong trạm thu hồi ra bán cho người nước ngoài, nghe giọng điệu của bọn họ giống như phía trên còn có đồng bọn.

Tô Mặc Nhiên vung tay lên thu sạch sẽ năm thùng lớn vào trong không gian, lại chạy đến phía sau thu luôn cả bộ dụng cụ gia đình bằng Hoàng Hoa Lê vào, tiện nghi cho người khác còn không bằng tiện nghi cho mình, dù sao bọn họ len lút giấu, chính là mắt bọn họ cũng không dám lộ ra, chỉ có thể đánh gãy răng và máu nuốt vào trong bụng, đen ăn đen quả nhiên là kinh doanh kiếm lợi nhiều nhất. dinendian.loqid]on

Bọn họ lại còn định lật đổ chú Trương độc chiếm trạm thu hồi, xem ra phải tìm một cơ hội nhắc nhở.

Cô thu đồ xong lập tức ôm tập sách giáo khoa tiểu học tìm được rồi khỏi kho hàng thứ ba.

Trở lại kho hàng thứ nhất đóng cửa hông, trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm.

“Em đi đâu?” Một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên sau lưng cô.

“A.” Tay Tô Mặc Nhiên khẽ run rẩy, toàn bộ sách giáo khoa rơi trên mặt đất.

“Sao anh đi đường không có tiếng động, anh dọa người sẽ dọa người ta chết khiếp đó.” Tô Mặc Nhiên xoay người lại đã nhìn thấy Bạch Mộ Ngôn đứng ở sau lưng cô, cô vỗ ngực ổn định lòng kinh hoàng, hù dọa nhiều vài lần không thể không chết trẻ.

“Anh sớm tới, là em không nhìn thấy anh.” Bạch Mộ Ngôn nhíu mày nói, “Em đi đâu?”

“Em đi kho hàng bên cạnh nhìn một chút.” Tô Mặc Nhiên ngồi xổm xuống nhặt sách giáo khoa rơi dưới đất lên, Bạch Mộ Ngôn cũng ngồi chồm hổm xuống nhặt giúp cô.

“Anh tìm xong rồi?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Ừ, khu này anh đã tìm khắp.”

“Chỗ này em cũng đã tìm rồi, chúng ta đi xem hai người ông Trương đi.”

“Đi thôi.”

Hai người Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn đang khoa tay múa chân với một bức tranh trong tay, trong miệng còn nói lảm bảm, bên cạnh hai người chất đống không ít bộ sách đóng buộc chỉ và quyển trục.

Khi Tô Mặc Nhiên tìm đến bọn họ thì hai ông cụ này lại đang rùm beng, hai người như đứa bé không ai phục ai làm cho đỏ mặt tía tai, mắt thấy hai người ồn ào càng lúc càng lớn, Tô Mặc Nhiên và Bạch Mộ Ngôn chạy nhanh qua kéo hai người ra.

Chờ biết rõ nguyên nhân gây gỗ, bọn họ dờ khóc dờ cười.

Thì ra ban đầu hai lão già này tìm riêng, bình yên vô sự. Đột nhiên Trương Hoài Dật tìm được một quyển tranh cuộn, là một bức tranh trúc của Trịnh Bản Kiều, Trương Hoài Dật giống như hiện vật quý để Bạch Minh Viễn qua xem, hai người nhìn một chút nhất trí nhận định bản vẽ này là đồ thật, Trương Hoài Dật cảm thấy vận khí hôm nay của mình không tệ. diee ndda fileeq uysd doon

Bạch Minh Viễn nhìn thấy thêm cũng bắt đầu dùng hết sức tìm tranh chữ, cuối cùng để cho ông tìm được bản vẽ ông cho rằng là đồ thật.

Tranh núi xanh Nam Sơn của Vương Thị Mẫn.

Bạch Minh Viễn mừng rỡ như điên vội vàng kêu Trương Hoài Dật tới đây xem xét, sau khi xem xong Trương Hoài Dật lại cảm thấy bản vẽ này có vấn đề, có thể không phải là đồ thật.

Nghe lời này, Bạch Minh Viễn không chịu, chính ông tìm được bản vẽ là đồ thật người khác tìm được là đồ dỏm, Bạch Minh Viễn cảm thấy Trương Hoài Dật đây là ghen tỵ với ông, Trương Hoài Dật nói là ông ăn ngay nói thật, hai người cứ rùm beng như vậy.

“Hai ông tìm được nhiều như vậy nhưng lại mang không ra, còn ở đây náo loạn, có ý nghĩa gì?” Bạch Mộ Ngôn nói một câu bỏ đi tất cả kiêu ngạo của bọn họ.

Cuối cùng hai lão ngoan đồng như cũ giấu tranh của từng người ở bên người mang ra ngoài, sau đó trên người mỗi người lại giấu vài cuốn sách, quần áo mùa đông mặc dày giấu vật gì cũng nhìn không ra, người gác cổng cũng không dám soát người, mang đi thật sự không khó khăn.

Khi đi ra cô đi cuối cùng, bỏ tất cả đồ bọn họ lựa ra nhưng không có cách nào mang đi vào trong không gian.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà Trương Diệu Huy, hai vợ chồng nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Tô Mặc Nhiên bắt mạch cho Trương Diệu Huy, thân thể khôi phục tốt hơn dự đoán. Trước kia Trương Diệu Huy là quân nhân, tố chất thân thể không tệ mấy năm nay vì tránh né phân tranh ở kinh thành mọi mụm có bệnh tật lui xuống, dưỡng sinh hoàn cũng chữa khỏi nội thương trong thân thể ông ấy rồi.

Buổi tối về đến nhà, cô không kịp chờ đợi vào không gian kiểm tra chiến lợi phẩm lần này của cô.

Mở nắp thùng lớn ra, toàn bộ bên trong đều đựng đầy đủ các loại tranh chữ cổ, vàng bạc châu báu, phi thúy san hô, còn có một vài tượng gỗ tượng đá. Chính cô cũng thu không ít đồ vàng bạc và đồ ngọc, mấy người Trương Hoài Dật chọn phần nhiều là bộ sách tập tranh, cô tìm một thùng lớn sửa sang lại chứa tất cả vào.

Chuyến đi này quá đáng giá rồi.

Sửa sang xong chiến lợi phẩm, cô lại tiếp tục dọn dẹp không gian, trong khoảng thời gian này cô cảm không ít thứ từ trong không gian ra ngoài, đều len lén trộn lẫn dùng chung với nhau. Mỗi lần khi làm cơm đều sẽ thêm vào trong túi gạo, túi bột mì, chai dầu, lọ muối, lọ đường, v.v... Một chút gạo, mì, dầu, muối, đường. Mỗi lần thêm số lượng không nhiều lắm, cũng không dẫn tới hoài nghi, ai lại không có việc gì đi chú ý tới những thứ đồ này, nhiều nhất chính là cảm thấy ăn ít đi một chút mà thôi.

Thực dụng nhất trong không gian đó chính là giấy vệ sinh và băng vệ sinh, giấy vệ sinh còn may, băng vệ sinh khi cần dùng thì phiền toái, vì không để cho người ta phát hiện, mỗi lần tới tháng cô đều đi vào phòng vệ sinh trong không gian đi vệ sinh, đồ bỏ đi đều thừa dịp buổi tối lúc không có người thì vứt hết. Thật may ban đầu chứa thật nhiều giấy vệ sinh và băng vệ sinh, nếu không hiện giờ đều dựa vào giấy vệ sinh và vải bông, cô thật lòng không chịu nổi.

Thu dọn xong không gian, tắm, ngủ.

Đông đi xuân tới, nhiệt độ không khí bắt đầu ấm lên, tuyết đọng bao phủ cả vùng đất mấy tháng cuối cùng chậm rãi hòa tan, bước chân mùa xuân dần dần tiến đến.

Tô Mặc Nhiên chính thức tiếp nhận chức vị giáo viên ngữ văn tiểu học và thầy thuốc tạm thời trong thôn, đãi ngộ tiền lương giáo viên không tệ, xem bệnh cho người ta còn có thể kiếm thêm thu nhập, nói tóm lại những ngày sau tương đối nhàn nhã.

Trong thôn không phải không có người ghen tỵ nói xấu đầu, nói lợi hại nhất đương nhiên là Ngô Mẫn, cô ta cho rằng Tô Mặc Nhiên đoạt chức vị của cô ta.

Tô Mặc Nhiên hoàn toàn không quan tâm, nói đã nói, sau lưng ai không có người nói, ai không nói người khác sau lưng.

Hôm nay trường học tan học, cô và Từ Tường cùng nhau kết bạn trở về khu thanh niên trí thức, mới ra khỏi cửa trường học không bao xa, chỉ nghe thấy có người kêu: “Tô Mặc Nhiên, nhanh, nhanh lên, Ngô Mẫn và Nghiên Vũ cãi vã.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thạch Cương uy vũ

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngô Mẫn và Nghiên Vũ cãi vã?

Trong ngày thường Ngô Mẫn và Nghiên Vũ căn bản không có qua lại, hai người không phải cùng một nhóm thanh niên trí thức lại không ở cùng nhau, không phải đồng hương cũng không làm việc cùng nhau, sao hai người kia lại cãi vã? Hơn nữa tính tình Liễu Nghiên Vũ chừng chặc ôn trọng không có tính khí nóng nảy giống như Tôn Hiểu Mỹ, nếu nói Tôn Hiểu Mỹ gây gổ với người cô tuyệt đối tin tưởng, nhưng là Liễu Nghiên Vũ? Không thể đi.

Tô Mặc Nhiên không quan tâm nhiều vội vàng chạy tới chỗ gây gổ.

Từ xa Tô Mặc Nhiên đã thấy không ít người vây lấy một chỗ, thời gian này chính là thời điểm tan ca, con đường này là lối duy nhất vào thôn, cãi vã ở đây người vây xem có thể nhiều cỡ nào.

Lúc này giải trí cuộc sống vốn ít, sau khi tan ca trừ ăn cơm ra ngủ chính là ăn cơm ngủ, vừa nghe có người gây gổ trên căn bản buông chuyện trên tay xuống tới đây vây xem, còn thiếu mang theo băng ghế và hạt dưa tới ngồi xem cuộc vui rồi.

Tô Mặc Nhiên lập tức bước nhanh hơn chạy tới.

Từ Tường đi theo sau lưng cô chỉ cảm thấy người phụ nữ trước mặt giống như một con gió đã chạy xa, hừ hừ, không chơi bắt nạt người như vậy, mặc dù thân thể anh không được tốt lắm nhưng cũng là đàn ông có được không, một người đàn ông lại chạy không bằng một người phụ nữ, nói ra tự ái quá đau đớn. [dinendian.loqidJon](#)

Tô Mặc Nhiên bước nhanh chạy đến chỗ xảy ra chuyện, vạch ba tầng ngoài ba tầng trong đám người vây xem ra, phát huy đầy đủ kinh nghiệm chen lấn xe buýt kiếp trước, cuối cùng đã tới trung tâm của khu đất.

Lúc này hai người Tôn Liễu đang đối chiến với Ngô Mẫn và đồng bọn nhỏ của cô ta, hai bên cô tới tôi đi mỗi sừng miệng chiến, không ai phục ai.

Nghe hồi lâu Tô Mặc Nhiên cuối cùng làm rõ ràng ngọn nguồn sự việc.

Hôm nay sau khi Liễu Nghiên Vũ tan ca đi về nhà, từ xa liền gặp phải Ngô Mẫn và người bạn nhỏ của cô ta đứng ở ven đường tán gẫu, vốn cô cũng không quá để ý, không quen biết hai người này, trong ngày thường chính là người ngay cả chào hỏi cũng không chào.

Đợi đến khi cô đến gần mới phát hiện ra được hai người kia lại đang thảo luận về Tô Mặc Nhiên. Bởi vì Ngô Mẫn không trở thành giáo viên vẫn ghi hận Tô Mặc Nhiên trong lòng, vụng trộm không ít lần chửi bới Tô Mặc Nhiên ở trước mặt thanh niên trí thức khác. Còn Liễu Nghiên Vũ, chỉ cần là người cô nhận định liền vô cùng bao che người ta, bạn có thể nói cô không tốt nhưng tuyệt đối không được nói người cô nhận định không tốt, trùng hợp chính là, Tô Mặc Nhiên chính là người Liễu Nghiên Vũ nhận định, là người cô xác định rõ trong phạm vi vòng bảo vệ.

Nghe có người nói xấu Tô Mặc Nhiên hơn nữa còn hết sức khó nghe, vẻ mạnh mẽ nóng nảy ẩn núp dưới đoan trang nho nhã trong nháy mắt bị nổ tung, lập tức tranh cãi đôi câu với hai người kia, Ngô Mẫn sao có thể từ bỏ ý đồ, hai bên liền rùm beng lên, sau đó Tôn Hiểu Mỹ lại gia nhập vào, đại chiến thể giới hoàn toàn bộc phát.

Nói cho cùng ngọn nguồn cuộc phản tranh này vẫn là cô.

Trong lòng Tô Mặc Nhiên không hiểu sao ề ảm chua chát, đời trước cô vẫn bị người nhà bỏ rơi, không ai sẽ ra mặt cho cô bởi vì cô bị uất ức bị tổn thương, không ai quan tâm thậm chí ngay cả chú ý đến cô cũng không có. Người khác đều nói cha mẹ của cô đối xử với cô không tệ, không thiếu cô ăn uống còn chu cấp cho cô đi học mua nhà cho cô, không biết rằng có lúc coi thường cũng là một loại tổn thương.

“Tôn Hiểu Mỹ, tôi không nói cô, cô đi theo mò mẫm xen vào làm gì, Liễu Nghiên Vũ, có bản lĩnh đừng núp phía sau, vừa mới bắt đầu không phải rất có thể nói sao? Người càng nhiều liền sợ rồi?” Ngô Mẫn gân cổ chỉ vào Liễu Nghiên Vũ cao giọng nói.

“Cô nói cái gì đó, Tô Mặc Nhiên và Nghiên Vũ đều là bạn của tôi, sao chuyện này lại không liên quan đến tôi? Tôi coi thường nhất chính là người luôn nói sau lưng người khác, có bản lĩnh nói trước mặt.” Tôn Hiểu Mỹ bất mãn Ngô Mẫn luôn tìm Liễu Nghiên Vũ gây phiền toái.

“Nói ngay trước mặt thì nói ngay trước mặt, một con giầy rách giả bộ thanh cao cái gì, còn tưởng rằng mình là hoàng hoa khuê nữ sao, đã sớm là hàng đã xài rồi bị người dùng nát còn giả bộ đại gia khuê tú cái gì, phụt.” Ngô Mẫn “Phụt” một tiếng phun một bãi nước miếng sang bên cạnh, vẻ mặt khinh bỉ

“Cháu nữ thanh niên trí thức này nói gì vậy, nói thế nào cũng là người được giáo dục sao không có tư cách như vậy.” Mẹ Liễu nghe lời này cũng tức giận, cha Liễu bên cạnh mặc dù hết sức nhẫn nại nhưng trên mặt cũng tỏ vẻ tức giận.

Thạch Cương trong đám người vây xem nắm chặt đòn gánh trong tay, ngón tay hơi trắng bệch, sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, trên dưới toàn thân hiện lên vẻ tàn ác, hận không thể lập tức xông ra cho Ngô Mẫn hai bàn tay.

Liễu Nghiên Vũ vội vàng thuận khí cho mẹ Liễu trấn an cha Liễu, hai ông bà cả đời chưa từng đồ mặt với người khác, lần này tới Đông Bắc là lần đầu tiên.

Ánh mắt Tô Mặc Nhiên híp lại, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt, chìa tay vừa lật, trên bàn tay liền xuất hiện một viên thuốc nhỏ như hạt đậu nành.

“Tôi nói sai à, một người phụ nữ đã ly hôn còn giả bộ thanh cao, người như Vương lão tam còn muốn kết hôn cô còn không bằng lòng, muốn tôi nói nếu có người bằng lòng muốn cô cũng không tệ rồi còn kén chọn, nhanh chóng cuốn gói dời khỏi đây cùng người đi, bằng không cô nói có người đàn ông còn chưa kết hôn sẽ cần cô, cô nói đi, nói đi.” Vương lão tam là người không vợ trong thôn, là người lười biếng háo sắc còn có thể đánh bà xã, nghe nói một người vợ trước của ông ta chính là bị ông ta đánh chết, khoảng thời gian trước coi trọng Liễu Nghiên Vũ lại chạy đến trước mặt cha Liễu mẹ Liễu cầu hôn liền bị cha Liễu ngay tại chỗ đánh ra ngoài. [diee ndda ffileeq uysd doon](#)

“Đúng thế đúng thế, ai sẽ muốn chứ, ai muốn người đó là kẻ ngu.” Ngô Mẫn và cô bạn nhỏ của cô ta vênh vào hả hê nói.

“Mây...” Ba miệng nhà họ Liễu và Tôn Hiểu Mỹ đều tức giận đến nói không ra lời.

“Tôi muốn.” Thạch Cương trong đám người cuối cùng không chịu đựng được nữa, đột nhiên sai bước ra ngoài chắn trước người Liễu Nghiên Vũ.

Mọi người vây xem cũng bị Thạch Cương đột nhiên xuất hiện làm cho sợ ngây người, đây là tình huống gì

Ngô Mẫn cũng bị Thạch Cương dọa cho bối rối, trong đám thanh niên trí thức Thạch Cương là nhân vật hung ác, làm việc lợi hại, săn thú cũng là tay giỏi, đánh nhau càng không tệ có thể nói là lấy một địch mười, người này trộn lẫn cùng một chỗ với Liễu Nghiên Vũ từ khi nào rồi.

“Liễu Nghiên Vũ cho dù đã ly dị, ở trong mắt tôi cô ấy còn tốt hơn cô đồ đàn bà như vậy gấp trăm gấp ngàn lần, lấy vợ nên cưới vợ hiền, người phụ nữ như cô vậy cưới về chỉ biết gieo họa cửa nhà, cho dù là hoàng hoa đại khuê nữ tôi thấy cũng không có ai thèm muốn.” Thạch Cương mặt lạnh nói với Ngô Mẫn, giọng nói tràn đầy châm chọc, đáng vẻ chê cười trên mặt rõ ràng.

“Hôm nay tôi để lời ở đây, bắt đầu từ hôm nay ai còn dám nói xấu Liễu Nghiên Vũ dù một chút nhỏ xiu chính là làm khó dễ cho Thạch Cương tôi, đến lúc đó đừng trách tôi không khách khí.” Ánh mắt Thạch Cương quét qua tất cả mọi người, anh đã sớm bắt mắt cảm hận người trong thôn nói bóng nói gió hận không thể lập tức đánh người nói ra một trận, cổ tình Từ Tường nói phải nhẫn nại, bạo lực không giải quyết được sự tình chỉ biết thêm dầu vào lửa, nếu không phải như vậy anh đã sớm ra tay.

Liễu Nghiên Vũ đứng sau lưng Thạch Cương, nhìn bà vai rộng rãi của Thạch Cương thay cô ngăn cản ánh mắt của mọi người, trong tai nghe lời nói bảo vệ cô của anh, hốc mắt nóng dần lên.

Mọi người vây xem cũng bị Thạch Cương trấn áp, Tô Mặc Nhiên thầm nói to một tiếng trong lòng: Người đàn ông chân chính, Thạch Cương uy vũ.

Mất thấy tình huống chuyển biến đột ngột, Ngô Mẫn nóng nảy: “Hai người... Hai người đôi cậu nam nữ này...”

“Rắc” trong không khí truyền đến một tiếng gãy vỡ cắt đứt lời nói của Ngô Mẫn.

Chỉ thấy Thạch Cương chọt “Rắc” một cái nhấc chân cứng rắn bẻ gãy đòn gánh trong tay, Thạch Cương cầm đòn gánh bẻ thành hai mảnh chậm rãi đi về phía Ngô Mẫn, thân hình cao lớn giống như tòa núi lớn đè lại.

“Anh... Anh định làm gì?” Ngô Mẫn nhìn thấy Thạch Cương đi về phía cô lập tức sợ đến co rúc về phía sau.

“Cô nên may mắn vì tôi không đánh phụ nữ.” Nói xong vèo một tiếng ném hai mảnh đòn gánh ở bên cạnh chân cô ta.

“Phù.”

Khi mọi người và Ngô Mẫn đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Liễu Nghiên Vũ đột nhiên bước nhanh vọt lên, phất tay tát một cái tát lên mặt Ngô Mẫn.

“Bốp.” Ngô Mẫn trực tiếp bị một bàn tay ngã xuống đất.

“Anh ấy không đánh, tôi đánh.” Sắc mặt Liễu Nghiên Vũ ửng đỏ, cô chưa bao giờ hả giận giống như bây giờ. Cô đã sớm muốn tát Ngô Mẫn rồi, chỉ có điều giáo dục của cô khiến cho cô không làm ra được chuyện đánh người, hiện giờ liều mạng làm cho trong lòng thật sung sướng. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Mây, mây lại dám đánh tao?” Hai mắt Ngô Mẫn mở thật lớn, không thể tin che mặt bị đánh.

“Đánh chính là cô, Ngô Mẫn, tôi cho cô biết, tôi cho dù đã ly dị còn mạnh hơn người đàn bà chanh chua hèn hạ vô sỉ hai mặt không có tư cách dạy dỗ người khác, lại nói tôi và Thạch Cương, nam chưa cưới nữ chưa gả, nói chuyện đối tượng khắp nơi là hợp tình hợp lý hợp pháp, không dám nhận nổi câu nói cậu nam nữ kia của cô, không giống như có vài người cả ngày chỉ biết nhớ thương người đàn ông của người khác, hừ, Thạch Cương, chúng ta đi.”

Liễu Nghiên Vũ nói xong trực tiếp kéo Thạch Cương đi tới trước mặt cha Liễu mẹ Liễu, “Cha, mẹ, Hiểu Mỹ, chúng ta về nhà đi, đừng nóng giận.”

“Thạch Cương, đỡ cha em một chút.”

“A.” Mới vừa rồi khi Liễu Nghiên Vũ kéo anh thì anh đã sớm hồi hộp, bây giờ nghe Liễu Nghiên Vũ nói như vậy lập tức ân cần đỡ cha Liễu đi về, “Chú, ngài chậm một chút.”

Người vây xem thấy người trong cuộc đều đi hết cũng dần tản ra.

Tô Mặc Nhiên nhấc chân đi tới trước mặt Ngô Mẫn.

Lúc này Ngô Mẫn còn ngồi sững sờ trên đất, nhìn thấy Tô Mặc Nhiên đi tới, mặt tức giận nhìn chăm chăm cô, nếu như ánh mắt có thể giết người, Tô Mặc Nhiên đoán chừng đã phải chết mấy trăm lần.

Cô ngồi xuống trước người Ngô Mẫn, đưa tay trái nâng cằm Ngô Mẫn lên, “Chắc, chắc, bàn tay này đánh thật ác độc.”

“Mày định làm gì.” Ngô Mẫn gạt tay đang nắm cầm cửa cô ra.

“Ngô Mẫn, tôi biết rõ cô không chịu phục, cảm thấy tôi đoạt vị trí giáo viên của cô, nhưng chuyện này là quyết định của trường thôn và hiệu trưởng, lại nói vốn chính là người có năng lực có được, cô không có bảnh lĩnh cũng đừng trách người khác.”

Tô Mặc Nhiên đến gần bên tai cô ta khẽ nói: “Còn nữa, nhớ quản tốt miệng của mình, đừng để cho nó nói tục khắp nơi, nhân nại của tôi có mức độ, lần này coi như cho cô một lần dạy dỗ, nếu còn có lần sau nữa tôi không dám cam đoan sẽ làm ra chuyện gì với cô.”

Nói xong cô đứng lên, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, cũng không có ai nhìn thấy một viên thuốc nhỏ cứ như vậy trượt vào trong cổ họng Ngô Mẫn.

“Mày cho tao ăn cái gì.” Ngô Mẫn tỏ vẻ hoảng sợ bóp cổ họng, đáng tiếc viên thuốc nhỏ sản xuất trong không gian vừa vào miệng đã tan.

“Bí mật, ngày mai cô sẽ biết, yên tâm, chỉ là trừng phạt nho nhỏ, phải ngoan đó, nếu không, lần sau...” Tô Mặc Nhiên cười đến cảnh xuân rục rờ, Ngô Mẫn lại từng cơn gió lạnh thổi qua, không tự chủ được rụt người một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kết hôn

Editor: Puck - Diễn đàn

Liễu Nghiên Vũ và Thạch Cương chia ra đỡ cha Liễu mẹ Liễu ngồi vào trên giường gạch, sau đó hai người một làm thuận khí, một đi rót nước. Nhìn động tác ăn ý của hai người, cha Liễu và mẹ Liễu trao đổi ánh mắt.

Sau khi đi vào Tô Mặc Nhiên bắt mạch cho cha Liễu mẹ Liễu trước, dù sao tuổi cũng lớn, tức giận quá mức dễ ảnh hưởng đến thân thể.

Thật may hai người cũng không đáng ngại, chỉ có điều mẹ Liễu bị tức giận đến huyết áp lên cao hơi đầu vàng mắt hoa, Tô Mặc Nhiên đề nghị bà trước nằm xuống nghỉ ngơi một chút, ổn định tâm tình. Cha Liễu cũng hơi tức giận công tâm, khí tức uất ức tích tụ nơi ngực, thời gian dài sẽ có nội thương, cô kê chút thuốc an tâm tĩnh khí điều trị cho ông.

“Chị Nghiên Vũ, hôm nay cảm ơn chị, em biết rõ chị vì em nên mới cãi vã với bọn họ, bằng không...”

“Chuyện này không liên quan đến em.” Liễu Nghiên Vũ ngắt lời Tô Mặc Nhiên.

“Chị đã sớm không ưa hành vi của cô ta luôn ở sau lưng nói xấu người khác, em không biết cô ta lại nói em, nói em...” Liễu Nghiên Vũ nghĩ tới điều gì hơi ngượng mồm miệng, nghĩ tới cũng đỏ mặt.

“Cô ta nói gì em rồi vậy?”

“Cô ta nói giáo viên Trương sở dĩ đề cử em làm giáo viên là bởi vì... Bởi vì em cùng với ông ấy, cùng với ông ấy, cái kia...” Da mặt Liễu Nghiên Vũ mông, rất ngượng ngừng nói ra trước mặt nhiều người như vậy.

“Hừ.” Sắc mặt Tô Mặc Nhiên trầm xuống, không ngờ tư tưởng của Ngô Mẫn lại tân tiến như vậy, lúc này đã có thể nghĩ đến quy tắc ngầm? Mụ, nội, nó, mình bản thủ liên nghĩ người khác cũng xấu xa như vậy.

Thật sự cho rằng cô không biết ban đầu vì sao Vương lão tam lại cầu hôn Liễu Nghiên Vũ sao? Trong này không phải do cô đang khích bác sao. Cô đã tận mắt nhìn thấy Ngô Mẫn và Vương lão nhị từ trong ruộng bắp một trước một sau đi ra, chỉ nhìn tư thế đi bộ của cô ta cũng biết mới vừa bị XX, Vương lão nhị này là anh trai ruột của Vương lão tam. Xem ra cô cho Ngô Mẫn trừng phạt còn quá nhẹ, trong mắt Tô Mặc Nhiên lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Sau khi bắt mạch cho cha Liễu mẹ Liễu xong, Tô Mặc Nhiên kéo Tôn Hiểu Mỹ đi ra ngoài, lúc gần đi lại cho Thạch Cương một ánh mắt “Cố gắng lên”. Chuyện này hôm nay xảy ra quá đột ngột, không ai từng nghĩ tới Thạch Cương sẽ đứng ra, nhưng nếu xảy ra sẽ luôn luôn đôi mắt. Cô và Tôn Hiểu Mỹ dù sao cũng là người ngoài, đây là chuyện nhà hãy để cho chính bọn họ giải quyết.

Bốn người ở trong phòng nói chuyện thật lâu, tính tình Tôn Hiểu Mỹ nóng, trên mông đít giống như cắm đinh ngồi cũng không ngồi yên, càng không ngừng nhìn còn định nghe góc tường, cuối cùng để cho cô khuyên tới khuyên lui mới bỏ đi chủ ý này.

Đợi đến cuối cùng khi Thạch Cương đi ra, chỉ thấy trên mặt anh sắc mặt vui mừng khoe mắt đuôi mày đều mang theo nụ cười, nhìn Liễu Nghiên Vũ đi theo phía sau anh ra ngoài, sắc mặt ửng đỏ mặt mũi hoa đào khoe miệng còn chứa nụ cười ngượng ngùng.

Đôi mắt với nhạo báng của cô và Tôn Hiểu Mỹ, sắc mặt Liễu Nghiên Vũ càng đỏ đến có thể nhỏ ra máu. Thạch Cương chỉ biết ở bên cạnh cười khúc

khích, tâm nguyện nhiều năm trở thành hiện thực, đoán chừng đã vui mừng đến ngốc. dil enda4nle3qu21ydo0n

Cha Liễu mẹ Liễu hài lòng Thạch Cương, trong khoảng thời gian này Thạch Cương vẫn chăm sóc bọn họ có thừa, bọn họ là người từng trải nào không hiểu được nguyên nhân trong đó, chỉ có điều mẹ Liễu vẫn không yên lòng, con gái mình dù sao đã ly hôn, nhìn thái độ làm người nói năng giáo dục của Thạch Cương cũng biết gia cảnh không kém, gia đình như vậy sẽ tiếp nhận cưới con dâu đã từng ly hôn sao?

Sau đó lời nói của Thạch Cương đã bỏ đi băn khoăn của mẹ Liễu, Thạch Cương nói: “Nhà chúng con chỉ có con và cha hai người, lại không có mẹ chồng cũng không có anh chị em chồng, ngay cả ba cô sáu bà cũng không hề có liên lạc, người hoàn toàn không cần phải lo lắng sẽ có người làm khó Nghiên Vũ, về phần cha con càng không cần phải lo lắng.”

Mẹ Liễu nghe xong cảm thấy gia đình như vậy không thể tốt hơn, lúc này cũng đồng ý hôn sự của hai người. Thái độ của Thạch Cương với con gái nhà mình bà hết sức hài lòng, con gái mình cũng không phải thờ ơ với Thạch Cương, nếu trai có tình gái có ý, vậy còn có gì hay mà ngăn cản.

“Vậy chúng ta liền giao con gái cho cậu, cậu phải đối xử tốt với con bé.”

“Người cứ yên tâm đi, miệng con ngu ngốc không biết nói người cứ nhìn biểu hiện của con đi.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì đó...” Liễu Nghiên Vũ vừa nghe mẹ cô lại cứ “Bán” cô đi như vậy, lập tức mắc cỡ đỏ mặt.

“Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, chuyện này có gì mà thẹn thùng.”

Thạch Cương và Liễu Nghiên Vũ quyết định mấy ngày nữa sẽ đi làm chứng minh lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, bởi vì qua không bao lâu nữa cha Liễu mẹ Liễu sẽ phải về nhà, ở đây đã ở suốt cả mùa đông, cũng nên đi về. Liễu Nghiên Vũ hy vọng có thể kết hôn trước khi cha mẹ đi, như vậy cha mẹ đi về cũng có thể yên tâm. Thạch Cương đương nhiên câu còn không được, càng sớm càng tốt.

Ngày hôm sau lúc chạng vạng tối Tô Mặc Nhiên mới từ trường học trở lại, Tôn Hiểu Mỹ tỏ vẻ hưng phấn nói cho cô biết, Ngô Mẫn gặp báo ứng. Cái miệng thích nói người thị phi của cô ta sưng lên, vừa đỏ vừa sưng giống như lạp xưởng treo ngoài miệng, chết cười mọi người rồi, tìm thấy lang uống thuốc cũng không tiêu, hiện giờ Ngô Mẫn cứ núp trong phòng không dám đi ra ngoài gặp người, thật đúng là rất hả hê lòng người.

Trong lòng Tô Mặc Nhiên biết rõ ràng đây không phải là dị ứng mà do mình trong lúc rảnh rỗi nghiên cứu ra một loại thuốc viên mà thôi. Không có tổn thương cho thân thể, chính là cái miệng sẽ sinh mụn đỏ biến thành miệng lạp xưởng mà thôi, cô cũng chỉ là trừng phạt nhỏ, nếu lắm mồm vậy để cho nó nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Bởi vì chuyện này mặc dù Ngô Mẫn làm việc thu lại rất nhiều, nhưng ý hận trong mắt càng lúc càng sâu, bây giờ Ngô Mẫn giống như con rắn độc giấu mình trong bóng tối, khắc dấu lưỡi đỏ tươi ánh mắt chăm chú nhìn con mồi, chỉ cần có cơ hội sẽ xông lên cắn một phát.

Ngô Mẫn như vậy thật sự tạo thành một phiền toái lớn cho các cô, đây là nói sau.

Trong một ngày thời tiết cảnh xuân tươi đẹp dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, Liễu Nghiên Vũ và Thạch Cương cuối cùng hi kết liền cành, bọn họ không tổ chức lớn, chỉ mua trái cây kẹo đậu phộng táo đỏ chia ra một vòng trong thôn xóm. Ở nhà đặt một mâm rượu nhạt mời một số người thân nhau tới đây uống rượu, bao gồm Từ Tường Trương Hoài Dật Bạch Minh Viễn còn có trưởng thôn và trưởng đội sản xuất, mọi người vô cùng náo nhiệt ăn bữa rượu mừng, ngày đó trong cả viện nhỏ đều tràn đầy âm áp và hạnh phúc.

Hạn hán đã lâu gặp cam lộ, tha hương gặp bạn cũ, đêm động phòng hoa chúc, bâng vâng đề tên.

Hôm nay Thạch Cương hết sức vui mừng, anh cuối cùng cưới được người phụ nữ thầm mến nhiều năm ngàn nghĩ vạ nhớ, chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Thạch Cương khom lưng một phát ôm lấy cô dâu của anh. Diễm dđần lee quýy đôn

“Tốt quá, anh cuối cùng cưới được em, Nghiên Vũ, anh yêu em, anh sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn yêu em.” Tối nay Thạch Cương uống hơi nhiều, đi đường cũng hơi loạng choạng, lá gan cũng lớn lên, những lời này nếu đặt vào bình thường anh khẳng định không dám nói, hiện giờ thôi...

“Thạch Cương, cảm ơn anh, cảm ơn đã yêu em” Liễu Nghiên Vũ tỏ vẻ hạnh phúc, cô rất cảm ơn ông trời đã để cho cô gặp Thạch Cương cũng khiến cho Thạch Cương yêu cô.

“Hắc hắc, cô dâu tối nay là đêm động phòng hoa chúc.” Thạch Cương cười khúc khích nói.

“Anh ngốc quá, buông em xuống, đứng cũng không vững, thả em xuống, em đi lấy ít nước tẩy rửa cho anh.” Mặt Liễu Nghiên Vũ đỏ lên, vỗ cánh tay Thạch Cương

“Không được, anh muốn ôm em lên giường.” Nói xong ôm Liễu Nghiên Vũ xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào trong.

“Anh thả em xuống, anh có được không đừng té.” Liễu Nghiên Vũ vội vàng vòng chặc cổ Thạch Cương, chỉ sợ té xuống.

“Hôm nay anh sẽ để cho em xem một chút xem có được không.”

Nói xong Thạch Cương trực tiếp đề lên Liễu Nghiên Vũ ở trên giường gạch, lật người đề lên.

Một đêm này sóng đỏ tung bay nước lửa hòa tan, hai bóng người quấn quýt thật chặt ở chung một chỗ, trong không khí tràn ngập hơi thở khiến cho

người ta say mê, tiếng yêu kiều và tiếng thở thấp liên tiếp...

Cùng lúc đó, Kinh thành, một đại viện.

Bên trong thư phòng to như vậy có hai người, dưới ánh đèn mờ, một cụ già mái tóc có điểm bạc trắng ngồi đằng sau bàn sách bằng gỗ thật, đứng trước bàn đọc sách là một người đàn ông trung niên chừng ba mươi mấy tuổi mặc quân phục màu xanh lá cây. Hai người cứ lẳng lặng như vậy không nói gì, người đàn ông trung niên cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt giống như đang rơi vào trầm tư. Ngón tay ông cụ tóc trắng nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, nhìn không ra vẻ mặt, tiếng vang thanh thúy không ngừng vang vọng trong khoảng không gian của căn phòng, die nd da nl e q uu ydo n

Hồi lâu, người đàn ông trung niên cuối cùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Cha, cô bé kia có thể tin không? Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, lỡ như xảy ra điều gì không may hậu quả khó mà lường được, chúng ta nhất định phải cẩn thận.” Từ Tiên Tiến cau mày hỏi, ông hết sức không đồng ý với cách nói chuyện của ông cụ, tại sao có thể ký thác hy vọng lên trên người một con nhóc không hề có kinh nghiệm.

“Điều tra vốn không phát hiện ra vấn đề, ông bà nội của con bé và chú Trương của con là bạn bè lâu năm, chú Trương con hiểu rõ cách làm người của bọn họ, bà nội con bé ra đời trong gia đình trung y nghe nói tổ tiên còn từng làm ngự y, y thuật cao minh, điểm này Diệu Huy cũng chứng minh.” Ông cụ Từ dùng ngón tay, trong đầu không ngừng suy tư, nếu như có thể ông cũng không muốn ký thác toàn bộ hy vọng lên trên người một cô bé mới vừa mười tám tuổi.

“Không phát hiện ra vấn đề không có nghĩa là không có vấn đề, chờ có vấn đề phát hiện nữa sẽ trễ, không phải nói con bé là con gái của Trần Trương Long sao? Dựa vào điểm này chúng ta cũng không thể tin tưởng.” Từ Tiên Tiến nóng nảy không hiểu sao ông cụ lại đột nhiên hồ đồ để cho con gái của kẻ địch vội tới chữa bệnh cho tiểu Tường, đây không phải để vào miệng cọp sao.

Nhà họ Trần và nhà họ Từ luôn là kẻ thù, hai nhà chia ra thuộc về hai phe cánh khác nhau, trong ngày thường không ít người tới tìm đi giao thiệp với hai nhà, Trần Trương Long là người gian trá, ngoài mặt mặt mũi hiền lành sau lưng lại không biết làm bao nhiêu việc thất đức, người này vì đạt mục đích không chừa thủ đoạn này, con gái của ông ta có thể tốt đến đâu?

“Năm đó nhà họ Trần làm được không phải nói, khi con bé con nhỏ lại được mẹ của con bé mang về nhà mẹ, những năm này cũng chưa từng liên hệ với nhà họ Trần, chúng ta cũng chưa bao giờ nghe nói tới nhà họ Trần còn có đứa con gái như vậy, hơn nữa năm đó mẹ của con bé bị cha con bé làm tức chết, con bé cũng sẽ không cầu kết với nhà họ Trần.” Ông cụ Từ đứng lên càng không ngừng đi tới đi lui, trong lòng cũng không ngừng cân nhắc.

“Nhưng dù sao máu mủ tình thâm, ai biết được bọn họ có thật sự không có liên lạc hay không?”

Ông cụ Từ trầm tư một lúc: “Tiểu Tường cũng nói người này có thể tin, cha tin tưởng ánh mắt của tiểu Tường, thử một lần đi, hiện giờ cũng không có biện pháp nào khác, kết quả không phải còn tệ hại hơn bây giờ sao?”

“Con vẫn không yên lòng...”

Từ Tiên Tiến còn định nói gì nữa lại bị ông cụ gờ tay cắt lời.

“Như vậy đi, con đi một chuyến, tự mình gặp cô bé này, nếu quả thật có vấn đề cũng tiện giúp đỡ lẫn nhau.”

“Được, vậy con trở về dọn dẹp một chút, ngày mai sẽ lên đường.”

“Được, con đi đi.”

Sau khi Từ Tiên Tiến đi, Từ Thiên Thọ một mình ngồi trong thư phòng cực kỳ lâu, hy vọng ông đưa ra quyết định chính xác, nếu không tiểu Tường...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Người đàn ông vóc dáng thấp

Editor: Puck - Diễn đàn

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Liễu Nghiên Vũ và Thạch Cương tân hôn sau nửa tháng cha mẹ nhà họ Liễu quyết định về nhà, ban đầu khi tới đã gần rét đậm, bao lớn bao nhỏ mang theo không ít thứ, bây giờ đi về là mùa xuân, vừa đúng có thể hành trang nhẹ nhàng ra trận, Liễu Nghiên Vũ chuẩn bị không ít đặc sản Đông Bắc để cho cha mẹ mang về cho người trong nhà nếm thử một chút.

Ngày rời đi ấy, Thạch Cương và Liễu Nghiên Vũ cùng đi đưa tiễn, tiểu học trong thôn vừa đúng được nghỉ, Tô Mặc Nhiên cũng định cùng bọn họ đến

trong huyện, tất ở chân của Trương Diệu Huy uống thuốc cũng sắp bốn tháng rồi, cô xem chừng cũng đã khỏi không sai biệt lắm, lần này vừa đứng đi tái khám một chút tiện thể đến hợp tác xã mua bán mua vài món đồ mang về.

Tô Mặc Nhiên đặc biệt ghét ngồi xe máy kéo, ngồi lên lắc la lắc lư lại còn bốn bề gió lùa, hơn nữa đường xá không tốt, cho dù trên xe đệm lót dày nữa cũng cảm thấy rất xóc nảy, mặc dù đã ngồi mấy lần nhưng cô vẫn không thể quen được.

Đến trong huyện, Tô Mặc Nhiên liền chia ra với bọn họ, cô muốn đến trạm thu hồi trước kiểm tra chân cho Trương Diệu Huy, Liễu Nghiên Vũ và Thạch Cương đưa tiễn cha mẹ nhà họ Liễu đến ga xe lửa, bọn họ hẹn buổi chiều cùng nhau trở về.

Đến trạm thu hồi, người gác cổng tiểu Vương nhìn thấy là cô lập tức mở cửa cho cô đi vào. Cô và mấy người Trương Hoài Dật cùng đi tới hai lần, tiểu Vương còn nhớ rõ cô.

Mặc Nhiên đi vào trạm thu hồi lập tức tìm phòng làm việc của trạm trưởng, gõ cửa.

“Đi vào.”

Tô Mặc Nhiên đẩy cửa đi vào, trong phòng có hai người, Trương Diệu Huy ngồi phía sau bàn làm việc cúi đầu đang viết gì đó, một người đàn ông khác mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn màu xám tro đang ngồi trên ghế sa lon bên cạnh uống trà.

“Chú Trương.”

“Là Mặc Nhiên à, sao hôm nay lại lên huyện thành? Là cha chú kêu cháu đến tìm cái gì sao?” Trương Diệu Huy nghe âm thanh vội vàng ngẩng đầu lên.

“Không phải không phải, là một thanh niên trí thức ở cùng cháu tới nhà ga xe lửa trong huyện tiễn cha mẹ cô ấy đi, trường học của chúng cháu vừa đứng được nghỉ, thêm nữa cháu nghĩ thuốc của chú chắc uống xong rồi, nên cùng tới đây với bọn họ.” Tô Mặc Nhiên cười nhẹ, cô ngược lại định đến trạm thu hồi đảo bảo bối, đáng tiếc cô không biết phân biệt, trừ có thể thu một chút vàng bạc đồ ngọc ra, những thứ khác cũng không hiểu, cũng không thể dọn cả kho hàng đi. Trừ phi lần trước đen ăn đen như vậy, nhưng sao có thể có vận khí tốt mỗi một lần đều đụng phải. die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Đúng vậy, thuốc cháu cho chú đã uống hết rồi, chân trên căn bản tốt không sai biệt lắm, hiện giờ đầu gối hoạt động tự nhiên, trời đầy mây đổ mưa cũng không đau, làm phiền cháu rồi, thuốc của cháu thật linh, còn có một tay châm cứu kia quá thần kỳ.” Trương Diệu Huy nói xong không để lại dấu vết gât đầu một cái với người đàn ông ngồi trên ghế sa lon.

Trương Diệu Huy nghĩ tới chân mình liền không nhận được vui mừng, cuối cùng có thể không phải chịu đau đớn hành hạ nữa, bà xã cũng không cần đi theo vất vả rồi. Ông không ngờ Tô Mặc Nhiên tuổi còn trẻ mà có y thuật giỏi như vậy, tương lai tiền đồ không giới hạn, dù sao ai cũng sợ chết, có thể có giao hảo với một vị thần y đó là chuyện bao nhiêu người cầu cũng không được.

“Nào có khoa trương như chú nói, phải là thân thể chú vốn tốt, bên chỗ cháu dùng chút sức chú đã tốt lên rồi, trước kia không kiểm tra ra bởi vì những thầy thuốc kia vốn không dùng đúng phương pháp.”

“Đừng khiêm nhường, y thuật tốt đó là bản lĩnh.” Trương Diệu Huy hài lòng gât đầu, cô bé này không tệ, chẳng chặc hào phóng không kiêu ngạo không nóng nảy.

“Chú Trương, cháu bắt mạch tái khám cho chú một chút đi.” Cô lấy gối kê tay từ trong túi đeo lưng mang theo người ra đặt lên bàn.

“Được.” Trương Diệu Huy vén tay áo lên đặt tay lên gối kê.

Mặc Nhiên dùng ba ngón tay đặt lên cổ tay của Trương Diệu Huy.

“Chú Trương, chú khôi phục rất tốt, thân thể trên căn bản cũng chữa trị khỏi rồi, tiếp theo không cần uống thuốc nữa, bồi chút thuốc là được rồi.” Nói xong lấy ra một bình tuyết hoa cao màu trắng từ trong túi đeo màu xanh quần đội mang theo người ra đưa cho ông.

“Đây là thuốc mỡ trừ ẩm từ cháu phối ra, có thể bảo vệ được khớp xương không bị khí lạnh ăn mòn, buổi tối mỗi ngày trước khi đi ngủ chú bôi lên các khớp xương.”

Thuốc mỡ này là do cô nghiên cứu bệnh tình của Trương Diệu Huy phối hợp với sách thuốc trong không gian và phương thuốc trong sách cổ cải tiến ra, dược liệu chính là dùng dược liệu bên ngoài không gian, cô cũng không định cho quá nhiều người dùng dược liệu trong không gian trừ phi tính mạng sắp mất, nếu không thì quá mức lệ thuộc vào không gian, hơn nữa làm như vậy cũng quá thánh mẫu, cô cũng không muốn mạo hiểm có nguy cơ lộ ra không gian để chữa bệnh cho người ta, có thể cho Trương Diệu Huy một chai dưỡng sinh hoàn đã coi như báo đáp ân tình của ông cụ Trương đối với cô rồi.

“Cám ơn cháu.” Trương Diệu Huy đưa hai tay nhận lấy bình.

“Chú Trương, đây là lời gì chứ, cần phải vậy.” Tô Mặc Nhiên thu gối kê tay bỏ vào trong túi xách.

“Chú Trương, nếu không có việc gì cháu liền đi trước, chú trước bận rộn.”

Tô Mặc Nhiên thấy trong phòng còn có một người khác vẫn ngồi đây, Trương Diệu Huy cũng không để cho ông ấy tránh đi đoán chừng hai người này có chuyện cần bàn. Từ khi cô bước vào phòng người này vẫn rất không rõ ràng đánh giá cô, đặc biệt khi cô bắt mạch cho Trương Diệu Huy, có lẽ những người khác không nhận ra ông ấy đang quan sát nhưng độ bén nhạy của giác quan Tô Mặc Nhiên gấp hai lần người bình thường làm sao có thể

không nhận ra được. Cô có thể cảm giác người này không có ác ý nhưng cô cũng không muốn gây ra phiền toái, cho nên cô vẫn đi trước thì tốt hơn.

“Sao vừa tới liền đi rồi, không bằng đến trong nhà chơi đi, buổi trưa ở nhà chú ăn cơm.” Trương Diệu Huy vừa nghe cô phải đi cũng đứng lên nói.

“Không, cháu còn hẹn đi mua đồ với một thanh niên trí thức khác, chú Trương chú làm việc đi, cháu liền không quấy rầy.”

“Vậy cũng được, thế lần sau tới đi nhà chú ăn cơm, thẳng nhóc thú nhà chú đã sớm lắm bữa nhắc tới cháu còn nói sao cháu vẫn không tới, nó vẫn chờ cháu kể chuyện xưa mới đấy.”

“Được, chú Trương, lần sau cháu nhất định tới, vậy cháu đi trước.”

“Được, được.”

Cô đứng lên đi ra ngoài, khi đi ngang qua người đàn ông kia thì tầm mắt hai người chạm nhau, Tô Mặc Nhiên cho đối phương một nụ cười thân thiện.

Tô Mặc Nhiên đi rồi, Trương Diệu Huy đi thẳng tới trên ghế sa lon ngồi xuống.

“Như thế nào?” Trương Diệu Huy nâng tách trà lên hỏi.

“Cũng không tệ lắm, ít nhất tốt hơn tưởng tượng của tôi.” Người đàn ông áo xám vuốt vuốt chân mày, gần đây tình thế kinh thành hỗn loạn, triển vọng không rõ, cô tình vào lúc mấu chốt này phải làm chuyện này, nếu như lúc này có chút gì không may, ông thật sự sợ hãi.

“Tôi thấy cũng không tệ, yên tâm đi, tôi cảm thấy chắc chắn được.”

“Hy vọng như thế.”

Sau khi Tô Mặc Nhiên đi ra khỏi phòng làm việc của Trương Diệu Huy, liền định đi ra ngoài trạm thu hồi, còn chưa tới cửa chính liền phát hiện ngoài cửa có một người, cô biết người này, chính là người đàn ông vóc dáng thấp lùn trước đã nhìn thấy ở kho hàng số ba, chỉ thấy ông ta và tiểu Vương gác cổng lên tiếng chào hỏi rồi đi ra ngoài.

Tô Mặc Nhiên cũng không nghĩ nhiều, nhấc chân liền đi ra cửa chính, khi đi ra cửa chính còn phát tay lên tiếng chào tiểu Vương.

Ra khỏi cửa chính cô liền chuẩn bị đi họp tác xã mua bán mua đồ, đi hai bước đột nhiên phát hiện, ah, không đúng, người đàn ông vóc dáng thấp đó đi đâu rồi?

Muốn hỏi Tô Mặc Nhiên sao lại phát hiện được, thật sự trạm thu hồi này đứng ở vị trí kỳ lạ, đi ra ngoài chỉ có một con đường thẳng, tối thiểu phải đi mười phút mới tới chỗ rẽ, hiện giờ sao không thấy? Chẳng lẽ ông ta bay ra ngoài hoặc đi chỗ khác? Nhưng trong một con đường ông ta có thể đi đâu đây?

Tô Mặc Nhiên đang cảm thấy kỳ quái, đột nhiên nghe được góc tường rào ngoài trạm thu hồi phía trước truyền đến tiếng vang, tâm niệm cô vừa động trốn trong bụi cỏ ven đường, may mà bây giờ là mùa xuân, cỏ dài chim bay, nếu không cô thật sự không có chỗ ẩn thân nếu không lại phải biểu diễn che giấu người sống, die,n; da.nlze.quydo/nn

Chỉ chốc lát sau chỉ thấy người đàn ông vóc dáng thấp đó từ góc tường mang theo một giỏ trúc lớn đi ra, giỏ trúc dùng mảnh vải quân đội màu xanh lá cây che đầy, không thấy rõ bên trong là thứ gì. Chỉ thấy người đàn ông vóc dáng thấp này lên lá lên lút nhìn trái nhìn phải nhìn chung quanh, sau khi phát hiện không có ai liền nhanh chóng gửi giỏ trúc lên đi về phía trước.

Tô Mặc Nhiên cảm thấy hành tung của ông ta vô cùng khả nghi, sao lại giấu đồ vật bên góc tường? Vật này từ đâu tới, ai đặt ở đó? Không phải đồ trộm chứ? Tô Mặc Nhiên vừa nghĩ tới lần trước cô từ chỗ bọn họ lấy được đồ đen ăn đen, tim đập rộn lên, sẽ không phải trong giỏ trúc kia chính là...

Cô lặng lẽ đứng dậy đi theo sau lưng người đàn ông vóc dáng thấp, nhìn dáng vẻ của ông ta chắc là định đưa đồ đến chỗ nào đó, cô lặng lẽ đi theo nói không chừng có thể tìm được tận ổ. Tô Mặc Nhiên đi theo ông ta một đường đều ắp núp, chờ đến đường phố, cô tìm mũ đội mang theo, kéo thấp vành nón che kín nửa gương mặt.

Đi hồi lâu, người đàn ông vóc dáng thấp cuối cùng dừng lại bên ngoài một tiểu viện yên tĩnh.

Chỉ thấy ông ta tháo giỏ trúc sau lưng xuống, giơ tay lên gõ cửa.

Cửa mở ra, một người đàn ông khác ra ngoài cùng ông ta mang giỏ trúc đi vào.

Cô núp ở bên quan sát tiểu viện này, ngoài mặt rất đơn giản không có gì khác các nhà khác bên cạnh, chính là bức tường cao hơn nhà người khác một chút. Bình thường bức tường không phải dùng để chống trộm sao? Tô Mặc Nhiên cảm thấy bọn họ đây là giấu đầu lòi đuôi, đây không phải rõ ràng nói cho người ta biết trong tiểu viện này có thứ gì đáng giá sao.

Chừng mười lăm phút sau, người đàn ông vóc dáng thấp lại đi ra, lần này đi tay không, đoán chừng đồ vật đã bị thu lại, nếu như cô đoán không lầm nơi đây nhất định là nơi nhóm người kia cất giấu tang vật.

Chờ người đàn ông vóc dáng thấp rời đi, người đàn ông mở cửa cho ông ta lại đóng cửa lại.

Tô Mặc Nhiên chạy một vòng quanh tường rào tiểu viện này, tìm một góc hẻo lánh, chạy lấy đà mấy bước nhẹ nhàng nhảy một cái liềm lên đầu tường, không ngờ có một ngày cô cũng có bản lĩnh làm đầu trộm đuôi cướp.

Vào tiểu viện, cô bước chân nhẹ nhàng đi tới ba gian nhà ngói trong viện. Nhà mở cửa ra, cô núp dưới chân tường nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy người đàn ông mở cửa đó đang nằm trên ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay không ngừng gõ tay vịn, trong miệng còn ngâm nga một ca khúc đơn giản.

Cô quan sát cẩn thận một chút, cả viện dường như chỉ có một mình ông ta.

Vậy thì dễ lắm, cô xoay tay phải lại lấy một bình sứ từ trong không gian ra, là chủ nhân không gian đời trước lưu lại, là một loại thuốc mê dạng bột phấn, tên là “Tùy Phong”, thuốc mê này chỉ cần thổi một chút vào trong không khí, bị người hút vào, cho dù là người đàn ông cường tráng đến đâu cũng phải hôn mê trong thời gian một giờ trở lên.

Tô Mặc Nhiên uống một ngụm linh tuyền trước, để cho mình cũng đừng bị mê ngã. Cô đổ ra một chút thuốc bột vào trong lòng bàn tay sau đó lợi dụng nội lực vẩy bột thuốc vào trong nhà.

Chỉ chớp lát sau tác dụng của thuốc dần phát tác, người đàn ông trên ghế dựa dần xụi lơ trên ghế rơi vào trạng thái ngủ say.

Đội trong chốc lát, xác định người đàn ông kia thật sự hôn mê sâu, cô đứng lên vỗ tay một cái, nghênh ngang đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phát “tài”

Editor: Puck - Diễn đàn

(*) Nguyên gốc: 发横财 phát hoành tài, hoành tài – tiền của bất chính, tiền của phi nghĩa.

Ba gian nhà lớn, phòng phía đông treo quả khóa lớn, phòng phía tây mở rộng cửa.

Cô đi vào gian phòng phía tây, gian phòng này chắc là chỗ để cho người canh chừng ở, bên trong phòng là một chiếc giường gỗ, một tủ treo quần áo lớn còn có mấy chiếc bàn ghế đồ gia dụng nhỏ. Căn cứ vào tình huống trong phòng đến xem, điều kiện cuộc sống của người canh chừng thật sự không tệ, sử dụng vật phẩm có chất lượng cao cấp, chính là thứ đồ đắt tiền bán trong hộp tác xã mua bán, còn có một vài thứ đồ có tiền cũng mua không được, ví dụ như sữa mạch nha.

Nếu điều kiện tốt như vậy đoán chừng làm chuyện này kiếm được không ít, đã đến như vậy rồi sao có thể đi tay không về?

Cô lập tức lục lọi trong phòng, chỉ chớp lát sau thật sự để cho cô lục ra không ít thứ.

Phiếu lương thực phiếu thịt phiếu dầu phiếu văn văn phiếu định mức lại một đồng lớn, phát hiện tiền giấy còn hơn một vạn hai ngàn còn có một biên lai gửi tiền hai vạn, suy nghĩ một chút hiện giờ mệnh giá tiền mặt lớn nhất chỉ có mười đồng, một vạn đồng nhiều đồng xếp chồng chung một chỗ cảm giác giống như sau này mười mấy vạn đồng chồng chất chung một chỗ. Như vậy có thể thấy được bọn họ làm việc này thật sự kiếm được không ít, phải biết hiện giờ tiền lương mỗi tháng của công nhân chỉ có mười mấy đến mấy chục không hơn, hơn ba vạn đồng vào lúc này quả thật là một khoản tiền lớn.

Trừ những thứ này ra cô còn phát hiện ra một vài món đồ trang sức bằng vàng và trang sức bằng ngọc trong một bao vải màu xám tro, đây chắc do người đàn ông canh chừng lên giấu đi.

Cô thu toàn bộ đồ tìm được vào.

Phòng phía đông bị khóa lại, Tô Mặc Nhiên chạy đến lục soát trên người đàn ông nằm trên ghế, cuối cùng tìm được chìa khóa trong túi áo trong.

Mở cửa đi vào phòng, trong phòng để không ít thứ, có vài thứ dùng hòm chứa, có vài thứ dùng giỏ trúc đựng, còn có vài thứ rơi vãi đầy đất.

Trong một góc khuất là một món đồ cao chừng hai mét, thứ kia bị miếng vải màu xanh dương che lại.

Vén vải lên, thì ra là một bộ bình phong dạng gấp, tổng cộng có sáu tấm, chất gỗ tử đàn điêu khắc hoa văn sơn thủy, khí thế hùng vĩ tài nghệ tinh xảo.

Tô Mặc Nhiên nhìn vô cùng thích, bên trong gian phòng trong không gian của cô cũng có một bức bình phong khắc rồng chạm trổ hoa chim, cô vẫn luôn muốn bày một món cho thư phòng, chỉ có điều hiện giờ giá tiền bình phong loại tốt cũng không rẻ, cô vẫn không thể như nguyện. di3n~d@'n'13q21y"d0n

Thấy bức bình phong sơn thủy này, cô lập tức thích, yêu thích không buông tay vuốt ve qua lại, nếu cái này đặt trong thư phòng khẳng định xinh đẹp, cô

lập tức vung tay lên thu nó vào trong thư phòng.

Lấy được đồ hài lòng tâm tình cô vui vẻ, lại mở các hòm khác, phát hiện bên trong đều là một vài món tranh chữ cổ và vàng bạc đồ ngọc giống với năm cái hòm lần trước cô thu ở kho hàng số ba.

Vung tay lên thu tất cả mọi thứ trong phòng vào trong không gian, trong khoảng thời gian này đồ cất giữ trong phòng bị dùng hết không ít, vừa đúng dọn không gian ra để những thứ này vào.

Cô nhanh chóng thu thập một chút, một lần nữa khóa cửa phòng lại đặt chìa khóa ở chỗ cũ, theo đường lúc đến nhảy tường đi ra ngoài. Mà người đàn ông cạnh giường đó vẫn vô tri vô giác ngủ mê man, cho đến gần tới ông ta mới mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Trong ký túc xá công nhân viên chức của trạm thu hồi huyện.

“Anh Triệu, anh Chu, không xong, không xong.”

Nửa đêm một loạt tiếng gõ cửa dồn dập có vẻ cực kỳ rõ ràng, một người đàn ông trẻ tuổi mặc quân trang màu xanh lục lo lắng gõ cửa một trong các phòng ở khu ký túc xá.

Có người ở trong phòng bị đánh thức từ trong giấc mộng, mở đèn, cực kỳ tức giận mắng: “Làm cái quái gì vậy, âm ỉ cái gì.”

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông cao cao hơi gầy khoác áo khoác mở cửa.

“Là cậu à, buổi tối khuya tới làm gì?” Anh Triệu đôi mắt mơ màng nhìn người đàn ông gõ cửa.

“Anh Triệu không xong, đồ lại không thấy.” Người đàn ông gõ cửa vô cùng lo lắng nói, rõ ràng đồ yên ổn khóa ở trong phòng, không ngờ khi anh tỉnh dậy lại tất cả đều không thấy, còn có mấy món đồ riêng của mình cũng không thấy, mẹ nó, đúng là gặp quỷ.

“Cậu nói cái gì? Đi vào lại nói.” Anh Triệu một tay kéo người đàn ông gõ cửa vào phòng, thò đầu ra ngoài nhìn chung quanh phát hiện không có ai lập tức đóng cửa lại.

“Cậu nói đồ không thấy là chuyện gì?” Anh Triệu một phát túm lấy cổ áo người đàn ông gõ cửa nói.

“Em cũng không biết xảy ra chuyện gì, sáng nay lúc anh Chu đi đưa đồ, sau khi anh Chu đi em liền ngồi trên ghế dựa ngủ một chút, không ngờ lúc thức dậy phát hiện tất cả tiền trong phòng em đều không thấy, em vừa nghĩ không xong, lập tức mở cửa phòng phía đông ra, phát hiện tất cả đồ vật bên trong phòng đều không cánh mà bay.”

“Mẹ nó, nhiều đồ như vậy bị người mang đi mà mảy một chút cũng không có cảm giác sao? Mày con mẹ nó chết à?” Anh Triệu nghe xong lập tức một cái tát vung lên trên khuôn mặt người đàn ông gõ cửa, lại kéo cổ áo ông ta không ngừng gào lên giận dữ.

“Em, em cũng không biết, hôm nay không biết làm sao lại ngủ sâu như vậy, bình thường em đều ngủ một lát rồi tỉnh, hôm nay lại ngủ đến tận gần tới, trong này nhất định có quỷ.” Người đàn ông gõ cửa bị anh Triệu siết chặt cổ, cuống quýt giải thích.

Anh Triệu buông người đàn ông gõ cửa ra, động tác thô bạo rút một điếu thuốc ra hút, vẻ mặt đen tối, trên vẻ mặt giống như mây mù như ẩn như hiện, hồi lâu, “Chẳng lẽ nơi đó cũng bị người theo dõi?” dieendaaneequydonn

“Nhất định vậy, anh Triệu, anh nghĩ đi, nếu không có chuẩn bị sao có thể thần không biết quỷ không hay mang tất cả đồ tốt đi, nhất định có người nhìn chúng ta chăm chăm không ít thời gian rồi.”

“Chẳng lẽ lại là Trương Diệu Huy?” Anh Triệu giọng thâm trầm nói.

“Nhất định là ông ta, không phải ông ta còn có thể có ai có bản lĩnh lớn như vậy, còn có ai dám đối nghịch với chúng ta.”

Anh Triệu hút mạnh một hơi khói sau đó dí tàn thuốc trên đất, mũi chân hung hăng giẫm lên, cắn răng nghiêng lợi nói: “Trương Diệu Huy, mày đã không cho tụi tao đường sống vậy chúng tao cũng không khách khí, vốn còn định đợi thêm một đoạn thời gian nữa, xem ra kế hoạch phải đẩy lên sớm rồi.”

“Được, anh Triệu, làm đi, tiêu diệt ông ta sớm một chút chúng ta cũng tiện hưởng phúc.”

“Được, cậu trở về trước đi, hai ngày nay đảng hoàng ngậy ngò chờ thông báo của tôi.” Anh Triệu phát phát tay với người đàn ông gõ cửa.

“Được rồi, anh Triệu.”

Sau khi Tô Mặc Nhiên từ viện nhỏ ra ngoài đã gần buổi trưa, cô tùy tiện tìm một tiệm mỹ ăn một chén mì. Buổi chiều cô và vợ chồng Liễu Nghiên Vũ tụ họp cùng đi họp tác xã mua bán mua đồ. Vào họp tác xã mua bán cô liền bắt đầu lựa chọn đồ, vừa mới kiểm được một khoản tiền phi nghĩa liền mua đồ cực kỳ hào phóng, đông lấy một món tây lấy một món, người bán hàng bị cô sai đến xoay quanh, khiến Thạch Cương và Liễu Nghiên Vũ giật mình, đặc biệt là Liễu Nghiên Vũ.

“Này này, có tiền cũng không thể xài như vậy, em tiết kiệm một chút, đừng tiêu hết tiền để dành.” Liễu Nghiên Vũ tặc lưỡi hít hà nói.

“Không có việc gì, gần đây em mới kiếm được một khoản tiền phi nghĩa, mua được, này, chị có mua hay không, cứ lấy, em mời khách.” Tô Mặc Nhiên nghiêng người nói bên tai Liễu Nghiên Vũ.

“Không trách được người ta nói ‘Ngựa không ăn cỏ đêm không mập, người không làm chuyện phi nghĩa không giàu’, đúng là không lừa người.” Liễu Nghiên Vũ thấy đáng về nhà giàu mới nổi của cô không khỏi cảm thán nói.

“Nói cái gì đấy?” Thạch Cương nghi ngờ hỏi.

“Không có gì, hôm nay có người mời khách, cứ lấy, đừng khách khí.” Liễu Nghiên Vũ cười khẽ nói với ông xã nhà mình, rất có ý tứ “Đánh cường hào, chia ruộng đất”.

Liễu Nghiên Vũ chỉ cho rằng Tô Mặc Nhiên xem bệnh cho người ta được chỗ tốt gì, kể từ khi Tô Mặc Nhiên thành thầy thuốc trong thôn, địa vị trong thôn đó chính là lên như điều gặp gió, mỗi lần cô đi xem bệnh cho người ta, người ta đều cho cô chút đồ để đáp tạ, chờ bệnh nhân khả quan lại mang vài thứ tốt tới của cảm ơn cô, trong khoảng thời gian ngắn này viện nhỏ của các cô đầy béo bở. die~nd a4nle^q u21ydo^n

“Đừng, đừng, cứ lấy.” Tô Mặc Nhiên cũng đang gật đầu lại rất vô tình nói.

Cuối cùng ba người bao lớn bao nhỏ xách một đồng đồ ngồi máy kéo trở về trong thôn, vừa đến nhà Tôn Hiểu Mỹ liền bị đồng đồ bọn họ xách về dọa cho phát sợ rồi. Không phải buổi sáng ôm một đồng đồ tiền cha Liễu mẹ Liễu sao, tại sao lại xách về rồi, chẳng lẽ không mang đi?

Sau khi Liễu Nghiên Vũ nói vài thứ này đều do bọn họ mua được trong hợp tác xã mua bán, Tôn Hiểu Mỹ vừa mừng hai cô bại gia vừa tìm bảo bối trong đồng đồ. Khi cô nhìn thấy bánh son tra cô thích ăn nhất lập tức vui vẻ ra mặt, khen Liễu Nghiên Vũ và Tô Mặc Nhiên hai người đều là đồng chí tốt, thời thời khắc khắc đều có thể nghĩ tới chiến hữu tốt của mình nên tặng thêm cô vũ, hy vọng các cô có thể tiếp tục giữ vững truyền thống tốt đẹp này.

Ba người nói giong nhốn nháo mãi cho đến khi Thạch Cương làm xong cơm tối.

Bây giờ Thạch Cương đã chuyển đến sống trong tiểu viện của các cô, Thạch Cương vốn định để cho Liễu Nghiên Vũ dời đến trong viện của anh và Từ Tường, dù sao anh lo lắng cho thân thể của Từ Tường lỡ như vô cùng đau đớn không có ai chăm sóc. Chỉ có điều Từ Tường không đồng ý, anh cảm thấy vẫn là Thạch Cương dọn đến chỗ Liễu Nghiên Vũ thì tốt hơn, như vậy bọn họ có thể ở riêng trong một gian nhà lớn, chỗ ở cũng rộng rãi.

Từ Tường nói với Thạch Cương rằng gia đình anh sẽ lập tức có người đến, vừa đúng Thạch Cương chuyển đi có chỗ cho thân thích của anh ở, lại nói bệnh này nhiều năm như vậy, anh đã quen rồi, khi đau uống thuốc là được không nhất định phải có người chăm sóc, một mình anh cũng được. Nói hơn nói kém, Thạch Cương mới chuyển đi.

Một ngày sau đó không lâu, trước khi trường học vào học, Trương Hoài Dật nói với Tô Mặc nhiên nhà ông cụ có khách tới rồi, người này là thân thích của Từ Tường, kêu cô sau khi tan học cùng đến nhà ông cụ ăn cơm tối.

Tô Mặc Nhiên vốn nghĩ là thân thích của Từ Tường cô đi làm gì liền định từ chối, sau đó Trương Hoài Dật lại nói người ta muốn gặp cô. Tô Mặc Nhiên hơi ngây người, gặp cô? Gặp cô làm gì, cô và Từ Tường nhiều nhất chính là bạn ăn cơm và đồng nghiệp, lại không có quan hệ đặc thù gì, thân thích của Từ Tường gặp cô làm gì?

Trương Hoài Dật nói đoán chừng vì y thuật của cô.

Tô Mặc Nhiên vừa nghĩ tới bệnh của Từ Tường liền hiểu, nhưng cô lại buồn bực làm sao người ta biết được cô có thể trị được bệnh của Từ Tường, chẳng lẽ trong lúc vô ý mình để lộ sơ hở, nghĩ tới đây trong lòng cô không khỏi hoảng hốt sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Trương Hoài Dật thấy sắc mặt của cô không được tốt liền khuyên cô đừng khẩn trương, đoán chừng người ta cũng không có cách nào rồi mới có thể đến tìm cô một cô bé này, nghe nói là Trương Diệu Huy giới thiệu.

Nghe đến đó lòng thấp thỏm của cô lập tức dễ xuống, cũng còn may, chỉ cần không để lộ sơ hở là được rồi, vì vậy cô đồng ý buổi tối tới ăn cơm, Từ Tường người này đối xử với cô không tệ cũng rất chăm sóc, là một người bạn đáng kết giao, đã như vậy giải độc giúp anh ta cô cũng không hề phản cảm gì.

Buổi tối Tô Mặc Nhiên đến nhà họ Trương, nhìn thấy người ngồi trên giường cùng với Trương Hoài Dật và Từ Tường, trong mắt cô thoáng qua vẻ kinh ngạc, lại là ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chữa bệnh cho Từ Tường

Editor: Puck - Diễn đàn

Lúc này người đàn ông ngồi trên giường gạch không phải người nào khác mà chính là người đàn ông mặc áo xám lúc trước cô nhìn thấy ngồi trong phòng làm việc của Trương Hoài Dật, ông ấy là thân thích của Từ Tường? Vậy sao ông ấy lại xuất hiện trong phòng làm việc của Trương Diệu Huy, là trùng hợp? Hay là...

“Mặc Nhiên đến rồi, nào, giới thiệu cho cháu một chút, đây là chú hai của Từ Tường cũng là bạn cũ của con trai ông Từ Tiền Tiến, lần này đặc biệt đến thăm Từ Tường, có thể sẽ ở lại đây một thời gian ngắn.” Trương Hoài Dật giới thiệu đơn giản cho Tô Mặc Nhiên, Trương Hoài Dật đại khái biết được ý đến đây của Từ Tiền Tiến, mới vừa rồi Từ Tiền Tiến cũng thương lượng một chút với ông cụ, muốn nhờ ông cụ giúp một tay.

“Cô bé chúng ta lại gặp mặt.” Từ Tiền Tiến thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô cũng biết cô còn nhớ rõ mình, ngày đó gặp mặt ở trạm thu hồi, mặc dù bọn họ không nói gì nhưng ông vẫn biết cô bé này có quan sát cẩn thận ông, mặc dù cô làm không rõ ràng lắm nhưng người có kinh nghiệm sa trường như ông sao có thể không cảm thấy được.

“Đúng, chào chú.” Tô Mặc Nhiên lễ phép chào hỏi.

“Hai người từng gặp nhau?” Trương Hoài Dật kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, ít ngày trước cháu lên trạm thu hồi trong huyện tái khám cho chú Trương, lúc ấy chú Từ đang ở trong phòng làm việc của chú Trương, chỉ có điều khi đó cháu cũng không biết chú ấy là chú hai của Từ Tường, còn tưởng rằng là đồng nghiệp của chú Trương.” Tô Mặc Nhiên giải thích, xem ra ngày đó người này liền nhận ra mình, không trách được ngày đó ông vẫn không để lại dấu vết quan sát cô.

“Đúng, ngày đó chú vừa lúc ở trong phòng làm việc của Trương Diệu Huy, không ngờ cháu chính là Tô Mặc Nhiên.” Từ Tiền Tiến cũng gật đầu nói, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ mới vừa biết được.

Tô Mặc Nhiên cũng vụng trộm mím môi, giả bộ cũng thật giống, cô cũng không tin ông vừa mới biết, nói không chừng ông đã sớm điều tra rõ ràng tổ tông tám đời của cô rồi, đúng là nhân tình *, kỹ thuật diễn này quả thật những Oscar ảnh đế kia thật sự không thể so sánh cùng.

(*) Nhân tình: chỉ một người đặc biệt có tâm nhãn, có khả năng tính kế, đối nhân xử thế khôn khéo, không dễ gạt gẫm, xử sự khéo léo đưa đẩy không chịu thiệt thòi.

Không thể không nói, Tô Mặc Nhiên đoán đúng chân tướng.

Tiếp theo đương nhiên là hàn huyên một trận, hàn huyên xong lại khích lệ và ca ngợi y thuật của cô một hồi. Tô Mặc Nhiên cảm thấy nói chuyện với những nhân tình này thật mệt mỏi, đi thẳng vào vấn đề vẫn tốt hơn, làm nhiều đệm nền như vậy làm cái gì, cũng không phải viết văn về hay chú ý tiến hành theo chất lượng.

Cuối cùng vẫn là Trương Hoài Dật đưa ra vấn đề mấu chốt, đoán chừng nhà họ Từ cảm thấy do Trương Hoài Dật mở miệng thì Tô Mặc Nhiên từ chối có thể sẽ nhỏ một chút. Thật ra thì bọn họ sai rồi, nếu cô không muốn cho dù là ai mở miệng hiệu quả đều giống nhau, mấu chốt vẫn ở chỗ Tô Mặc Nhiên có tình nguyện cứu hay không.

“Thật ra thì cháu đã sớm xem ra bệnh của Từ Tường, cũng có suy đoán nhất định, nhưng cháu không bắt mạch cụ thể, cũng không thể tùy tiện có kết luận.” Tô Mặc Nhiên ngồi bên cạnh vẻ mặt bình tĩnh nói. die nda nle equ ydo mn

Lời này vừa nói ra, Từ Tường ngồi bên cạnh Từ Tiền Tiến liền tỏ vẻ “Quả thế”. Trước kia anh từng suy đoán Tô Mặc Nhiên có thể biết được anh bị bệnh gì, sau đó dần tiếp xúc với cô càng chắc chắn suy nghĩ này, cho nên mới nói với ông nội định để cho Tô Mặc Nhiên tới kiểm tra bệnh của anh, mặc dù không biết có bao nhiêu năm chắc nhưng có hy vọng dù sao cũng mạnh hơn chờ đợi không giới hạn như bây giờ nhiều.

“Vậy có thể mời kiểm tra một chút cho tiểu Tường không, nhà chúng tôi đã mang tiểu Tường đi gặp không ít thầy thuốc đều nói không cách nào chữa trị, bọn họ thậm chí ngay cả tiểu Tường bị bệnh gì cũng không nhìn ra được, chỉ có thể nhìn ra bệnh này từng bước xâm chiếm sức sống của nó, trường bối trong nhà vì thế mà hết sức gấp gáp, cho nên khi nghe nhà họ Trương nói y thuật của cháu rất cao mới vội vàng đến cầu y, có nhiều chỗ mạo phạm vẫn xin cháu đừng lấy làm phiền lòng.” Ánh mắt Từ Tiền Tiến thành khẩn, nghĩ đến đường đã từng cầu y mà hạ thấp giọng nói xuống.

“Không sao, mọi người đều là bạn bè không cần khách khí như thế, ban đầu cháu cũng nghĩ tới kiểm tra một chút cho Từ Tường, chỉ có điều dù sao đây cũng là công tử của nhà họ Từ, cháu chỉ là một dân chúng nhỏ thêm nữa cũng quả thật không nắm chắc nên chưa mở miệng, hiện giờ nếu như mọi người nói ra, vậy thì cháu bắt mạch cho anh ấy thôi.”

Nói xong ý bảo Từ Tường chia tay.

Ba ngón tay của Tô Mặc Nhiên giữ chặt mạch môn của Từ Tường, chia ra một tia nội lực theo kinh mạch trong thân thể đi về phía trước, thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẻ mặt Tô Mặc Nhiên lúc nặng nề chau mày trong chốc lát lại dần dần sắc mặt thoải mái, một hồi lâu cô mới chậm rãi thu hồi nội lực.

“Như thế nào?” Từ Tiền Tiến không kịp chờ đợi hỏi.

“Không sai biệt lắm với suy đoán của cháu.” Tô Mặc Nhiên buông cổ tay Từ Tường ra nói.

“Tiểu Tường bị bệnh gì?” Từ Tiền Tiến liền vội vàng hỏi, những người khác trong phòng cũng tỏ vẻ tò mò nhìn cô.

“Anh ấy không phải mắc bệnh mà là trúng cổ.” Tô Mặc Nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Từ Tiền Tiến nói, hy vọng có thể dùng cái này tăng

cường độ tin cậy trong lời nói của cô, dù sao người bình thường rất ít ai biết cổ, cũng không có bao nhiêu người tin tưởng sự tồn tại của thứ này.

“Cổ?” Từ Tiền Tiến nhủ mảy may thì thảo nói, trước kia ông từng nghe nói tới cổ.

Cổ trùng vô cùng ít thấy, bình thường xuất hiện ở khu vực Vân Nam Hồ Nam Tứ Xuyên, hơn nữa bồi dưỡng cổ vô cùng không dễ, điều kiện cực kỳ hà khắc, vì vậy người biết nuôi cổ đã ít lại càng ít, đồ hiếm có như vậy sao lại xuất hiện trên người tiểu Tường? Nhà họ Từ bọn họ rốt cuộc đã đắc tội ai hay là căn đường của ai? Lại có thể có người dùng biện pháp ác độc như thế này đối phó với nhà họ Từ, muốn cho tiểu Tường cứ bày ngày đau một lần, ở trong khổ sở dần dần chết đi.

“Cái gì gọi là cổ?” Từ Tường hỏi, sao anh chưa từng nghe nói tới.

“Cổ là một loại trùng độc do người bồi dưỡng ra, căn cứ ghi chép dân tộc Miêu dân tộc Choang là một số ít dân tộc sẽ nuôi cổ. Phương pháp nuôi cổ cũng có nhiều loại đa dạng, em từng nghe nói một loại, chính là bỏ trăm con trùng độc vào trong một thùng bịt kín để chúng nó tự giết lẫn nhau, đợi đến khi còn một con cuối cùng lấy ra ngoài nuôi, mỗi ngày cho ăn, trong đồ ăn có chứa nước miếng của người nuôi, như vậy cổ trùng sẽ nhận ra người chủ nuôi nấng mình mà chịu không chê của kẻ đó, còn có người chờ cổ trùng sinh sôi nảy nở sau đó nuôi mẫu cổ trong cơ thể mình đến không chê từ cổ.”

(*) Mẫu cổ: cổ mẹ, từ cổ = cổ con

“Cổ trùng trên người Từ Tường chắc là từ cổ, một loại cổ trùng được đặt tên là Thất nhật phệ tâm cổ.” Tô Mặc Nhiên tỏ vẻ nghiêm túc cẩn thận giảng giải cổ như thế nào cho mọi người.

Mọi người hết sức giật mình, còn có chuyện kỳ như vậy, thiên hạ rộng lớn thật sự có đủ những chuyện lạ.

“Vậy em có thể trị không?” Từ Tường mang theo mong đợi hỏi.

“Có thể, chỉ có điều em không có kinh nghiệm ở phương diện này, chỉ nắm chắc 70%, anh phải suy nghĩ kỹ càng.”

Thật ra thì cô nắm chắc 100% có thể giải được, nhưng cô không muốn quá phách lối cũng không muốn để cho bọn họ cảm thấy chất độc này dễ giải. Nhiều thầy thuốc như vậy đều nhìn không ra bệnh, nếu như đến trên tay mình dễ dàng nhìn ra, trừ biểu hiện y thuật của mình cao siêu ra, cũng không phải đã nói với người khác rằng trên người mình có bảo bối nhanh chạy đến cướp sao? Tài năng lộ ra như vậy không thích hợp với tác phong của mình, đặc biệt là hiện giờ mình không có vốn liếng gì, giả heo ăn thịt cọp mới là vương đạo. d1en d4nl 3q21y d0n

Một khi giải từ cổ, mẫu cổ rất chắc chắn sẽ bị cắn trả, đến lúc người hạ cổ cũng sẽ biết được, dám ra tay với nhà họ Từ tầng lớp quý tộc cách mạng như vậy đoán chừng cũng không đơn giản, nếu như biết rõ cô có thể giải cổ bọn họ nhất định sẽ tìm diệt cô, như vậy cô chỉ đành làm cho lần giải cổ này trở nên vô cùng khó khăn phức tạp lại không dễ lặp lại, như vậy cũng có thể bảo vệ mình.

“Bảy mươi? Tốt quá, anh chính là tính toán có thể có năm mươi liền làm.” Từ Tường vừa nghe có 70% nắm chắc lập tức vui mừng lên.

“Tiểu Tường, cháu chắc chắn chứ? Đây có thể liên quan đến mạng của cháu.” Từ Tiền Tiến không ngờ Từ Tường kiên quyết không chút nghĩ ngợi sẽ giải cổ như vậy.

“Thay vì còn sống nửa sống nửa chết như vậy, còn không bằng đánh cược một lần, lại nói cháu tin tưởng y thuật của Mặc Nhiên.” Nói xong anh đầy mặt chân thành tha thiết nhìn về phía Tô Mặc Nhiên.

Tô Mặc Nhiên cho anh một liếc mắt, quay đầu không nhìn anh, Mặc Nhiên, Mặc Nhiên, trước kia không phải đều gọi Tô Mặc Nhiên sao, ân cần này hiển quá nhanh.

“Đừng ôm hy vọng lớn như vậy với em, em sẽ áp lực lớn! Giải cổ máu chốt nhất vẫn xem anh, xem lực ý chí của anh có mạnh không, chỉ cần chịu được, tỷ lệ giải cổ thành công càng cao.”

“Em cứ yên tâm, nhiều năm như vậy anh còn sống được, lần này anh tuyệt đối không buông tha!”

“Đã như vậy xin mời Tô tiểu thư giải cổ cho tiểu Tường đi.” Từ Tiền Tiến nói.

Tô Mặc Nhiên gật đầu một cái, đi tới trước giường gạch cầm giấy bút lên viết một phương thuốc đưa cho Từ Tường, “Hàng năm anh bị cổ độc ăn mòn, thân thể suy yếu, hiện giờ chưa phải là thời điểm giải cổ tốt nhất, đơn thuốc này là phương thuốc tẩm, lấy về pha nước ngâm mỗi ngày một giờ.”

“Ngày mai em lại đưa cho anh mấy viên dương sinh hoàn, trước điều dưỡng một tháng, đến lúc đó sẽ giải cổ.”

Từ Tường nhận lấy phương thuốc, “Còn phải chuẩn bị thứ gì khác không?”

Tô Mặc Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Mật ong, chất lượng loại tốt nhất, có thể tìm được không?”

“Được, cái này chú để cho người đưa tới, cần bao nhiêu?” Từ Tiền Tiến nói.

“Một chén nhỏ là được.” Chỉ dùng để dẫn cổ trùng, không cần quá nhiều.

Tô Mặc Nhiên còn căn dặn chuyện cần chú ý khi tắm cùng với cấm kỵ ăn uống trong thời kỳ dùng thuốc cho Từ Tường, có vài thức ăn tương khắc với

thuộc tính của thuốc sẽ hóa giải tác dụng của thuốc cần phải nghiêm ngặt ăn kiêng.

Kể từ ngày đó Từ Tường bắt đầu cuộc sống điều dưỡng trước khi giải cổ.

Nghe nói Từ Tường muốn giải cổ độc, Thạch Cương tỏ vẻ muốn chuyển về chăm sóc anh, có thể giúp một tay sắc thuốc mức nước, vốn Từ Tường định từ chối nhưng sau Thạch Cương kiên trì mới bắt đầu đồng ý.

Trong khoảng thời gian Từ Tường điều dưỡng, nhà họ Trương xảy ra một chuyện lớn, chuyện này thiếu chút nữa làm cho cả nhà họ Trương bị tiêu diệt.

Ngày này trường học nghỉ, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn hai lão thủ lĩnh lại lòng ngứa ngáy khó nhịn muốn đi trạm thu hồi đảo bảo bối, hai người mang theo Tô Mặc Nhiên và Bạch Mộ Ngôn hào hứng chạy tới huyện thành. [dinendian.loqjdJon](#)

Trong lòng Tô Mặc Nhiên suy nghĩ tới căn nhà lần trước đi qua, những người đó sau khi phát hiện đồ bị trộm không biết sẽ có hành động gì, cô còn muốn đi xem một lần nữa, vì vậy cô nói với Trương Hoài Dật mình còn có một số đồ cần phải mua, để cho bọn họ đến trạm thu hồi trước, đợi cô mua đồ xong sẽ theo chân bọn họ hội họp.

Sau khi tách ra khỏi ba người, cô dọc theo đường đi trong trí nhớ đi tới tiểu viện đó, ngựa quen đường cũ bật người đi vào, động tác nhanh chóng nhẹ nhàng đến gần phòng.

Cô đứng ngoài phòng quan sát, lần này trong viện nhiều thêm một nhân viên canh chừng, khóa cửa phòng phía đông cũng đổi.

Bọn họ cho rằng nhiều thêm một người trông coi có thể canh chừng được những bảo bối kia sao? Nằm mơ!

Cô đang suy nghĩ làm như thế nào để hôn mê hai người trông coi này đi, thần không biết quỷ không hay lấy đồ trong phòng phía đông, chẳng lẽ vẫn dùng thuốc mê?

Đúng lúc cô chuẩn bị ra tay, ngoài cửa lớn truyền đến tiếng vang, cô cả kinh vội vàng trốn vào trong không gian.

Cô ở trong không gian nhìn thấy người đàn ông vóc dáng thấp gọi là anh Chu đó vừa lau mồ hôi vừa thở hồng hộc chạy vào.

“Nhanh, nhanh, hai lão lại tới.” Anh Chu vừa tiến đến liền cao giọng kêu.

“Anh Chu anh Chu, anh tới rồi.” Hai nhân viên canh chừng bên trong phòng nghe tiếng kêu chạy ra.

“Nhanh lên một chút, chính sự quan trọng hơn.” Anh Chu nuốt một ngụm nước bọt, càng không ngừng thở mạnh.

“Người ở đâu?”

“Đã đến trạm thu hồi rồi, lần này nhất định phải bắt ngay tại trận, khiến Trương Diệu Huy đó không chết cũng lột da.” Anh Chu hung tợn nói.

“Nghe nói nhà cũ của lão già kia ở nông thôn cất giấu không ít hàng cấm mang từ trạm thu hồi về, vẫn do một nữ thanh niên trí thức cùng thôn với bọn họ mật báo, phía trên vừa đứng mượn cơ hội này đối phó với Trương Diệu Huy, về sau không có Trương Diệu Huy ngăn cản con đường tiền tài của chúng ta, chúng ta có thể kiếm đến điên rồi.” Một nhân viên canh chừng trong đó hưng phấn nói.

“Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, chúng ta nhất định phải nắm chặt, bỏ lỡ lần này cơ hội lần sau không biết phải chờ tới lúc nào.”

“Biết rồi.”

“Hiện giờ anh Triệu nghĩ cách lừa Trương Diệu Huy ra khỏi trạm thu hồi, trong chốc lát không về được, chờ hai lão già này ra ngoài chúng ta bắt bọn họ ngay trước mặt mọi người, hừ! Trộm giấu hàng cấm, đến lúc đó chúng cứ đặt trước mặt quần chúng, nhìn xem ông ta ngại biện như thế nào. Ngoài ra các cậu nhanh tìm Hồng vệ binh, ngồi chung xe đi nông thôn lục soát nhà hai lão già này, trong thôn có người tiếp ứng, khi các cậu đi mỗi một góc nhất định phải lục soát tỉ mỉ, tôi đoán chừng lão già kia khẳng định giấu đồ ở một nơi bí ẩn, các cậu đào sâu ba hước cũng nhất định phải tìm đồ vật ra.”

“Anh Chu yên tâm, chúng em nhất định làm tốt.” Hai nhân viên canh chừng vỗ ngực bảo đảm.

“Được, vậy bây giờ đi thôi.”

“Được rồi.”

Chờ sau khi ba người đều đi, Tô Mặc Nhiên lập tức từ bên trong không gian ra ngoài.

Không được, đây là một âm mưu nhắm vào Trương Diệu Huy, nhà họ Trương gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bẫy rập

Editor: Puck - Diễn đàn

Đám người này lại lợi dụng chuyện Trương Hoài Dật giấu sách phản động để kéo Trương Diệu Huy xuống nước, đạt được mục đích độc chiếm trạm thu hồi. Chuyện này nếu như để cho bọn họ được như ý, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn liền nguy hiểm. Lớn tuổi như vậy nếu như bị kéo ra phê đầu hậu quả có thể nghĩ, trong nháy mắt Tô Mặc Nhiên nghĩ tới ông nội bà nội của chủ nhân thân thể này, bà nội không phải chết vì phê đầu sao, tình cảm thuộc về chủ nhân thân thể này lập tức phun mạnh ra.

Trong khoảng thời gian cô tới Đông Bắc, hai ông bà cụ Trương Hoài Dật và Hoa Cầm đều rất chăm sóc quan tâm cô, bản thân cô cũng không thể sống chết bỏ mặc bọn họ. Cô cũng rất thích Bạch Minh Viễn, ông cụ là một lão ngoan đồng, bình thường rất thích trêu chọc cháu mình, sao cô có thể nhẫn tâm nhìn ông cụ như vậy chết oan chết uổng.

Khi ba người ở ngoài không gian nói chuyện thương lượng, trong lòng Tô Mặc Nhiên cũng đang không ngừng nghĩ đối sách. Phải nhanh chóng thông báo cho ba người đang ở trong trạm thu hồi, nếu như có thể thông báo cho Trương Diệu Huy là tốt nhất, nhưng đáng tiếc mới vừa rồi người đàn ông họ Chu kia nói có người lừa gạt Trương Diệu Huy ra khỏi trạm thu hồi, bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân mấy người Trương Hoài Dật rồi. Còn phải nhanh chóng về Trương gia truân dồi những thứ nhà họ Trương cất giấu đi, nếu không bị lục soát cũng giống vậy đều chết, hai chuyện này đều cấp bách.

Lúc này ba người bên ngoài không gian đã thương lượng xong phương án hành động, anh Chu để hai người đàn ông canh chừng đi tập hợp Hồng vệ binh xuống nông thôn xét nhà, bản thân ông ta ở lại trạm thu hồi chuẩn bị hiện trường bắt tang vật.

Tô Mặc Nhiên thừa dịp bọn họ không chú ý len lén từ trong không gian đi ra, lại lặng lẽ trốn vào trong hòm phía sau xe tải của anh Chu. Hiện giờ cô phải đi trạm thu hồi thông báo tin để mấy người Trương Hoài Dật đừng bí mật mang theo bất kỳ bộ sách phản động nào ra ngoài, phải đi trạm thu hồi dựa hết vào cặp chân đi bộ quá chậm còn không bằng đạp xe anh Chu cùng trở về, chờ đến gần trạm thu hồi lại lặng lẽ xuống.

Cô ở trong khoang xe trốn vào trong không gian viết một tờ giấy, hiện giờ thời gian eo hẹp gấp gáp, đến trạm thu hồi cô không thể nói chuyện căn kẽ rõ ràng, chỉ có thể cảnh báo bọn họ trước đừng bí mật mang theo gì. Cô còn phải lập tức chạy về thôn trước, phải dời đồ đi trước khi Hồng vệ binh đến Trương gia truân. Nếu như không thể đến trước, cô có không gian cũng chỉ có thể hủy thi diệt tích khiến cho người ta không tìm ra được, hiện giờ chỉ có cô có bản lĩnh này, mặc dù có thể sẽ bị hoài nghi, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp vòng vèo được, dù sao lấy trí tưởng tượng của con người vào thời điểm này, khẳng định không có khả năng đoán được bản thân có không gian.

Khi xe đến gần trạm thu hồi, Tô Mặc Nhiên lặng lẽ nhảy xuống xe, cô không đi vào từ cửa chính là chọn treo tường rào, con mẹ nó, cô một công dân tuân theo luật pháp lại thành đầu trộm đuôi cướp.

Vào trạm thu hồi, cô chạy thẳng tới kho hàng, mấy người Trương Hoài Dật mỗi lần tới đây đều ở kho hàng số một, vì vậy cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Vì đề phòng có người theo dõi kho hàng số một từ bên ngoài, cô từ cửa sổ kho hàng số sáu lật người đi vào, sau đó một đường tiến theo cửa hông đi tới kho hàng số một.

Mở cửa hông ra, cô liếc mắt liền nhìn thấy Bạch Mộ Ngôn đứng cách đó không xa đang tìm kiếm, thời gian cấp bách cô không kịp nhiều lời, trên tay mang theo nội lực ném tờ giấy về phía Bạch Mộ Ngôn.

Bạch Mộ Ngôn nhìn thấy cô đầu tiên kinh ngạc nhủ mầy, sau đó phản xạ có điều kiện đón được tờ giấy cô ném tới đây, vừa định mở miệng lại thấy Tô Mặc Nhiên đặt ngón trỏ lên môi ý bảo anh đừng lên tiếng, sau đó ý bảo anh nhìn tờ giấy rồi biến mất ở cạnh cửa.

Bạch Mộ Ngôn nhủ nhủ mầy, anh không rõ ràng lắm Tô Mặc Nhiên này rốt cuộc định làm gì.

Mở tờ giấy trong tay ra chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ: Ngoài cửa chính có bẫy rập, nhằm vào chú Trương, đừng bí mật mang theo bất cứ món đồ nào có tranh cãi, nhớ lấy!

Bạch Mộ Ngôn nhìn xong cũng biết tình chất nghiêm trọng của chuyện này, anh lập tức đưa tờ giấy cho Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn nhìn. Hai lão già đều là người ở vị trí cao lui xuống, tuy có lúc nhìn như điên cuồng không câu nệ tiểu tiết nhưng thật ra bên trong đều rất kín kẽ chu đáo, từ một tờ giấy đã suy đoán được tình huống đại khái không sai biệt lắm. diee ndda f1leeq uysd doon

Trước khi chưa biết rõ hành động cụ thể của những người này, bọn họ không thể có động tác quá lớn, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa, chỉ có điều không biết tại sao Mặc Nhiên tới báo tin nhưng không lưu lại, chẳng lẽ bọn họ còn có hành động khác? Nghĩ tới đây bọn họ không khỏi tăng nhanh động tác trên tay, bọn họ ném lại bộ sách tranh chữ đã lựa ra, chỉ nhặt một chút tờ giấy trắng và sách giáo khoa tiểu học, những thứ khác một cái cũng không muốn.

Chọn xong đồ bọn họ giống như thường ngày gọi người tới cân.

Chỉ chốc lát sau đã có một nhân viên làm việc đi tới, vẫn giống như trước kia, mở túi ra vội vã liếc mắt nhìn rồi cân, cân qua loa đại khái, trả tiền.

Trình tự giống trước kia như đúc không có gì khác biệt, khiến cho người ta cảm thấy không có gì khác thường, nhưng bọn họ lại nhạy cảm phát hiện nguy hiểm đang dần dần phủ xuống.

Ba người trả tiền xong liền đi về phía cửa chính trạm thu hồi.

Lúc này trong phòng bảo vệ có hai người, một là người gác cổng tiểu Vương, một là anh Chu người đàn ông vóc dáng thấp đó.

Tiểu Vương vẫn như thường ngày theo chân bọn họ chào hỏi, nụ cười trên mặt không khác gì trước kia, chắc không tham dự hành động lần này.

“Ông Trương, mọi người tìm xong rồi.” Tiểu Vương mỉm cười nói.

“Đúng vậy, lần này tìm được ít cho nên tương đối nhanh.” Trương Hoài Dật cũng như thường ngày cười híp mắt nói, ánh mắt lại như vô ý quét qua người đàn ông vóc dáng thấp đó.

“Cháu mở cửa cho mọi người.” Nói xong tiểu Vương mở cửa cho ba người bọn họ.

Đúng lúc bọn họ định ra cửa...

“Chờ một chút.”

Anh Chu tự nhiên trấn định từ phòng bảo vệ ra ngoài, chặn trước người bọn họ, hai tay chấp sau lưng.

Ba người bọn họ dừng bước chân, Bạch Mộ Ngôn để túi đựng sách xuống đất, đôi tay nhìn như tùy ý đặt dọc theo đùi nhưng thật ra đã âm thầm đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

“Cậu có chuyện gì?” Trương Hoài Dật hỏi.

“Tôi hoài nghi mấy người tự mình mang theo vật phẩm vi phạm lệnh cấm, hiện giờ muốn tiến hành lục soát.” Giọng anh Chu chắc chắn, đáng vẻ trong lòng đã có dự tính.

“Cậu nói vậy, chúng tôi bí mật mang theo vật phẩm vi phạm lệnh cấm khi nào, mới vừa rồi nhân viên làm việc bên trong đã kiểm tra mới cho chúng tôi ra ngoài.”

Trương Hoài Dật nghe cậu ta nói như vậy lập tức phồng mồm tròn má, lớn tiếng biện giải, nhưng lúc này sắc mặt Trương Hoài Dật lại đỏ lên, ánh mắt Bạch Minh Viễn lóe lên lo lắng, giống như làm chuyện xấu bị người bắt được. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Hai người này là lão hồ ly, rõ ràng thứ gì cũng không có nhưng lúc này biểu hiện rất chột dạ, đáng vẻ giống như bị người bắt được nhược điểm then quá thành giận. Bạch Mộ Ngôn vẫn vẻ mặt như núi băng, mặt không chút thay đổi, dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không diễn trò, mặt như núi băng đúng là che giấu hoàn mỹ nhất.

“Có hay không lục soát một chút sẽ biết.”

Anh Chu nói xong định tiến lên ra tay cướp túi đựng sách, nhưng có một cao thủ võ lâm Bạch Mộ Ngôn ở đây sao có thể để cho ông ta được như ý, Bạch Mộ Ngôn một phát túm được móng vuốt đuôi tôi của ông ta, dùng sức vung lên, anh Chu lập tức theo sức lùi lại vài bước.

“Ai ôi...”

Anh Chu lui về sau lão đạo một cái thiếu chút nữa ngã xuống, sau khi đứng vững chỉ vào ba người bọn họ nói: “Mấy người lại dám phản kháng, xem ra có tật giật mình, bằng không tại sao lại không dám cho tôi kiểm tra, được, có người lại cậy mình là cha của trạm trưởng liền trộm giấu bí mật mang hàng cấm về nhà, thứ người như thế phải kéo đi phê đầu, phê đầu.”

Lúc này cảm xúc của anh Chu bị kích động, âm lượng cũng không nhỏ, không ít nhân viên làm việc trong trạm thu hồi từ trong phòng chạy ra cửa chính nhìn xem.

Không ít nhân viên làm việc biết Trương Hoài Dật là cha của trạm trưởng, mỗi một khoảng thời gian Trương Hoài Dật sẽ tới trạm thu hồi một lần, chuyện này cũng không ít người biết, nếu quả thật như lời họ Chu nói, trong nhà này nhất định giấu không ít hàng cấm.

“Cậu nói láo, ai ý vào con trai là trạm trưởng bí mật mang theo hàng cấm rồi, chúng tôi chính là tìm một chút sách giáo khoa và giấy trắng cho đứa bé trong trường học trong thôn, còn cậu nữa tại sao lại kiểm tra chúng tôi, mới vừa rồi ở bên trong cũng đã kiểm tra, cũng giao tiền xong rồi, tại sao bây giờ còn muốn tôi cho cậu kiểm tra.” Trương Hoài Dật mất lạnh nhìn anh Chu, người đàn ông này đoán chừng đã sớm biết mỗi một lần bọn họ tới đều bí mật mang đồ đi, trước kia không phát tác chính là vì chờ ngày hôm nay, xem ra bọn họ làm đầy đủ để chuẩn bị đối phó với Diệu Huy, nếu đúng như vậy, mấy món đồ trong nhà...

Trương Hoài Dật nghĩ tới những thứ này, trong lòng hơi luống cuống, nếu như quả thật bị phát hiện, vậy coi như thật sự hại con mình. Cho dù trong lòng ông cụ gấp gáp cỡ nào, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh, hiện giờ ngàn vạn lần không thể sợ không thể ra sai lầm, Mặc Nhiên đưa tờ giấy liền đi nói không chừng con bé biết chuyện gì, có lẽ con bé có thể xử lý xong những thứ đó, hiện giờ ông cũng chỉ có thể len lén cầu nguyện trong lòng Mặc Nhiên có thể làm được.

“Mấy người không cho tôi lục soát không phải chột dạ sao, có bản lĩnh mở ra tại chỗ cho mọi người nhìn một chút.” Anh Chu một mực ép lấy không thả.

“Cậu nói chúng tôi bí mật mang theo chúng tôi liền mang theo? Cậu có chứng cứ gì không? Cậu tận mắt nhìn thấy rồi hả?”

“Đúng, tôi tận mắt nhìn thấy.” Anh Chu lễ thắng khí hùng nói.

Khi sự việc đang vô cùng căng thẳng, càng náo càng lớn, nhân vật chính của sự kiện lần này Trương Diệu Huy lại thần kỳ xuất hiện.

“Xảy ra chuyện gì?”

Trương Diệu Huy cau mày nhìn tình huống náo loạn trước mắt, sao Chu Khải Phát lại cãi vã với cha mình?

Sáng sớm hôm nay Trương Diệu Huy có chuyện cùng đi ra ngoài với phó trạm trưởng Triệu Quang Tông, vốn đã sớm trở lại nhưng lại bị Triệu Quang Tông lẻ mả lẻ mễ bảy giờ mới chịu về, vừa xuống xe liền nhìn thấy ngoài cửa chính trạm thu hồi vây quanh một vòng người, đi vào lại phát hiện là cha mình.

Tiểu Vương nhìn thấy trạm trưởng và phó trạm trưởng đều trở về lập tức chạy tới, anh nói đầu đuôi ngọn ngành sự tình đã xảy ra cho hai người nghe, không thêm dầu thêm mỡ, nói đều là sự thật.

Trương Diệu Huy vừa nghe tiểu Vương nói, trong lòng suy nghĩ hòng rồi, nếu thật sự điều tra ra ngay tại chỗ không chỉ bản thân ông làm trạm trưởng không làm được nữa rồi, lão già nhà mình còn bị kéo đi phê đầu, thân thể kia sao chịu được. Ông vốn kéo ông cụ về nông thôn chính là muốn để cho ông cụ tránh thoát đoạn thời kỳ đặc thù này, không nghĩ tới hiện giờ vẫn gặp phải, ban đầu ông cũng không nên đồng ý cho ông cụ bí mật mang theo hàng cấm ra ngoài, thật đúng là biết vậy chẳng làm, hiện giờ nếu ông cụ xảy ra chuyện ở chỗ ông, ông chẳng phải bị anh cả anh hai còn có em gái lột da sao? Nghĩ đến tình cảnh này, ông lập tức sợ run cả người.

Trương Diệu Huy oán trách đưa mắt liếc nhìn ông cụ, lại phát hiện ông cụ cho ông một ánh mắt yên tâm bình tĩnh chớ nóng. Trong lòng Trương Diệu Huy lập tức sống lại, ông biết bản lĩnh của ông cụ nhà mình và ông cụ Bạch, chẳng lẽ lần này bọn họ không mang theo hàng cấm?

Vào lúc này Bạch Mộ Ngôn lại đột nhiên đi tới, ý bảo Trương Diệu Huy kiếm một chỗ nói chuyện.

Bạch Mộ Ngôn đưa lưng về phía mọi người, giao tờ giấy Tô Mặc Nhiên viết cho Trương Diệu Huy.

Trương Diệu Huy nhanh chóng nhìn lướt qua chữ trên tờ giấy, vẻ mặt nặng nề, chuyện buổi sáng nay ông vẫn còn cảm thấy kỳ quái hiện giờ cuối cùng có được giải đáp. Ông bảo hôm nay hội nghị chính phủ trên huyện rõ ràng không quan trọng, sao lại cứ muốn ông đi, xem ra hôm nay có người dùng kế điệu hổ ly sơn.

Trương Diệu Huy quét mắt liếc phó trạm trưởng Triệu Quang Tông cùng ra cửa với ông, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, ông đã biết người muốn đối phó với ông là ai!

Trương Diệu Huy đi tới giữa đám người, ánh mắt sắc bén khóa Chu Khải Phát lại: “Chu Khải Phát, cậu nói cậu tận mắt nhìn thấy mấy người cha tôi bí mật mang theo hàng cấm? Chuyện này không thể nói càn, anh cả anh hai tôi đều là quân nhân, anh cả tôi còn nhiều lần lập công, đều từng được khen ngợi, cha tôi nói như thế nào cũng là gia đình quân nhân, cậu nói ông cụ bí mật mang theo hàng cấm, cậu cần phải biết, nếu như oan uổng ông cụ hậu quả rất nghiêm trọng.”

Trương Diệu Huy tỏ vẻ vênh váo hung hăng, giống như muốn dùng quyền thế đè chuyện này xuống. Ông diễn như vậy không thể khi ngờ khiến cho đám người Chu Khải Phát tin tưởng Trương Diệu Huy có tật gặt mình.

Chu Khải Phát vụng trộm nghiêng mắt liếc nhìn Triệu Quang Tông, chỉ thấy Triệu Quang Tông nhẹ đến không thể nhìn thấy gât đầu một cái với ông, một măn này chuẩn xác rơi vào trong mắt Trương Diệu Huy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bẫy rập (2)

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong đầu Trương Diệu Huy không ngừng nghĩ đối sách, nếu biết ai đối phó với ông, ông tự nhiên phải nghĩ cách tối đa hóa lợi ích của chính mình, ông cũng không phải là bánh bao mềm, ai muốn bóp đều có thể bóp mấy cái.

Sắc mặt Trương Diệu Huy tối tăm, chân mày nhũu chặt một chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Chu Khải Phát.

“Tôi xác định, trạm trưởng Trương anh đừng cho rằng anh là trạm trưởng thì có thể một tay che trời, ánh mắt của quần chúng sáng như tuyết, hôm nay anh phải cho chúng tôi một công đạo.” Chu Khải Phát cao giọng gào thét, trên mặt tỏ vẻ chính nghĩa nghiêm nghị không sợ cường quyền.

“Nếu tôi nói không được thì sao?” Mặt Trương Diệu Huy híp lại, giọng nói lạnh như băng.

“Anh...” Chu Khải Phát không ngờ đã lúc này rồi mà Trương Diệu Huy còn dám ương ngạnh phản kháng, hiện giờ chỉ bằng một mình ông khẳng định không đầu lại Trương Diệu Huy, vì vậy Chu Khải Phát nháy mắt với Triệu Quang Tông ý bảo ông ta ra tay.

“Trạm trưởng Trương, chuyện này tôi thấy vẫn kiểm tra một chút thì tốt hơn, nếu không chỉ sợ khó có thể khiến mọi người tin phục.” Lúc này Triệu Quang Tông cuối cùng đứng dậy, vừa nói vừa dùng ngón tay chỉ về phía đám người vây xem, trên mặt cũng có vẻ mặt hả hê.

Hai người kia cho rằng lần này Trương Diệu Huy khẳng định gặp hạn, chờ một chút chỉ cần tìm ra hàng cấm Trương Diệu Huy chắc chắn phải xuống đài, bọn họ náo loạn lớn như vậy chính là vì đề phòng nhà họ Trương đến lúc đó đè ép chuyện này xuống.

Giờ phút này quần chúng vây xem cũng tụm năm tụm ba châu đầu ghé tai cùng thảo luận cũng thỉnh thoảng chỉ chỉ chỗ chỗ mấy người giữa sân.

Hai người Triệu Chu rất hài lòng với tình thế bây giờ.

Nếu như ông không cho kiểm tra vậy chính là ông lạm dụng chức quyền cố ý bao che cho cha mình, nếu như cho kiểm tra, vậy nếu điều tra ra cái gì đó chính là vạn kiếp bất phục, tình huống lúc này Trương Diệu Huy đã là cười hổ khó xuống.

(*) Vạn kiếp bất phục: Muôn đời muôn kiếp không trở lại được, vĩnh viễn không có khả năng khôi phục.

Sắc mặt Trương Diệu Huy đen đến có thể chảy ra nước, tiểu nhân trong lòng lại đang vui mừng cười lẫn lộn, đợi chính là đây!

“Phó trạm trưởng Triệu, anh chắc chắn muốn kiểm tra?”

“Xác định.” Triệu Quang Tông và Chu Khải Phát đồng thanh nói.

Trong lúc nhất thời Trương Diệu Huy trầm mặc không nói, thật sự giống như hết sức bị làm khó.

“Trương Diệu Huy sẽ không phải có tật giật mình, sợ chứ?” Chu Khải Phát phách lối kêu gào.

Trương Diệu Huy ngăn lại vừa định vọt tới trước cha mình.

“Muốn lục soát cũng được, chỉ có điều trước đó phải nói rõ ràng, nếu như tìm ra hàng cấm, như vậy tôi liền từ nhận lỗi từ chức, tôi cũng sẽ đại nghĩa diệt thân dẫn đầu phê đầu cha tôi, nhưng nếu như không tìm ra...” Trương Diệu Huy trầm mặc nói với hai người Triệu Chu. Dieffenbach lee quỳ đôn

“Nếu như không tìm ra, hai chúng tôi liền tự động nghỉ việc, rời khỏi trạm thu hồi.” Triệu Quang Tông tràn đầy tin tưởng nói.

Nghe đến đó đám người Trương Diệu Huy cười, vung tay lên không chút do dự nói: “Được, một lời đã định, lục soát đi!”

Thấy đám người Trương Diệu Huy lộ ra nụ cười, Triệu Khải Phát đột nhiên trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, một dự cảm chẳng lành luẩn quẩn trong lòng.

Chẳng lẽ...

Không thể nào không có khả năng, bọn họ tuyệt đối không có khả năng biết được kế hoạch của mình, cũng không thể kịp chuẩn bị trước đó, bọn họ nhất định đang làm bộ làm tịch định lừa dối vượt qua kiểm tra.

Triệu Quang Tông ý bảo Chu Khải Phát kiểm tra trước, Chu Khải Phát đi tới trước mặt Bạch Mộ Ngôn, nhanh chóng đoạt lấy cái túi, tay nhấc túi đồ toàn bộ đồ đựng bên trong ra.

“Rào rào...”

Theo động tác của Chu Khải Phát, từng quyển sách tất cả đều từ trong túi rơi ra đầy đất, Chu Khải Phát ngồi chồm hổm ở đó tìm kiếm trong chồng sách, càng tìm mồ hôi lạnh trên trán càng nhiều!

Sao sẽ không có? Cái này không thể nào, không có khả năng, hai lão đầu này rõ ràng mỗi một lần tới đều sẽ trộm mấy quyển, không thể có khả năng lần này không mang, gặp quý!

Triệu Quang Tông cũng bắt đầu mơ hồ cảm giác có gì không đúng, chuyện này dường như có lẽ đã thoát khỏi tầm tay của bọn họ, nhưng bây giờ đám lao phải theo lao chỉ có thể kiên trì tiếp.

“Như thế nào? Đã tìm được chưa?” Trương Diệu Huy đứng bên cạnh khoanh tay trước ngực, ánh mắt bén nhọn nhìn hai tôm tép nhãi nhép này.

“Chuyện này...” Triệu Quang Tông vừa thấy tình hình hiện giờ bất lợi cho bọn họ, vừa định nói gì đó hoàn hoãn quan hệ.

“Nhất định do hai lão bất tử này giấu trên người.”

Một câu nói của Chu Khải Phát trong nháy mắt phá hư tính toán của ông.

Mẹ nó, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng bọn như heo.

Đã đến lúc này rồi mà Chu Khải Phát còn không nhìn ra người ta rõ ràng đã sớm có chuẩn bị, mà lúc này còn gấp gáp vu hãm, không phải tự mình đưa lên cửa tìm chết sao, thật đúng là hư việc nhiều hơn thành công. Ông sao lại gặp phải một kẻ đồng bọn như vậy, Triệu Quang Tông khóe lớn trong lòng!

Nghe Chu Khải Phát nói, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn lập tức bắt đầu cởi quần áo, ngay cả Bạch Mộ Ngôn cũng bị Bạch Minh Viễn yêu cầu cùng cởi quần áo, mặt Bạch Mộ Ngôn sạm lại, bất đắc dĩ chỉ có thể cởi theo. Lúc này mới vừa cởi áo bông xuống thay trang phục mùa xuân, quần áo không nhiều lắm, hai ba cái liền cởi ra chỉ còn lại quần áo lót.

“Còn phải cởi tiếp sao?” Trương Hoài Dật tỏ vẻ nếu như mày không tin tao có thể cởi nốt quần áo còn dư lại.

“Không cần, cha.” Trương Diệu Huy lập tức ngăn cản, nói giỡn nếu như thật sự để lão già nhà mình trần truồng trước mặt công chúng, vậy về sau khẳng định ông cũng chịu không nổi đi. đi nd da nl e q uy ydo n

Lúc này dư luận đã hoàn toàn đảo hướng về phía mấy người Trương Diệu Huy.

“Cái này không thể nào, không có khả năng, tôi rõ ràng nhìn thấy...” Chu Khải Phát không thể tiếp nhận lật chuyển như vậy, trực tiếp định vọt tới bên người Trương Hoài Dật soát người, vừa mới định ra tay đã bị Bạch Mộ Ngôn một phát túm lấy.

“Buông tôi ra, buông tôi ra...” Chu Khải Phát càng không ngừng giãy giụa, kêu gào.

“Đủ rồi, Chu Khải Phát, người đầu, bắt cậu ta lại ném ra cho tôi, còn có phó trưởng trạm Triệu cậu cũng xin mời.” Trương Diệu Huy hét lớn cắt đứt quấy nhiễu của Chu Khải Phát.

“A...” Bạch Mộ Ngôn xách phía sau cổ áo Chu Khải Phát giờ ông ta lên rồi ném ra ngoài trạm thu hồi.

Triệu Quang Tông mang vẻ mặt sa sầm ánh mắt âm u nói với Trương Diệu Huy: “Chuyện này còn chưa chơi xong, hãy đợi đấy.”

Mặc dù kế hoạch ở trạm thu hồi chưa thành công, không sao, chỉ cần Hồng vệ binh đi nông thôn xét nhà có thể tịch thu ra đồ ông có thể giết chết Trương Diệu Huy. Kế hoạch này tạm thời lập ra, cho dù bọn họ biết chuyện trạm thu hồi, kịp chuẩn bị, trong thời gian ngắn như vậy tuyệt đối không thông báo được ở nông thôn, ông còn có cơ hội trở mình.

Ý tưởng của Triệu Quang Tông tốt đẹp, nhưng ông tính sót một người, đó chính là Tô Mặc Nhiên.

Trạm thu hồi, bên trong phòng làm việc của trưởng trạm

“Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa xong mẹ nó rồi!” Cha con nhà họ Trương và ông cháu nhà họ Bạch lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi tình huống nguy hiểm, nếu thật sự bị phát hiện bí mật mang theo chỉ sợ sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, cũng may có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm thành công biến nguy thành an.

“Đúng, mới vừa rồi quá nguy hiểm, thiếu chút nữa liền..., lần này làm phiền Mặc Nhiên.” Trương Hoài Dật may mắn vì ban đầu đáp ứng người bạn lâu năm giúp ông ấy chăm sóc cháu gái, quả nhiên người tốt có tốt báo, giúp người chính là giúp mình.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bạch Minh Viễn gật đầu.

“Không xong!” Trương Diệu Huy đột nhiên kêu khê một tiếng

“Sao vậy?” Mấy người khác bị dọa cho phát hoảng

“Ở nông thôn có thể có biến, nếu mấy người Triệu Quang Tông biết mỗi lần hai người tới đều bí mật mang theo đồ trở về, như vậy ông ta không thể nào chỉ tiến hành bắt giữ ở trạm thu hồi, khẳng định cũng bố trí người mang Hồng vệ binh đi nông thôn lục soát, nguy hiểm rồi...” Trương Diệu Huy đột nhiên nhớ tới một câu Triệu Quang Tông nói trước khi đi, càng nghĩ càng thấy nguy hiểm

“Vậy còn chờ gì nữa, chạy nhanh, trở về nhanh lên một chút.” Trương Hoài Dật lo lắng nói, mới vừa rồi ông cụ cũng có nghĩ đến có khả năng này, hiện giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên trên người Tô Mặc Nhiên, hy vọng cô có thể xử lý xong mấy thứ tước khi đội Hồng vệ binh tới, trong nhà còn có Từ Tiên Tiên, hy vọng cậu ta có thể giúp một tay.

“Con đi lái xe.” Trong trạm thu hồi có xe, hiện giờ ra bến xe ngồi xe khẳng định không còn kịp nữa, chỉ có thể mượn dùng trước xe của trạm thu hồi.

Bốn người động tác nhanh chóng leo lên xe, Trương Diệu Huy tăng thêm mã lực, xe một đường bay tới Trương gia trưân. đi3nd@nl3qu.yd0n

Vừa vào thôn, đám người Trương Hoài Dật đã cảm thấy không khí trong thôn không bình thường, trong huyên náo lộ ra nặng nề, không ít người đều tụ tập một chỗ thảo luận. Chờ bọn họ phát hiện ra đám người Trương Hoài Dật đều dừng nói chuyện lại, ánh mắt tỏa sáng nhìn về phía bọn họ, khiến cho bọn họ cảm thấy giống như đặt mình trong ánh đèn sáng, chờ sau khi bọn họ đi xa những người này lại ở sau lưng chỉ chỉ chỗ chỗ bàn luận xôn xao.

Không khí hết sức quý dị!

Lúc này trong lòng Trương Diệu Huy đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, sẽ không phải trong nhà xảy ra chuyện gì chứ?

Bọn họ nhanh chóng chạy tới nhà họ Trương, chờ bọn họ đến nhà họ Trương lại phát hiện trong sân không có ai, chỉ có điều đồ đạc trong viện bị lật đến ngã trái ngã phải, trên đất hoàn toàn hỗn loạn, nhìn dáng dấp giống như vừa trải qua một trận ác đấu.

Trái tim đoàn người lập tức treo lên, bà cụ Trương cũng chính là Hoa Cầm, lúc tuổi còn trẻ bà cụ là cô gái can trường, bây giờ mặc dù lớn tuổi, ngoài mặt cả người trở nên ôn hòa hiền lành, nhưng cương liệt trong xương không có gì thay đổi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì chỉ sợ bà cụ sẽ thật sự liều mạng với người ta!

Đúng lúc khi mấy người bọn họ đang về mặt nghiêm túc đứng sững sờ trong sân, một bóng người bung chậu nước rửa mặt từ trong nhà đi ra, nhìn thấy mấy người đứng trong sân đầu tiên sững sờ sau đó lập tức cười nói: “Mọi người đã về rồi, đứng ở bên ngoài làm gì, vào nhà đi.”

Tô Mặc Nhiên vừa ra tới đã nhìn thấy mấy đấng mày râu đứng ở trong sân, mới vừa rồi cô vốn còn lo lắng đám người Trương Hoài Dật có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra hay không, bây giờ nhìn bọn họ tốt đẹp trở lại, xem ra không sao, lần này thật sự rất nguy hiểm. Nếu như cô không đi tiểu viện đó, cô cũng sẽ không biết trước được âm mưu của những người đó, nếu như bọn họ không hề có chuẩn bị, vậy bây giờ sẽ không có khả năng nhàn hạ như vậy.

Người trong phòng nghe Tô Mặc Nhiên nói mấy người Trương Hoài Dật trở lại, lập tức đã chạy ra ngoài, Hoa Cầm, Từ Tiền Tiến, Từ Tường, Thạch Cương, Liễu Nghiên Vũ, Tôn Hiểu Mỹ.

Hoa Cầm vừa nhìn thấy Trương Hoài Dật không có việc gì lập tức cực vui mà khóc, nhào vào trong ngực ông cụ lại bật khóc: “Ông lão bắt từ này, lại khiến cho tôi sợ muốn chết, ông có biết lần này rất nguy hiểm không, nguy hiểm cỡ nào... Hu...”

Ngay từ khi sự kiện bắt đầu Hoa Cầm liền cố nén lo lắng và sợ hãi, bây giờ nhìn thấy Trương Hoài Dật hoàn hảo không sút mẻ lúc này hoàn toàn bộc phát. Chuyện lần này xảy ra đột nhiên như vậy, bà cụ thật lòng sợ lão già nhà mình gặp chuyện không may, không chỉ riêng lo lắng cho lão già còn lo lắng cho con trai hơn, nếu như bọn họ gặp chuyện không may kêu bà sống như thế nào!

“Được rồi, đừng khóc, đừng khóc, không phải tôi đây không có chuyện gì sao.” Trương Hoài Dật khó có được thủ thi thủ thi an ủi bà xã mình.

“Chờ có chuyện đã trễ.”

“Được rồi, được rồi, vào nhà đi, đứng ở bên ngoài giống kiểu gì, bà nhìn xem bọn con cháu cũng cười bà.” Trương Hoài Dật cố ý chỉ vào một vòng người đứng bên cạnh nói.

Hốc mắt Hoa Cầm rung rung, nghe Trương Hoài Dật vừa nói như thế, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lại hiện đầy đồ ùng khả nghi, trừng mắt quét nhìn người đứng chung quanh.

“Cháu cái gì cũng không nhìn thấy.” Tô Mặc Nhiên lập tức phui sạch quan hệ, ngẩng đầu nhìn trời.

Hoa Cầm lại nhìn những người khác, bọn họ mỗi người không phải nhìn mây trắng trên trời cũng chính là đếm con kiến dưới đất, hoặc đang nghiên cứu cấu tạo mái hiên, không hề có ai nhìn hai cụ già bọn họ.

Nói giỡn, lỡ như đến lúc đó thẹn quá thành giận sau đó tính sổ, bọn họ đám con cháu này không ai có thể chịu nổi!

Trương Hoài Dật nhìn nhóm người không biết điều này, đúng là vật hợp theo loài người chia theo nhóm. Ông cụ chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu một cái nói: “Được rồi, tất cả mọi người vào nhà đi, nói cho tôi nghe một chút, tình huống hôm nay rốt cuộc như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Người mặt báo trong thôn

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi tất cả mọi người vào nhà, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn ngồi chết dí trên ghế, bọn họ lớn tuổi một đường gấp rút thân thể có phần không chịu nổi, mấy nữ sinh vội vàng bung trà dâng nước cho mấy người vừa trở về.

Trương Hoài Dật nghỉ ngơi trong chốc lát, cuối cùng khí thuận lại hỏi: “Nói một chút đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, không biết nên bắt đầu nói từ đâu, sự tình xảy ra quá đột ngột, có vài người cho đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Vấn đề cháu nói đi.” Lúc này Tô Mặc Nhiên đứng dậy, hiện giờ biết được chân tướng đoán chừng cũng chỉ có một mình cô, những người khác phần lớn đều nửa đường chen vào, có vài người thậm chí còn không biết chuyện gì đã nghiêng người đứng về phía bọn họ.

“Sáng sớm hôm nay chúng ta cùng đi lên huyện, sau đó cháu chia tay mọi người qua hợp tác xã mua bán mua đồ, đi được nửa đường gặp được người đàn ông vóc dáng thấp đang bàn tán chuyện này nọ với hai người đàn ông khác sau chiếc xe tải, người đàn ông vóc dáng thấp đó chính là nhân viên của trạm thu hồi cháu từng gặp trong trạm thu hồi, cháu bởi vì tò mò nên để ý.”

“Kết quả nghe được bọn họ nói muốn tìm Hồng vệ binh, cháu vừa nghĩ không biết ai gặp xui xẻo liền cẩn thận nghe, vừa nghe khiến cho cháu sợ hết hồn, bọn họ lại định đối phó với chú Trương.”

“Sau đó cháu nghe trộm được cả kế hoạch của bọn họ, người đàn ông vóc dáng thấp đó và hai người khác tách ra, khi lái xe trở về trạm thu hồi, cháu liền nhân cơ hội len lén trèo lên thùng xe của ông ta. Đến trạm thu hồi, cháu sợ bị phát hiện liền trèo tường rào tiến vào lại từ cửa sổ chui vào trong kho hàng, từ cửa hông tìm được mọi người, cuối cùng ném tờ giấy đã viết trước đó cho Bạch Mộ Ngôn, làm xong những chuyện này cháu chỉ muốn nhanh chóng về trong thôn báo tin, may mà chạy về khi Hồng vệ binh còn chưa tới.” Tô Mặc Nhiên chậm rãi tự thuật lại chuyện đã xảy ra hôm nay, khi nói đến leo tường rào tất cả mọi người tỏ vẻ kinh ngạc.

“Trời ạ, cháu leo tường rào? Tường rào cao như vậy một mình cháu cô bé leo được vào như thế nào?” Trương Diệu Huy nhìn Tô Mặc Nhiên giống như nhìn người ngoài hành tinh, ông biết tường rào của trạm thu hồi, tường rào này cao hơn tường rào nhà người bình thường, đàn ông nói chung đều không nhất định có thể leo qua được, con bé một cô bé sao có thể làm được? die~nd a4nle^q u21ydo^h

“Cái đó... Thật ra thì... Cháu có công phu.” Tô Mặc Nhiên hơi ngượng ngùng sờ mũi một cái.

“Công phu?” Tôn Hiểu Mỹ kinh ngạc tròn to hai mắt, thật sự khó có thể tưởng tượng cô em gái mềm mại bình thường sinh hoạt chung một chỗ với các cô lại có thể là một nữ hán tử.

Cô vì gia tăng độ tin cậy đành phải kéo Bạch Mộ Ngôn ra: “Đúng, cái này, Bạch Mộ Ngôn có biết.”

Nghe cô nói như vậy, ánh mắt của mọi người lập tức tập trung trên người Bạch Mộ Ngôn.

Bạch Mộ Ngôn trong rất nhiều cái nhìn chăm chú của mọi người bình tĩnh gật đầu một cái: “Vâng, cháu biết rõ.”

Mọi người chờ đợi hồi lâu cũng không nghe được câu nói thứ hai, hừ hừ, máu chốt không ở chỗ này có được không? Máu chốt là tất cả mọi người đều không biết sao chỉ có cháu biết, chẳng lẽ có gian tình.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đảo quanh hai người Tô Mặc Nhiên và Bạch Mộ Ngôn.

Bạch Minh Viễn lập tức kích động, thằng cháu nội của mình cuối cùng thông suốt, lại thần không biết quỷ không hay tìm cho ông cụ một đứa cháu dâu ưu tú như vậy, quá tuyệt vời, không hổ là cháu nội của ông cụ. Bạch Minh Viễn càng nhìn càng hưng phấn, ánh mắt nhìn Tô Mặc Nhiên càng ngày càng hài lòng.

Tô Mặc Nhiên vừa nhìn ánh mắt của mọi người nhìn hai người cũng biết mọi người hiểu lầm, liền vội vàng giải thích: “Mỗi sáng sớm cháu lên núi luyện công đều sẽ gặp Bạch Mộ Ngôn, cho nên anh ấy biết cháu có công phu.”

Trong nháy mắt lửa bát quái của mọi người lập tức “Phụt” một tiếng bị tưới tắt.

Tô Mặc Nhiên nhìn ánh mắt tiếc hận của những người này, lập tức đen mặt, lặc đờ rồi có được không.

Vẫn là Hoa Cầm tương đối hiền hậu, bà biết con gái người ta da mặt mỏng, lập tức thay con bé nói sang chuyện khác.

“Lần này ấy, thật sự thua thiệt Mặc Nhiên, con bé trở lại kêu tôi giấu đồ trong nhà đi, hai chúng tôi thân phụ nữ không bê nổi liền kêu Tiền Tiến và Tiểu Tường tới cùng giúp đỡ, bọn họ vừa mới kéo cái hòm ra phía sau rừng cây, Hồng vệ binh đã đến rồi. Tôi và Mặc Nhiên ra ngoài viện chào hỏi với những Hồng vệ binh, bọn họ liền kéo cái hòm đi chỗ xa hơn giấu đi, sau đó thấy bọn họ trở lại chúng tôi mới để cho những kẻ đó vào nhà lục soát, kết quả không lục soát ra được đồ, ông không nhìn thấy sắc mặt những người đó đâu, thật sự khó coi.” Hoa Cầm vừa nói vừa xoa tay múa chân, bà vừa nghĩ tới tình cảnh lúc đó liền sợ hãi, thật sự cực kỳ kinh hiểm, thiếu chút nữa bị chộp được. die nda nle equ ydo mn

Lúc ấy, sau khi Từ Tiền Tiến và Từ Tường kéo cái hòm đi, hai người Tô Mặc Nhiên và Hoa Cầm đặt chút lương thực vào trong hang kia che giấu, vừa khôi phục tám gỗ lại nguyên dạng thì nghe thấy ngoài sân truyền đến âm thanh huyền ảo.

Hai người vừa ra khỏi sân liền nhìn thấy Ngô Mẫn mang theo một đội Hồng vệ binh đứng ngoài cửa.

Ngô Mẫn, không sai, người mật báo trong thôn chính là Ngô Mẫn!

Lại nói người phụ nữ này đúng là âm hồn không tan, từ lần trước sau khi bị Tô Mặc Nhiên cho một “Đạy dỗ” nho nhỏ, mỗi lần nhìn thấy Tô Mặc Nhiên cô ta đều đi đường vòng, cũng không nói xấu mấy người Liễu Nghiên Vũ, nhìn ngoài mặt giống như cái tà quy chính, bây giờ nhìn lại, cô ta đã học xong ở ẩn định thời khắc máu chốt cho bọn họ một kích trí mạng.

Trước khi hết năm Ngô Mẫn thường xuyên đến tìm Trương Hoài Dật hy vọng có thể có được chức vị giáo viên, ngày nào đó cô ta trong lúc vô tình phát hiện ra Trương Hoài Dật không cẩn thận đặt bản sách cấm ở ngoài, lúc ấy cô ta không tỏ vẻ khác thường cho nên người nhà họ Trương cũng không phát hiện ra. Sau đó cô ta không được chức vị giáo viên vẫn ghi hận Trương Hoài Dật trong lòng, hơn nữa bị Liễu Nghiên Vũ nhục nhã Tô Mặc Nhiên bỏ thuốc khiến tâm lý của cô ta càng thêm vụn vỡ, cho nên cô ta liền đến huyện tìm Hồng vệ binh mật báo nói nhà họ Trương có bộ sách phản động, mà

cô ta bị người muốn lật đổ Trương Diệu Huy lợi dụng như vậy.

Đã như vậy, Tô Mặc Nhiên cảm thấy không thể để cho cô ta tiếp tục nhảy nhót nữa, giữ lại một mối họa ngầm như vậy, một ngày nào đó sẽ tạo thành kết quả không thể cứu vãn cho cô và người bên cạnh, lần này cô trùng hợp nhận được tin tức, nhưng không có khả năng mỗi lần đều may mắn như vậy, cần phải nghĩ cách diệt trừ tai họa ngầm này.

Khi Hồng vệ binh định đi vào nhà họ Trương, Tô Mặc Nhiên dứt khoát đứng ra chặn cửa.

“Muốn lục soát cũng không phải không thể, nhưng có một số việc phải nói rõ ràng, tôi nghĩ các vị Hồng vệ binh chính nghĩa này cũng không muốn bị người ta nói thành thô phi đúng không?” Tô Mặc Nhiên đứng ở cửa cười nhẹ nhàng nói, rất có tư thế “Các người muốn đi vào cần phải qua cửa của ta đây”.

“Nói lời vô dụng với cô ta làm gì, đi vào lục soát.” Hai nhân viên canh chừng đi theo Hồng vệ binh tới càng không ngừng ở bên cạnh kêu gào, ý đồ kích động Hồng vệ binh mạnh mẽ tiến vào nhà họ Trương.

Tô Mặc Nhiên thu vẻ mặt lại, động tác nhanh chóng đi tới trước mặt hai người kia, nhắc chân thương cho một cước ở giữa quần hai người kia, lần này Tô Mặc Nhiên dùng bảy thành sức lực tương đương với một kích toàn lực của một đẳng mây râu, uy lực có thể nghĩ.

Đánh người phải đánh vào nhược điểm, đối phó với kẻ địch chính là phải hung hăng đánh ngã bọn họ trên mặt đất, khi cần thiết còn phải dẫm hai chân lên trên, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình, cô cũng không phải bạch liên hoa không làm được chuyện phổ độ chúng sinh, trước xử xong hai người gieo họa này trước tránh cho lát nữa có chuyện xấu. d1en d4nl 3q21y d0n

“A... A...” Hai tiếng hét chói tai đột nhiên vang dội bầu trời, lúc này hai người đàn ông trên đất che đậy quần không ngừng rên rỉ khổ sở, tất cả đàn ông tại chỗ không tự chủ được nuốt ngậm nước bọt lại khép hai chân lại, trong ánh mắt nhìn Tô Mặc Nhiên đã tăng thêm sợ hãi rồi!

Rất tốt, Tô Mặc Nhiên đưa mắt nhìn chung quanh một vòng cực kỳ hài lòng, cô muốn chính là hiệu quả như vậy!

“Hai người này hình như không phải Hồng vệ binh đi? Có tư cách gì kêu gào ở đây.” Tô Mặc Nhiên đá xong mắt lạnh nhìn hai người kia, khi một lần nữa xoay người đứng trước mặt Hồng vệ binh, trên mặt đã đổi lại nụ cười ôn hòa, nhưng nụ cười này lại khiến người ta cảm thấy ánh lạnh lấp lánh.

“Không nói rõ ràng cũng đừng mong vào nhà, nếu ai dám dùng sức mạnh, đừng trách tôi không khách khí.” Tô Mặc Nhiên hừ lạnh một tiếng, triển khai toàn bộ khí thế, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều bị cô trấn áp.

“Xảy ra chuyện gì?” Vợ chồng Thạch Cương và Tôn Hiểu Mỹ nghe tin tức chạy tới đứng bên cạnh Tô Mặc Nhiên và Hoa Cầm.

“Không có việc gì, yên tâm” Tô Mặc Nhiên lộ ra nụ cười yên tâm với bọn họ.

“Các vị đồng chí Hồng vệ binh, tôi nghĩ có thể các vị cũng không rõ ràng, nữ thanh niên trí thức mặt báo này lúc trước bởi vì không được tiếp nhận chức vụ giáo viên tiểu học nên vẫn ghi hận giáo viên Trương trong lòng, cô ta cho rằng do giáo viên Trương ngăn cản mới khiến cho cô ta không thể trở thành giáo viên cho nên luôn tìm cách bôi đen giáo viên Trương, lần mặt báo này của cô ta có khả năng cũng muốn vu cáo hãm hại giáo viên Trương.”

“Tôi chỉ nói một chút, chúng tôi có thể để cho mọi người lục soát nhà họ Trương, hơn nữa nếu như lục soát ra đồ phản động chúng tôi cũng tình nguyện tiếp nhận phê đấu, nhưng nếu như không tìm ra, chứng minh giáo viên Trương bị người vu cáo hãm hại, tôi muốn biết người hãm hại người khác này sẽ bị xử lý như thế nào?”

Tô Mặc Nhiên vừa nói vừa chỉ vào Ngô Mẫn đang đỏ bừng khuôn mặt.

“Mày nói láo, tao mới không vu cáo hãm hại, tao rõ ràng nhìn thấy nhà họ Trương có bộ sách phản động.” Ngô Mẫn kích động phản bác.

“Vu cáo hay không vu cáo, lục soát sẽ biết, hiện giờ tôi chỉ muốn biết nếu như vu cáo hãm hại sẽ xử lý cô ta như thế nào, Hồng vệ binh không phải định bao che cho cô ta chứ?” Tô Mặc Nhiên nhíu mày hỏi. dinendian.loqid]on

Lúc này một người trong Hồng vệ binh thương lượng với người dẫn đầu Hồng vệ binh một chút, tình huống bây giờ nếu như không cho một ý kiến mà liều lĩnh xông vào, nhưng vừa vặn nhìn dáng vẻ của Tô Mặc Nhiên cũng không phải là người hiền lành, hơn nữa Thạch Cương vừa mới tới có dáng người khôi ngô vừa nhìn cũng biết là người luyện võ, nếu quả thật liều lĩnh xông vào chỉ sợ bọn họ cũng không vớt được chỗ tốt.

Hồng vệ binh dẫn đầu nói với Tô Mặc Nhiên: “Chúng tôi dĩ nhiên sẽ không bao che cho cô ta, nếu như cô ta thật sự vu cáo hãm hại Trương Hoài Dật, chúng tôi liền phê đấu cô ta hơn nữa báo lên cho ủy viên hội cách mạng, phạt cô ta đi xuống mỏ cải tạo ba năm”

Tô Mặc Nhiên cảm thấy phương thức xử lý này cũng không tệ, đợi ba năm sau khôi phục tốt nghiệp trung học bọn họ sẽ rời khỏi đây, đoán chừng cũng sẽ không gặp được người này, “Mấy người có thể làm chủ chuyện này không? Hay mấy người chỉ đang lừa dối tôi, trước lấp liếm cho qua rồi thả cô ta.”

“Chúng tôi đều là đồng chí tốt của nhân dân, tuyệt đối không thể nào làm chuyện hai mặt.”

“Đã như thế, vậy thì tôi tin tưởng mấy người.” Tô Mặc Nhiên lấy được câu trả lời hài lòng, ngẩng đầu nhìn thấy Từ Tiên Tiến và Từ Tường đã trở lại đứng trong đám người, cô cũng không ngăn cản nữa, nghiêng người né tránh, làm một thế “Mời” với Hồng vệ binh.

Mấy Hồng vệ binh lập tức ủa tất cả vào nhà họ Trương, những người này tìm kiếm khắp nơi trong nhà họ Trương, lật đồ nhà họ Trương xóc xếch không

chịu nổi, Hoa Cầm thấy mà tức giận dâng trào muốn lên trước ngăn cản lại bị Tô Mặc Nhiên cản lại.

“Bà Trương, bây giờ vẫn nên nhịn một chút, dù sao cũng đỡ không hỏng, đến lúc đó lại dọn dẹp là được.”

Ngô Mẫn cũng đi theo Hồng vệ binh vào trong nhà cùng tìm kiếm, khi tìm được hang đất trong phòng bếp, Hồng vệ binh và Ngô Mẫn đều hưng phấn.

“Tìm được rồi, tìm được rồi.”

Mấy Hồng vệ binh dịch chuyển lu nước, nhấc tấm ván gỗ lên, lộ ra đồ vật bên trong.

Chờ sau khi mang mấy thứ này lên, nét mặt hưng phấn của Hồng vệ binh và Ngô Mẫn trong nháy mắt đông cứng lại.

Đây nào phải bộ sách phản động, rõ ràng là mấy túi báp!

“Cái này, cái này không thể nào, ai lại đào hốc ở trong nhà giấu báp, nhất định có quý.” Ngô Mẫn phát hiện lục soát ra không phải món đồ bọn họ cần tìm lập tức luống cuống, trong lòng còn chưa từ bỏ ý định, muốn nhìn một chút xem có phải giấu bên trong không.

“Sao không thể, ai quy định trong nhà không thể đào hang giấu lương thực, nhà tôi cứ như vậy, thì sao.” Hoa Cầm nhìn con tức hồi lâu cuối cùng tìm được cửa phát tiết.

“Chuyện này...” Máy Hồng vệ binh cũng hai mặt nhìn nhau không biết nên làm sao đây.

“Tìm những chỗ khác một chút đi.” Hồng vệ binh dẫn đầu nói.

Mấy người kia lại bắt đầu đến nơi khác tìm kiếm, Tô Mặc Nhiên đột nhiên chú ý tới có một Hồng vệ binh lăm la lăm lét, càng không ngừng quan sát bốn phía, trực giác nói cho cô biết người này có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Kết thúc

Editor: Puck - Diễn đàn

Khi Hồng vệ binh lăm la lăm lét đó tiến vào trong phòng, Tô Mặc Nhiên không biến sắc đi vào theo.

Cô bắt đầu lặng lẽ chú ý tới người này, mặc dù người này giống như những người khác tìm kiếm khắp nơi, nhưng cô cảm thấy người này tồn tại một cảm giác quý dị, giác quan và sức quan sát của cô mạnh hơn người bình thường rất nhiều, vì vậy cô tuyệt đối không có khả năng nhìn lầm.

Quả nhiên, không lâu cô nhìn thấy người này lại thừa dịp người khác không để ý đến len lén nhét một quyển sách vào dưới gối trên giường đất, cô không thấy rõ tên sách nhưng thấy rõ ràng đó là một quyển sách đóng buộc chỉ. Người đàn ông kia cất xong sách lại giả bộ làm như không có việc gì chuyển tới nơi khác tiếp tục tìm kiếm.

Những người này không tìm được chứng cứ lại muốn gài tang vật tại hiện trường! Thật là giỏi tính toán, nhìn dáng vẻ là quyết định chủ ý muốn ở tìm ra hàng cấm nhà họ Trương, cô làm sao có thể để cho bọn họ được như ý.

Tô Mặc Nhiên nhắm ngay cơ hội, nhanh chóng chạy đến bên giường đất, tay luồn vào dưới gối thu quyển sách đóng buộc chỉ vào không gian, lấy ra một quyển trích lời chủ tịch Mao Trạch Đông thay thế lên, cả quá trình không hơn hai giây, những người khác cũng không phát hiện.

Mất một lúc sau, mấy Hồng vệ binh đến lục soát toàn bộ tụ tập bên trong nhà.

Kịch hay sắp mở màn.

“Đây là cái gì? Thứ gì giấu ở dưới gối, a, tìm được.” Người đàn ông mới vừa để sách sau khi vào nhà đầu tiên làm bộ kinh ngạc kêu một tiếng, rất nhanh sau đó đi tới bên giường đất rút ra một quyển sách từ dưới gối.

“Tìm được rồi, bây giờ nhìn các người còn chống chế như thế nào, nhà họ Trương lại dám giấu giếm bộ sách phản động, các người cư chờ bị phê đầu đi, ha ha...” Người đàn ông kia rút ra quyển sách ngó cũng không thèm ngó một cái liền trực tiếp giơ lên thật cao, hình như muốn cho quần chúng theo vào phía sau tới vây xem cũng thấy rõ ràng sách trên tay anh ta.

Đáng tiếc phản ứng của quần chúng không giống với dự đoán của anh ta, nhất là Hồng vệ binh dẫn đầu dùng một ánh mắt “Ngu ngốc” nhìn anh ta.

“Vị đồng chí Hồng vệ binh này lại nói trích lời chủ tịch Mao Trạch Đông là sách phản động, chẳng lẽ anh đây là muốn phản cách mạng, phản đối chủ tịch

Mao Trạch Đông sao? Người như vậy lại có thể trở thành Hồng vệ binh, quả thật không thể tưởng tượng nổi.” Giọng nói lạnh nhạt lưỡi biếng của Tô Mặc Nhiên vang lên, giọng điệu hơi lên.

Quần chúng khác tại chỗ cũng bắt đầu huyền não, không ít người lên tiếng phê phán Hồng vệ binh này, yêu cầu kéo anh ta đi ra ngoài phê đấu, tình huống bắt đầu hỗn loạn lên.

“Cái gì?” Về đặc ý biến mất trên mặt người đàn ông kia, vội vàng để tay giờ cao xuống, sau đó là vẻ mặt như gặp quỷ nhìn trích lời chủ tịch Mao Trạch Đông trên tay.

“Cái này không thể nào, không thể nào, tôi rõ ràng đề...” diee ndda fileeq uysd doon

“Cậu đồ ngu.”

Người đàn ông kia tỏ vẻ hỗn loạn bắt đầu có phần nói xằng nói bậy, lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị đánh đoạn, Hồng vệ binh dẫn đầu lập tức tiến lên một phát đề đầu anh ta lại, hung hăng đâm một quyền lên bụng anh ta.

“Còn muốn tiếp tục tìm không?” Tô Mặc Nhiên cũng mặc kệ bọn họ muốn xử lý người đàn ông kia như thế nào, cô đi thẳng tới trước mặt Hồng vệ binh dẫn đầu đó hỏi.

Người đàn ông dẫn đầu tỏ vẻ âm trầm, tình huống hiện giờ như thế còn lục soát như thế nào, xoay người mang theo mấy người kia định đi, “Không cần lục soát, chúng ta đi.”

Lần này bọn họ tính sai, nhà họ Trương này rõ ràng đã sớm có chuẩn bị, chỉ có bọn họ ngây ngốc không biết còn đưa tới cửa, bây giờ đã náo loạn thành trận chề cười, nếu lại làm tiếp bọn họ cũng không chiếm được tốt gì, ban đầu anh thật sự không nên tham chút tiền tài như vậy tới dính vào chuyện hư hỏng này, nghe nói nhà họ Trương này ở kinh thành rất có bối cảnh, vẫn rút lui trước lại nói.

“Đợi chút.” Tô Mặc Nhiên gọi anh ta lại.

“Đã nói rồi, mang cô ta đi cùng đi.” Tô Mặc Nhiên chỉ vào Ngô Mẫn đứng bên cạnh đã sợ đến choáng váng, Ngô Mẫn lúc này mới sợ thật, một phụ nữ bị phê đấu càng không chịu nổi hơn người đàn ông, nghe nói nữ thanh niên trí thức trẻ tuổi còn có thể sẽ bị những người có quyền thế kia chà đạp.

“Đi.” Người đàn ông dẫn đầu ý bảo mấy người kia mang theo Ngô Mẫn.

“Tôi không muốn đi, đừng mà... Buông tôi ra... Buông ra...”

Mặc kệ Ngô Mẫn giãy giụa như thế nào, cô ta vẫn bị những Hồng vệ binh kia mang đi, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Đám người kia giống như lúc tới lại thanh thế to lớn rời đi.

Tô Mặc Nhiên đơn giản tự thuật tình cảnh lúc ấy, Hoa Cầm cũng ở bên cạnh bổ sung, khi nói đến đôi sách cô chỉ nói cô thừa dịp không có người chú ý đôi sách giấu ở trên người, sau đó lại giả vờ giả vịt lấy bản sách đóng buộc chỉ từ trên người ra.

“Lần này thật sự phải cảm ơn Mặc Nhiên rồi, là cháu đã cứu một nhà họ Trương ông.” Trương Hoài Dật nghĩ đến tình huống lúc đó, nếu như không phải là Tô Mặc Nhiên thì cơ trí chỉ sợ một nhà bọn họ đều sẽ bị tai hoạ ngập đầu.

“Ông Trương, ông nội cháu nhờ ngài chăm sóc cháu, ngài cũng coi cháu như cháu gái ruột mà chăm sóc, cháu tự nhiên cũng xem ngài như ông nội ruột, gặp phải chuyện như vậy sao cháu có thể khoanh tay đứng nhìn.” Trong lòng cô thật sự nghĩ như vậy, cũng không tồn tại ý tưởng công danh lợi lộc khác, bằng kinh nghiệm sống lại cộng thêm không gian nghịch thiên của cô, tài phú danh lợi cũng có thể dễ dàng lấy được, chỉ có tình thân tình bạn tình yêu những thứ này ngàn vàng khó mua là có thể gặp không thể cầu.

Kiếp trước cô không nhận được yêu mến từ người thân, đời này cũng có vẻ chấp nhất không rõ ràng với tình thân tình bạn, cho nên người đối xử tốt với cô, cô nhất định sẽ báo đáp tăng gấp bội, về phần người đối xử không tốt với cô, cô cũng không muốn uất ức, thuận theo suy nghĩ của mình là được rồi, đời này cô nhất định phải sống được tùy tiện tràn trề vui vẻ mỹ mãn.

“Nói thật hay, vậy bắt đầu từ hôm nay Mặc Nhiên chính là cháu gái của nhà họ Trương ta, ai muốn bắt nạt cháu trước qua cửa của ông đây.” Trương Hoài Dật nghe cô nói như vậy, trong lòng hết sức thoải mái, ông sinh ba con trai, ba người con trai lại sinh cho ông năm đứa cháu trai chính là không có cháu gái, hiện giờ nỗi tiếc nuối này cuối cùng chấm dứt.

“Thật tốt quá, tôi đã sớm muốn có một đứa cháu gái, đáng tiếc ba đứa con trai đều không có tiền đồ, sinh đều là thằng nhãi con.” Hoa Cầm biết lão già nói như vậy chính là chân chính coi Mặc Nhiên thành người một nhà, có lẽ trước kia lão già từ tình nghĩa với bạn bè mới chăm sóc cho cô bé, trải qua chuyện này hoàn toàn đặt cô bé ở trong lòng.

“Mẹ, nhìn mẹ nói kia, người ta muốn cháu trai còn không có đó.” Trương Diệu Huy nghe ra ý tứ oán giận trong lời nói của mẹ lập tức kêu oan, luôn sinh thằng nhóc cũng không phải bọn họ tình nguyện có được không, nhà họ Trương không biết vì nguyên nhân gì từ tổ tông liền bắt đầu dương thịnh âm suy. dilenda4nle3qu21ydo0n

Trương Diệu Huy cũng rất vui mừng vì nhà họ Trương bọn họ có thể có Mặc Nhiên, không chỉ vì Mặc Nhiên có bản lĩnh, cũng bởi vì Mặc Nhiên thông

minh lành lợi cùng với tính tình hiền nghị kín kẽ không sợ cường quyền, nhân tài như vậy đáng giá để kết giao.

“Hừ, lão Trương ông tốt thật, nhiều thêm một đứa cháu gái, không giống tôi chỉ có một đứa cháu.” Bạch Minh Viễn đột nhiên ê ẩm nói, nhà họ Bạch bọn họ cũng không nhiều con gái, mỗi lần chỉ có thể nhìn con gái nhà người ta mà thèm.

“Hâm mộ chết ông.” Trương Hoài Dật giờ phút này cũng khó có được có tâm trạng tốt trên đầu ông ấy.

“Hừ.” Bạch Minh Viễn liếc mắt nhìn ông ấy, nghĩ thầm, nhiều thêm đứa cháu gái có gì đặc biệt hơn người, ông nhất định phải khiến cho cháu mình thu Mặc Nhiên về nhà, đến lúc đó Mặc Nhiên chính là cháu dâu của mình, lấy chồng theo chồng, khẳng định tốt hơn cháu gái.

Những người khác không biết ý nghĩ trong lòng Bạch Minh Viễn, chỉ cảm thấy tính khí Lão ngoan đồng của ông ấy lại tái phát.

Sau sự kiện lần này, thế lực trạm thu hồi phải một lần nữa thanh tẩy, Trương Diệu Huy loại đi không ít nhân viên nằm vùng khắp nơi xếp vào, quản lý trạm thu hồi như thùng sắt. Không có phần tử quấy rối, Trương Diệu Huy bắt đầu bí mật thu thập tranh chấp cổ văn vật bộ sách v.v..., len lén thu chứng bảo quản trong kho hàng riêng.

Điều này khiến cho không ít văn vật bộ sách có giá trị trong trường kiếp nạn này được cất giữ, nhiều năm sau Trương Diệu Huy lấy các loại ra giao cho quốc gia, hành động lần này đã tô một bút mực đậm về phương diện thành tích cho Trương Diệu Huy.

Lại nói Ngô Mẫn, cô ta bị đám Hồng vệ binh kia mang về huyện sau đó bị hung hăng phê đầu rồi, đám người muốn thiết kế Trương Diệu Huy bởi vì kế hoạch không thể thành công biến Ngô Mẫn trở thành nơi trút giận, cho rằng bởi vì cô ta mới khiến cho kế hoạch bại lộ.

Ngô Mẫn bị phê đầu một tháng sau, dưới Trương Diệu Huy làm áp lực, bị trục xuất đến mỏ quặng hẻo lánh nhất mệt nhọc nhất lao động cải tạo ba năm, có thể nói sau khi cô ta bị làm thành nơi trút giận lại bị đám người kia đẩy ra làm người chịu tội thay, đúng là tự mình làm bậy thì không thể sống được.

Trương Diệu Huy cũng chú ý tới thế lực kinh thành cấu kết với đám người nguyên phó trạm trưởng trạm thu hồi Triệu Khải Quang, lợi dụng thế lực nhà họ Trương hung hăng chém đứt mấy nanh vuốt quan trọng của đối phương, khiến cho đối phương không dám thò tay vào trạm thu hồi. Mà hành động đầu cơ trục lợi đồ cổ văn vật từ trạm thu hồi cũng hoàn toàn được ngăn chặn. Dieffenbach lee quý đôn

Vượt qua nguy cơ của nhà họ Trương, chuyện giải độc cho Từ Tường đã đến ngày.

Trong khoảng thời gian này Từ Tường một mực dùng dưỡng sinh hoàn lại phối hợp với ngâm nước thuốc, thân thể đã tốt hơn rất nhiều, sắc mặt đỏ thắm tinh thần sung mãn, vóc người cũng trở nên có hàng có họ, không giống trước kia một dáng vẻ con gà tây.

Sau khi điều dưỡng một tháng, Tô Mặc Nhiên tái khám lần nữa cho Từ Tường, xác định thân thể của anh đã hoàn toàn có thể chịu đựng được đau đớn khi giải độc, bọn họ chuẩn bị ngày hôm sau giải độc cho Từ Tường.

Ban đêm lặng lẽ phủ xuống.

Kinh thành lúc này, mưa to tràn ngập, hơi nước mông lung, cả trên đường cái đều rất ít nhìn thấy bóng người, thành thị phồn hoa giờ phút này có vẻ hết sức tịch mịch tiêu điều.

Cuối một ngõ hẻm vắng vẻ, có thể mơ hồ thấy được hai cái bóng dáng, từ thân hình và ăn mặc đến xem chắc là một nam một nữ.

Nữ co rúc trong góc, hai tay ôm đầu, toàn thân run lẩy bẩy, trong miệng còn đang không ngừng khóc rống rên rĩ.

Trên đất cách chỗ cô không xa, một người đàn ông nằm đó.

Nước mưa hòa lẫn chất lỏng màu đỏ càng không ngừng lưu lại trên thân người đàn ông, tóc xốc xếch bị nước mưa làm ướt nhẹp, trên khuôn mặt tím bầm sưng vù lên đầy máu tươi, tứ chi hiện ra vận vẹo không bình thường nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, nếu như không phải khóe miệng còn có thờ dớt khe khẽ, còn tưởng rằng đây là một người chết.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, không lâu nơi đầu hẻm truyền đến xôn xao.

“Tìm được rồi, tìm được rồi.”

“Nhanh, nhanh lên...”

Một người đàn ông trung niên dẫn một đám người nhanh chóng chạy tới, xông tới cẩn thận từng li từng tí nửa ôm lấy người đàn ông trên đất.

“Em trai, em trai, em làm sao vậy, em tỉnh lại, tỉnh.” Người đàn ông trung niên vỗ mặt người đàn ông bị thương, càng không ngừng la lên.

Người đàn ông bị thương nghe âm thanh khẽ hé mí mắt, sau khi nhìn thấy là người quen của mình, giật giật khóe miệng lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, sau đó liền hoàn toàn hôn mê.

“Em trai, em trai...”

“Nhanh, người đâu, đưa đi bệnh viện, nhanh, nhanh lên...”

Sau một trận rối loạn, hèm nhỏ vắng vẻ đã khôi phục lại yên tĩnh dĩ vãng, máu tươi trên mặt đất cũng bị mưa xối xả như trút nước này dần dần rửa sạch, nơi này giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì, tất cả dấu vết đều đã biến mất không thấy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Giải độc cho Từ Tường

Editor: Puck - Diễn đàn

Đêm hôm đó Tô Mặc Nhiên tái khám cho Từ Tường xong, sau khi mọi người ngủ say, cô vào không gian, cô phải chuẩn bị một chút đồ cần dùng để ngày mai giải độc.

Cô đi phòng thuốc trước tìm ra một hộp ngọc, theo sách thuốc ghi lại công cụ nuôi cỏ trùng tốt nhất chính là hộp ngọc, hộp ngọc có thể bảo đảm sinh mệnh cho cỏ trùng tốt hơn. Cô chuẩn bị nuôi hai con cỏ trùng Thất nhật phệ tâm cỏ, trong sách thuốc có ghi lại phương pháp nuôi cỏ trùng, cũng không phải quá khó khăn. Cô làm việc luôn luôn thích để phòng rắc rối có thể xuất hiện, vì dự phòng về sau gặp phải trả thù của, cô quyết định nuôi một con từ cỏ.

Nếu như sau này người hạ cỏ không tới trả thù, cô coi như nuôi một sủng vật khác loại, nếu như người hạ cỏ tới, như vậy xin lỗi, đến lúc đó cũng đừng trách cô lòng dạ độc ác. Sách thuốc trong không gian ghi lại phương pháp thông qua từ cỏ khổng chế mẫu cỏ tổn thương mẫu cỏ vô cùng lớn, sau khi mẫu cỏ bị thương tổn, làm thành vật dẫn của mẫu cỏ và vật dẫn của từ cỏ khác đều sẽ bị bị tổn thương tương ứng.

Nghe nói loại cỏ trùng này có thể di truyền, nói cách khác có được mẫu cỏ, người trong gia tộc trên căn bản đều là vật dẫn của từ cỏ, đây là một loại thủ đoạn khổng chế người.

Cô lại theo sách thuốc trong không gian ghi lại đã làm ra một loại bột thuốc, đến lúc đó có thể dùng để xử lý thi thể của cỏ trùng. Thi thể của Thất nhật phệ tâm cỏ cỏ có thể làm thuốc, là thuốc hết sức quý giá, đặc biệt trong phương diện giải độc này, nếu như trúng độc do dùng cỏ trùng làm thành thuốc dẫn, có thể nâng cao tác dụng của thuốc giải lên trên ba thành.

Băng gạc, cây kéo, ngân châm, bột thuốc, hộp ngọc, thuốc mỡ cầm máu.

Đủ.

Hôm sau, địa điểm giải độc vẫn chọn ở nhà họ Trương.

Tô Mặc Nhiên mang theo đồ vật đã chuẩn bị xong đi tới nhà họ Trương, Từ Tiên Tiến Từ Tường còn có Thạch Cường đã đợi ở chỗ này, còn có Trương Hoài Dật bọn họ cũng đều tới. Trong thôn cơ bản không ai biết chuyện Từ Tường có bệnh, cho dù Thạch Cường kết hôn với Liễu Nghiên Vũ rồi cũng không tiết lộ tiếng gió, đây dù sao cũng là bí mật chết người của Từ Tường, diee ndda fileeq uysd doon

“Giải cỏ là quá trình rất khó sợ, mọi người phải có tâm lý chuẩn bị.” Cô nói với mấy người đứng trong phòng.

“Yên tâm đi, anh chịu được.” Từ Tường nói. Trong lòng anh hết sức kích động, muôn ngàn gian khổ cuối cùng đợi được đến ngày này.

“Vậy được rồi, Từ Tường cởi áo ra nằm xuống, sau đó cắn khăn lông này.” Tô Mặc Nhiên đưa cho Từ Tường một tấm khăn lông trắng sạch sẽ, để cho anh cắn để phòng anh cắn vào đầu lưỡi của mình.

“Được.” Từ Tường nhận lấy khăn lông.

Tô Mặc Nhiên lấy mật ong Từ Tiên Tiến đưa tới, mật ong này được cô dùng nội lực chiết xuất, hương vị càng thêm ngon.

“Uống mật ong.”

Từ Tường nhận lấy mật ong uống một hơi cạn sạch, mật ong sền sệt ngọt ngào theo cổ họng trượt vào trong dạ dày.

Uống xong mật ong, Từ Tường cầm khăn lông trắng lên, cắn.

“Phiền toái chú Từ và Thạch Cường tới đây để anh ấy lại, không để cho anh ấy lộn xộn.” Tô Mặc Nhiên nói với hai người đứng bên cạnh.

Công việc giai đoạn trước làm xong, chỉ chờ cỏ trùng phát tác.

Ước chừng mười phút sau, mắt thường có thể nhìn thấy ngực và tứ chi Từ Tường có phồng lên đang ngo ngoáy rất nhỏ, phương hướng những thứ này phồng lên ngo ngoáy chính là dạ dày.

Khi cổ trùng ngo nguậy, Tô Mặc Nhiên cầm ngân châm trong tay theo quỹ tích của những cổ trùng ngo nguậy kia không ngừng đâm vào huyết đạo của Từ Tường, chặn đường lui của cổ trùng lại khiến chúng nó không đường có thể lui.

Đau đớn không lồ khiến toàn thân Từ Tường phát run, hàm răng cắn chặt khấn lờn, trán toát ra từng trịn mồ hôi. Từ chi bị hai người khác đè lại thật chặt, ngân châm ở trong huyết đạo, giờ phút này ngàn vạn lần không thể lộn xộn.

Dần dần, những cổ trùng kia chậm rãi bò vào trong dạ dày.

Tô Mặc Nhiên thở phào nhẹ nhõm, bước đầu tiên thành công, cũng liền có một nửa tỷ lệ thành công. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Bà nội, phiền bà cầm một chậu nước rửa mặt sạch sẽ cho cháu.” Từ ngày Trương Hoài Dật nói Tô Mặc Nhiên từ nay chính là người nhà họ Trương ông liền không tiếp tục để Tô Mặc Nhiên gọi ông là ông Tô rồi, để cho cô trực tiếp gọi là ông nội.

Hoa Cầm đi ra ngoài tìm một chậu nước rửa mặt sạch sẽ cho cô.

“Hiện giờ, cháu muốn bức cổ trùng đi ra, hai người vẫn theo vậy giữ chặt anh ấy, khi cháu nói buông ra lập tức buông ra; Từ Tường khi giúp anh bức cổ, thân thể anh phải thả lỏng, không nên chống cự.”

Từ Tường gật đầu một cái, ý bảo mình biết rồi.

Tô Mặc Nhiên hít sâu một hơi, xòe bàn tay ra đè dạ dày Từ Tường lại, nội lực theo bàn tay dần dần tiến vào trong dạ dày của anh, bọc lại tất cả mọi thứ trong bụng, hành động lần này cực kỳ nguy hiểm, hơi không cẩn thận nội lực sẽ chấn vỡ cơ quan của Từ Tường, vì vậy phải đặc biệt để ý.

Một tay Tô Mặc Nhiên không chế đồ trong dạ dày, một tay nhanh chóng nhỏ hết ngân châm trên người Từ Tường, sau đó bắt đầu dùng nội lực không chế đồ trong dạ dày Từ Tường đi lên cổ họng.

Lúc này tất cả cổ trùng trong cơ thể Từ Tường đều đang khoái trá ẩn trong dạ dày Từ Tường, mật ong ngon lành là thứ bọn chúng thích nhất. Đang lúc bọn chúng ăn được vui sướng lại phát hiện có một sức lực xông vào, bọn chúng bị nguồn sức mạnh này mạnh mẽ đẩy về phía trước, bọn chúng bắt đầu không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi lực lượng này, đáng tiếc cho dù bọn chúng vận động như thế nào vẫn bị chặt chẽ bao vây trong sức lực này, chỉ có thể theo nó không ngừng đi về phía trước.

Đột nhiên bọn chúng đi đến cuối con đường như bị thứ gì chặn lại, bọn chúng lập tức liều mạng giằng co, hình như bây giờ là cơ hội tốt nhất để thoát thân.

Tô Mặc Nhiên hét lớn một tiếng.

“Buông tay.”

Từ Tường đầu tiên cảm thấy cổ họng mình bị thứ gì chặn lại, sau đó đồ vật bên trong bắt đầu không ngừng náo động, cổ họng ngứa ngáy, đột nhiên có một cảm giác muốn nôn mửa từ trong cổ họng truyền đến, sau đó chỉ nghe Tô Mặc Nhiên kêu một tiếng “Buông tay”, tứ chi của anh lập tức có thể động.

“Oe... Oe...” Từ Tường nhanh chóng cúi người xuống càng không ngừng nôn mửa.

Kèm theo Từ Tường nôn mửa, trong chậu rửa mặt xuất hiện con trùng màu trắng lớn nhỏ giống như con giun hòa lẫn trong chất lỏng nồng đặc màu vàng, người xem nhìn thấy mà ghê. Những con trùng này vẫn còn sống, chính lúc này đang không ngừng ngo nguậy trong chậu rửa mặt.

di1enda4nle3qu21ydo0n

Chờ Từ Tường không hề nôn mửa nữa, Tô Mặc Nhiên lại để cho anh uống một ngụm mật ong, đặt ba ngón tay lên trên cổ tay anh, chia ra một tia nội lực tiến vào thân thể kiểm tra.

“Tốt quá, vận khí không tệ, một lần liền trừ sạch sẽ.”

Hồi lâu, Tô Mặc Nhiên thu tay lại, chỉ nhẹ giọng nói.

Lần này vận số của bọn họ thật sự không tệ, cô vốn cho rằng ít nhất phải lặp lại hai lần mới có thể diệt trừ toàn bộ cổ trùng, xem ra mật ong trải qua nội lực chiết xuất quả nhiên không giống bình thường.

“Thật tốt quá, tiểu Tường, cháu không sao.” Từ Tiên Tiến ôm lấy thân thể cực kỳ yếu ớt của Từ Tường, trên mặt tái nhợt của Từ Tường cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Cái này chính là cổ trùng à, thật buồn nôn.” Hoa Cầm nhìn con trùng vẫn còn không ngừng ngo nguậy trong chậu rửa mặt, ngực dâng lên từng trịn buồn nôn, lông tơ trên cánh tay cũng từng sợi một dựng lên.

“Bà nội, đừng nhìn nó mắc ói, tác dụng lớn lắm đấy.” Tô Mặc Nhiên bưng chậu nước rửa mặt lên nói.

“Con trùng này còn có thể có chỗ lợi gì.”

“Chờ cháu xử lý một chút bà sẽ biết.”

Cô mang chậu nước rửa mặt đến bên cạnh giếng, càng không ngừng dùng nước rửa sạch, chờ rửa sạch sẽ xong cô dùng cái nhíp gấp hai con cỏ trùng thu vào không gian trước, đặt ở trong hộp ngọc đã sớm chuẩn bị xong.

Cô cầm cỏ trùng còn dư lại vào nhà, lấy ra một cái chén to, bên trong rót rượu cao lương nồng độ cao, rắc một chút bột thuốc ngày hôm qua cô vừa bào chế xong, cuối cùng ném tất cả cỏ trùng vào.

Chỉ chớp lát sau, cỏ trùng mới vừa rồi còn ngo nguẩy lung tung dần ngừng ngo nguẩy lại, thân thể màu trắng bắt đầu hòa tan, hòa lẫn rượu cao lương và bột thuốc dần dần ngưng kết thành một tinh thể màu trắng, nhìn giống như một chén bột ngọt.

“Cái này, cái này quá thần kỳ.” Hoa Cầm nhìn cỏ trùng biến hóa, không nhịn được than thở.

Tô Mặc Nhiên bung chén lên nói với Hoa Cầm: “Bà nội, ăn một miếng đi.”

“Cái gì? Không được, không được, thứ đồ ối ra như vậy, bà không muốn ăn.” Hoa Cầm vừa nghe Mặc Nhiên kêu bà ăn một miếng, bà cả kinh liên tiếp lui về phía sau càng không ngừng xua tay.

“Bà nội, cháu còn có thể hại bà sao, ăn một miếng có chỗ tốt lớn với bà đó, đây chính là đồ tốt ngàn năm một thuở, không chỉ bà ăn, những người khác cũng ăn.” Tô Mặc Nhiên tỏ vẻ nghiêm túc nói với Hoa Cầm và với người khác. Dieễn đàn lee quý đôn

“Mặc Nhiên, đây rốt cuộc là đồ tốt gì?” Bạch Minh Viễn tương đối tò mò với cái này, thật ra thì để cho ông ăn một miếng cũng không phải không được.

“Thất nhật phệ tâm cỏ này là một loại cỏ trùng rất lợi hại, theo cháu được biết đương thời đã không có thứ nào lợi hại hơn nó rồi, ăn kết tinh của cỏ trùng này cũng không phải sợ cỏ trùng uy hiếp nữa, cỏ trùng khác không thể vào trong thân thể, hơn nữa ăn cái này tỷ lệ trúng độc cũng sẽ hạ xuống rất nhiều, mặc dù không nói có thể giải bách độc, độc bình thường hoàn toàn không có vấn đề.”

“Lợi hại như vậy, thế còn chờ gì.”

Bạch Minh Viễn vừa nghe là đồ tốt, lập tức về một ít vo nặn bỏ vào trong miệng, ăn xong rồi còn chặc chặc miệng: “Mùi vị không tệ, ngọt ngào, mọi người nhanh ăn đi.”

“Bởi vì bọn chúng ăn mật ong trước, cho nên mùi vị phải rất không tệ.”

Tô Mặc Nhiên bung chén để ở trong phòng mọi người vo nặn ăn một ít, Hoa Cầm cuối cùng cũng nhắm mắt lại không thêm nghĩ nữa nó là thứ gì, coi như ăn bột ngọt, về lên một ít vo nặn nhanh chóng bỏ vào trong miệng.

“Cái đó, Nghiên Vũ bọn họ...” Thạch Cương ăn xong còn do dự nói.

“Biết rồi, em còn có thể thua thiệt họ sao, chỉ có anh đau lòng bà xã.” Tô Mặc Nhiên liếc xéo anh ta, Thạch Cương bây giờ là tiêu chuẩn nô lệ của vợ, chuyện gì cũng lấy bà xã làm đầu.

Đợi mọi người đều ăn xong, cô lấy một bình sứ từ trong hòm thuốc ra đặt kết tinh còn dư lại vào. Ủ, còn có nửa bình, đoán chừng đủ phần mười người, quá ít nhưng mà không sao, cô không phải còn giữ lại hai con sao, một khi nuôi còn có thể nuôi sinh sôi nảy nở.

Cô lại kê một phương thuốc cho Từ Tường, lại để lại mười viên dưỡng sinh hoàn, “Tiếp theo dùng cái đơn thuốc tám này phối hợp với ăn dưỡng sinh hoàn, ăn xong đoán chừng bộ phận suy nhược trên thân thể có thể hoàn toàn khôi phục.”

“Cảm ơn, cảm ơn cháu, thật sự rất cảm ơn.” Từ Tiền Tiến nhận lấy phương thuốc và viên thuốc, trong miệng vẫn không ngừng nói cảm tạ.

Vừa bắt đầu ông còn không quá tin tưởng cô gái này, sau lại trải qua Trương Diệu Huy đề cử và Từ Tường thuyết phục ông mới quyết định thử một lần, không ngờ thật sự thành công, về sau Tô Mặc Nhiên liền là ân nhân của nhà họ Từ bọn họ, ngày sau nhất định hết sức báo đáp.

“Không cần phải khách khí.”

Từ Tường giải độc xong, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cười cười nói nói bàn về đủ loại Thất nhật phệ tâm cỏ.

Mà cùng lúc đó, trong nháy mắt khi cỏ trùng trong cơ thể Từ Tường bị loại trừ, tại phía xa Vân Nam trong một sơn trại nào đấy, trong tòa nhà bằng trúc tinh xảo nhất, một ông lão tóc trắng trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Khụ... Khụ...” Ông cụ ôm ngực càng không ngừng ho khan.

Nghe động tĩnh trong phòng, một nam thanh niên ở phía ngoài sợ hãi kêu chạy vào: “Tộc trưởng, ngài thế nào rồi? Như thế nào?”

Ông lão phát tay áo với cậu ta: “Không có việc gì.”

“Tại sao lại đột nhiên hộc máu?” Nam thanh niên lo lắng hỏi.

Ông lão nhận lấy khăn lông ướt nam thanh niên đưa tới, lau khô vết máu ở khóe miệng, “Đây là kết quả mẫu cổ cần trả, chúng ta có phiền toái.”

Ông lão suy nghĩ một chút rồi nói: “Tử cổ này cho đến bây giờ ta chỉ hạ trên người ba người, hai người đã chết, người thứ ba là người thừa kế của nhà họ Từ ở kinh thành, như vậy hôm nay mẫu cổ cần trả hẳn là tử cổ của cậu ta được giải rồi.”

“Ban đầu ta ứng yêu cầu nhà họ Lưu hạ tử cổ trên người của người thừa kế ở nhà họ Từ, vốn tưởng rằng có thể thần không biết quỷ không hay khiến cho chết đi, nhà họ Từ cũng không phát hiện chúng ta hạ cổ, hiện giờ cổ được giải rồi, hiển nhiên nhà họ Từ biết được cái gì, không ngờ nhà họ Từ lại tìm được phương pháp giải cổ, cổ này đã mấy trăm năm không ai có thể giải rồi.”

“Cháu lập tức nói tin tức tử cổ trên người thừa kế nhà họ Từ bị giải rồi cho nhà họ Triệu, để cho bọn họ điều tra tìm kiếm là ai giải cổ cho nhà họ Từ, điều tra tìm hiểu rõ xong ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ, trước khi chưa biết rõ tình huống nên lôi kéo tạo mối quan hệ tốt trước, người có thể giải Phệ Tâm Cổ cũng không phải hạng người tầm thường, nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Dạ, cháu biết rồi.” Nam thanh niên đáp tiếng lui ra.

Ông lão tóc trắng nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi, “Ban đầu đáp ứng chuyện hạ tử cổ cho nhà họ Triệu, hôm nay xem ra, không biết là phúc hay là họa, haizz!”

Xử lý xong bệnh của Từ Tường, Tô Mặc Nhiên liền thu thập đồ cùng Thạch Cương về nhà đi, mới vừa đi tới nửa đường đã nhìn thấy Tôn Hiểu Mỹ ở đối diện đã vội vã chạy tới.

“Nhanh, nhanh, Nghiên Vũ té xỉu, Mặc Nhiên, em mau đi xem một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Puck - Diễn đàn

“Té xỉu? Tại sao lại đột nhiên té xỉu?” Thạch Cương vừa nghe bà xã té xỉu lập tức liều mạng phát túm lấy cánh tay Tôn Hiểu Mỹ hỏi.

“Ai ôi, anh buông tay, làm sao em biết được tại sao cô ấy té xỉu, không phải tới gọi Mặc Nhiên sao, em cũng không phải là thầy thuốc.” Tôn Hiểu Mỹ liền tranh thủ giải cứu cánh tay của mình từ trong tay Thạch Cương ra, Thạch Cương này mới vừa rồi xuống tay không nhẹ không nặng lát nữa khẳng định tím rồi.

Thạch Cương xoay người lại túm lấy cánh tay Tô Mặc Nhiên liền kéo về trước, “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.”

“Anh chậm một chút, chậm một chút...”

Tô Mặc Nhiên bắt đầu dĩ chỉ có thể đi như chạy theo bước chân của Thạch Cương, hừ hừ, bắt nạt người chân ngắn có phải không?

Khi Thạch Cương lôi kéo Tô Mặc Nhiên vào nhà Liễu Nghiên Vũ còn chưa tỉnh, Tô Mặc Nhiên lấy gối kê tay ra bắt mạch cho cô ấy.

Chỉ chốc lát sau, lòng thấp thỏm của Tô Mặc Nhiên liền buông xuống.

“Như thế nào, như thế nào?” Thạch Cương đứng ở bên cạnh lo lắng hỏi.

“Xảy ra mạng người.” Tô Mặc Nhiên tỏ vẻ nghiêm túc nói.

Thạch Cương lập tức luống cuống, “Tại sao có thể như vậy, rốt cuộc bị bệnh gì, bệnh gì?”

Tô Mặc Nhiên tỏ vẻ căng thẳng nói: “Mấy người làm ra mạng người rồi, trong bụng của cô ấy mọc lên thứ gì đó.”

“Thứ gì? Có còn cứu được không, này, em nói mau lên.” Tôn Hiểu Mỹ nóng nảy không ngừng lắc cánh tay Tô Mặc Nhiên.

“Phụt” Tô Mặc Nhiên đột nhiên nở nụ cười, giả bộ không được nữa, “Có thể cứu chữa, Thạch Cương, chúc mừng anh, anh sắp làm cha.”

Nghe lời của cô, Thạch Cương và Tôn Hiểu Mỹ đều ngẩn ra, làm cha?

“Anh... Anh... Cô ấy... Cô ấy...”

Thạch Cương chỉ ngón tay vào mình lại chỉ chỉ Liễu Nghiê n Vũ, lấp bắp mà nói, khăn trương đến nói không ra.

“Vây sao em nói xảy ra mạng người, còn nói trong bụng của cô ấy mọc lên thứ gì đó?” Tôn Hiê u Mỹ hỏi. die nd da nl e q u u ydo n

“Đứa bé không phải là mạng người sao? Không mọc lên ở trong bụng muốn mọc lên ở đâu?”

Đến giờ phút này Tôn Hiê u Mỹ và Thạch Cương còn không biết Tô Mặc Nghiê n cố ý trêu chọc bọn họ, vậy thì thật là ngu ngốc rồi.

“Được, em lại dám trêu chọc tui chị, xem chị trừng phạt em như thế nào.” Tôn Hiê u Mỹ bắt được Tô Mặc Nghiê n ấn cô trên giường đất bên cạnh cang không ngừng thọc lét.

“Ha ha... Ha ha..., được rồi, em sai rồi, em sai rồi, van chị, bỏ qua cho em đi!” Tô Mặc Nghiê n khác cũng không sợ chỉ sợ thọc lét.

“Ngừng, ngừng, đừng làm rộn, Nghiê n Vũ cô ấy như thế nào, té bất tỉnh không sao chứ?” Thạch Cương lúc này đã khôi phục lại bình thường, anh cứu Tô Mặc Nghiê n từ trong công kích của Tôn Hiê u Mỹ ra, cẩn thận hỏi thăm chuyện phải chú ý khi mang thai, đều là lĩnh mới lên đường nên khó tránh khỏi hơi khăn trương.

“Không có việc gì, chỉ vì hơi mệt mỏi, ngủ một giấc là được rồi, ba tháng đầu phải cẩn thận chú ý, không thể vất vả, không thể ăn đồ ăn sống nguội cay có tính kích thích, điểm quan trọng nhất, không thể cùng phòng.”

“Cái này, anh biết rồi, biết rồi.” Thạch Cương đỏ bừng cả khuôn mặt, bị một cô gái chưa lập gia đình dặn dò chuyện riêng tư như vậy anh vẫn là lần đầu.

Sau khi Liễu Nghiê n Vũ tỉnh lại phát hiện ông xã mình thay đổi, trở nên hưng phấn và lại cẩn thận, ngay cả cô xuống giường rót chút nước cũng chuyện bé xé ra to, sau hồi kỹ mới biết mình mang thai. Nghe được tin tức này cô còn hơi rối rắm, hôn nhân lần trước cô hơn một năm cũng không có đứa bé, cô còn tưởng rằng là mình không thể sinh, không ngờ lần này nhanh như vậy liền mang bầu.

Liêu Nghiê n Vũ yêu thương kẻ vượt bụng của mình, nơi này có kéo dài huyết mạch của cô và Thạch Cương, tưởng tượng của cô sau đó không lâu sẽ có một đứa bé trắng trẻo mập mạp mềm nhũn gọi cô là “Mẹ”, con trai con gái đều được, cô đều thích.

Liêu Nghiê n Vũ biết thân thể mình yếu đuối vội vàng tìm Tô Mặc Nghiê n cho cô ấy kiểm tra, Tô Mặc Nghiê n không để cho Nghiê n Vũ phải lo lắng, cô nhất định sẽ điều dưỡng cho chị ấy khỏe mạnh, sinh một đứa bé trắng trẻo mập mạp.

Sinh mệnh mới đến mang đến hy vọng mới cho mọi người, tất cả đều phát triển về phương hướng tốt, Tô Mặc Nghiê n và các bạn bè của cô ở Trương gia truân song cuộc sống khổ cực mà vui sướng.

Ba năm sau, năm mới năm 1977.

Mới từ nhà họ Trương trở về, Tô Mặc Nghiê n mới vừa vào viện đã nhìn thấy một thằng nhóc ập mạp trắng trẻo giống như cái bánh bao từ trong nhà chạy ra, trong miệng còn kêu “Nhiê n Nghiê n, Nhiê n Nghiê n...” Thằng nhóc trắng trẻo mập mạp giống như bánh bao này chính là con trai của Liễu Nghiê n Vũ và Thạch Cương, năm nay hai tuổi tên Thạch Vũ Hiê n, nhũ danh Nhạ c Nhạ c. di3nd@nl3qu.yd0n

Khi Nhạ c Nhạ c mới vừa sinh ra chỉ nặng năm cân sáu lạng, nhẹ hơn cục cụng bình thường, vì thế Tô Mặc Nghiê n tốn công sức chăm sóc thằng bé khi còn trong tháng. Nhạ c Nhạ c hai tuổi chính là lúc đáng yêu, biết đi đường biết nói câu đơn giản, đáng về khỏe mạnh kháu khỉnh hết sức hoạt bát đáng yêu.

Từ nhỏ Nhạ c Nhạ c trừ mẹ thằng bé ra dính nhất chính là cô, cũng không nhiệt tình với cha thằng bé như vậy. Kể từ khi thằng bé bắt đầu biết nói liền một mực gọi cô “Nhiê n nghiê n”, chính không biết bao nhiêu lần thằng bé chính là không nghe, cố chấp một mực gọi cô là Nhiê n Nghiê n. Thằng bé gọi Tôn Hiê u Mỹ đều gọi là dì, Tôn Hiê u Mỹ còn vì vậy ghen tỵ thật lâu, nói Nhạ c Nhạ c không thích mình.

Đây cũng bởi vì cô làm đồ ăn vặt ăn ngon cho thằng nhóc này, cháo cải, bột gạo, bánh ngọt. Tất cả đồ ăn ngọt ngào mềm nhũn đều là thứ thằng nhóc thích ăn, có lẽ biết những món ăn ngon này đều do cô làm, vì vậy thân thiết nhiệt tình với cô hơn người khác.

Tô Mặc Nghiê n ôm lấy thằng nhóc treo trên chân cô, “Nhạ c Nhạ c, sao cháu lại đi ra, bên ngoài rất lạnh nha.”

Cô ôm thằng nhóc vào nhà, Liễu Nghiê n Vũ và Tôn Hiê u Mỹ hai người đang ngồi ngay ở trên giường, không biết nói cái gì, hai người đều mím môi cười trộm.

“Cũng biết là em trở lại, nếu không Nhạ c Nhạ c sao lại kích động như thế, cha của thằng bé trở lại cũng không thấy thằng bé đi ra ngoài đón.” Tôn Hiê u Mỹ chưa xót nói.

Tô Mặc Nghiê n há hê liếc Tôn Hiê u Mỹ một cái, “Tất nhiên, Nhạ c Nhạ c của chúng ta rất thích em, có phải không, Nhạ c Nhạ c, nào, hôn một cái.”

Tiểu Nhạ c vui mừng lập tức in miệng vênh lên trên mặt Tô Mặc Nghiê n.

Tôn Hiê u Mỹ lập tức nhào lên giường lăn lộn, trong miệng còn cang không ngừng kêu, “Hu, không công bằng, không công bằng, mới vừa rồi chị kêu thằng bé hôn, thằng bé chính là không hôn.”

“Được rồi được rồi, hai người có ý hay không có ý, mỗi lần đều náo loạn, lại nói Nhạ c Nhạ c nhà chúng ta thật sự thích Mặc Nghiê n, có lúc ngay cả chị

đây người làm mẹ cũng ghen tỵ.” Liễu Nghiênn Vũ hơi buồn cười nhìn động tác trẻ con của Tôn Hiểu Mỹ, hai người kia mỗi lần vừa gặp phải chuyện về Nhạc Nhạc chỉ thích nào loạn, đúng là không có biện pháp.

“Tất nhiên, em chính là mẹ nuôi của Nhạc Nhạc, không thích em thì thích ai.”

Tô Mặc Nhiên đi tới đặt tiểu Nhạc Nhạc ở trên giường gạch, từ trong túi xách bên người móc ra vài cuốn sách đặt ở trên giường đất, “Vây, sách cho các chị, các chị cần phải che giấu cho kỹ không để cho người ngoài nhìn thấy.”

Tôn Hiểu Mỹ lật đi lật lại vài cuốn sách nói: “Hai người cảm thấy thật sự có thể sẽ khôi phục thi tuyển sinh đại học sao?”

Tô Mặc Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Có lẽ chị cảm thấy hiện giờ không thể nào, nhưng tương lai thì sao? Bè lũ bốn tên * đã ngã, quốc gia cần phát triển thêm một bước, phát triển căn chính là cái gì? Là nhân tài, vậy chị cho rằng những con em cán bộ dựa vào quan hệ đi cửa sau lên đại học kia và công nông binh nộp giấy trắng lên đại học cũng coi là nhân tài sao? Bọn họ có thể xây dựng quốc gia dẫn dắt quốc gia đi về hướng huy hoàng mới sao? Đáp án hiển nhiên là không thể, đã như vậy, khôi phục thi tuyển sinh đại học chọn lựa nhân tài này đó là chuyện sớm hay muộn. Cơ hội đều để lại cho người chuẩn bị xong, chúng ta bây giờ bắt đầu chuẩn bị, đến lúc đó nhất định sẽ học tốt hơn người khác, cơ hội thi lên đại học và thi đậu đại học tốt càng lớn hơn.” di@en*dyan(lee^qu.donn)

(*) Bè lũ bốn tên (Tứ nhân bang): là cụm từ để chỉ một nhóm lãnh đạo Đảng Cộng sản Trung Quốc bị nhà cầm quyền Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa cho là cấu kết với nhau lộng quyền và đề sát hại những Đảng viên không theo phe cánh từ Đại hội X của Đảng Cộng sản Trung Quốc, nhưng sau đó bị bắt và xét xử năm 1976, sau khi Mao Trạch Đông mất. "Bè lũ bốn tên" là những thành viên hoạt động tích cực nhất Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc. Nhóm tứ nhân bang gồm: Giang Thanh (vợ thứ tư của Mao Trạch Đông), Trương Xuân Kiêu, Diêu Văn Nguyên và Vương Hồng Văn.

“Mấy người ông nội Trương và ông Bạch cũng cho rằng khả năng khôi phục thi tuyển sinh đại học khá lớn, bọn họ đều là người có quan hệ ở kinh thành, nói như vậy khẳng định có căn cứ nhất định, dù sao cũng chỉ lợi dụng thời gian mèo đông và nông nhàn học tập, cho dù về sau không khôi phục cũng không có tổn thất gì.”

“Đến lúc đó người đã kết hôn đã sinh đứa bé còn có thể thi tuyển sinh đại học sao?” Liễu Nghiênn Vũ hơi bận tâm, điều kiện của cô như vậy đoán chừng không thi tuyển sinh đại học được đi.

“Em cảm thấy có khả năng, thanh niên trí thức lên núi xuống nông thôn kết hôn không phải số ít, quốc gia sẽ phải suy tính điểm này.” Tô Mặc Nhiên biết có khả năng nhưng cô lại không thể nói ra, không thể làm gì khác hơn là trước lời kéo Liễu Nghiênn Vũ cùng nhau học tập, dù sao đến lúc đó tin tức khôi phục thi tuyển sinh đại học truyền tới sẽ biết.

“Chỉ mong như vậy thôi.”

Kể từ ngày đó, tiểu viện này của bọn họ lại bắt đầu khẩn trương học tập.

Vừa bắt đầu mọi người đều cảm thấy hết sức khó khăn, dù sao vứt bỏ quyền sách trong thời gian rất lâu, hiện giờ lại cầm lên lần nữa nói dễ vậy sao, thật may là họ có hai vị giáo viên, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn. Có cái gì không hiểu ghi chép lại, có thể vào lúc rảnh rỗi cầm lấy đi xin chỉ bảo.

Tô Mặc Nhiên ung dung hơn hai người khác một chút, nền tảng của cô tốt, kiếp trước từng trải qua nhiều năm thi cử giáo dục hun đúc như vậy, kiến thức ít nhiều gì cũng khắc ở trong đầu, mặc dù đề mục bây giờ có khác biệt rất lớn với sau này, nhưng dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi, học cũng rất nhanh.

Thạch Cương không tham dự học tập, anh nói anh sẽ không học đại học, về sau phải trực tiếp vào quân đội, đây là con đường lão già nhà anh sắp xếp cho anh, cơ hội chín mười anh phải đi.

Vốn anh định lúc đi mang Liễu Nghiênn Vũ cùng đi, bằng vào quan hệ nhà họ Thạch muốn điều Liễu Nghiênn Vũ đi rất dễ dàng, nhưng Liễu Nghiênn Vũ kiên trì không chịu, cô muốn cùng Tô Mặc Nhiên Tôn Hiểu Mỹ cùng nhau nỗ lực thi lên đại học, cô muốn dựa vào bản lĩnh của chính mình đi kinh thành. Thạch Cương hết cách với cô, không thể làm gì khác hơn là đồng ý nếu như sau này Liễu Nghiênn Vũ không có tư cách tham gia thi lại thông qua quan hệ nhà họ Thạch đi kinh thành.

Từ Tường ngược lại cũng bắt đầu học tập, nhưng mà cho dù anh không ôn tập đoán chừng cũng không sao, chỉ bằng thân phận Thái tử gia của nhà họ Từ của anh cho dù về sau không khôi phục thi tuyển sinh đại học, hẳn muốn học đại học còn không phải là chuyện một câu nói trong nhà, nhưng anh muốn dựa vào bản lĩnh của bản thân thử một chút.

Bạch Mộ Ngôn cũng ở trong hàng ngũ học tập, vốn Tô Mặc Nhiên cho rằng anh chắc cũng giống như Thạch Cương tiến vào quân đội mới phải, nhưng anh nói anh không có hứng thú với đầu quân, hơn nữa trong nhà hiện giờ chỉ có một mình anh ở bên cạnh Bạch Minh Viễn, nếu như anh vào bộ đội sẽ không có ai chăm sóc cho ông cụ Bạch rồi.

Hai người đàn ông này đều rất yêu nghiệp, thông minh cơ trí, trí nhớ khả năng lý giải đều mạnh mẽ, đặc biệt am hiểu khoa học tự nhiên, làm đề mục khoa học tự nhiên dễ dàng giống như chém dưa thái rau. Điều này khiến cho Tô Mặc Nhiên hận nghiệp rằng nghiệp lợi, ai bảo cô là củi mục trong khoa học tự nhiên, nhìn thấy ký hiệu con số liền choáng váng.

Tháng 10 năm 1977.

Ngày nào đó, cả khu thanh niên trí thức đột nhiên sôi trào lên.

“Khôi phục thi tuyển sinh đại học, khôi phục thi tuyển sinh đại học á!”

“Thật, thật sự khôi phục thi tuyển sinh đại học?”

“Chúng ta thật sự có thể tham gia thi tuyển sinh đại học?”

“Thật tốt quá, thật tốt quá!”

Tin tức khôi phục thi tuyển sinh đại học cuối cùng từ trần trên truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tin tức khôi phục thi tuyển sinh đại học chính thức truyền đến, cả đám thanh niên trí thức trong thôn đều sôi trào.

Sau đó đủ loại tin tức về thi tuyển sinh đại học rối rít truyền đến.

Công nhân, nông dân, thanh niên trí thức lên núi xuống nông thôn cùng về quê hương, quân nhân giải ngũ, cán bộ và học sinh tốt nghiệp trung học thuộc khoa này, điều kiện phù hợp đều có thể tham gia thi tuyển sinh đại học.

Quy định thi đại học khoa chính quy và chuyên khoa phải có hai lần thi là thi sơ khảo và thi vòng hai, thi trường nghề và trường kỹ thuật chỉ tham gia thi sơ khảo là được. Lúc ấy bài thi sơ khảo là do người cơ quan tổ chức hành chính ra đề, thi ba môn: ngữ văn, số học, chính trị, thời gian tiến hành cuộc thi vào ngày 15 tháng 11, địa điểm ở tiểu học và trung học của huyện.

Nghe được tin tức này, cảm xúc của nhóm thanh niên trí thức cũng hoàn toàn nổ tung, bởi vì thời gian cách cuộc thi còn dư lại hơn một tháng một chút, rất nhiều người còn chưa hề ôn tập, đến lúc đó làm sao có thể thi đây, đây có thể là lo lắng của không ít người. Trong lúc nhất thời thanh niên trí thức trong thôn bắt đầu thông qua đủ loại phương pháp tìm sách giáo khoa và đề luyện tập của cấp trung học, mỗi người đều loay hoay khi thế ngất trời.

Mấy người Tô Mặc Nhiên bởi vì ôn tập trước thời gian rất lâu nên không quá lo lắng, giờ phút này bọn họ chỉ cảm thấy nỗ lực trả giá không uổng phí, giờ khắc này ba người đều hết sức kích động.

“Mặc Nhiên, Mặc Nhiên, chúng ta cũng có thể tham gia thi tuyển sinh đại học, hơn nữa lần này chúng ta nhất định có thể thi được thành tích tốt.” Tôn Hiểu Mỹ hiện giờ tự tin hơn người khác nhiều lắm.

“Biết rồi, chị đừng lắc em, có thời gian vẫn đi học tập đi.”

Tôn Hiểu Mỹ vừa nghĩ tới mình cũng có thể lên đại học thật hưng phấn đến ngủ không yên, cảm giác giống như đang nằm mơ, cô hết sức may mắn ban đầu học tập cùng Tô Mặc Nhiên, nếu không hiện giờ sẽ như các thanh niên trí thức khác gấp đến mức giống như kiến bò trên chảo nóng.

Tin tức khôi phục thi tuyển sinh đại học giống như một cơn gió bão quét khắp các địa phương cả nước, tất cả đối tượng phù hợp điều kiện tham gia thi tuyển sinh đại học toàn bộ bắt đầu hết ngày dài lại đêm thao phải vùi đầu khổ luyện học tập, đây chính là cơ hội duy nhất thay đổi vận mệnh của mình, bỏ qua lần này, lần sau còn không biết tình huống như thế nào. die ennd kdan/le eeqquhd omn

Lúc này tất cả mọi người bận tìm sách giáo khoa sách tham khảo và đề luyện tập, Trương Hoài Dật thương lượng một chút với thôn trưởng, quyết định mở một lớp phụ đạo ở trường tiểu học của thôn, trợ giúp các thanh niên trí thức trong thôn học tập. Lúc này đang lúc mùa đông, trường tiểu học cũng bắt đầu nghỉ, phòng học giáo viên đều rảnh rỗi.

Quyển sách trên tay thanh niên trí thức trong thôn không nhiều lắm, trên căn bản đều là ba bốn người xài chung một quyển, quyển sách nguyên bộ càng thêm cực kỳ ít ỏi. Mấy người Trương Hoài Dật quyết định đi trạm thu hồi tìm một chút, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn vội vàng làm chuyện lớp phụ đạo, chuyện tìm sách này liền giao cho Tô Mặc Nhiên và Bạch Mộ Ngôn bọn họ.

Tôn Hiểu Mỹ ở trong phòng càng không ngừng chạy tới lại chạy lui, vẻ mặt phiền não, nhìn Tô Mặc Nhiên muốn nói lại thôi.

Tô Mặc Nhiên đang ngồi nghiêng trên giường đất đọc sách thật sự không nhìn nổi, “Rốt cuộc có chuyện gì? Chị đã ở trong phòng em đi qua đi lại hồi lâu, lại còn đi nữa mắt của em sẽ hoa, rốt cuộc là chuyện gì, nói đi!”

Tôn Hiểu Mỹ dừng động tác lại, do dự một lát, sau đó trên mặt nở nụ cười ngọt ngào nói: “Mặc Nhiên, chị nhờ em một chuyện này.”

Nghe Tôn Hiểu Mỹ dùng giọng nói thỏ thẻ nhỏ nhẹ nói chuyện, toàn bộ tóc gáy của Tô Mặc Nhiên đều dựng lên, cả người run một cái, “Nói chuyện thật

ngọt, chị học với ai? Có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

“Chính là, chị có một đồng hương ở thôn bên cạnh, chính là người thường mang đồ đến cho chị đó, anh ấy cũng không có sách giáo khoa, thanh niên trí thức trong thôn bọn họ có thể tìm được sách giáo khoa cũng không có mấy người, em xem, em có thể giúp một tay không.” Tôn Hiểu Mỹ hơi ngượng ngùng nói.

Sách giáo khoa của chính cô là Mặc Nhiên cho cô, cô cũng không dám tùy ý đưa cho người, nhưng thanh niên trí thức thôn bên cạnh có quan hệ với cô vô cùng tốt, hơn nữa anh ấy cũng không dễ dàng, khó khăn lắm thi tuyển sinh vào đại học mới khôi phục, nếu như bỏ qua cơ hội lần này lần sau cũng không biết như thế nào, cô thật sự muốn giúp anh ấy một tay lại không tiện phiền đến Mặc Nhiên.

Tô Mặc Nhiên suy nghĩ một chút nói: “Chính là thanh niên trí thức tên Hoàng Dương ở thôn bên cạnh?”

“Đúng.” Tôn Hiểu Mỹ vội vang gật đầu một cái.

Hoàng Dương thôn bên cạnh, Tô Mặc Nhiên thường nghe được tên người này từ trong miệng Tôn Hiểu Mỹ. Anh ta và Tôn Hiểu Mỹ hai người là đồng hương, nhà cũng gần một chỗ. Lấy hiểu biết của cô về Tôn Hiểu Mỹ, cô gái này tám phần có ý tứ với người ta lại không tiện biểu đạt ý tứ kia, không biết Hoàng Dương kia rốt cuộc có suy nghĩ gì về Tôn Hiểu Mỹ.

“Chuyện này hả, sau khi em đến nhà họ Trương sẽ hỏi giúp chị một chút, đoán chừng sẽ không có vấn đề gì, dù sao sách đặt trong trạm thu hồi cũng bị hóa thành bột giấy.” Tô Mặc Nhiên gật đầu đáp ứng.

Tô Mặc Nhiên đi hỏi Trương Hoài Dật, Trương Hoài Dật quả nhiên đồng ý, Tô Mặc Nhiên đề cho Tôn Hiểu Mỹ đi gọi Hoàng Dương ngày mai cùng bọn họ đi trạm thu hồi trên huyện tìm sách.

Tôn Hiểu Mỹ biết được tin tức này lập tức vui sướng đi thôn bên cạnh báo tin.

“Mặc Nhiên, cảm ơn em.”

Sáng sớm hôm sau, Tô Mặc Nhiên và mấy người Bạch Mộ Ngôn Từ Tường vừa đến cửa thôn tập hợp liền nhìn thấy một người đàn ông đứng chờ ở đó

Vóc dáng người đàn ông này rất cao, tầm 1m9, diện mạo anh tuấn da thịt trắng nõn, là kiểu mà Tôn Hiểu Mỹ thích.

“Xin chào mọi người, tôi là thanh niên trí thức thôn bên cạnh, Hoàng Dương.” Giọng nói rất có sức cuốn hút, nghe vào cảm giác không tệ.

Mấy người tự giới thiệu lẫn nhau rồi ngồi trên máy kéo đi huyện thành.

Tính tình Hoàng Dương sáng sủa rất hay nói, hơn nữa trong lời nói có ý khác, rất nhanh anh ta đã quen thuộc với mấy người Tô Mặc Nhiên, trò chuyện với Từ Tường vui vẻ nhất.

Đến trạm thu hồi, bọn họ đến thẳng trong kho hàng tìm sách, không chỉ riêng bọn họ định qua trạm thu hồi tìm, không ít nhân viên làm việc trong trạm thu hồi cũng ở trong kho hàng tìm giúp người nhà và họ hàng của mình, cũng may mỗi tuần đồ đặc đưa tới trạm thu hồi rất nhiều, trong đó có không ít đều là sách giáo khoa và sách luyện tập.

Hoàng Dương tổng cộng mang theo ba bộ tài liệu giảng dạy cấp ba và bộ sách luyện tập về nhà, những thứ này cho mọi người thay phiên sử dụng chắc là đủ, nghe nói thôn bọn họ muốn làm lớp phụ đạo, anh còn có thể hỏi thăm một chút có thể tới dự thỉnh hay không.

Vấn đề này thôn trưởng và Trương Hoài Dật đã thảo luận tới, hai người đều đồng ý để cho thanh niên trí thức thôn khác tới dự thỉnh, một con dê là thả một đám dê cũng là thả.

Hoàng Dương biết được tin tức này hưng phấn ôm sách đi.

Sau khi lớp phụ đạo mở ra gần như ngày ngày đầy tràn, trong phòng học chen khắp nơi đều là thanh niên trí thức tới học trước, giáo viên là Trương Hoài Dật Bạch Minh viễn cùng với một giáo viên khác trong trường, mấy người Tô Mặc Nhiên Từ Tường thanh niên trẻ tuổi có lúc cũng sẽ bị kéo tới giúp một tay, thời gian bọn họ học tập khá sớm, mức độ nắm giữ kiến thức mạnh hơn thanh niên trí thức mới bắt đầu học tập rất nhiều.

Các thanh niên trí thức bình thường từ buổi sáng bắt đầu đi học, buổi trưa về nhà ăn cơm, chiều trở lại. Thanh niên trí thức thôn bên cạnh bình thường đều định mang cơm trưa tới, trong trường học có bếp lò, hâm nóng là có thể ăn, dễ dàng mau lẹ. Thời gian nghỉ trưa mọi người còn có thể tụ tập chung một chỗ thảo luận một chút hoặc gục mặt trên bàn ngủ một giấc. [die,n; da.nlze.qu; ydo/n](#)

Gần đây trong khoảng thời gian này, công việc phụ đạo thời gian dài cường độ cao gây ra tổn thương rất lớn cho thân thể, những người tham dự công việc phụ đạo như bọn họ trong khoảng thời gian này cũng gây rất nhiều, đặc biệt là hai cụ Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn.

Sau khi mỗi lần phụ đạo kết thúc, Tô Mặc Nhiên đều pha cho mọi người một tách trà, trong nước pha trà tăng thêm vài giọt linh tuyến, linh tuyến này có thể chữa trị thân thể bị tổn thương trong khi ngủ, vì vậy mặc dù mọi người gầy đi không ít nhưng vẫn rất khỏe mạnh.

Trong khoảng thời gian này Hoàng Dương đều ăn cơm trưa ở trong tiểu viện của Tô Mặc Nhiên bọn họ, dù sao anh và Tôn Hiểu Mỹ là bạn bè kiêm đồng hương, quan hệ còn cực kỳ thân thiết.

Hoàng Dương rất thông minh, học tập dễ dàng hơn người bình thường, trên căn bản nói một lần là có thể nhớ còn có thể suy một ra ba, ở phương diện khoa học tự nhiên đặc biệt có thiên phú.

Ba nữ sinh Tô Mặc Nhiên thì không được, khoa học tự nhiên hoàn toàn là củi mục.

Về sau Tô Mặc Nhiên chuẩn bị thi vào khoa văn học chuyên nghiệp, kiếp trước mình chính là trạch nữ viết văn học mạng, hiện giờ cô cũng không có ý định thay đổi. Liễu Nghiên Vũ thích tiếng Anh, ôm radio Thạch Cương tìm được cả ngày nghe, về sau định thi khoa tiếng Anh chuyên nghiệp. Tôn Hiểu Mỹ có sở thích giống cô, thích văn học nhất là thi từ cổ điển, khó có thể tưởng tượng tính cách của chị ấy lại thích văn nghệ như thế.

Ngày 15 tháng 11, tất cả thanh niên trí thức đều đi trường tiểu học của huyện tham gia thi sơ khảo kỳ thi tuyển sinh đại học, ngữ văn, số học, chính trị, ba môn học.

Sau khi thi xong tất cả mọi người tụ tập chung một chỗ so đáp án, điều này khiến cho Tô Mặc Nhiên nhớ tới kiếp trước mỗi lần sau cuộc thi tất cả mọi người hưng phấn tụ tập chung một chỗ so đáp án, chỉ có điều cô không có hứng thú, bởi vì cho dù cô thi được tốt hay không tốt cũng sẽ không có ai quan tâm. Hiện giờ cô cuối cùng có thể trải nghiệm một lần cảm giác này, ba người phụ nữ từ trường thi ra ngoài vẫn xúm lại riu rít.

Thi xong, mọi người trở lại trong thôn chờ thông báo thi vòng hai.

Trong khoảng thời gian này, không khí trong thôn rất thấp, mỗi người đều hết sức khẩn trương. Sau khi so đáp án xong, người thi được tốt mỗi ngày đều ngóng trông thành tích, người cảm thấy không tốt muốn ra thành tích xem xem bản thân rốt cuộc thi như thế nào lại muốn tốt nhất vĩnh viễn đừng ra.

Hơn mười ngày chờ đợi, một ngày như một năm, cuối cùng trong hưng phấn và trong thấp thòm của mọi người, cơ quan hành chính phát ra thư thông báo thi vòng hai và thư thông báo trúng tuyển đạt điểm vào trung chuyên.

(*) Trung chuyên: Trường nghề hoặc trường kỹ thuật

Điểm chuẩn để thi vòng hai đại học là 160 điểm ba môn, thanh niên trí thức cả thôn có mười sáu người đạt tới điểm số thi vòng hai, còn có năm người đạt tới điểm số trung chuyên, Tô Mặc Nhiên Liễu Nghiên Vũ Tôn Hiểu Mỹ Từ Tường Bạch Mộ Ngôn năm người còn có thành tích cao vô cùng, xếp hạng trong huyện đều là mấy cái tên ở phía trước.

Thanh niên trí thức ở Trương gia trưân có thành tích tốt nhất toàn huyện, điều này cần nhờ tới sự trợ giúp của mấy người Trương Hoài Dật mở lớp phụ đạo.

Trên thư thông báo thi vòng hai viết rõ thời gian thi tuyển sinh đại học là hai ngày 23, 24 tháng 12 năm 1977, địa điểm thi ở trường tiểu học số ba của huyện. Các khoa, khoa văn là: Ngữ văn, số học, chính trị, sử bốn môn, ngoại ngữ chuyên nghiệp phải thi thêm ngoại ngữ, khoa học tự nhiên là: ngữ văn, số học, chính trị, lý hóa.

Sau khi nhận được thư thông báo bọn họ trừ tiếp nhận học tập ngắn ngủi ra còn phải điền bảng nguyện vọng, mấy người Tô Mặc Nhiên bọn họ căn bản đều điền nguyện vọng là đại học trong kinh thành, nguyện vọng thứ nhất của cô cũng là đại học kinh thành. Trên giấy nguyện vọng có một điểm: Sau khi thi rớt đại học có bằng lòng trúng tuyển vào khoa văn trường sư phạm địa phương không. Khoa văn này là do trường học phát minh trong cách mạng văn hóa, tên đầy đủ là khoa ngữ văn chính trị chuyên nghiệp, bọn họ đều điền không đồng ý.

Ngày thi tuyển sinh đại học, tất cả thanh niên trí thức tham gia thi đều được trong thôn bố trí máy kéo thống nhất đưa đón.

Đến trường tiểu học số ba, mọi người tự động xếp hàng tiến vào trường thi chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Khi thi trường thi rất yên tĩnh, tất cả mọi người vui đầu vào làm bài, hết sức tuân thủ kỷ luật, không có bất cứ hiện tượng trái luật nào, lúc này dường như tất cả mọi người đều không biết hành vi ăn gian bí mật mang theo tài liệu vào.

Bên ngoài trường thi ngựa xe như nước tiếng người huyền ảo, bên trong trường thi yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, chỉ có tiếng đầu bút ma sát trên mặt giấy phát ra âm thanh “Sàn sạt”.

Cuộc thi một ngày kết thúc, mọi người lại ngồi trên máy kéo của thôn trở về.

Tô Mặc Nhiên vừa thi xong, mới từ trong trường học ra ngoài liền bị Tôn Hiểu Mỹ kéo lại, Tôn Hiểu Mỹ mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Mặc Nhiên, Hoàng Dương bị người ta dẫn đi, làm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tôn Hiểu Mỹ vẫn kéo tay áo Tô Mặc Nhiên, vẻ mặt hốt hoảng nói: “Mặc Nhiên, làm thế nào đây, cũng không biết Hoàng Dương xảy ra chuyện gì, nghe nói anh ấy vừa ra khỏi trường thi liền bị mang đi, cũng không biết bị mang đi đâu rồi, cũng không biết anh ấy có nguy hiểm không, còn có thể tham gia cuộc thi ngày mai không, nếu như...”

Tôn Hiểu Mỹ càng nói trong lòng càng sợ, hốc mắt đã chứa đầy nước mắt sẽ lập tức rớt xuống.

Tô Mặc Nhiên vội vàng an ủi chị ấy: “Chị đừng gấp gấp, bây giờ còn không phải chưa biết rõ tình huống sao? Từ Tường và Thạch Cương đã nghe rồi, đoán chừng chờ lát nữa sẽ có tin tức, chị trước ngồi một lát.”

“Đúng vậy, cậu đừng quá gấp, thi đại học này có thể có chuyện gì, chỉ cần không phải gian lận.” Liễu Nghiên Vũ cũng ở đây an ủi cô ấy, hôm nay Thạch Cương đi cùng cô đi thi, tiểu Nhạc Nhạc đặt ở nhà họ Trương nhờ bà Trương chăm sóc một tay.

Tôn Hiểu Mỹ vừa nghe Liễu Nghiên Vũ nói như vậy lập tức kích động lên, “Sẽ không đâu, sẽ không đâu, Hoàng Dương sẽ không gian lận, anh ấy thông minh như vậy vốn không cần gian lận.”

Tô Mặc Nhiên vội vàng đề Tôn Hiểu Mỹ đang kích động đến muốn nhảy dựng lên lại, “Tụi em không nói anh ta gian lận, chỉ có điều, chỉ cần anh ta không làm ra chuyện không tuân theo kỷ luật sẽ không có chuyện gì, chị trước đừng gấp, chờ một chút, chờ mấy người Từ Tường trở lại sẽ biết.”

Nghe lời Tô Mặc Nhiên nói, Tôn Hiểu Mỹ yên tĩnh lại, ba người yên tĩnh đợi ở một bên.

Theo lý thuyết Hoàng Dương chỉ là thanh niên trí thức bình thường, hơn nữa là người cẩn thận khôn khéo, tại sao lại đột nhiên bị người mang đi? Nếu nói anh ta không tuân theo kỷ luật trường thi, Tô Mặc Nhiên một vụn lần không tin, mức độ coi trọng và kỳ vọng vào cuộc thi đại học này của Hoàng Dương, bọn họ cũng có mắt nhìn, anh ta tuyệt đối không thể làm ra chuyện tự hủy tương lai. Trong này rốt cuộc có điều bí ẩn gì? Chỉ có thể chờ mấy người Từ Tường trở lại mới có thể biết được.

Không lâu sau, Từ Tường và Thạch Cương đều trở về, hai người đi như chạy, không ngừng thở hổn hển.

“Như thế nào? Hỏi thăm được xảy ra chuyện gì không?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

Từ Tường thở chậm lấy lại sức nói: “Tình huống đại khái khó hiểu.”

“Theo giáo viên giám khảo nói, Hoàng Dương bị người của cơ quan hành chính mang đi, về phần mang đi đâu thì không ai biết, bảo là phải giữ bí mật. Tụi anh hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Giáo viên cũng không chịu nói, chỉ có điều có thể khẳng định chính là Hoàng Dương không làm ra chuyện không tuân theo kỷ luật trong trường thi.”

“Có một điểm anh cảm thấy sự tình có thể có liên quan đến việc anh ta bị mang đi, theo thí sinh cùng trường thi với anh ta, mới bắt đầu thi Hoàng Dương đổi bài thi với giáo viên giám khảo.” dieendaanleequydonn

Liễu Nghiên Vũ cau mày nói: “Đổi bài thi có gì kỳ quái đâu, có lẽ bài thi không thấy rõ hoặc chỗ nào đó bị rách.”

Từ Tường lắc đầu một cái nói: “Mấu chốt là ở chỗ này, người thí sinh kia nói bài thi không bị rách, mà khi Hoàng Dương đưa bài thi cho giáo viên nhìn, giáo viên kia biến sắc, còn vội vàng vàng lên tiếng với một giáo viên giám khảo khác rồi cầm bài thi rời đi. Đây là trường thi tuyển sinh đại học, nhất định xảy ra chuyện gì quan trọng, nếu không giáo viên sao có thể tự tiện rời khỏi cương vị, cho nên bài thi có thể có vấn đề lớn.”

“Bài thi có thể có vấn đề gì?” Tôn Hiểu Mỹ hỏi.

“Anh đây cũng không biết.” Từ Tường giang tay nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

Từ Tường suy nghĩ một chút nói: “Anh có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Tôn Hiểu Mỹ vừa nghe Từ Tường có biện pháp ánh mắt lập tức tỏa sáng nhìn anh.

“Chúng ta có thể đi trạm thu hồi tìm chú Trương giúp một tay, quan hệ của chú ấy ở huyện khẳng định nhiều hơn chúng ta, hỏi thăm tin tức cũng dễ dàng, nếu không bằng vào mấy người chúng ta rất khó hỏi được tin tức quan trọng.”

Tô Mặc Nhiên suy nghĩ một chút cảm thấy chủ ý này không tệ, không biết Trương Diệu Huy có bằng lòng giúp một tay không, “Chú Trương có thể đồng ý không?”

Từ Tường nói: “Chúng ta chỉ nhờ chú ấy dò thăm chút tin tức, cũng không cần chú ấy cứu người ra ngoài, chắc không có vấn đề.”

“Vậy còn chờ gì nữa, đi nhanh đi.” Tô Mặc Nhiên kéo Tôn Hiểu Mỹ còn đang ngồi, mấy người cùng nhau chạy tới trạm thu hồi.

Đến trạm thu hồi, mấy người bọn họ nói một lần chuyện xảy ra cho Trương Diệu Huy.

Sau khi Trương Diệu Huy nghe xong nói: “Mấy đứa không cần gấp gáp, chú gọi mấy cú điện thoại hỏi một chút, chú cảm thấy vấn đề ở chỗ thanh niên trí thức kia không lớn, mấy đứa nghỉ ngơi trước một lát.”

“Chú Trương, cảm ơn chú.” Tô Mặc Nhiên nói.

Trương Diệu Huy cười cười nói: “Chúng ta còn cần khách khí, chúng ta không phải đã là người một nhà rồi.”

Tô Mặc Nhiên gật đầu cười.

Trương Diệu Huy liên tục gọi điện thoại đi các nơi dò thăm tin tức, chuyện này rất ít người biết, ông gọi bảy tám cú điện thoại mới dò thăm được tin tức cụ thể.

Thì ra hôm nay khi Hoàng Dương thi môn số học phát hiện chia cho anh là đề thi môn chính trị, anh nhanh chóng báo cáo cho giáo viên giám khảo, sau đó giáo viên giám khảo đổi đề thi cho anh. Giáo viên giám khảo sau khi nhận được đề thi cũng lập tức báo lên trên, phía trên nhanh chóng đáp lại, yêu cầu trước cách ly thí sinh này, cho nên sau khi Hoàng Dương vừa nộp bài liền bị người của cơ quan hành chính mang đi, bây giờ đang trong trường mầm non của cơ quan hành chính.

Chính trị là môn thi ngày mai, sao bài thi lại xuất hiện vào ngày hôm nay khi thi môn số học, đó là ngoài ý muốn hay có người gian lận, điều này cũng nói không rõ ràng. Nếu như chỉ là ngoài ý muốn, Hoàng Dương nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu như làm rối loạn kỷ cương, kết quả kia liền không nói được rồi.

Trung Quốc từ xưa tới nay trường thi đều chưa từng chân chính sạch sẽ, gian lận trong mỗi cuộc thi đều như bóng theo cùng.

Nhận được tin tức càng hồng bét hơn khi không nhận được tin tức, Tôn Hiểu Mỹ biết được tin tức này càng sốt ruột, nếu như bộ giáo dục nhận định Hoàng Dương gian lận, tiền đồ sẽ bị phá hủy.

“Chuyện đã xảy ra đại khái là như vậy.” Trương Diệu Huy nói.

“Vậy bọn họ sẽ xử trí Hoàng Dương như thế nào?” Tôn Hiểu Mỹ hỏi.

“Nếu như tra rõ đây chỉ là ngoài ý muốn, Hoàng Dương này sẽ được thả sau khi cuộc thi chính trị vào ngày mai kết thúc, dù sao hiện giờ cậu ta đã xem đề thi chính trị, vì bảo đảm tính công bằng cuộc thi, không thể để cho cậu ta có tiếp xúc với bất kỳ ai, nếu không có thể tiết lộ đề thi.” Trương Diệu Huy giải thích.

Nghe Trương Diệu Huy nói, bọn họ cảm thấy vấn đề của Hoàng Dương không lớn, chuyện này chắc chỉ là ngoài ý muốn.

“Hiểu Mỹ, Hoàng Dương không có việc gì, ngày mai thi xong chính trị anh ta sẽ trở lại, chị nhất định phải tập trung tinh lực vào cuộc thi, lỡ như phân tâm thi rớt hối hận đã trễ, chúng ta đã hẹn cùng đi kinh thành học đại học.” Tô Mặc Nhiên lắc lắc bả vai Tôn Hiểu Mỹ nói.

Tô Mặc Nhiên chỉ sợ tâm tư Tôn Hiểu Mỹ nặng nề, ngày mai khi thi sẽ bị phân tâm, hiện giờ tuyệt đối là thời khắc mấu chốt của đời người, ngàn vạn lần không thể có một chút xiu qua loa, nếu không hối hận không kịp.

“Chị biết rồi, Mặc Nhiên, chị sẽ nỗ lực.” Tôn Hiểu Mỹ bảo đảm nói.

Quả nhiên, ngày hôm sau Hoàng Dương lại được người của cơ quan hành chính mang tới cuộc thi, sau khi cuộc thi chính trị bắt đầu người của cơ quan hành chính liền đi, thi xong Hoàng Dương cũng tự do.

“Thật tốt quá, anh không có chuyện gì.” Tôn Hiểu Mỹ vừa thấy Hoàng Dương đi ra lập tức vui mừng nói.

Những người khác cũng vây quanh.

“Ngượng ngùng khiến cho mọi người lo lắng.” Hoàng Dương cười nói với bọn họ.

“Chúng ta ngượng lại không có gì, chỉ có điều anh bị mang đi nhưng người khác sẽ lo lắng, tối ngày hôm qua lo lắng đến một buổi tối cũng không ngủ.” Liễu Nghiên Vũ nói xong dùng ánh mắt liếc nhìn Tôn Hiểu Mỹ.

Nghe Liễu Nghiên Vũ nói, Tôn Hiểu Mỹ tùy tùy tiện tiện lại mặt như ánh bình minh, lấp bắp nói: “Cậu... Cậu nói loạn cái gì, ai... Ai không ngủ.”

Liễu Nghiên Vũ vừa thấy cô ấy còn không thừa nhận lập tức nói: “Và không biết tối ngày hôm qua là ai lúc ngủ càng không ngừng lật tới lật lui, còn nhỏ giọng than thở, làm như tớ ngủ say chết rồi không có cảm giác ấy! Thiết thời cho tớ tối hôm qua cũng bởi vì lo lắng cho cậu mà ngủ một chân với cậu, sớm biết còn không bằng ngủ cùng con trai tớ.”

“Đừng nói lung tung.” Tôn Hiểu Mỹ bị Liễu Nghiên Vũ nói đến xấu hổ, không ngừng đấm cánh tay Liễu Nghiên Vũ.

Thạch Cương thấy bà xã mình bị bắt nạt lập tức kéo Liễu Nghiên Vũ ra sau mình, thuận tay đẩy Tôn Hiểu Mỹ một cái về chỗ Hoàng Dương đứng.

Tôn Hiểu Mỹ không đứng vững lập tức nhào vào trong ngực Hoàng Dương, Hoàng Dương luống cuống tay chân đỡ cô dậy.

Sau khi Tôn Hiểu Mỹ đứng vững sắc mặt đỏ hơn, rất có đáng về muốn nhỏ ra máu.

Liễu Nghiên Vũ giờ ngón tay cái với ông xã mình.

“Được rồi, mọi người đừng làm rộn cô ấy.” Hoàng Dương đỡ Tôn Hiểu Mỹ đứng vững.

“Oh, oh, có người thương hương tiếc ngọc kìa.” Liễu Nghiên Vũ chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn ở bên cạnh chọc ngoáy.

Tôn Hiểu Mỹ vừa nghe lập tức tròn mắt nhìn Hoàng Dương một cái, sau đó che mặt chạy mất.

Hoàng Dương không thể làm gì khác hơn là bắn về phía Thạch Cương ánh mắt “Quản lý bà xã của anh” rồi vội vàng đuổi theo. d1en d4nl 3q21y d0n

Thạch Cương đón nhận ánh mắt của Hoàng Dương, ôm Liễu Nghiên Vũ nói: “Bà xã, em mới thật tốt.”

Liễu Nghiên Vũ kiêu ngạo hást cằm lên, “Đó là đương nhiên.”

Tô Mặc Nhiên một tay che mắt mình, thật là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, sau khi Thạch Cương này ở chung một chỗ với Liễu Nghiên Vũ càng ngày càng trở nên ngây thơ.

Hoàng Dương đuổi theo Tôn Hiểu Mỹ, đoán chừng lại một đôi người có tình sắp ra đời, mấy người bọn họ không thể làm gì khác hơn là tự đi về.

Sau khi thi tuyển sinh đại học kết thúc, mấy người bọn họ so đáp án, phát hiện bọn họ thi không tệ, lên đại học chắc không thành vấn đề.

Qua một thời gian thành tích thi tuyển sinh đại học gửi xuống, mấy người bọn họ thi được không tệ, xếp hạng thành tích toàn bộ đều trong năm mươi người đứng đầu, trong đó thành tích của Từ Tường, Bạch Mộ Ngôn tốt nhất, thứ hai, thứ ba toàn thành. Tô Mặc Nhiên xếp hạng thứ mười lăm, Hoàng Dương mười tám, Liễu Nghiên Vũ ba mươi sáu, Tôn Hiểu Mỹ bốn mươi bảy.

Sau khi biết thành tích cuộc thi, tất cả mọi người nóng lòng chờ đợi thư thông báo trúng tuyển đại học, lúc ấy trung ương chỉ thị, thư thông báo trúng tuyển đại học phải gửi tới trước tết âm lịch, để thí sinh và cha mẹ qua một năm tốt lành.

Quả nhiên, trước tết âm lịch, thư thông báo trúng tuyển đại học được đưa đến, Tô Mặc Nhiên khoa báo chí chuyên nghiệp đại học Trung Quốc kinh thành, Liễu Nghiên Vũ khoa tiếng Anh chuyên nghiệp học viện sư phạm kinh thành, Tôn Hiểu Mỹ khoa văn học cổ điển Trung Quốc chuyên nghiệp học viện sư phạm kinh thành, Từ Tường khoa kinh tế quản lý chuyên nghiệp đại học Thanh Hoa, Bạch Mộ Ngôn chuyên ngành luật chuyên nghiệp đại học Thanh Hoa, Hoàng Dương khoa xã hội học chuyên nghiệp đại học kinh thành.

Người thi lên đại học không liên tục cũng nhận được thư thông báo, không ít người đã bắt đầu dọn dẹp về nhà, thời gian chiêu sinh khai giảng lần này vào mùa xuân năm 1978.

Trường học của mấy người bọn họ đều ở kinh thành, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn cũng quyết định trở về cùng bọn họ. Kể từ sau khi người khác lên đại, thế cục kinh thành đã bắt đầu xảy ra biến hóa, lúc này trở về đã không có nguy hiểm quá lớn, cho nên bọn họ quyết định qua hết tết âm lịch sẽ lên đường đi Bắc Kinh.

Sau khi biết được điểm số thi tuyển sinh đại học của Liễu Nghiên Vũ, Thạch Cương liền về kinh thành trước, cha anh trực tiếp ném anh vào quân đội, trước khi đi anh đã giao vợ con lại cho Tô Mặc Nhiên và Tôn Hiểu Mỹ chăm sóc.

Ba người bọn họ sau khi quyết định đi kinh thành sẽ ở lại nhà Trương Hoài Dật, vốn nhà Thạch Cương cũng có phòng để ở, nhưng nhà Thạch Cương hai người đàn ông đều không ở nhà, hơn nữa nhà họ Thạch cách trường học quá xa đi học không thuận tiện. Vừa đúng nhà họ Trương ở gần trường đại học, hơn nữa còn là tứ hợp viện tam tiến, gian phòng đủ nhiều, Trương Hoài Dật sẽ để cho ba cô bé học ngoại trú ở nhà họ Trương, bà Trương cũng có thể giúp một tay trông Nhạc Nhạc khi bọn họ đi học.

Sau sự kiện thi tuyển sinh đại học Tôn Hiểu Mỹ và Hoàng Dương cũng xác nhận tình cảm mỗi người, hai người ngọt ngào ngào ngào thành một đôi, hiện giờ hai người đều thi đậu đại học và lại đều ở kinh thành.

Cuối cùng lần thi tuyển sinh đại học đầu tiên sau cách mạng văn hóa chính thức hạ màn kết thúc, kiếp sống hạ phóng xuống nông thôn Đông Bắc của Tô Mặc Nhiên cũng sắp kết thúc, lúc này bọn họ đang chuẩn bị chào mừng tết âm lịch, ngày lễ đặc biệt nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tết âm lịch năm 1978 là cái tết đặc biệt, mặc dù cuộc sống vẫn nghèo khổ khó khăn, nhưng sau khi bè lũ bốn tên rơi đài, người thế hệ sau buông tư tưởng áp lực xuống, mùa xuân năm nay có hội chùa, hội đèn lồng, trò chơi dân gian, có văn nghệ tiệc tối, tranh tài thể dục, còn có thể nhìn thấy mấy sản phẩm điện ảnh cũ trong nước “A thi mã”, “Đào hoa phiến”, “Lý Song Song” sau nhiều năm lần nữa lộ diện, một vài trò chơi truyền thống như chơi ném vòng, bắn súng xuất hiện lần nữa, hội đèn lồng đỏ chữ sôi động chưa từng có. Lời cảm kỳ khi chúc tết cũng bị phá vỡ, lời thay đổi nhẹ nhõm tùy ý, ví dụ như mấy lời chúc mừng năm mới truyền thống “Chúc mừng năm mới”, “Năm mới cát tường”, “Mọi chuyện như ý” lại một lần nữa xuất hiện trong tiếng chúc mừng năm mới, khắp nơi có thể nhìn thấy giữa mọi người hai bên tôn trọng, cảm nhận được giao tiếp giữa người với người được hồi phục.

Năm mới mọi người tụ tập chung một chỗ nói nhiều nhất chính là thi tuyển sinh đại học, gặp mặt bình thường cũng hỏi: “Cậu tham gia thi tuyển sinh đại học không?”, “Nhà ông bà có người thi tuyển sinh đại học không?”

Trước đây không lâu khôi phục thi tuyển sinh đại học khiến nhiệt tình học tập của người dân tăng vọt chưa từng có, đây là cơ hội cạnh tranh công bằng của thanh niên tri thức xuống nông thôn có số lượng lên đến trăm vạn để thay đổi vận mệnh của mình.

Mùa xuân này mặc dù vật chất còn thiếu hụt, thời đại dựa vào tem phiếu cung ứng, nhưng không khí cũng nhẹ nhõm vui mừng, không ít bà chủ nhà vì làm com tất niên mà vất hết óc, để cho người nhà qua một cái tết hài hòa hạnh phúc.

Bắt đầu từ năm 1977, cuộc sống càng ngày càng trở nên tốt hơn, thị trường hàng hóa tết cũng biến thành rực rỡ muôn màu, chủng loại phong phú đa dạng, lương thực, dầu, thịt, cá, gia cầm, trứng, lá trà, rượu thuốc lá, bánh ngọt, hoa quả khô tươi cung ứng đầy đủ, một vài món rau quả trái mùa như dưa chuột, cà chua đậu cove v.v... cũng tiến vào thị trường. Món ăn miền nam lên phía bắc, hàng hóa phía bắc xuôi nam.

Giao thừa, com tất niên vẫn ăn ở nhà họ Trương, mấy người phụ nữ vì bữa tiệc com tất niên này mà tốn không ít công phu, mọi người tụ tập chung một chỗ sảng sảng khoái khoái ăn một bữa.

Trong bữa tiệc Trương Hoài Dật nâng ly rượu lên nói với bọn họ : “Tiết xuân năm nay là cái tiết trôi qua sảng khoái nhất trong nhiều năm qua, mấy đứa sẽ lập tức lên Bắc Kinh đi học, bắt đầu một cuộc sống mới, quốc gia đã càng ngày càng tốt, vì ngày mai tốt đẹp, ông đề nghị chúng ta cạn ly!”

Mọi người đứng lên, nâng ly rượu cùng nhau.

“Cạn!”

“Cạn!

Tết âm lịch qua đi, thời gian rồi lên kinh thành càng ngày càng gần, mấy người kia cũng không có vấn đề gì, gần đây Tôn Hiểu Mỹ tương đối lo lắng. Điều kiện gia đình của cô không tốt, trong nhà cũng không có tiền dư thừa cho cô đi học, Hoàng Dương cũng giống như vậy, lần này thi lên đại học, trong nhà chỉ gửi tới năm mươi đồng.

Mặc dù sau khi đến kinh thành cô có thể ở nhà họ Trương, nhưng Tôn Hiểu Mỹ lại cảm thấy ăn không ở không không được, phải đóng một chút tiền thuê nhà và phí com nước, nhà họ Trương có quan tâm chuyện mấy đồng lẻ này hay không là một chuyện, cô đóng hay không là chuyện khác. Cô và Tô Mặc Nhiên và Liễu Nghiên Vũ khác nhau, Tô Mặc Nhiên là cháu gái nhà họ Trương thừa nhận, ăn ở nhà họ Trương là chuyện không thể chỉ trích nặng; về phần Liễu Nghiên Vũ, Thạch Cương khẳng định đã sắp xếp xong xuôi cho cô ấy. di3nd@nl3qu.yd0n

Cô muốn đóng nhưng không có tiền, vậy phải làm sao bây giờ?

Tôn Hiểu Mỹ bồn chồn không yên, Tô Mặc Nhiên và Liễu Nghiên Vũ đều nhìn ra, hai người hỏi tới, Tôn Hiểu Mỹ nói phiền não của mình ra.

Sau khi Tô Mặc Nhiên biết được phiền não của chị ấy, an ủi nói, “Chị trước đừng có gánh nặng trong lòng, em đoán chừng quốc gia nhất định sẽ cho hỗ trợ, nếu không đến lúc đó chúng ta cùng nhau kiếm tiền là được, ai nói em ở nhà họ Trương cũng không phải đóng tiền, vẫn phải đóng, giao tình là giao tình, cũng không thể chiếm tiện nghi.”

“Kiếm tiền, chúng ta không thể đi làm việc kiếm tiền như thế nào?” Tôn Hiểu Mỹ không hiểu cô ấy nói muốn kiếm tiền là kiếm tiền như thế nào.

“Ai nói nhất định phải làm việc mới có thể kiếm tiền, làm ăn cũng có thể kiếm tiền.”

“Làm ăn?”

“Đúng vậy, chỉ cần chị không cảm thấy mất thể diện.” Lúc này mặc dù cách mạng văn hóa đã kết thúc, nhưng gió xuân cải cách còi mòi vừa mới thổi lên, không ít người đều khinh thường thương nhân làm ăn buôn bán.

“Chị không sợ mất mặt, chỉ cần đường đường chính chính, chị một không trộm hai không giành, né ai, nhưng chúng ta là sinh viên, có thể làm buôn bán gì?” Tôn Hiểu Mỹ hơi băn khoăn hỏi.

“Làm chút buôn bán nhỏ là được, không cần bỏ ra bao nhiêu thời gian, còn có thể kiếm tiền phụ cấp phí sinh hoạt, tin tưởng em đi, không nên lo lắng.”

“Được, chị tin tưởng em, vậy sau chị liền theo em làm buôn bán, đến lúc đó em có thể phải mang theo chị kiếm tiền thuê nhà và phí cơm nước về.” Tôn Hiểu Mỹ nắm quả đấm nói.

“Không thành vấn đề.”

Qua tết nguyên tiêu, bọn họ liền bắt đầu dọn dẹp hành lý chuẩn bị đi Bắc Kinh, lần này đi ngồi xe lửa, không cần bọn họ mang hành lý, chỉ cần mang theo chút đồ tùy thân là được, Trương Diệu Huy sẽ nghĩ cách chở túi hành lý của bọn họ đi trước, như vậy bọn họ có thể nhẹ nhõm lên đường rồi.

Tôn Hiểu Mỹ hỏi Tô Mặc Nhiên Hoàng Dương có thể đi cùng bọn họ không, Tô Mặc Nhiên nhú nhú mày, hơi khó xử, dù sao hành trình lần này đều do Trương Diệu Huy thu xếp, cô cũng không làm chủ được.

Tôn Hiểu Mỹ để Tô Mặc Nhiên hỏi nhà họ Trương một chút, nhìn động tác khẩn cầu, bất đắc dĩ, Tô Mặc Nhiên không thể làm gì khác hơn là đi nhà họ Trương một chuyến.

Tô Mặc Nhiên mở miệng, Trương Hoài Dật tự nhiên đồng ý, sau đó thông báo Trương Diệu Huy mua nhiều thêm một vé.

Sau khi Tôn Hiểu Mỹ biết cực kỳ cao hứng, lập tức thông báo Hoàng Dương sắp xếp hành lý mang đi đưa tới.

Tô Mặc Nhiên lại cảm thấy Tôn Hiểu Mỹ quan tâm Hoàng Dương dường như hơi quá, mà theo cô quan sát Hoàng Dương không đến mức khẳng khái một mực với Tôn Hiểu Mỹ, cô thật sự sợ có một ngày Tôn Hiểu Mỹ sẽ bị tổn thương. Hoàng Dương người này nói dễ nghe chính là trầm ổn khôn khéo, khó nghe một chút chính là xu lợi có tâm cơ, chỉ có điều đạo hạnh rất cao, che giấu sâu. Kể từ sau khi Tôn Hiểu Mỹ giúp anh ta lấy được tài liệu cấp ba, anh ta rõ ràng quan tâm Tôn Hiểu Mỹ, nếu không sao anh ta và Tôn Hiểu Mỹ cùng tới Đông Bắc nhiều năm như vậy cũng không có tiến triển, cho đến sau khi theo chân bọn họ đến trạm thu hồi mới đáp lại thâm mến của Tôn Hiểu Mỹ. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Không biết đây là tốt hay xấu đối với Tôn Hiểu Mỹ, dù sao Tôn Hiểu Mỹ đang trong vui sướng. Phụ nữ trong tình yêu mù quáng, cô thật sự sợ bản thân Tôn Hiểu Mỹ từ đó bị lạc lối.

Đáng tiếc những chuyện này cô không thể nói với Tôn Hiểu Mỹ, lúc này Tôn Hiểu Mỹ đang bị Hoàng Dương mê đến thần hồn điên đảo, nếu như lúc này cô nói Hoàng Dương có dụng ý khác, chỉ sợ sẽ tổn thương đến tình cảm giữa cô và Tôn Hiểu Mỹ. Đời này Tô Mặc Nhiên khát vọng và quý trọng tình bạn, bây giờ cô chỉ có thể đợi nhiệt tình của Tôn Hiểu Mỹ đối với Hoàng Dương nhạt chút rồi lại nhắc nhở.

Hy vọng mặc dù Hoàng Dương có tâm cơ, nhưng đối đãi với Tôn Hiểu Mỹ là thật lòng, nếu không Tôn Hiểu Mỹ...

Mấy người Tô Mặc Nhiên ở trong thôn có nhân duyên rất tốt, biết họ muốn đi, trong thôn có không ít đồng hương đều đến đưa tiễn cũng mang theo một chút đặc sản.

“Thím Lý, những thứ này chúng cháu không thể nhận, thím vẫn nên lấy về đi.” Liễu Nghiên Vũ vừa nói vừa nhét cái túi nhỏ của thím Lý lại

Thím Lý sao có thể đồng ý, đồ đã đưa tới sao còn có thể lấy về, “Cho cháu, cháu cầm đi đồ người khác có thể lấy sao đồ của thím không thể lấy chứ.”

“Thím Lý, không phải vậy, trong khoảng thời gian dài cháu ở đây nhờ có thím chăm sóc, mỗi tháng cháu tới kỳ đều do thím đưa đường đỏ cho, cháu đều không biết nên cảm ơn thím như thế nào mới phải, hiện giờ thím lại đưa đồ đến, cái này thật sự không thể nhận.” Liễu Nghiên Vũ thấy thím Lý hiểu lầm liền vội vàng giải thích.

Thím Lý vừa nghe cô nói liền bật cười, “Cô bé ngốc, cháu lại coi đường đỏ là của nhà thím, đường đỏ này đều do Thạch Cường mỗi tháng đưa tới nhà thím, chỉ mượn tay thím đây đưa cho cháu mà thôi, thím đây đã sớm biết Thạch Cường yêu thích cháu, đáng tiếc sau đó cháu lại kết hôn với người họ Tống kia, sau khi kết hôn thím cho rằng Thạch Cường sẽ không đề cho thím đưa đường đỏ nữa, không ngờ cậu ấy vẫn hằng tháng đưa đường đỏ tới nhà thím”

“Cái gì? Là Thạch Cường?” Liễu Nghiên Vũ kêu lên một tiếng, cô không ngờ ông xã mình lại thích mình sớm như vậy, còn ở sau lưng mình làm rất nhiều việc, sau khi ly hôn Tống Khai Minh ở trên đường về bị đánh, bây giờ suy nghĩ lại đoán chừng cũng là do Thạch Cường làm, nhưng anh chưa bao giờ nói với cô những chuyện này, giờ phút này trong lòng Liễu Nghiên Vũ chưa xót ẽ ảm.

Liễu Nghiên Vũ thu đồ của thím Lý, thầy lang trong thôn cũng cho Tô Mặc Nhiên không ít thứ. Mấy năm nay thầy lang đi theo Tô Mặc Nhiên chữa bệnh cho người trong thôn, y thuật được tăng cao rất lớn, Tô Mặc Nhiên còn ghi lại một ít cảm ngộ khi hành y và một chút kiến thức khẩn cấp viết lại giao cho ông ấy, cũng coi như cô cho người dân trong thôn nhà họ Trương truan một chút sức lực cuối cùng.

Quần áo, chăn, đồ dùng hàng ngày còn đặc sản, đậu phộng gì đó, khoai lang khô, dưa muối, thịt khô v.v..., toàn bộ hành lý của mấy người chất đầy một xe.

Vé xe lửa đi kinh thành do Trương Diệu Huy nhờ người mua, sáu giường nằm ba vé ghế ngồi, người già và phụ nữ ngủ giường nằm, đàn ông ghế ngồi, ban ngày có thể đổi lại nghỉ ngơi. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Biết hiện giờ ngồi xe lửa không dễ dàng, không chỉ có thời gian dài, ăn cơm cũng không tiện, họ liền làm rau ngâm, cán bánh mì thật mỏng lại sấy khô, như vậy tiện bảo quản, Tô Mặc Nhiên lại còn làm rất nhiều đồ ăn vặt cho Nhạc Nhạc.

Giao thông công cộng thời đại này không phát triển, trạm xe lửa vĩnh viễn đều nhộn nhịp, người đến từ năm hồ bốn biển đều đi tới đi lui từ đây.

Mấy người bọn họ thật vất vả mới chen lên tàu tìm được vị trí giường nằm.

Liễu Nghiên Vũ đặt tiểu Nhạc Nhạc lên trên giường để cho thằng bé tự bò chơi, “Trời ạ, sao mà nhiều người như vậy.”

Tô Mặc Nhiên vội vàng đưa túi đồ tùy thân cho các cô cẩn thận cất đi, lúc này mặc dù tỷ lệ tội phạm thấp nhưng cũng không phải không có kẻ trộm, vẫn đề phòng ngộ nhỡ thì tốt hơn.

“Lễ mừng năm mới mà, nhiều người đi thăm người thân bạn bè, hơn nữa qua năm mới chính là thời gian đại học khai giảng, không nhiều người mới rất kỳ quái.”

Tôn Hiểu Mỹ và Hoàng Dương đi lấy nước nóng, trên toa xe khắp nơi đều là người và bọc đồ, hai người bọn họ xếp hàng thời gian thật lâu lại đứng trong toa xe “Trèo đèo lội suối” mới lấy về, “Quá nhiều người, nước nóng cũng thiếu thốn, sớm biết nên chuẩn bị nước ấm từ nhà mang đi thì tốt rồi.”

Lần này bọn họ mang theo hai phích nước, dùng để uống nước rửa mặt

“Mang theo hai phích nước chứa đầy nước nóng, ngồi trên xe máy kéo còn không phải nổ tung rồi.” Tô Mặc Nhiên vừa nghe lời nói không có đầu óc này của Tôn Hiểu Mỹ liền muốn cười.

Tôn Hiểu Mỹ suy nghĩ một chút, “Cũng đúng, haizz!”

Hoàng Dương cười cười sờ tóc Tôn Hiểu Mỹ.

Trên xe lửa tất cả đều thuận lợi, sau khi xe lửa chạy phong cảnh dọc đường rất khô khan, mọi người trừ ăn cơm nói chuyện phiếm ra liền ngủ.

Tô Mặc Nhiên ở trên xe lửa ngược lại làm người tốt một lần.

Một người mẹ trẻ tuổi bởi vì khi uống nước không cẩn thận làm bỏng tay con gái, bé con mới năm tháng, khóc lóc không ngừng. Vợ chồng son trẻ tuổi lo lắng không biết làm sao cho phải, ở bên cạnh có người nói dùng nước lạnh rửa, có người nói bôi kem đánh răng, dù sao nói gì cũng có, vợ chồng son không biết nên nghe ai, người mẹ trẻ tuổi gấp đến mức ôm đứa bé cùng khóc.

Tô Mặc Nhiên vừa đúng lúc đi múc nước ngang qua, thấy có phần không đành lòng, ra tay giúp một phen.

Cô đi tới nhìn vết bỏng trên tay đứa bé, cũng may, không phải nước đang sôi, không tính là quá nghiêm trọng, cô để Tôn Hiểu Mỹ trở về lấy mật ong của cô tới.

“Không thể dùng nước lạnh rửa, nếu không trong hơi nóng ép, dễ thôi nhập vào xương cốt khiến tay bị co rút, nghiêm trọng có thể sẽ khí nóng công tâm” Tô Mặc Nhiên nói với hai vợ chồng.

Cha đứa bé nóng nảy, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Hai người trước dùng gấp gấp, để mẹ đứa bé vắt chút sữa mẹ ra.” Tô Mặc Nhiên nói.

“Sữa mẹ? Được, được.” Mẹ đứa bé nghe, lập tức đưa con cho cha đứa bé ôm, bản thân xoay người vắt sữa.

Tôn Hiểu Mỹ lấy mật ong đến, cô dùng nước nóng pha cho đứa bé uống, như vậy có thể tránh khỏi hỏa độc công tâm, chờ mẹ đứa bé vắt sữa ra để cho cô thoa lên tay cho đứa bé, lại bôi tiếp, lặp đi lặp lại vài lần.

Quả nhiên mới vừa bôi xong đứa bé không khóc nữa, thật ra thì phương pháp điều trị vết bỏng tốt nhất chính là sữa mẹ, nhưng nếu như vết thương đã qua xử lý hoặc đã quá một hai ngày lại bôi sữa mẹ, như vậy sẽ không có tác dụng! Miệng vết thương thoa một chút sữa mẹ lên, cảm giác đau đớn sẽ lập tức biến mất. Hơn nữa nếu như tia lửa hàn điện bắn vào trong mắt, ngàn vạn lần đừng nhỏ thuốc nhỏ mắt, nhỏ một giọt sữa mẹ, thuốc gì đều không cần dùng, ngày hôm sau dĩ nhiên tốt lên!

Vừa thấy đứa bé ngừng khóc, đôi vợ chồng son lập tức vui mừng trở lại, “Vị nữ đồng chí này, thật lòng rất cảm ơn đồng chí.”

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Tô Mặc Nhiên khoát khoát tay, “Đừng khách khí, sau khi xuống xe lửa hai người vẫn nên mang đứa bé đến bệnh viện kiểm tra một chút, dự phòng vạn nhất.”

“Được, chúng tôi biết rồi.”

Sau khi cục cưng không có chuyện gì, mẹ đứa bé ngược lại thành bạn bè với ba người Tô Mặc Nhiên.

Cô ấy không có việc gì sẽ ôm đứa bé tới toa xe của mấy người Tô Mặc Nhiên chơi, bốn người vừa gặp đã quen thân, tụ tập chung một chỗ tán gẫu không chơi không dùng.

Người mẹ trẻ tuổi tên là Thẩm Xuyên và ông xã Đồng Tường Quốc cùng nhau trở về nhà mẹ đẻ thăm người thân, nhà cũng ở Bắc Kinh. Nghe nói mấy người Tô Mặc Nhiên là thanh niên trí thức từ Đông Bắc thi đến Bắc Kinh liền ra sức mời bọn họ đến nhà chơi.

Thịnh tình khó từ chối, Tô Mặc Nhiên đồng ý chờ sau khi trường học được nghỉ, nhất định sẽ tới nhà họ Đồng thăm hỏi.

Không lâu, xe lửa cuối cùng chậm rãi vào ga.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau khi xe lửa vào ga, mấy người bọn họ xuống xe lửa, con thứ hai nhà họ Trương là Trương Diệu Tổ và Từ Tiền Tiến đã đợi ở sân ga rồi. Bọn họ trước chào từ biệt vợ chồng Thẩm Xuyên, lúc này xe riêng rất ít, chỉ có thể ngồi xe buýt.

Từ Tường ra khỏi nhà ga liền trực tiếp đi cùng Từ Tiền Tiến, Từ Tiền Tiến cười xe mô tô tới đón anh. Bạch Minh Viễn đi theo Trương Hoài Dật trở lại nhà họ Trương, Bạch Mộ Ngôn về nhà trước quét dọn vệ sinh sau đó mới tới đón ông cụ.

Trương Diệu Tổ biết cha mẹ sắp trở về, đã sớm cho người quét dọn sạch sẽ nhà cửa, mặc dù bình thường không có người ở nhưng bọn họ vẫn sẽ thỉnh thoảng trở lại, vì vậy cũng coi như không quá bận.

Nhà họ Trương quả nhiên rất lớn, một tứ hợp viện tam tiến, mặc dù nhà họ Trương có hai đứa con trai ở kinh thành nhưng cũng có chỗ ở khác, nhà tổ này chỉ có hai ông bà, vì vậy bà nội Trương mới có ý để mấy người Tô Mặc Nhiên học nội trú ở lại nhà họ Trương. Tô Mặc Nhiên Liễu Nghiên Vũ Tôn Hiểu Mỹ ở lại nơi này cũng có hơi người, hai ông bà cũng không tịch mịch như vậy, bình thường cũng có người trò chuyện, hơn nữa Hoa Cẩm đặc biệt thích tiêu Nhạc Nhạc, cháu của bà đều lớn cả rồi, nào có ngây thơ chất phác đáng yêu như Nhạc Nhạc.

Tô Mặc Nhiên ở đại học kinh thành, Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ ở học viện sư phạm kinh thành, hai trường học cách không xa, cách nhà họ Trương cũng gần, mỗi ngày đi bộ có thể ra vào lớp.

Sau khi thu xếp xong, bọn họ đi dạo trên đường một chút, lúc này kinh thành còn lâu mới được phồn hoa như về sau, không có nhà cao tầng ngựa xe như nước, dĩ nhiên cũng sẽ không có giao thông hỗn loạn khói mù cát vàng, giờ phút này kinh thành có vẻ đơn giản sạch sẽ.

Khi trường học tựu trường, trừ Hoàng Dương mấy người kia vác bọc sách rời đi.

Những năm 1970 tựu trường có ba món đồ lớn: Phích nước, chậu rửa mặt, chăn mền.

Lúc này va ly hành lý còn không thông dụng, đại đa số mọi người đều cầm túi lưới màu sắc sặc sỡ. Từ trong túi lưới có thể nhìn thấy chậu sứ rửa mặt song hỷ màu đỏ, ‘ga giường quốc dân’ in hình hoa mẫu đơn màu vàng nhạt, va va chạm chạm lộ ra ly nước tách trà màu đen. Có vài nữ sinh thích sạch sẽ còn mang theo bao tay màu xanh đậm, tất (vớ) cotton trắng tinh.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười, lúc này sinh viên đều mong mỏi học tập kiến thức, như muốn thông qua kiến thức thay đổi quốc gia và số mạng của mình. Những người thanh niên trí thức trải qua cuộc sống gian khổ này, trên căn bản mỗi người đều chăm chỉ tiết kiệm chịu được gian khổ.

Sinh viên những năm 77 vì sao cho dù ở trung ương, địa phương hay cấp cơ sở đều có thể trở thành trụ cột vững vàng nòng cốt nghiệp vụ? Nguyên nhân rất lớn cũng bởi vì những năm 77 bọn họ từng trải qua một đời đau khổ. Thiếu niên trải qua ba năm thiên tai, vào thời thanh xuân quý báu lại trải qua thời gian năm tháng uống phí vì ‘Cách mạng văn hóa’ kéo dài mà việc học cắt đứt, lên núi xuống nông thôn, trợ giúp biên cương... Thế hệ này bọn họ có kinh nghiệm cuộc sống quý báu mà lại giàu có nhất.

Muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người, tất nhiên trước phải khổ sở tâm trí này, lao động gân cốt này, đói da thịt này...

Hiện giờ, Tô Mặc Nhiên cũng có may mắn trở thành một thành viên trong số những sinh viên truyền kỳ này, cô cảm thấy hưng phấn lại tự hào.

Một đời này, kiếp sống đại học bắt đầu!

Bất tri bất giác, thời gian một tháng đã trôi qua rồi, Tô Mặc Nhiên và các bạn cũng đã dần quen với cuộc sống đại học.

Ngày này, Tô Mặc Nhiên vừa mới vào lớp học, liền phát hiện vị trí cũ của cô bị người chiếm. dfienddn lieqiudoon

Kiếp trước cô lên đại học vẫn thích ngồi vị trí hàng cuối cùng gần bên cửa sổ của lớp, vì đó là vị trí bí ẩn nhất, vừa có thể nhìn chung quanh toàn cục lại không bị người khác ảnh hưởng, thỉnh thoảng còn có thể chỉ ra thiếu sót. Kiếp trước cô chỉ thích vừa nghe giảng vừa nghĩ dàn ý tiểu thuyết, bộ não mở rộng đến vô cùng lớn.

Cô không ngờ còn có người giống như cô, thích ngồi chỗ hoàng kim, mà người này còn đặc biệt như thế.

Bạn có nhìn thấy ai ngồi xe lăn đi lên lớp không?

Bạn có từng nhìn thấy ai đi học mang theo vệ sĩ kiểm bảo mẫu không?

Cái gì, bạn không tin? Nhìn người ta bùng trà rót nước bạn trước bạn sau, không phải bảo mẫu thì là gì?

Bạn nói tại sao lại là vệ sĩ? Nhìn dưới chân có lực này, nhìn tư thế ngồi tiêu chuẩn này: Hai chân dẹt ra, rộng bằng vai, đôi tay tự nhiên buông xuống đặt trên đầu gối, trên người thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn phía trước. Đây còn phải nói sao, đây chính là một quân nhân bản lĩnh mạnh mẽ, tuy rằng anh ta không mặc trang phục quân nhân, nhưng mỗi một hành động của anh ta đều tiết lộ ra anh ta là một người lính thực thụ.

Không trách được bạn học cùng lớp đều liếc trộm hai người kia nhưng không có ai dám lên tiếng đáp lời.

Không ít người nhìn thấy cô đi tới cũng ném cho cô ánh mắt đồng tình, ở trong khoa nhân duyên của cô không tệ, trên căn bản mọi người đều biết cô thích vị trí kia, vì vậy bình thường vị trí kia vốn không có ai ngồi.

Cô thấy người đầy phòng học đều đặt lực chú ý lên người cô và hai người kia, định xem xem cô có phản ứng gì, sẽ có động tác gì, chỉ tiếc bọn họ đều phải thất vọng.

Nếu vị trí bị chiếm, Tô Mặc Nhiên không thể làm gì khác hơn là một lần nữa tìm vị trí, dù sao vị trí kia cũng không phải nhà cô, vì cái gì lại không cho người khác ngồi chứ.

Nhìn tới nhìn lui cũng không tìm được vị trí hài lòng, không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là ngồi sau một hàng, ngồi xuống chỗ cách hai người kia hai vị trí.

Khi cô đến gần, cô rõ ràng cảm thấy người đàn ông quân nhân đó bắp thịt toàn thân căng thẳng, ánh mắt sắc bén. [die,n; da.nlze.qy; ydo/mn](#)

Đột nhiên, người đàn ông ngồi trên xe lăn bực chần mền thật dày đưa hai ngón tay thon dài ra, gõ lên cánh tay quân nhân, quân nhân mới thả lỏng xuống.

Tên vệ sĩ này còn rất nhạy cảm, không biết có phải thường bị công kích hay bị rơi vào chứng vọng tưởng mang tính nghiêm trọng, cũng không biết bọn họ thuộc về loại nào.

Khi người ngồi trên xe lăn duỗi tay ra, Tô Mặc Nhiên mơ hồ nhìn thấy người được chặn đắp lên kia, một người đàn ông, hoặc nói một người đàn ông bệnh yếu.

Ngũ quan tinh xảo, được cho là anh tuấn, không yêu nghiệt như Bạch Mộ Ngôn, làn da trắng nõn không hề có màu máu, khe cau mày, môi mỏng mím lại thật chặt, thần thái suy yếu, mí mắt hạ xuống, hình như còn chưa tỉnh ngủ.

Mặc Nhiên liếc nhìn liền không tiếp tục nhìn nữa, vẫn nhìn chằm chằm vào người khác không phải là hành động lễ phép, cô cũng không muốn dẫn tới hiểu lầm, lúc này dùng được vệ sĩ còn có thể đơn giản rồi sao?

Chuông vào học vang lên, giáo viên đi vào.

Hình như giáo viên cũng không kinh ngạc với việc nhiều hơn hai người, hiển nhiên đã sớm biết. Chẳng lẽ hai người kia cũng là bạn học của lớp này? Vậy sao tựu trường một tháng rồi mới xuất hiện, kỳ quái!

Cho dù như thế nào cũng không liên quan đến cô, cô nghĩ một chút liền bỏ qua, bắt đầu nghiêm túc nghe giảng bài.

“Khụ khụ... Khụ...”

Học được trong chốc lát, Tô Mặc Nhiên liền nghe được bên cạnh truyền đến tiếng ho khan thật khê, không lâu.

“Khụ... Khụ...”

Không quá bao lâu, tiếng ho khan lại truyền tới, âm thanh không lớn, Tô Mặc Nhiên không hề để ý.

Cứ như vậy trong tiếng ho khan dứt quãng này, Tô Mặc Nhiên học xong lớp buổi sáng.

Buổi trưa trở lại nhà họ Trương ăn cơm trưa.

Tôn Hiểu Mỹ vừa mới vào cửa liền kéo Tô Mặc Nhiên nói: “Em đoán xem hôm nay tụi chị gặp được ai?”

Tô Mặc Nhiên thấy dáng vẻ thần thần bí bí của chị ấy, nâng khóe mắt lên hỏi, “Ai vậy, người chúng ta quen biết sao? Đúng rồi, Nghiên Vũ đâu, sao còn chưa trở lại?”

“Trở về rồi, ra phía sau nhìn Nhạc Nhạc, em đoán đúng rồi, chính là người chúng ta quen biết, em đoán là ai?”

“Có thể là ai chứ, người quen ở kinh thành của chúng ta không nhiều lắm, đoán chừng là thanh niên trí thức cùng thôn trước kia đi.” Tô Mặc Nhiên suy

nghĩ một chút nói.

Tôn Hiểu Mỹ “Bốp” một cái, vỗ lên bàn, “Em đoán đúng rồi, là Tống Khai Minh, ha ha, em không nhìn thấy ánh mắt trợn thật lớn của anh ta khi nhìn thấy Nghiên Vũ và chị dâu, đoán chừng như thế nào cũng không nghĩ đến chúng ta lại có thể thi đến kinh thành, ha ha, quá hả hê lòng người!”

Thì ra sau khi hai người Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiên Vũ tan học định về nhà ăn cơm, không ngờ vừa mới đi ra cổng trường học liền gặp được một người quen, chính là Tống Khai Minh. di3n~d@n`Bq21y`d0n

Tống Khai Minh nhìn thấy hai người cũng rất kinh ngạc, liền tiến lên chào hỏi, vừa hỏi mới biết được bọn họ cũng thi tới Bắc Kinh, trong lòng lập tức rối bời. Khi hai người Liễu Nghiên Vũ chuẩn bị từ biệt, lại nhìn thấy Tần Tổ Ngọc từ trong học viện sư phạm đi ra.

Mới vừa ra liền nhìn thấy ông xã mình đang nói chuyện với hai bạn nữ ở cổng trường học, cho rằng là người quen của ông xã liền đi qua. Sau khi giới thiệu lẫn nhau, sắc mặt Tần Tổ Ngọc không được tốt, có thể nghĩ, vợ trước và vợ hiện giờ gặp mặt, cho dù dưới tình huống nào đều sẽ không vui vẻ.

Tần Tổ Ngọc vốn cho rằng vợ trước của Tống Khai Minh chính là một người phụ nữ ở nông thôn, không học thức không có tu dưỡng, bây giờ nhìn lại, lại phát hiện là một người phụ nữ dịu dàng nhã nhặn có tri thức hiểu biết lễ nghĩa, lập tức có cảm giác nguy cơ. Lúc này Liễu Nghiên Vũ lại thi tới được Bắc Kinh, không thể cho phép hai người tình cũ lại cháy, vì vậy Tần Tổ Ngọc đen mặt kéo Tống Khai Minh đi.

Nếu như Liễu Nghiên Vũ biết được ý tưởng trong lòng Tần Tổ Ngọc, nhất định sẽ kêu to một tiếng, “Cô bạn, bạn suy nghĩ quá nhiều rồi, người đàn ông cận bã này vẫn lưu lại cho bạn đi.”

Tô Mặc Nhiên vừa nghe được người bọn họ gặp phải là Tống Khai Minh lập tức hứng thú: “Sao anh ta lại ở học viện sư phạm? Chẳng lẽ anh ta cũng thi đậu?”

Tôn Hiểu Mỹ nhún vai một cái nói: “Chuyện đó hả, anh ta vốn không thi lên đại học, điểm số không đủ, anh ta tới trường học của tụi chị để đón bà xã anh ta Tần Tổ Ngọc, Tần Tổ Ngọc ngược lại học cùng trường tụi chị, nhưng học khác khoa.”

Tô Mặc Nhiên kinh ngạc, “Cùng một trường học với các chị? Vậy mấy người có...”

“Trước kia tụi chị cũng không biết, hôm nay nếu không phải nhìn thấy Tống Khai Minh, ai biết được Tần Tổ Ngọc cũng học trường này, chị đoán chừng về sau nhất định có chuyện, em không nhìn thấy Tần Tổ Ngọc khi nhìn Liễu Nghiên Vũ đâu, sắc mặt cũng tái xanh, lời cánh tay Tống Khai Minh kéo đi.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nói vừa khoa tay múa chân.

“Không tái xanh mới là lạ, lại nói, hôm nay em cũng gặp một người quái dị.” Tô Mặc Nhiên nói về người đàn ông xe lăn hôm nay trong lớp cho Tôn Hiểu Mỹ.

“Là rất kỳ quái, nhưng trường học không có quy định không thể ngồi xe lăn, có lẽ anh ta là người tàn tật, thân bị tàn phế nhưng chí không tàn.”

“Có lẽ là vậy, được rồi, không nói nữa, chúng ta ra đằng sau ăn cơm đi, ăn xong rồi ngủ một giấc, buổi chiều còn có lớp đó.”

Xế chiều khi Tô Mặc Nhiên đi học không gặp lại người đàn ông xe lăn đó, còn thấy kỳ quái, chẳng lẽ không phải học sinh lớp này, là buổi sáng đi nhầm?

Ngày hôm sau đi học, người đàn ông xe lăn đó lại xuất hiện.

Sau đó Tô Mặc Nhiên mới biết, người đàn ông xe lăn đó chỉ lên lớp vào buổi sáng, buổi chiều không lên, thật sự là người kỳ quái.

Nghỉ học như vậy được chứ? Nhưng mà dường như giáo viên cũng không hỏi, chẳng lẽ là giai cấp độc quyền?

Tô Mặc Nhiên cảm thấy cho dù là thời đại nào, có quyền thật tốt.

Xế chiều hôm nay người đàn ông xe lăn đó lại không lên lớp, sau khi tan lớp, Tô Mặc Nhiên nhanh chóng thu dọn sách vở, Trương Hoài Dật bảo tối hôm nay Từ Tiền Tiến muốn đi qua, nói có một số chuyện muốn nói với cô, cô phải nhanh chóng đi về, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Buổi tối, Từ Tiền Tiến và Trương Diệu Tổ cùng đi đến nhà họ Trương.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tô Mặc Nhiên đi theo bọn họ đến thư phòng của Trương Hoài Dật.

Trong thư phòng, bốn người chia ra ngồi trên ghế sa lon, Tô Mặc Nhiên rót một tách trà cho mỗi người.

“Chú Từ, hôm nay tới tìm cháu rốt cuộc có chuyện gì?”

Tô Mặc Nhiên biết Từ Tiền Tiến cố ý tới đây một chuyện, nhất định có chuyện gì có quan hệ lớn lao với cô, đến bây giờ chuyện của cô có quan hệ lớn lao với nhà họ Từ chính là giúp Từ Tường giải cổ độc, đoán chừng là chuyện này rồi, chẳng lẽ người hạ độc tìm tới?

Từ Tiền Tiến nhìn Tô Mặc Nhiên, không biết mở miệng như thế nào, “Có chuyện, muốn hỏi ý tưởng của cháu một chút.”

“Chú Từ, có chuyện gì chú cứ nói đi.” Tô Mặc Nhiên không để ý nói, phệ tâm cô đã sinh sôi nảy nở không ít trong không gian của cô, nhưng kết tinh cô trùng cô đã góp nhặt hai chai rồi, cho dù người hạ độc tìm tới cô cũng không sợ.

Từ Tiền Tiến sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói, “Ngày hôm qua, nhà họ Trần phái người tới nhà chú nói muốn gặp mặt cháu.”

Từ Tiền Tiến nói xong còn cẩn thận quan sát sắc mặt Tô Mặc Nhiên, thấy cô tỏ vẻ mờ mịt.

“Nhà họ Trần?” Tô Mặc Nhiên hoang mang hỏi, nhà họ Trần là nhà họ Trần nào? Cô có biết sao? Vì sao phải gặp cô.

“Đúng, chính là nhà họ Trần.”

“Cháu biết sao, tại sao phải gặp cháu.”

Từ Tiền Tiến từng nghĩ tới đủ loại phản ứng của Tô Mặc Nhiên khi nghe được nhà họ Trần, nhưng chỉ không có đáng về hoàn toàn không biết nhà họ Trần giống như lúc này, “Cháu không biết nhà họ Trần?”

Tô Mặc Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không xác định nói: “Cháu nên biết sao?”

Hai người khác trong thư phòng nghe được Tô Mặc Nhiên nói như vậy, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cô không biết?

Trương Hoài Dật nghĩ tới ban đầu khi Tô Vận mang theo Tô Mặc Nhiên rời khỏi kinh thành thì Tô Mặc Nhiên còn bé, có lẽ không nhớ, nhưng sau đó chẳng lẽ Tô Vận và hai ông bà nhà họ Tô không nói cho con bé biết đã xảy ra chuyện gì sao?

Từ Tiền Tiến quan sát ánh mắt của Tô Mặc Nhiên, phát hiện cô cũng không nói dối, khi cô nói đến nhà họ Trần thì hoàn toàn có vẻ mặt xa lạ.

Từ Tiền Tiến nói: “Nhà họ Trần, chính là nhà cha cháu, nói chính xác, cháu nên gọi là Trần Mặc Nhiên.”

Cái gì? Tô Mặc Nhiên cả kinh trong lòng, thì ra là ông ta. Ở trong trí nhớ của thân thể này, ấn tượng về người cha vốn không có, trí nhớ của chủ nhân thân thể này chỉ có lời thuật lại của hai ông bà, nói cha cô có tiểu tam ném bỏ mẹ cô, những tin tức khác vốn hoàn toàn không biết. Không ngờ người cha này lại ở kinh thành, vậy sao ông ta biết cô tới kinh thành hơn nửa tìm được cô rồi, thêm vào đó tìm cô làm cái gì?

“Cha cháu?”

“Đúng, chính là cha cháu phái người tới nói muốn gặp mặt cháu, ông ấy biết cháu ở nhà họ Trương, lại biết quan hệ của cháu và nhà họ Từ, cho nên muốn để cho các chú truyền đạt xuống.” Từ Tiền Tiến nói.

“Mẹ cháu còn ông bà nội cháu chưa từng đề cập tới cha cháu với cháu sao?” Trương Hoài Dật hỏi.

“Có, nhưng cháu hoàn toàn không có ấn tượng với ông ấy, chỉ từng nghe một câu một chữ của ông bà nội, biết ông ấy phụ mẹ cháu, những tin tức khác cháu hoàn toàn không biết, cháu còn tưởng rằng ông ấy đã chết rồi chứ, vậy sao ông ấy lại tìm được cháu vậy, tìm cháu làm cái gì?”

Từ Tiền Tiến nghe ra oán hận với cha trong giọng nói của Tô Mặc Nhiên, căng thẳng trong lòng, “Chú đây cũng không biết, nhà họ Trần và nhà họ Từ luôn không hợp nhau, có lẽ bởi vì nhà họ Trần vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nhà họ Từ ta nên mới phát hiện ra cháu, dù sao cháu và Từ Tường cùng nhau về kinh.”

Sẽ là như thế sao? Tô Mặc Nhiên hơi hoài nghi, cảm giác sẽ không đơn giản như vậy, “Mọi người biết năm đó ông ấy và mẹ cháu xảy ra chuyện gì không?” Tô Mặc Nhiên hỏi, dù sao cũng nên làm rõ chuyện đã xảy ra rồi mới phán đoán tiếp theo nên ứng đối như thế nào.

Năm đó mẹ Tô Mặc Nhiên là Tô Vận học đại học ở kinh thành, sau khi Trần Tương Long nhìn thấy bà liền nhất kiến chung tình bắt đầu điên cuồng theo đuổi, sau đó hai người kết hôn. Tô Vận kết hôn một năm liền mang thai, khi mang thai được bốn tháng Trần Tương Long ngoại tình, chính là bà xã Tần Lan hiện giờ của Trần Tương Long, sau đó không lâu Tần Lan cũng mang thai, Tô Mặc Nhiên còn có một đứa em gái nhỏ hơn cô sáu tháng.

Vừa mới bắt đầu Tô Vận cũng không biết ông xã mình kim ốc tàng kiều bên ngoài còn có đứa bé, cho đến năm Tô Mặc Nhiên ba tuổi, Tần Lan sinh con trai, Trần Tương Long mới đưa ba mẹ con Tần Lan về nhà họ Trần. Bởi vì khi sinh Tô Mặc Nhiên Tô Vận bị khó sinh, mất đi khả năng sinh con, Trần Tương Long thương con sót ruột càng không thể để cho con trai lưu lạc bên ngoài.

Sau khi Tô Vận nhìn thấy ba mẹ con Tần Lan liền hồng mắt ngay tại chỗ, bà vốn không thể nào tin tưởng ông xã bình thường vẫn nói yêu bà lại có người phụ nữ khác ở bên ngoài, hơn nữa đứa bé còn chỉ nhỏ hơn con mình có sáu tháng.

Chuyện sau đó không nói cũng biết, Tô Vận dứt khoát lựa chọn ly hôn hơn nữa mang Tô Mặc Nhiên đi, tiểu tam thành công thượng vị vào làm chủ nhà họ Trần. Lúc Tô Vận mang Tô Mặc Nhiên đi vượt qua ba năm thiên tai, đói chết vô số người, tiếng kêu khóc vang dậy khắp trời đất. Có thể nghĩ vì nuôi sống Tô Mặc Nhiên, Tô Vận một người phụ nữ đã chịu không ít khổ, cuối cùng chịu hồng thân thể, hơn nữa tích tụ vào tim, không lâu liền bệnh thời kỳ cuối, trước khi chết đưa Tô Mặc Nhiên tới nhà họ Tô.

Nghe xong Từ Tiên Tiến tự thuật, Tô Mặc Nhiên cảm thấy không sai biệt lắm với dự đoán của cô, “Chú Từ, chú giúp cháu đáp lại, nói hiện giờ cháu không muốn gặp.”

Từ Tiên Tiến gật đầu một cái, ông có thể hiểu được, “Được rồi, chỉ có điều cháu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, lần này nhà họ Trần thấy không thành, đoán chừng lần sau bọn họ sẽ trực tiếp tới gặp cháu.”

Tô Mặc Nhiên thờ ơ lắc đầu, “Chờ bọn họ tới tìm cháu lại nói.”

Hiện giờ Tô Mặc Nhiên không muốn đối mặt với người cha của thân thể này, cô phải làm rõ ràng ý đồ của ông ta, đột nhiên xuất hiện nói muốn gặp cô, dù thế nào đi nữa cũng sẽ không phải nghĩ đến định đền bù tình thương của cha nhiều năm như vậy đi? Nhất định có nguyên nhân nào đó không biết thúc đẩy ông ta đi tìm cô.

Cô không vội, nếu đối phương muốn gặp cô sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, cho dù ông ta muốn làm gì, một ngày nào đó sẽ lộ ra chân tướng.

Nói xong chuyện nhà họ Trần, Trương Diệu Tổ nói cho cô biết, chuyện cô nhờ ông làm đã xong.

Khoảng thời gian trước Tô Mặc Nhiên nhờ Trương Diệu Tổ giúp cô tìm chung quanh đây có cửa hàng mặt tiền nào muốn bán không, vị trí tốt nhất đẹp một chút, cô định mua một căn, cô định làm chút buôn bán. die~nd a4nle^q u21ydo^ⁿ

Lúc này giá phòng ở kinh thành còn chưa cao đến thái quá, mua một cửa hàng mặt tiền làm đầu tư thật sự là chọn lựa không tệ.

Trương Diệu Tổ hỏi thăm được trên đường cách nhà họ Trương không xa có một cửa hàng mặt tiền muốn bán, diện tích không tính là lớn, làm mua bán nhỏ vừa đúng, bởi vì bán gấp nên giá tiền cũng rất có lợi.

Tô Mặc Nhiên hỏi tường lại vị trí mà Trương Diệu Tổ nói, cảm thấy cũng không tệ lắm, liền nhờ Trương Diệu Tổ mua lại giúp cô, cô để sau đưa tiền cho ông.

Trở lại sân trước, Liễu Nghiên Vũ đang ôm tiêu Nhạc Nhạc chơi trong phòng Tôn Hiểu Mỹ.

Tôn Hiểu Mỹ đang dán bao thư, đây là việc làm thêm Hoa Cầm tìm dùm cho Tôn Hiểu Mỹ, dán một bao thư hai hào, không ít người cũng làm việc này kiếm tiền phụ cấp chi phí trong nhà.

Tôn Hiểu Mỹ vừa mới bắt đầu không thuần thục, một ngày đi qua cũng không kiếm được hai ba xu, giấy gấp không đúng chỗ, bên mép dễ bị dính lệch. Hiện giờ đồng tác càng ngày càng thuần thục, một đêm có thể làm được bốn năm xu, một tháng cũng có thể kiếm được mười đồng, cộng thêm tiền phụ cấp chi phí trường học cấp cho, cuộc sống không thành vấn đề.

“Mặc Nhiên, em đã về rồi!” Liễu Nghiên Vũ hỏi.

“Vâng, em trở về lấy tiền, khoảng thời gian trước em nhờ chú hai tìm giúp một cửa hàng mặt tiền, hôm nay chú ấy nói tìm được rồi, em đưa tiền cho chú ấy nhờ chú ấy mua lại giúp em.” Tô Mặc Nhiên nói.

“Mua nhà?” Tôn Hiểu Mỹ đang dán bao thư kêu lên một tiếng.

“Vâng, không phải chúng ta định buôn bán nhỏ sao, em nghĩ thay vì mướn cửa hàng mặt tiền của người ta còn không bằng mua lại một gian.”

“Vậy phải xài bao nhiêu tiền?” Liễu Nghiên Vũ hỏi.

“Nói là hai ngàn.”

“Mắc như vậy!” Tôn Hiểu Mỹ tặc lưỡi hít hà, nhìn Tô Mặc Nhiên, trong lòng càng nghĩ càng không có cảm giác, hai ngàn đồng cô phải dán bao nhiêu bao thư, cô đột nhiên hơi ghen tỵ với Tô Mặc Nhiên.

Đều là người sao lại kém nhiều như vậy, cô mỗi ngày đi sớm về tối dán bao thư, một tháng chẳng qua chỉ kiếm được chừng mười đồng, Tô Mặc Nhiên vừa ra tay chỉ biết hàng ngàn, tại sao?

Ánh mắt Tôn Hiểu Mỹ phức tạp liếc nhìn Tô Mặc Nhiên, trong lòng cực kỳ chua xót, nhìn bao thư trên tay, cô đột nhiên không muốn dán, chỉ muốn châm mỗi lửa thiêu hủy chúng.

Sau khi Tô Mặc Nhiên đi, Liễu Nghiên Vũ phát hiện về mặt Tôn Hiểu Mỹ không đúng, “Cậu làm sao vậy?”

Tôn Hiểu Mỹ cả kinh trong lòng, vội vàng thu lại tâm tình của mình, “Không có gì, có thể vì dán bao thư mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“VẬY CẬU NGỦ SỚM MỘT CHÚT, ĐỪNG LIỀU MẠNG NHƯ VẬY, TỚ MANG NHẠC NHẠC VỀ PHÒNG TRƯỚC.”

“ĐƯỢC.” TÔN HIỂU MỸ GẬT ĐẦU MỘT CÁI.

Sau khi Liễu Nghiên Vũ đi, Tôn Hiểu Mỹ ngửa mặt ngã xuống giường, một phát kéo chăn trùm lên đầu, cô liều mạng đè ghen tỵ với Tô Mặc Nhiên ở trong lòng xuống, đáng tiếc một khi mồm mồm ghen tỵ gieo xuống, cho dù bạn chen ép như thế nào, nó đều không chút kiêng kỵ mọc rễ, nảy mầm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong khoảng thời gian này, Tống Khai Minh luôn không có việc gì liên chạy tới học viện sư phạm, mỗi ngày anh đều chờ ở cổng chính, người biết chuyện đều cho rằng anh tới đón bà xã Tần Tố Ngọc tan học, chỉ có chính anh biết anh chỉ muốn nhìn thấy Liễu Nghiên Vũ.

Từ cửa học viện sư phạm một lần nữa nhìn thấy Liễu Nghiên Vũ, những hình ảnh tốt đẹp khi anh ở cùng với Liễu Nghiên Vũ đã bị anh quên mất lại xông ra toàn bộ, trong lòng anh không ngừng kêu gào một khát vọng, đó chính là, muốn gặp cô, nhìn thấy cô, cho dù nhìn từ xa xa một lần.

Vì vậy đến mỗi chặng vạng anh liền xuất hiện trước cửa học viện sư phạm, chính vì có thể nhìn thấy cô.

Chiều hôm nay để cho anh gặp được cô, nụ cười của cô vẫn tao nhã thuần khiết như vậy, vẫn khiến cho anh say mê không dứt như cũ, ngay cả bà xã Tần Tố Ngọc đến trước mặt cũng không phát hiện. die nda nle equ ydo mn

Tần Tố Ngọc phát hiện ông xã mình vẫn nhìn chăm chăm vào Liễu Nghiên Vũ, sắc mặt tối xuống nhìn người ta lui tới ở cửa trường học, nhìn lửa giận đã vọt tới đỉnh đầu xuống.

Tốt, cô nói sao trong khoảng thời gian này Tống Khai Minh lại ngày ngày tới đón cô tan học, thì ra tới đón cô là giả, đến xem vợ trước mới là thật.

Tần Tố Ngọc tiến lên một phát túm lấy cánh tay Tống Khai Minh, “Về nhà.”

Tống Khai Minh giật mình hồi hồn, lưu luyến nhìn theo Liễu Nghiên Vũ đã đi xa, mới theo sức lực của Tần Tố Ngọc đi về nhà, trong lòng suy nghĩ, ngày mai nếu có thể nói hai câu với Liễu Nghiên Vũ thì tốt rồi.

Đến nhà họ Tống.

Tần Tố Ngọc một phát hất tay Tống Khai Minh ra, “ĐƯỢC, TÔI NÓI SAO ANH LẠI TỐT NHƯ VẬY, MỖI NGÀY ĐỀU ĐẾN ĐÓN TÔI TAN HỌC, THÌ RA ANH VỐN KHÔNG PHẢI ĐI ĐÓN TÔI, MÀ ĐI NHÌN LIỄU NGHIÊN VŨ, ĐÚNG KHÔNG? ANH NÓI ANH NHÌN CÔ TA LÀ CÓ Ý GÌ, CHẮNG LẼ ANH CÒN NHỚ MÃI KHÔNG QUÊN CÔ TA, MUỐN TÌNH CŨ LẠI CHÁY VỚI CÔ TA?”

“Em nói bậy gì vậy?” Tâm tư thầm kín của Tống Khai Minh bị phát hiện, lập tức luống cuống tay chân, vội vàng phủ nhận.

“Tôi nói bậy? Tôi đã nhìn thấy, anh còn nói tôi nói bậy, hai con mắt của anh không phải đều nhìn chăm chăm vào trên người đồ đệ tiện đó sao, làm như tôi mất mủ hà.” Tần Tố Ngọc nóng giận, không ngừng gào thét, Tống Khai Minh này đã bị cô tận mắt nhìn thấy còn dám phủ nhận.

“Nói chuyện văn minh một chút, cái gì mà đồ đệ tiện, cô ấy là bà xã của tôi.” Tống Khai Minh bị gào thét hết sức mất mặt, không khỏi phản bác.

“Là vợ trước!”

“Vợ trước cũng là vợ!”

Cha Tống mẹ Tống ở trong phòng nghe tiếng cãi vã từ trong phòng đi ra, “Àm ỉ cái gì, ăm ỉ cái gì.”

Cha Tống hét lớn một tiếng, “CÓ GÌ HAY MÀ ẨM Ỉ, KHÔNG SỢ HÀNG XÓM CHÊ CƯỜI ĐÚNG KHÔNG?”

“Chê cười ai? Muốn chê cười cũng chê cười con trai của cha mẹ, thấy đàn bà liền đi không nổi, hôm nay lại đến cổng trường học của con nhìn đàn bà.”

“Nói gì vậy, cái gì mà thấy đàn bà liền đi không nổi.” Cha Tống không vui nhứ mảy.

Tần Tố Ngọc khoanh tay trước ngực, cười lạnh nói: “Con nói đâu có sai? Con của cha chính là, mới kết hôn thời gian bao lâu đã định ngoại tình.”

Tống Khai Minh cũng cười lạnh một tiếng, “Nếu tôi không ngoại tình sao cô lại ở đây.”

“Anh...” Tần Tố Ngọc bị chặn á khẩu không trả lời được, một con tức chặn ở cổ họng như thế nào cũng lên không nổi.

“ĐƯỢC RỒI, ĐƯỢC RỒI, BỚT TRANH CẢI ĐI.” Lúc này mẹ Tống ra ngoài đảm nhận người hòa giải.

Trong lòng Tần Tố Ngọc tức giận, anh được đẩy Tống Khai Minh, nếu không phải Tần Tố Ngọc cô anh có thể trở về thành trước sao, còn không phải sẽ phải ở lại nơi cút chim không có mà sửa địa cầu, nếu không phải Tần Tố Ngọc cô, Anh có thể vào đơn vị cơ quan, có thể thoải mái mái ngồi trong phòng làm việc?

Khi bản thân phát hiện không thi đậu đại học liền trút con tức lên người cô, phi phui, anh ta có đức hạnh như vậy có thể thi đậu đại học mới là lạ!

Khoảng thời gian trước kể từ khi anh ta vừa nhìn thấy Liễu Nghiên Vũ, từ ánh mắt đó cô cũng biết anh vẫn nhớ mãi không quên Liễu Nghiên Vũ, thiết thời cho khi đó anh ta còn chỉ trời mà thề, nói không hề có ý tưởng gì với Liễu Nghiên Vũ.

Trong khoảng thời gian này Tống Khai Minh luôn quanh co lòng vòng để cho cô tìm cha cô nói đỡ, để cho cha cô tìm một chút quan hệ đưa anh ta vào học viện sư phạm, nói là nếu anh ta không phải là sinh viên đại học nói ra không xứng với cô, cô biết anh ta không yên lòng, sẽ không đồng ý anh ta. Không ngờ anh ta lại ra chiêu này, ngày ngày lúc chạng vạng đến cổng lớn trường học chờ đợi, anh ta coi Tần Tố Ngọc cô là người chết hả.

Còn Liễu Nghiên Vũ đó, lại dám quyến rũ ông xã cô, nhìn xem cô trừng trị anh ta như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hôm nay kinh thành bị mưa phùn rả rích bao phủ, mưa bụi mờ lung.

Sáng sớm, Tô Mặc Nhiên che dù đi học.

Đi vào phòng học, cô phát hiện chỗ ngồi hoàng kim hôm nay lại trống không, anh chàng xe lăn kia lại chưa tới hay hôm nay không tới?

Kể từ khi anh chàng xe lăn kia đến, chỗ ngồi hoàng kim đó Tô Mặc Nhiên không ngồi nữa, cũng không thể để cho người ta nói cô giành vị trí của người tàn tật đúng không? Ở trên xe công cộng gặp người tàn tật phụ nữ có thai còn phải nhường chỗ đó, huống chi là ở trong phòng học.

Trước khi chuông vào học vang lên, anh chàng xe lăn và vệ sĩ mặt than của anh ta mới tới trễ, lúc này mưa bên ngoài rơi rất lớn, anh chàng xe lăn hiển nhiên bị ướt mưa, tóc cũng bị ướt, trên người bọc một tầng chăn mền thật dày.

Vào phòng học, vệ sĩ mặt than cởi cái mền ướt khoác trên người anh chàng xe lăn xuống, lấy khăn lông nóng lau mặt và tay cho anh chàng xe lăn, lại dùng khăn lông khô lau tóc ướt cho anh ta, phục vụ tương đối chu đáo cẩn thận.

“Khụ... Khụ...” Anh chàng xe lăn nắm quyền che trên miệng ho nhẹ hai tiếng.

“Mân Huyền, chúng ta vẫn trở về đi, như vậy không tốt.” Vệ sĩ mặt than cau mày nói, hôm nay đổ mưa, theo suy nghĩ của anh chính là hôm nay nghỉ ngơi một ngày không nên đi học, nhưng Kỷ Mân Huyền lại kiên trì muốn đi, lần này thì hay rồi, quả thật mất mưa.

“Không có chuyện gì, em cảm thấy vẫn tốt, không có gì đáng ngại.” Kỷ Mân Huyền khoát tay áo nói.

“Nhưng mà, nếu như bị cảm thì phiền toái.” Ngô Chí Dũng hơi lo lắng, mới vừa rồi khi tới đã mất mưa, anh thì không có vấn đề gì, nhưng Kỷ Mân Huyền nói không chính xác được.

“Không sao, gần đây trong khoảng thời gian này thân thể đã tốt hơn nhiều, lại nói mới vừa rồi dính mưa cũng không nhiều.” Kỷ Mân Huyền biết Ngô Chí Dũng vì tốt cho mình, nhưng anh thật sự cảm thấy không sao.

“Khụ... Khụ...”

Sau khi vào lớp, bên cạnh Tô Mặc Nhiên không ngừng truyền đến tiếng ho khan, âm thanh bị ép tới rất thấp, giống như người ta sợ ảnh hưởng đến bầu không khí trên lớp nên cố ý đè xuống.

“Mân Huyền, không có nước nóng, anh đi lấy một chút, đáng vẽ này của em, vẫn uống thuốc trước thôi.” Ngô Chí Dũng hạ thấp giọng nói bên cạnh Kỷ Mân Huyền.

“Được, anh Ngô, anh, khụ khụ, anh đi đi, khụ khụ...” Tay trái của Kỷ Mân Huyền khẽ che miệng ho khan nói.

Ngô Chí Dũng động tác nhẹ nhàng chậm chạp kéo ghế ra, cầm pitcher nước, lặng yên không tiếng động ra khỏi phòng học.

“Khụ khụ... Khụ khụ...”

Âm thanh ho khan càng lúc càng lớn, hiển nhiên Kỳ Mân Huyền đã bắt đầu không kiềm chế được.

Tô Mặc Nhiên nghe tiếng ho khan càng lúc càng lớn, không nhận được quay đầu lại nhìn Kỳ Mân Huyền, Kỳ Mân Huyền cũng đúng lúc quay đầu che miệng ho khan.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Kỳ Mân Huyền hình như ý thức được hành vi của mình ảnh hưởng đến người bạn học nữ ở bên cạnh, khuôn mặt anh hơi cong, khóe miệng nhếch nhẹ, hơi áy náy cười cười với cô.

Liếc thấy trông mắt trong suốt và nụ cười xán lạn kia khiến cho Tô Mặc Nhiên kinh ngạc, có lẽ đáng đáp người đàn ông này không đẹp mắt, ngũ quan không phải đặc biệt tinh xảo, nhưng cặp mắt kia thâm thúy mê người, làm cho người ta không nhận được say mê chìm đắm trong đó. d1en d4nl 3q21y d0n

Quá giống, đôi mắt này cực kỳ giống ánh mắt của một người bạn học cấp ba ở kiếp trước mà cô thầm mến, lúc ấy cô vừa nhìn liền say mê ánh mắt của người nam sinh kia, từ đó ghi nhớ nam sinh kia vào trong lòng, mỗi ngày đều lặng lẽ chú ý đến người đó, dần dần thích. Đáng tiếc bọn họ không có duyên phận, vào năm học lớp mười hai người nam sinh kia đi Australia du học, từ đó cô liền mất tin tức của người đó.

Tô Mặc Nhiên sững sờ mấy giây, một lát sau đáp lại nụ cười thân thiện, liền quay đầu lại tiếp tục nghe giảng.

Giờ phút này trong lòng Tô Mặc Nhiên phức tạp, trái tim nhỏ đập thành thịch, như thế nào cũng không thể tập trung nghe giảng nữa, trong đầu không ngừng hiện lên cặp mắt trong trẻo kia.

Khụ khụ, khụ khụ.

Tiếng ho khan dứt quãng không ngừng truyền vào trong lỗ tai Tô Mặc Nhiên, quá nhiều suy nghĩ của cô, nếu đổi thành người khác cô có lẽ sẽ không để ý đến, nhưng vừa nghĩ tới chủ nhân của đôi mắt ấy, lòng của cô liền không tự chủ được mà để ý đến.

Tiếng chuông tan học vang lên, tiếng ho khan vẫn còn tiếp tục.

Tô Mặc Nhiên đột nhiên đứng lên, đi tới bên cạnh Kỳ Mân Huyền ngồi xuống, nhìn anh.

Kỳ Mân Huyền kinh ngạc nhìn Tô Mặc Nhiên, người bạn học nữ này mặc dù vẫn ngồi ở bên cạnh anh, nhưng cho tới bây giờ hai người vẫn không nói chuyện nhiều, sao lại đột nhiên ngồi tới đây? Ở trong ánh mắt nóng hừng hực của Tô Mặc Nhiên, trên khuôn mặt tái nhợt của Kỳ Mân Huyền hiện lên vẻ đồ ừng khả nghi.

Người đàn ông lúc này đơn thuần như vậy sao? Bị nhìn hai lần liền xấu hổ.

Tô Mặc Nhiên không để ý tới Kỳ Mân Huyền thẹn thùng, bình tĩnh thông dong mở bao để kim châm ra, dùng giọng điệu không cho cự tuyệt nói: “Vén tay áo lên, lòng bàn tay hướng lên, để lên bàn.”

Kỳ Mân Huyền khựng lại, nghi hoặc nhìn Tô Mặc Nhiên, sau đó phát hiện đối phương đã bắt đầu không có kiên nhẫn dùng ngón tay trở gõ mặt bàn, mới tỉnh ngộ.

Anh quý thần xui khiến vén tay áo lên đến cùi chỏ, lộ ra cả cánh tay.

Tô Mặc Nhiên liếc nhìn cánh tay gầy yếu tái nhợt trước mắt, chọn lựa ra ngân châm có chiều dài thích hợp, ở bên ngoài cánh tay, đâm một châm vào huyết liệt khuyết trên ngang cổ tay 1,5 tấc và huyết không tới bảy tấc.

Huyết liệt khuyết, châm kim có tác dụng khôi ho và thở hỗn hển; huyết không tới, nhuận phổi dùng lưu thông khí huyết.

Tô Mặc Nhiên thỉnh thoảng về kim trên hai huyết vị này, tiếng ho khan của Kỳ Mân Huyền dần dần dừng lại.

Mặc dù Kỳ Mân Huyền biết bạn học nữ này đại khái hiểu y, bị mình như vậy không nhận được muốn giúp mình, nhưng anh không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy, hai châm đâm xuống chỉ trong thời gian chốc lát tự nhiên đã dừng ho khan thường xuyên lại.

Kỳ Mân Huyền hơi giật mình, là biết y sẽ như vậy sao? Hay cô có sách thuốc cao siêu?

Nếu có sách thuốc cao siêu sao không đi viện y học, ngược lại tới khoa báo chí chuyên nghiệp này. dinendian.loqidJon

Lúc Ngô Chí Dũng lấy nước trở lại đã nhìn thấy bên cạnh Kỳ Mân Huyền có một nữ sinh đang ngồi, khi đi vào nhìn thấy trên tay Kỳ Mân Huyền đang ghim hai kim châm, Ngô Chí Dũng cả kinh!

“Cô đang làm gì?” Ngô Chí Dũng vọt tới trước mặt Tô Mặc Nhiên hét lớn một tiếng. Thả thẻ Kỳ Mân Huyền vốn yếu ớt, sao có thể tùy tiện để người châm kim, nếu xảy ra chuyện gì, anh phải bàn giao lại cho nhà họ Kỳ như thế nào.

Kỳ Mân Huyền thấy cảm xúc của Ngô Chí Dũng kích động, giống như sắp tiến lên túm lấy Tô Mặc Nhiên, chỉ thấy động tác của Tô Mặc Nhiên quý dị, lóe một cái liền trốn khỏi bắt kéo của Ngô Chí Dũng.

Ngô Chí Dũng vốn sau khi ra tay liền hơi hối hận, anh sao lại động thủ với phụ nữ, lỡ như đụng phải, nếu cô náo loạn lên thì làm như thế nào. Ý niệm này còn còn chưa nghĩ xong, đã thấy cô gái kia lại trốn ra khỏi tay của anh, anh càng kinh hãi hơn.

Bản lĩnh của anh chính anh rõ ràng, một trào kia người bình thường sao có thể tránh thoát, cô ta rốt cuộc là ai, núp bên cạnh Kỳ Mân Huyền có mục đích gì, giờ phút này kim châm trên người Kỳ Mân Huyền sẽ có tổn thương gì cho cậu ấy?

Ngô Chí Dũng chỉ muốn bắt lấy Tô Mặc Nhiên hỏi cho rõ ràng.

Mất thấy Ngô Chí Dũng lại định công kích Tô Mặc Nhiên, Kỳ Mân Huyền lập tức giơ tay ngăn cản lại, “Anh Ngô, cô ấy chỉ giúp em trị ho khan, không có ác ý.”

Lúc này Ngô Chí Dũng mới chú ý tới ho khan của Kỳ Mân Huyền hình như dừng lại.

Lúc này Tô Mặc Nhiên lặng lẽ thu hồi ngón châm, dùng ba ngón tay đặt lên trên cổ tay Kỳ Mân Huyền.

“Mân Huyền, cậu sơ suất quá, sao có thể tùy tiện để cho người châm kim cho cậu.” Ngô Chí Dũng nói.

“Anh Ngô, không sao.” Kỳ Mân Huyền cũng biết mình làm vậy không đúng, nhưng anh chính là không hiểu sao lại tin tưởng bạn học nữ ở trước mặt này.

“Đừng lo lắng tôi sẽ hại anh ta.” Tô Mặc Nhiên thu tay lại, giương mắt chống lại mắt Ngô Chí Dũng, “Với thân thể này của anh ta, nếu thật sự không ngăn chặn bệnh tình chuyển biến xấu, chỉ sợ sống không được bao lâu.”

Kỳ Mân Huyền nghe được lời Tô Mặc Nhiên nói, ánh mắt tối sầm lại, tươi cười nơi khóe miệng cũng dần biến mất.

“Cô biết cái gì.” Ngô Chí Dũng hừ lạnh một tiếng.

Anh vội vàng thu dọn đồ đạc của Kỳ Mân Huyền, “Chúng ta vẫn nên về nhà đi, cậu như vậy cần phải tìm bác sỹ kiểm tra xem.” diee ndda fileeq uysd doon

Kỳ Mân Huyền gật đầu, “Được.”

Kỳ Mân Huyền quay đầu nói với Tô Mặc Nhiên: “Hôm nay cảm ơn cô, hiện giờ tôi phải về nhà, cái đó, tôi tên là Kỳ Mân Huyền.”

“Tô Mặc Nhiên.”

Hai người giới thiệu lẫn nhau xong, Ngô Chí Dũng liền đẩy Kỳ Mân Huyền ra khỏi phòng học.

Sau khi về nhà, mặc dù Kỳ Mân Huyền không ho khan nữa, nhưng vẫn phát sốt cao, anh được khẩn cấp đưa vào bệnh viện cấp cứu. Sau khi cấp cứu xong bác sỹ một lần nữa cường điệu, thân thể Kỳ Mân Huyền đã suy bại nghiêm trọng, không chịu nổi bất cứ gầy vò nào, lần này mặc dù cấp cứu lại được nhưng không tỏ rõ lần sau sẽ may mắn như thế! Bọn họ phải chăm sóc tốt cho Kỳ Mân Huyền, nếu không lần sau bị cảm thương hàn nhẹ cũng sẽ muốn cái mạng của cậu ta.

Bác sỹ còn nói lần này sở dĩ có thể cứu trở về, là bởi vì Kỳ Mân Huyền không có triệu chứng ho khan và sưng phổi, nếu không một khi xảy ra khó thở, cấp cứu cũng không kịp.

Hiện giờ Ngô Chí Dũng thấy hết sức may mắn vì khi đó bạn học nữ kia đã giúp Kỳ Mân Huyền châm kim dừng ho khan, cũng coi như gián tiếp cứu cậu ấy một mạng.

Sau khi Kỳ Mân Huyền tỉnh lại cũng biết tình huống này, nhưng anh một khi bị bệnh phải điều dưỡng thời gian rất dài, chỉ có thể đợi sau khi anh tốt lên mới giáp mặt ngó ý cảm ơn Tô Mặc Nhiên rồi.

Sau khi Tô Mặc Nhiên châm kim cho Kỳ Mân Huyền liền ném chuyện này ra sau đầu, giờ phút này cô đang bận ứng phó với một người xa lạ thành linh xuất hiện.

Chiều hôm đó, Tô Mặc Nhiên vừa tan học ra khỏi lớp, đã nhìn thấy một người đàn ông mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn màu xanh đậm mang theo mắt kính đứng ở ngoài cửa.

Giờ phút này có rất ít sinh viên đại học ăn mặc chính thức như vậy.

Nhìn thấy cô ra ngoài, người đàn ông đeo kính đó đi tới.

“Tô tiểu thư, chào cô!”

Thì ra là tìm cô, Tô Mặc Nhiên hơi ngoài ý muốn, dường như trong kinh thành cô không quen một nhân vật như vậy, “Xin chào, anh là?”

“Tôi là thư ký của bộ trưởng Trần, tôi tên là Chu Dong, Dong trong cây dong.” Người đàn ông đeo kính tự giới thiệu mình.

“Bộ trưởng Trần?” Lúc này Tô Mặc Nhiên đã biết người tới có lẽ là ai, cô có từng nghĩ tới nhà họ Trần sẽ tìm tới tận cửa, nhưng mà không ngờ lại nhanh

như vậy.

“Đúng, là bộ trưởng Trần Tương Long, cũng chính là cha của cô.”

“Như vậy anh tôi là...”

“Hiện giờ bộ trưởng Trần đang ở ngoài cổng trường chờ cô, ông ấy hy vọng có thể gặp mặt cô.”

Tô Mặc Nhiên không ngờ Trần Tương Long đích thân đến, xem ra hôm nay gặp mặt không trốn thoát được, “Vây, đi thôi.”

Tô Mặc Nhiên đi theo Chu Dong một đường xuyên qua sân trường, đi tới bên cạnh chiếc xe hơi cấm cờ đỏ dừng ở bên ngoài cổng trường.

Sau khi Chu Dong mở cửa xe ra liền làm một tư thế “Mời” với Tô Mặc Nhiên.

Tô Mặc Nhiên khom lưng ngồi vào trong xe, xe chậm rãi khởi động, chạy đi.

Hoàng Dương đang ở gần cổng trường, nhìn thấy Tô Mặc Nhiên vốn định chào hỏi, không ngờ Tô Mặc Nhiên lại không nhìn thấy anh, trực tiếp ngồi lên một chiếc xe hơi rồi. Hoàng Dương đã lẫn lộn ở Bắc Kinh được một khoảng thời gian rồi, đã rất rõ ràng ai có thể ngồi xe như thế nào, treo biển số như thế nào.

Anh vốn cho rằng Tô Mặc Nhiên có liên quan cá nhân lớn nhất là nhà họ Trương, bây giờ nhìn lại sợ rằng xa xa không chỉ như vậy, nhà họ Từ cũng đối xử long trọng có thừa với Tô Mặc Nhiên, mà hôm nay nhìn như vậy không phải là nhà họ Từ, mạng lưới liên lạc của Tô Mặc Nhiên này thật sự cường đại, nếu như có thể có tác dụng cho mình, vậy tương lai anh thắng quan tiền chức chỉ là chuyện ngày một ngày hai.

Xem ra anh nên để tâm đến Tôn Hiểu Mỹ nhiều thêm mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong hàng ghế sau xe, trên ghế sau ngồi một đôi nam nữ.

Một người đàn ông trung niên mặt cương nghị anh tuấn ngồi nghiêm chỉnh, mới vừa nhìn thấy Tô Mặc Nhiên, trên mặt lộ ra vẻ mặt hoài niệm, sau đó rơi vào trầm tư không nói gì, giống như đắm chìm trong ký ức vô tận.

Sau khi Tô Mặc Nhiên lên xe liền nghiêng đầu quan sát người cha của chủ nhân thân thể này, dáng dấp không tệ, nhìn ra được lúc tuổi còn trẻ là một thanh niên đẹp trai sáng sủa, người đã ở tuổi trung niên, năm tháng bỏ thêm vào không ít dấu vết, cho thêm vào khuôn mặt hiền hòa đó của người đàn ông vẻ thành thực cương nghị.

Nhìn vẻ mặt và điệu bộ của Trần Tương Long, Tô Mặc Nhiên cũng biết được vì sao Tô Vận lại thích ông ta, chỉ bằng điều kiện tướng mạo của ông ta, đoán chừng có không ít cô gái trẻ tuổi có thể chạy trốn được.

Đáng tiếc, kiếp trước Tô Mặc Nhiên lẫn lộn trong giới văn học mạng mười mấy năm, tình tiết văn võ này đã thấy được quá nhiều, cô sinh ra về đề phòng từ trong bản năng.

Xe chạy đi được một lúc, Trần Tương Long giống như từ trong hồi ức lấy lại thần trí, trong giọng nói hàm chứa ghen ngào nói: “Những năm này các con sống tốt không?”

“Nhờ phúc của ngài, sống cũng không tệ.” Ánh mắt Tô Mặc Nhiên bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói.

Thật ra thì Tô Mặc Nhiên không có ý gì, nhưng lời nói nghe vào trong lỗ tai của Trần Tương Long lại nghe ra oán trách và căm hận.

“Mẹ con bà ấy...” Trần Tương Long định nói cái gì lại dừng lại một chút.

“Mẹ tôi? Bà ấy đã sớm đi thế giới tây phương cực lạc hưởng phúc, làm khó cho ngài còn nhớ nhưng đến bà.” Giọng Tô Mặc Nhiên mang theo châm chọc nói, cô cũng không tin ông ta có thể tra ra cô, lại không biết chuyện khác của cô, nói không chừng đã sớm biết mẹ và ông bà nội của cô đều chết hết.

“Là cha có lỗi với bà ấy.” Lúc này đôi mắt Trần Tương Long đã rung rung, trong mắt hiện ra tia máu.

“Là cha có lỗi với hai mẹ con, nếu như lúc ấy cha không để cho mẹ con và con rời khỏi kinh thành, có lẽ hai người đã không phải ăn nhiều khổ như thế.” Trên khuôn mặt của Trần Tương Long hiện lên vẻ đau khổ hợp thời, trong ánh mắt tất cả đều là vẻ hối hận.

Tô Mặc Nhiên mặt không thay đổi nhìn Trần Tương Long biểu diễn, nhìn kỹ thuật diễn này, tình ái dào dạt cảm động lòng người, những ảnh đế Oscar giải quả cầu vàng giải gấu vàng kia đều chỉ là cận bã khi so sánh với ông ta. Người đàn ông có thể lạc lối trong thời gian bà xã mang thai sẽ là trùm hạo sắc cỡ nào, bây giờ lại còn ở trước mặt cô giả bộ tình thánh, chẳng lẽ cô có đáng về không rành việc đời sao?

Ban đầu ông ta sợ rằng chỉ hận mẹ cô không thể nhanh chóng ly hôn, tiện cho mẹ của con trai ông ta vọt lên địa vị, để cho con trai của ông ta danh chính ngôn thuận nhận tổ quy tông. Không để cho mẹ cô rời khỏi kinh thành để muốn trái ôm phải ấp hưởng tề nhân chi phúc sao!

(*) tề nhân chi phúc: là từ Hán ngữ, chỉ tổ hợp mỹ mãn một thể một thiếp của người ta, hiện chỉ cuộc sống phú quý một thể nhiều thiếp. Vốn từ Mạnh tử “Tề nhân có một thể một thiếp”.

“Nhiên Nhiên, về nhà ở với cha đi, để cho cha bồi thường bao nhiêu năm bỏ rơi con như vậy, con đường đường là đại tiểu thư nhà họ Trần ta sao có thể ở nhà người ta được.” Trần Tương Long đột nhiên dùng giọng điệu hiền từ nói.

Mới vừa nghe ông ta gọi “Nhiên Nhiên”, trên cánh tay của Tô Mặc Nhiên nổi đầy da gà, mẹ nó, đừng có gọi cô nồn mĩa như vậy, người biết chuyện biết ông ta đang gọi con gái, người không biết chuyện còn tưởng rằng gọi người tình đây.

Tô Mặc Nhiên vuốt vuốt cánh tay, “Tôi thấy không cần đâu, bây giờ tôi ở nhà họ Trương vô cùng tốt, cả nhà bọn họ đối xử với tôi cũng rất tốt, tôi không muốn đổi chỗ khác, lại nói người trong nhà ông cũng sẽ không bằng lòng để tôi đến ở.”

“Bọn họ dám, con là đại tiểu thư nhà họ Trần, ở nhà họ Trần là chuyện đương nhiên, cha xem bọn họ ai dám phản đối.” Trần Tương Long không để ý tới Tô Mặc Nhiên cự tuyệt, trực tiếp để tài xế lái xe đến nhà họ Trần, Tô Mặc Nhiên không có cách nào đành phải đi theo, cô cũng không thể nhảy xe đi? Dù sao cô muốn đi bọn họ tuyệt đối không ngăn cản được. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Nhà họ Trần.

Một người phụ nữ trung niên mặt mũi xinh đẹp ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, thân hình thon thả, thanh nhã đoan trang, trên mặt mang nụ cười dịu dàng, người phụ nữ này chính là người đảm nhiệm phu nhân hiện tại của Trần Tương Long, Tần Lan.

Tần Lan thấy Trần Tương Long về, lập tức đứng dậy tiến lên đón.

“Đã trở lại, uống chút nước đi.” Người phụ nữ này đỡ Trần Tương Long ngồi xuống, đưa trà ngon đã sớm pha xong cho ông.

“Cha, cha đã về.”

Lúc này từ trên lầu có một cô gái tuổi còn trẻ đi xuống, không khác Tô Mặc Nhiên nhiều lắm, ăn mặc rất model, cô gái này là một người con gái khác của Trần Tương Long tên Trần Mặc Tĩnh.

“Ừ.” Trần Tương Long đáp một tiếng, sau đó quay đầu nói với Tô Mặc Nhiên, “Đứng đó làm gì, tùy tiện ngồi đi.”

“Vị này là?” Lúc này Tần Lan mới phát hiện ra hôm nay ông xã mình còn mang về một cô gái trẻ tuổi, căng thẳng trong lòng, không phải là tiểu yêu tinh nào ông xã mình chơi bên ngoài chứ?

Trần Mặc Tĩnh cũng tò mò nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện này.

“A, giới thiệu cho mọi người một chút, con bé tên là Trần Mặc Nhiên, là con gái của tôi và Tô Vận, Tĩnh Tĩnh, đây là chị gái con, sau này sẽ là đại tiểu thư nhà họ Trần, từ nay về sau sẽ ở lại đây.”

“Nhiên Nhiên à, đây là dì Tần, đây là em gái con Trần Mặc Tĩnh.” Trần Tương Long chia ra chỉ vào Tần Lan và Trần Mặc Tĩnh giới thiệu cho cô.

Tần Lan vừa nghe cô gái này là con gái của Tô Vận, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, hai giây sau lại khôi phục bình thường, “Thì ra là con gái của chị Tô, nhanh...”

“Con mới là đại tiểu thư nhà họ Trần, cô ta là cái thá gì, không cho phép cô ta ở lại nhà họ Trần, lập tức cút ra ngoài cho tôi.”

Lời Tần Lan còn chưa nói hết đã bị tiếng gầm giận dữ của Trần Mặc Tĩnh cắt đứt, chỉ thấy giờ phút này sắc mặt Trần Mặc Tĩnh dữ tợn, tay chỉ vào Tô Mặc Nhiên chỉ hận không thể ăn hết cô.

“Khốn nạn!”

“Bốp.”

Sắc mặt Trần Tương Long tái xanh, tiến lên vung một cái tát lên trên mặt Trần Mặc Tĩnh.

Mới vừa rồi ở trên xe ông vẫn còn bảo đảm với Tô Mặc Nhiên sẽ không có ai phản đối, không ngờ vừa nói ra

khỏi miệng đã bị Trần Mặc Tĩnh phá hủy, bỗng cảm thấy trên mặt không có ánh sáng.

Thấy con gái bị đánh, Tần Lan lập tức xông lên ôm lấy con gái, “Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh, con sao vậy? Tương Long ông làm cái gì vậy, có chuyện gì từ từ nói, không được sao?”

“Con bé chính là do bà chiều hư.” Trần Tương Long tức giận, tránh tội cả Tần Lan.

Trần Mặc Tĩnh che má phải bị đánh, không thể tin nhìn người cha bình thường thương yêu cô, “Cha lại đánh con, cha lại vì một con bé nhà quê không biết từ đâu chạy đến đánh con.”

“Con bé không phải con bé nhà quê, con bé là chị gái của con.” Trần Tương Long tức giận hấp tấp nói.

“Con không có chị gái, cô ta mới không phải là chị gái con, hừ, con nói luôn, có cô ta không có con, có con không có cô!” Trần Mặc Tĩnh nói xong hất tay Tần Lan ra xông lên lầu, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại.

Trong lúc nhất thời, ba người đứng trong phòng khách không ai nói gì với ai, không khí tĩnh lặng lúng túng.

“Tôi thấy tôi vẫn nên đi thôi, nơi này hình như không ai hoan nghênh tôi.” Sau khi trò hề ở đây kết thúc, Tô Mặc Nhiên nói.

“Như vậy sao được, con ở lại đây.” Trần Tương Long kiên trì nói.

“Tôi không định làm ra mạng người, hơn nữa hình như vị phu nhân này cũng không muốn tôi lưu lại.” Cô Mặc Nhiên chỉ chỉ trên lầu vừa chỉ chỉ Tần Lan.

“Làm sao có thể chứ? Con là con gái của chị Tô, dĩ nhiên mừng còn không kịp.” Trên mặt Tần Lan lộ ra nụ cười cứng nhắc, bà đi theo Trần Tương Long nhiều năm như vậy không phải lẩn lộn cho không, bà biết Trần Tương Long mang Tô Mặc Nhiên trở lại nhất định có mục đích khác, nên bà làm hỏng hậu quả rất nghiêm trọng.

“Xin lỗi, bà ngoại tôi chỉ sinh một đứa con gái là mẹ tôi, ở đâu ra chị em gái?” Cô Mặc Nhiên nhẹ nhàng trào phúng.

“Chuyện này...”

Không cho Tần Lan cơ hội mở miệng, cô không thích nhất chính là nghe bạch liên hoa nói chuyện, Tô Mặc Nhiên trực tiếp ngắt lời bà ta, “Tôi vẫn thích ở lại nhà họ Trương, cách trường học cũng gần, đi học rất dễ dàng, vì vậy tôi cũng không muốn đến nhà họ Trần.”

Trần Tương Long suy nghĩ một chút, cảm thấy nóng vội thì không thành công, tình huống như bây giờ quả thật không thích hợp để Tô Mặc Nhiên vào ở, nếu như khiến con bé ghét bỏ được không bù nổi mất, dù sao sau này chính là có cơ hội đón con bé trở lại.

“Vậy cũng được, vậy con trước hết ở lại nhà họ Trương, cha để Chu Dong đưa con về.”

Sau khi Tô Mặc Nhiên đi, Trần Lan oán trách Trần Tương Long, “Tương Long, sao ông lại đột nhiên đón con bé trở lại, cũng không thương lượng với tôi một chút.”

Lúc này mục đích của Trần Tương Long không đạt tới đang nổi nóng, lập tức khiển trách: “Tôi là chủ nhà họ Trần, làm chuyện gì còn phải nói trước với bà sao? Còn bà nữa, xem xem con gái của bà có đáng vẻ gì, lại dám ngay mặt phản kháng tôi, đều do bà nuông chiều.”

Không thể không nói, Trần Lan đi theo Trần Tương Long nhiều năm như vậy tự nhiên biết tính tình của ông, đó chính là phải vuốt đuôi sò. Biết ông hiện giờ đang rất tức giận, Trần Lan lập tức hạ thấp điệu bộ dịu dàng nhỏ nhẹ, “Xin lỗi, ông trước đừng nóng giận, tôi chỉ vì đột nhiên nhìn thấy ông mang con bé về nên hơi giật mình không phản ứng kịp mà thôi, ông yên tâm, lần sau con bé trở lại tôi nhất định sẽ đối xử tốt với con bé, dù sao lại nói con bé cũng coi như là con gái của tôi.”

Trần Tương Long nghe bà ta nói cực kỳ hài lòng, “Cũng không còn gì nữa, tôi cho bà biết, Tô Mặc Nhiên này có tác dụng lớn đó, tôi đưa con bé về nhà bà hẳn hạ tốt cho tôi.”

“Biết rồi, Tương Long.” Trần Lan ngoài miệng đồng ý nhưng trong mắt lại lên một tia sáng khó hiểu.

Hai vợ chồng nói xong, Trần Tương Long về thẳng phòng tắm rửa nghỉ ngơi, Trần Lan đi tới phòng của con

gái Trần Mặc Tinh. Dieên ddàn lee quiiy dôn

“Tinh Tinh, mở cửa ra, mẹ đây.”

“Mẹ!”

Vừa mở cửa, Trần Mặc Tinh liền lập tức nhào vào trong ngực Tần Lan.

Giờ phút này má trái Trần Mặc Tinh đã đỏ sưng to lên, năm đầu tay có thể thấy rõ, cặp mắt xinh đẹp tràn đầy tia máu, trong hốc mắt thật to tích tụ đầy nước mắt.

Tần Lan nhìn thấy dáng vẻ này của con gái cực kỳ đau lòng, ở trong lòng mắng Tô Mặc Nhiên trăm ngàn lần, nếu không phải cô ta đột nhiên tòi ra, con gái mình sao phải chịu tội lớn như vậy.

“Mẹ, cô gái kia rốt cuộc là ai, cô ta thật sự là con gái của cha sao?” Trần Mặc Tinh vẫn cho rằng cha mẹ mình hết sức ân ái, gia đình hòa hòa mỹ mãn, không nghĩ tới bây giờ cha cô lại tòi ra một đứa con gái lớn không khác cô bao nhiêu, điều này làm cho cô sao có thể tiếp nhận.

“Đúng, cô ta là con gái của cha con.”

Trần Mặc Tinh từ trong ngực Tần Lan ngẩng đầu lên, “Mẹ, sao cha có thể giấu mẹ ở bên ngoài tìm đàn bà hoang dã, còn sinh đứa bé, chuyện này quá không công bằng với mẹ, còn có cô ta đồ không biết thẹn đó, lại dám về nhà cùng cha, còn muốn ở trong nhà, mẹ, chúng ta nhất định không thể để cho cô ta được như ý.”

Tần Lan nghe lời con gái nói, cả mặt ngưu ngốc hình

Con Lan nghĩ con gái nòi, về mặt ngày ngọc, như năm đó bà mới là đàn bà hoang dã bên ngoài. Tần Lan thật sự rất không bằng lòng đối mặt với sự thật bà từ người tình chuyển thành chính thực, cho nên bà chưa từng nói với hai đứa bé chuyện của bà và Trần Tương Long, bà cũng cấm chỉ người làm ăn nói lung tung, hai đứa bé cũng vẫn cho rằng bà và Trần Tương Long là vợ chồng nguyên phối.

(*) Nguyên phối: Vợ đầu, vợ cả

Giờ khắc này Tần Lan thấy con gái tức giận đầy ngực, bà đột nhiên không biết nên mở miệng nói với con gái như thế nào.

Chẳng lẽ nói cho con bé biết, mẹ con bé mới là người đàn bà hoang dã đó; con mới là đứa bé do tình nhân sinh ra.

Tần Lan sợ, bà nên làm cái gì, nếu như Tô Mặc Nhiên chưa từng xuất hiện thì tốt rồi, nếu như cô ta chưa từng xuất hiện bà cũng không cần đi đối mặt với những sự thật không chịu nổi trong quá khứ kia, hình tượng của bà ở trong lòng con trai con gái cũng sẽ không bị hủy diệt.

Đúng, khiến Tô Mặc Nhiên biến mất, biến mất.

Ý niệm này từ giờ trở đi vĩnh viễn chiếm cứ trong đầu Tần Lan.

Con trai Trần Tương Long là Trần Mặc Dương sau khi trở lại cũng nghe nói chuyện này, trên bàn ăn tối Trần Tương Long hạ tối hậu thư với hai đứa con, bọn họ phải tiếp nhận Tô Mặc Nhiên trở về, nếu không đũa trách cha bọn họ không khách khí.

Bình thường, Trần Tương Long cực kỳ thương yêu hai đứa con này, nhưng lần này Tô Mặc Nhiên quan hệ trọng đại, ông phải cẩn thận xử lý tốt quan hệ với cô.

Hiện giờ chủ yếu nhất chính là bồi dưỡng tình cảm với cô, có tình cảm mới có thể khiến cô cam tâm tình nguyện làm việc cho ông.

Tô Mặc Nhiên này có bản lĩnh lớn, nếu như ông sớm biết cô có bản lĩnh lớn như vậy đã sớm đưa cô đến bên người, lại nói chuyện này cũng phải trách Tần Lan, nếu như không phải bà ấy vẫn không muốn, đeo bám dai dẳng để cho ông đồng ý không để cho hai mẹ con Tô Vận quấy rầy cuộc sống của gia đình bọn họ, sao ông lại chẳng quan tâm đến hai mẹ con Tô Vận, khiến cho bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, thiếu chút nữa vứt bỏ một trợ lực lớn.

Cho dù nhà Trần Tương Long ôm tâm tư và tính toán như thế nào, Tô Mặc Nhiên vẫn sống theo lẽ thường.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436677#p3436677>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Bắt đầu kể từ ngày đó, Trần Tương Long thỉnh thoảng quét qua cảm giác tồn tại trong cuộc sống của Tô Mặc Nhiên.

Hôm nay để cho người đưa tới hoa quả đồ ăn vặt, mấy ngày sau để cho người đưa tới đồng hồ đeo tay, mấy ngày nữa đưa xe đạp, dù sao không ngừng biểu đạt ý quan tâm đến cô, giống như muốn nước ấm nấu ếch. Nếu như kinh nghiệm sống của cô thật sự là một cô gái nhỏ, đoán chừng sẽ bị màn diễn xuất này cảm động đến khóc lóc nước mắt.

Đồ Trần Tương Long đưa tới Tô Mặc Nhiên không chút khách khí nhận lấy, sao lại không thu, ném đi cũng mạnh hơn trả lại cho ông ta. Hơn nữa trước mắt còn không làm rõ ràng rốt cuộc Trần Tương Long muốn lấy được cái gì từ trên người cô, quan hệ vẫn không nên cương cứng mới tốt, thay vì tạo một kẻ địch núp trong tối còn không bằng để cho ông ta ở ngay trước mắt mình nắm trong lòng bàn tay.

Bên Tần Lan cũng vô cùng lo lắng, bà hoàn toàn không tìm được cơ hội tốt để đối phó với Tô Mặc Nhiên.

Bà biết Tô Mặc Nhiên có tác dụng lớn đối với Trần Tương Long, hơn nữa trong khoảng thời gian này Trần Tương Long vẫn luôn tiếp xúc với cô ta. Nếu như mình có động tác quá lớn sẽ bị Trần Tương Long phát hiện ra, đến lúc đó sẽ bất lợi cho bà. Vì vậy bà đề kích động trong lòng xuống chậm rãi tìm kiếm thời cơ thích hợp.

Đáng tiếc, mặc dù bà án binh bất động nhưng con gái bà thì không, bà còn không biết con gái bà đã tính toán xong đi gặp Tô Mặc Nhiên một lúc.

Dĩ nhiên, những chuyện này Tô Mặc Nhiên cũng không biết, cho dù biết cũng sẽ không sợ.

Người bạn học Kỳ Mân Huyền này kể từ sau hôm Tô Mặc Nhiên châm kim cho anh liền chưa từng gặp lại, cô đoán chừng ngày đó mắc mưa ngã bệnh, cũng không biết bệnh tình như thế nào, theo tình huống lần trước cô bắt mạch cho anh, sợ rằng không lạc quan lắm.

Thân thể Kỳ Mân Huyền trên cơ bản đã suy bại toàn diện, các bộ máy trong cơ thể đều có tổn thương và lại đang không ngừng tăng lên. Chi dưới đã hoàn toàn mất đi tri giác, chỉ có thể dựa vào xoa bóp tới giữ vững sức sống của bắp thịt, nhưng đây cũng không phải biện pháp lâu dài, thời gian lâu dài vẫn sẽ bị teo. die nd da nl e q uu ydo n

Thật sự không biết vì sao anh ta lại bị thương nặng như vậy, lấy trình độ y học bây giờ muốn điều trị tốt cho anh ta quả thật là lời nói vô căn cứ, nếu như đợi đến bốn mươi năm sau có lẽ sẽ có cơ hội, nhưng anh ta có thể chờ như vậy sao?

Vừa nghĩ tới cặp mắt kia bất cứ lúc nào có thể biến mất không thấy nữa, trong lòng cô luôn hiện lên đau thương nhàn nhạt, tâm tình này vẫn bao quanh cô trong một khoảng thời gian, khiến cho cả người cô có vẻ hơi nóng nảy.

Chỉ có điều rất nhanh cô sẽ không có thời gian nghĩ những chuyện này, bởi vì kỳ thi cuối cùng nghỉ hè sắp đến.

Kỳ thi cuối gần tới, Tô Mặc Nhiên đang bẽ bộn chú thích, còn định chuẩn bị khai trương cửa hàng nhỏ mà cô cùng Liễu Nghiên Vũ Tôn Hiểu Mỹ ba người đầu tư.

Mới đầu khi vừa đến kinh thành, Tô Mặc Nhiên liền có cách nghĩ này, nhưng khi đó điều kiện chưa chín muồi. Lúc đó các cô vừa mới tới kinh thành, hoàn cảnh tương đối không quen thuộc, hơn nữa cái cách mới bắt đầu, biến hóa trong cuộc sống không quá lớn.

Hiện giờ đã tiến hành phát triển qua một học kỳ, quan niệm của mọi người cũng đã thay đổi, nhìn theo cách ăn mặc của mọi người cũng có thể thấy được.

Trước kia mọi người ăn mặc quần áo, hình thức trong quy củ, màu sắc mộc mạc, không phải xanh lục là xanh lam. Hiện giờ, hình thức nhiều màu sắc nhiều, người phụ nữ thời thượng còn một lần nữa uốn sậy tóc quần, điều này vào trước năm 78 tuyệt đối không có khả năng.

Nói đến cửa hàng nhỏ này không thể không nói đến một người, đó chính là Thẩm Xuyên, người mẹ trẻ ban đầu ở trên xe lửa Tô Mặc Nhiên từng giúp đỡ.

Ba người Tô Mặc Nhiên mang theo tiểu Nhạc Nhạc đến nhà họ Đồng thăm Thẩm Xuyên, trong lúc tán gẫu vô tình nhắc đến bọn họ định mở một cửa hàng nhỏ, Thẩm Xuyên vừa nghe hứng thú hỏi bọn họ định mở cửa hàng nhỏ gì?

Theo kết quả thương lượng của ba người Tô Mặc Nhiên các cô chính là định mở một cửa hàng bán quần áo, tiền vốn ít thu hồi vốn nhanh. Cái cách mở cửa gió xuân đã thổi khắp thế giới Thần Châu, mọi người ăn mặc quần áo cũng đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Không chỉ có nhiều màu sắc tươi sáng, kiểu dáng cũng càng ngày càng nhiều, còn có các món đồ trang sức cũng được theo đuổi.

Tô Mặc Nhiên đi qua công ty quần áo ở Hương Cảng mà Thẩm Xuyên giới thiệu cho, hơn nữa thành công lấy được quần áo giá vốn tám phần. Sở dĩ có thể lấy được giá si này, trừ bỏ nguyên nhân nhà họ Thẩm ra còn có công lao của Tô Mặc Nhiên.

Tô Mặc Nhiên thông qua Thẩm Xuyên cung cấp cho công ty quần áo kia hai tờ thiết kế thời trang, kiếp trước Tô Mặc Nhiên lên đại học bởi vì từng chơi hai năm thiết kế thời trang, vẽ một bản thiết kế dễ như trở bàn tay, cô thay đổi một chút hình thức trang phục bây giờ.

Công ty quần áo nhìn thiết kế xong cảm thấy rất hứng thú, mua tại chỗ, còn ký một phần hợp đồng lao động với Tô Mặc Nhiên trong thời gian một năm, do Tô mặc Nhiên mỗi tháng cung cấp năm bản thiết kế, trang phục đồ trang sức không giới hạn, công ty quần áo cho Tô Mặc Nhiên mỗi tháng năm trăm đồng tiền lương và trích phần trăm tiền lời tiêu thụ 10%, hơn nữa cửa hàng quần áo cô mở có thể lấy giá vốn của công ty quần áo.

Tô Mặc Nhiên cảm thấy rất

có lời liền ký, cô cũng không lo lắng mình không vẽ ra được, trong máy tính trong không gian của cô chứa không ít đồ thiết kế.

Chuyện này chỉ có người trung gian là Thẩm Xuyên biết, Tô Mặc Nhiên không nói cho Liễu Nghiên Vũ và Tôn Diệu Mỹ. diendanlequydon@gmail.com

Khi góp vốn mở cửa hàng, ba người các cô liên ký xong thỏa thuận hùn vốn, do Tô Mặc Nhiên cung cấp nơi chốn, hàng năm thu năm trăm đồng tiền thuê phòng. Tiền nhập hàng hóa trang trí do ba người gom góp, Tô Mặc Nhiên ra ba trăm, Liễu Nghiên Vũ ra một trăm rưỡi, Tôn Diệu Mỹ ra năm mươi, lợi nhuận chia theo tỷ lệ sáu ba một.

Đặt hàng chỗ công ty quần áo kia chỉ cần giao trước một nửa tiền, chờ lần nhập hàng sau lại trả nốt một nửa kia, vì vậy năm trăm đồng là đủ rồi.

Vốn Tô Mặc Nhiên định bỏ ra hai năm mươi để Tôn Diệu Mỹ bỏ ra một trăm, nhưng Tôn Diệu Mỹ nói cô không có tiền. Theo tình huống của Tôn Diệu Mỹ, tiền gửi ngân hàng của cô ấy không dưới năm mươi đồng, mỗi tháng cô ấy chỉ cần nộp cho nhà họ Trương tiền ăn và tiền nhà tám đồng, mỗi tháng trường học trợ cấp mười hai đồng, hơn nữa cô ấy dán bao thư kiếm được một chút, bình thường khi ra ngoài trên căn bản đều là Tô Mặc Nhiên hoặc Liễu Nghiên Vũ chi tiền, cũng biết cô ấy dán bao thư không dễ dàng, theo lý thuyết cô ấy có thể lấy ra tiền không chỉ chừng này.

Tô Mặc Nhiên cho rằng Tôn Diệu Mỹ có thể cảm thấy buôn bán này sẽ lỗ vốn nên không dám đầu tư quá nhiều, sau đó hỏi tới Tôn Diệu Mỹ mới áp úng nói cô đã tiêu hết tiền, chỉ còn lại một chút như vậy.

Thì ra khoảng thời gian trước là sinh nhật Hoàng Dương, Tôn Hiểu Mỹ ra một bút lớn tặng Hoàng Dương một chiếc radio Thượng Hải, giá một trăm năm mươi đồng, đây có thể nói là một khoản tiền lớn đối với Tôn Hiểu Mỹ, phải tiết kiệm ~~ăn~~ mặc đi về sớm tối trong thời gian thật dài mới tích góp đủ, vì Hoàng Dương lại đột nhiên ~~tôn~~ ra rồi.

Tốn tiền đưa lễ vật gì vốn nên quyết định theo tình trạng kinh tế của mình, cũng không thể bởi vì tặng lễ mà móc rỗng mình, cách làm liều mạng này của Tôn Hiểu Mỹ, quả thật đã nhập ma.

Lực hấp dẫn của Hoàng Dương đối với Tôn Hiểu Mỹ quả thật không phải bình thường!

Còn đối với Tôn Hiểu Mỹ mà nói, nhiều năm thâm mến thành sự thật đã khiến cho cô ấy mất đi sức phán đoán cần có, bị che mắt

“Hiểu Mỹ, sao cậu lại tặng quà quý trọng như vậy?”

Liễu Nghiên Vũ hỏi. Radio này thuộc về món hàng lớn, vẫn vào lễ mừng năm mới người ta mới bỏ được món đồ lớn như vậy.

“Trong ký túc xá của Hoàng Dương mỗi người đều có radio, mỗi lần khi Hoàng Dương nói đến đều rất hâm mộ, tớ chỉ muốn đưa cho anh ấy một cái, về sau khi anh ấy ở trong ký túc xá cũng có mặt mũi.” Tôn Hiểu Mỹ không cảm thấy đưa radio cho Hoàng Dương có gì không được, lúc ấy những người trong ký túc xá của Hoàng Dương thấy cô đưa radio đã đều tròn trắng mắt rồi, nói thẳng Hoàng Dương có một người bạn gái tốt, cô vì ký túc xá

của bọn nợ tang tne alien rồi.

Tô Mặc Nhiên suy nghĩ trong lòng, tôi nghĩ là đàn ông, được sủng ái như vậy tôi thà không muốn.

Một đấng mày râu thích dựa vào bạn gái mua radio để có mặt mũi ở trước mặt những người trong ký túc xá, nhất định chính là một tiểu bạch kiểm, có bản lĩnh thì tự mua đi.

(*) Tiểu bạch kiểm: trai bao

Nghe Tôn Diệu Mỹ nói như vậy, Liễu Nghiên Vũ nhướn mày, cảm thấy trạng thái của cô ấy có phần không bình thường, “Khoảng thời gian trước cậu giống như không muốn sống mà dán bao thư và hộp giấy chính là vì mua quà tặng cho Hoàng Dương?”

“Ừ.” Tôn Diệu Mỹ gật đầu một cái.

“Cậu có phải quá tốt với Hoàng Dương rồi không?”

Liễu Nghiên Vũ có phần không đồng ý nói.

Tôn Diệu Mỹ xem thường, “Tớ đối xử tốt với anh ấy thì sao, tớ đối xử tốt với đối tượng của tớ không được sao?”

“Nhưng mà, anh ta đối xử với cậu cũng tốt giống vậy à?”

“Đĩ nhiên.” Tôn Diệu Mỹ dùng sức gật đầu một cái,

“Trong khoảng thời gian này ngày ngày tan học anh ấy lại tới tìm tớ, dẫn tớ đi dạo công viên dẫn tớ đi chơi.”

Ánh mắt Tô Mặc Nhiên tối sầm lại, gần đây trong khoảng thời gian này Hoàng Dương đều ngày ngày tan

học chạy tới nhà họ Trương, hơn nửa mỗi ngày sau khi tan học đều ở cổng trường học chờ cô trở về nhà họ Trương, ở trên đường luôn rất nhiệt tình nói chuyện phiếm với cô, đáp lời, cho dù thái độ của cô rất lạnh nhạt cũng không thấy anh ta thu liễm lại. Tình thoảng gặp được người nhà họ Trần tặng quà ở cổng trường học, cũng nói chuyện với người nhà họ Trần đến khi thể ngất trời.

di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Anh ta rốt cuộc muốn làm gì? Tô Mặc Nhiên cảm thấy ghét bỏ hành động của anh ta, ví dụ như ở trước mặt người nhà họ Trần tỏ vẻ thân mật quen thuộc với cô, cô ngại Tôn Diệu Mỹ không nói thêm gì, nhưng bắt đầu hết sức lặng lẽ kéo dài khoảng cách với anh ta, cô cũng không muốn đến lúc đó bị Tôn Diệu Mỹ hiểu lầm.

“Chúng tớ không kêu cậu đừng đối xử tốt với Hoàng Dương, chỉ có điều cậu đối xử tốt với mình một chút, đừng quá mệt mỏi.” Liễu Nghiên Vũ nói.

“Nghiên Vũ, cậu cứ yên tâm đi, tớ tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, không có việc gì.” Tôn Diệu Mỹ nói. Sao cô không thể liều mạng đối xử tốt với Hoàng Dương, chỉ vì sinh viên nữ điều kiện tốt trong trường học quá nhiều, điều kiện gia đình tốt lại xinh đẹp hào phóng, cô rất sợ, rất sợ có một ngày Hoàng Dương sẽ bỏ cô đi, đến lúc đó cô nhất định sẽ không chịu nổi, cho nên hiện giờ mới làm việc nghĩa không chùn bước đối xử tốt với anh ấy, chính là muốn cho anh ấy biết có lẽ cô không thể cho anh ấy tốt nhất, nhưng cô nhất định sẽ cho anh tốt nhất.

Thật ra thì, mỗi lần Hoàng Dương và Tô Mặc Nhiên cùng đi nhà họ Trương, trong lòng cô đều rất không có

cảm giác, nhất là mỗi lần trong quá trình chung đụng với cô Hoàng Dương luôn không dấu vết hỏi thăm chuyện của Tô Mặc Nhiên, anh cho rằng anh làm không có dấu vết, nhưng không nghĩ đến cô thâm mến anh nhiều năm, hiểu rõ một hành động cử chỉ của anh hơn chính anh.

Anh để ý đến Tô Mặc Nhiên còn không phải vì nhà họ Trương và nhà họ Từ ở sau lưng Tô Mặc Nhiên sao?

Tôn Diệu Mỹ cúi đầu, giờ khắc này, hăm mộ, ghen tỵ, căm ghét Tô Mặc Nhiên ở trong lòng cô đang không ngừng tùy ý sinh trưởng.

Hôm sau ngày nghỉ hè, là một ngày hoàng đạo, cửa hàng bán quần áo chọn một ngày này chính thức khai trương.

Tên cửa hàng bán quần áo là “Khuyên thành”, chủ yếu đánh vào nữ trang và đồ phối hợp, giá tiền từ mấy đồng đến mười mấy đồng, các tầng lớp đều có, đặc biệt thiết lập khu sản phẩm tốt nhất.

Trang hoàng trong cửa hàng là do Tô Mặc Nhiên thiết kế, dựa theo hình thức cửa hàng bán hàng độc quyền sau này.

Ngày khai trương Tô Mặc Nhiên thiết kế nghi thức cắt băng khánh thành đơn giản. Ngày đó người qua lại rất đông, người quen biết cô ở kinh thành gần như đều tới ủng hộ cô, người nhà họ Trương, người nhà họ Bạch, vợ chồng Thẩm Xuyên, thậm chí nhà họ Trần cũng phải người tới.

Khuyên thành, bởi vì kiểu dáng mới mẻ độc đáo, giá cả vừa phải, vừa mới mở đã được phụ nữ trẻ tuổi hoan

ngheh.

Ngày khai trương xảy ra một sự kiện không được vui vẻ lắm.

Hai chị em nhà họ Trần không biết lấy được tin tức từ đâu, lại chạy đến đây.

Người đến không có ý tốt.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436789#p3436789>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Khuynh thành ở vị trí gần trường đại học, căn nhà chung quanh cũng rất nhiều, lượng người đi không ít, cửa hàng quần áo mở ở nơi này buôn bán sẽ không kém.

Buổi lễ khai trương đi qua, những người khác đi về, ba nữ sinh Tô Mặc Nhiên ở lại để ý buôn bán. Từ Tường và Bạch Mộ Ngôn bởi vì một lát nữa còn phải đến trường học cũng không đi, ở lại tán gẫu một lúc với Tô Mặc Nhiên rồi mới đi.

Tô Mặc Nhiên bọn họ mời hai nhân viên phục vụ, tiền tương kết toán dùng phương thức tiền lương căn bản thêm trích phần trăm, bán được càng nhiều thu vào càng nhiều. Vì vậy nhân viên phục vụ nhiệt tình tăng cao, đối xử với người thân thiết phục vụ chu đáo, điều này khiến cho khách hàng đến mua quần áo có cảm nhận thái độ phục vụ khác một trời một vực với hợp tác xã mua bán, tự nhiên càng muốn đến nơi này mua quần áo.

“Không nghĩ tới em còn có thiên phú như vậy.” Tới tham gia lễ mừng khai trương, Từ Tường nói với Tô Mặc Nhiên.

Anh không ngờ Tô Mặc Nhiên vẫn thật sự mở cửa hàng bán quần áo ra, mới vừa bắt đầu anh và Bạch Mộ Ngôn nghe bọn họ nói muốn mở cửa hàng còn tưởng rằng các cô nói đùa.

“Già mà thiên phú, chính là muốn kiếm chút tiền lẻ thôi, các anh những con nhà giàu này không hiểu bi ai của người nghèo tại em.” Tô Mặc Nhiên nói đùa với hai người.

“Em còn khóc nghèo, đừng cho rằng anh không biết cửa hàng này thật ra là do em mua, nghe nói còn chuẩn bị mua một tứ hợp viện ở kinh thành, em như vậy cũng coi là người nghèo?” Từ Tường cười như không cười nói.

“Cô ấy nghèo chỉ có dư tiền.” Bạch Mộ Ngôn nói.

“Sao các anh cái gì cũng biết, tra sổ gia đình sao.”

“Nói thật.” Từ Tường đột nhiên nghiêm nghị ỏi, “Lúc nào chúng ta cũng chung vốn mở cửa hàng đi!”

Tô Mặc Nhiên không ngờ Từ Tường cũng có hứng thú làm ăn, “Sao vậy, các anh cũng thiếu tiền?”

Từ Tường nhún vai một cái, “Ai sẽ ngại thiếu tiền chứ.”

Bạch Mộ Ngôn cũng gật gật đầu, có tiền đi khắp thiên hạ, không có tiền nửa bước khó đi.

“Được, chờ sau này có cơ hội.” Tô Mặc Nhiên vui vẻ đồng ý, làm ăn với hai người kia, bằng vào quan hệ của bọn họ còn không phải kiếm bọn không lỗ?

Trò chuyện một chút, cô đột nhiên không tiếng động, sau đó nói một tiếng “Xin lỗi” với Từ Tường và Bạch Mộ Ngôn, nhắc chân đi về phía một đôi nam nữ trẻ tuổi mới vừa đi vào cửa hàng.

Tô Mặc Nhiên biết người nữ, chính là Trần Mặc Tinh lần đó nhìn thấy ở nhà họ Trần, nam nhìn hơi trẻ hơi Trần Mặc Tinh, diện mạo hai người giống nhau tới bảy phần, cậu thanh niên này chắc là Trần Mặc Dương con trai của Trần Tương Long

Sao hai người kia lại tới đây?

Chỉ thấy hai người kia sau khi vào cửa hàng cũng không có động tác lớn, hai người nhìn Tô Mặc Nhiên, cúi đầu bàn luận xì xào một lát, sau đó liền bắt đầu đánh giá trong cửa hàng, giống như một đôi khách hàng bình thường, còn không ngừng cầm quần áo lên ướm lên người khoa tay múa chân. die ernd kdan/le eequhyd omn

Tô Mặc Nhiên sẽ không ngây thơ đến cho rằng hai người này đến thật sự để mua quần áo, vì vậy cô ngênh đón, bình đến tương chán.

“Không biết hai vị cần cái gì?” Tô Mặc Nhiên mỉm cười nói.

Hai chị em nhà họ Trần không để ý đến cô, vẫn cầm đầu cầm cổ nhìn quần áo, giống như không nghe thấy cô nói.

Tô Mặc Nhiên cũng không tức giận, cô nhún mày, nếu hai người này nhỏ nhẹ nhiệt tình đối xử với cô cô mới cảm thấy có chuyện, như vậy phù hợp với phỏng đoán của cô hơn.

Nếu không để ý đến cô, cô cũng không cần thiết dùng mặt nóng dán vào mông lạnh của bọn họ, dù thế nào đi nữa bọn họ muốn làm cái gì chắc chắn sẽ có hành động, cô không cần gấp gáp.

Vì vậy Tô Mặc Nhiên cũng không nói chuyện, chỉ lặng yên đi theo phía sau hai người.

“Em trai, em cảm thấy quần áo trong cửa hàng này như thế nào?” Sau khi vòng vo một vòng, Trần Mặc Tinh đột nhiên nói với Trần Mặc Dương, hoàn toàn không nhìn Tô Mặc Nhiên đứng bên cạnh.

“Cũng không tệ lắm, mới mẻ độc đáo hơn những thứ trong hộp tác xã mua bán, kiểu dáng cũng nhiều.” Trần Mặc Dương vuốt khóe miệng nói.

“Hừ, còn không phải dựa vào nhà họ Trần chúng ta mới mở lên, nói không chừng tiền mở cửa hàng còn do cha cho.” Trần Mặc Tinh tỏ vẻ khinh bỉ nhìn Tô Mặc Nhiên, giống như đối đãi với một vật bẩn, chỉ sợ dơ bẩn hai mắt của mình.

“Nhất định là vậy, bằng vào cô ta có thể mở được một cửa hàng lớn như vậy, còn tìm được nguồn cung cấp tốt như thế? Người si nói mộng.” Trần Mặc Dương cũng gạt đầu phụ họa.

Hai chị em nghe nói Trần Tương Long phái người tham gia buổi lễ khai trương mở cửa hàng bán quần áo của Tô Mặc Nhiên, liền lặng lẽ nghe được địa chỉ, vì sợ Trần Tương Long phát hiện, bọn họ len lén chờ lễ khai trương kết thúc, người Trần Tương Long phái tới rồi đi sau đó mới đến đây.

Nghe đối thoại của bọn họ, trên mặt Tô Mặc Nhiên hiện lên vẻ chê cười, hai người kia lại cho rằng cửa hàng này do Trần Tương Long mở ra cho cô, cố ý đến bôi móc, đúng là không biết sống chết. Theo ý tứ từ trong lời nói của bọn họ có thể nghe ra hai người này hình như không biết gì cả về chuyện năm đó, là vô ý hay do người nào cố ý giấu giếm?

Mặc kệ là vì sao, hai người này đều không nên tới đây, kết quả hiển nhiên không phải như bọn họ dự đoán.

“Hai vị ra cửa quên uống thuốc đi.” Trong giọng nói của Tô Mặc Nhiên tràn đầy vẻ châm chọc.

“Cô nói cái gì?” Trần Mặc Tinh đột nhiên nâng cao âm lượng hét lớn một tiếng ánh mắt của tất cả mọi người trong cửa hàng đều tụ tập về đây.

Tô Mặc Nhiên hé miệng cười lạnh, không phải muốn gây sự chú ý của người trong cửa hàng định gây chuyện sao,

cô theo đến cùng.

Hai tay cô khoanh trước ngực, lạnh lùng nói: “Tôi nói hai vị lần sau trước khi ra cửa nhớ uống thuốc đi, đừng ra ngoài phun tung tóe khắp nơi.”

“Cô... Tôi nói sai sao? Chẳng lẽ cửa hàng này không phải do cha tôi mở giúp cô, thật là người không biết xấu hổ, mẹ cô phá hư gia đình nhà người khác, là một người phụ nữ hoang dã, ở cổ đại phải bị chìm lòng heo trầm đường.” Trần Mặc Tinh nghĩa chính ngôn từ cao giọng nói, cô chính là muốn cho người toàn thế giới biết Tô Mặc Nhiên rốt cuộc là hạng người gì.

Quả nhiên ở trong cửa hàng có không ít người bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ Tô Mặc Nhiên, ánh mắt quan sát cô cũng bắt đầu trở nên thay đổi.

“Sao vậy?” Lúc này Từ Tường và Bạch Mộ Ngôn hai người đi tới đứng sau lưng cô, Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ cùng những khách hàng khác trong cửa hàng đứng vây quanh.

“Ừa, đây không phải là Từ Tường sao? Anh lại ở chỗ này, còn có quan hệ với cô gái này.”

“Trần Mặc Nhiên, không đơn giản nha, vừa tới kinh thành, nhanh như vậy đã có một núi dựa vững chắc trên danh sách, tôi nói sao cô lại đột nhiên xuất hiện ở nhà họ Trần, thì ra đã có tị tìn.”

“Chắc chắn, đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn, mẹ không biết then quyển rũ ông xã người ta, con gái còn không phải là trùm háo sắc.”

Nhà họ Trần và nhà họ Từ có qua lại nhiều năm, Trần Mặc Tinh dĩ nhiên biết Từ Tường, cô nhìn thấy Từ Tường, trong nháy mắt liền tự cho rằng biết rõ nguyên

nhân Trần Tương Long nhìn Tô Mặc Nhiên bằng con mắt khác.

Trần Mặc Dương chỉ đứng sau lưng chị gái, sắc mặt tái xanh, anh chưa từng nghĩ tới, người cha mình sùng bái từ nhỏ lại có thể làm ra chuyện như vậy, thật sự không thể tha thứ.

Quan hệ của Tô Mặc Nhiên và nhà họ Trần, Từ Tường đã biết đến, cũng biết chuyện năm đó của cha mẹ cô, lúc này ánh mắt nhìn hai chị em nhà họ Trần giống như nhìn hai thằng hề, “Làm ơn, lần sau ra cửa cảm phiền mang theo đầu óc có được không? Hai người như vậy thật sự khiến cho người ta lo lắng.”

“Anh nói cái gì?”

Trần Mặc Dương đột nhiên từ đối diện lao tới, đưa tay định túm lấy cổ áo Từ Tường.

Mặc dù thân thể Từ Tường đã tốt lên, nhưng nói cho cùng vẫn là một thư sinh yếu đuối, nhìn thân hình và động tác của Trần Mặc Dương, khẳng định có luyện tập.

Ở trên địa bàn của Tô Mặc Nhiên, cô chắc chắn sẽ không để cho Từ Tường bị tổn thương, không đợi Bạch Mộ Ngôn ở bên cạnh ra tay, cô liền giơ tay lên túm được cánh tay Trần Mặc Dương, gạt bỏ lực tay của cậu ta, cổ tay chuyển một cái đẩy cậu ta lại.

Trần Mặc Dương lao đảo một cái lui về phía sau hai bước mới đứng vững, trên cả khuôn mặt tỏ vẻ không tin, anh lại bị một người phụ nữ dễ dàng ngăn cản.

Bây giờ Tô Mặc Nhiên đã không có kiên nhẫn ứng phó với hai người này, “Hai người nào loạn đì chưa? Cảm phiền hai người biết rõ chân tướng sự tình rồi đến, chứ đừng giống như bây giờ dựa vào suy đoán và phán đoán của mình, mẹ tôi là ai tôi nghĩ cha mẹ hai người rõ ràng nhất, sao hai người không đi về hỏi cha mẹ tốt của hai người đi?”

“Còn có thể ăn lung tung, lời không thể nói loạn, tôi chính là con hợp pháp, cha mẹ tôi ly hôn khi tôi ba tuổi, nguyên nhân ly hôn nha, đúng như cô nói, là bởi vì có người phá hư, cha tôi ở bên ngoài tìm một người phụ nữ hoang dã, còn sinh một đứa con gái nhỏ hơn tôi sáu tháng và một đứa con trai nhỏ hơn tôi hai tuổi.”

“Cô... Cô nói vậy!” Trần Mặc Tinh nổi giận gầm lên một tiếng, cả khuôn mặt là lửa giận, cô không thể tha thứ cho Tô Mặc Nhiên chửi bới mẹ của cô như vậy.

Vậy mà Tô Mặc Nhiên nghe cô nói chẳng những không hoảng hốt mà ngược lại xì mũi coi thường, “Tôi có nói vậy không, cô đi về hỏi người mẹ tốt của cô sẽ biết.”

“Còn nữa, tôi họ Tô, tôi tên là Tô Mặc Nhiên, phiền toái đừng làm lẫn.”

“Cô nói vậy, chuyện này không thể nào.” Trần Mặc Tinh tỏ vẻ hốt hoảng, mẹ của cô sao lại là người thứ ba, là người phụ nữ hoang dã, nhất định là Tô Mặc Nhiên này vu oan.

“Tôi có nói vậy hay không, hai người cũng có thể đi về hỏi mẹ mình đi, sao chuyên nêu hơn đầu người biết nhiều

hết một mảnh đất sâu thẳm này của đất người Việt Nam
lắm, không phải ai muốn giấu giếm thì có thể lừa gạt
được.”

“Không thể nào, cái này, không thể nào.” Sắc mặt Trần
Mặc Tinh xám trắng, đột nhiên xông ra ngoài.

“Chị, chị!” Trần Mặc Dương cũng đi theo.

Một màn hài kịch cuối cùng kết thúc!

“Ngượng ngùng khiến các vị chê cười, làm trễ nải thời
gian dài của một người như vậy, thật xin lỗi, hôm nay
khách hàng ở đây chỉ tiêu trong cửa hàng đều giảm giá
90%, coi như là biểu đạt áy náy của tôi.”
da.nlze.qu;ydro/nn

Chị em nhà họ Trần đi, Cô Mặc Nhiên mới bắt đầu
khắc phục hậu quả.

Buổi tối về đến nhà, Cô Mặc Nhiên tỏ ý tổn thất do
giảm giá hôm nay đều tính vào phần của cô, dù sao cũng
bởi vì bản thân cô mới khiến cho cửa hàng gặp phải tổn
thất.

Nhà họ Trần.

Tần Lan ngồi ở trong phòng khách chỉ thấy con gái mình
giống như một trận gió chạy vào, hai mắt đỏ bừng trong
mắt chứa nước mắt, trong miệng thở hỗn hển. Chỉ chốc lát
sau, con trai cũng chạy theo vào, đứng ở bên cạnh chị gái,
ánh mắt phức tạp nhìn bà.

Tần Lan đứng lên hỏi: “Các con, đây là, các con đi

đâu?”

Trần Mặc Tinh thở dốc nói: “Mẹ, cô gái kia nói mẹ mới là người thú ư, là người phụ nữ hoang dã cha tìm ở bên ngoài, rốt cuộc có phải thật như vậy không?”

Nghe lời con gái nói, thân hình Trần Lan khựng lại sau đó khôi phục nguyên dạng, mang nụ cười hiền từ trên mặt nói: “Nói bậy gì vậy, ai lại nói lung tung ở trước mặt con rồi hả?”

Nghe Trần Lan nói như vậy, trong mắt Trần Mặc Tinh dâng lên vẻ sáng rõ, cô đã nói mẹ mình đoan trang hào phóng như vậy sao có thể là loại phụ nữ không biết xấu hổ đó, “Là thật sao? Nhưng Tô Mặc Nhiên đó nói năm đó mẹ và cha ở bên ngoài sinh em trai xong, mẹ của cô ta mới ly dị với cha.”

Trần Mặc Tinh tin lời Trần Lan nói, Trần Mặc Dương lại không, từ khi bắt đầu vào cửa anh vẫn chú ý tới vẻ mặt của mẹ, tự nhiên cũng chú ý tới khác thường trong nháy mắt của bà, ánh mắt u tối xuống. Mẹ của anh là hạng người gì anh hiểu rất rõ hơn bất kỳ ai, nếu như không làm, khi đối mặt với con trai con gái, tại sao trong mắt có thể có kinh hoàng và chột dạ, cho dù chỉ trong nháy mắt cũng đủ để cho anh nhận rõ chân tướng của sự thật.

Bọn họ lại là con riêng!

“Mẹ, chúng con thật sự ra đời dưới tình huống người và cha còn chưa có quan hệ hôn nhân sao? Trước người, cha thật sự còn có một người vợ hơn nữa còn có một đứa con gái lớn hơn chị gái sáu tháng?” Cặp mắt sắc bén của

Trần Mặc Dương khóa thật chặt Tần Lan lại.

Đang an ủi con gái, Tần Lan nghe câu hỏi của con trai, lập tức sợ ngây người, ở trong ánh mắt của con trai, bà có vẻ không chỗ nào che giấu, bà không biết trả lời vấn đề này của con trai như thế nào.

Trần Mặc Tinh cũng dừng khóc thút thút lại, ngây ngốc nhìn mẹ, chờ đợi đáp án của mẹ.

“Cái này, cái này...” Tần Lan ấp úng nói, bà không biết vì sao sự tình sẽ phát triển đến một bước này, hai đứa con của mình lại không để ý Trần Tương Long cảnh cáo, tự mình đi tìm Tô Mặc Nhiên, lần này sự tình bị vạch trần là nên đối mặt như thế nào?

“Xem ra là thật!” Trần Mặc Dương trầm mặt, siết chặt hai nắm tay, gân xanh trên cánh tay dần dần hiện lên.

Gia đình tràn đầy hạnh phúc của anh lại là trộm được, là xây dựng trên cơ sở chia rẽ gia đình của người ta. Anh từng vô số lần phỉ nhổ mấy đứa con riêng trong hội bọn họ, lại không nghĩ rằng chính anh cũng thế, khi anh đang miệt thị khinh bỉ những đứa con riêng kia, những người khác có phải cũng dùng ánh mắt giống vậy nhìn anh không, nhưng anh lại không hề biết mà thôi.

“Không, không, đây không phải là thật, không phải thật.” Hai tay Trần Mặc Tinh ôm đầu càng không ngừng lắc, vẻ mặt hồng mắt.

“Tinh Tinh, Tinh Tinh.” Tần Lan thấy thế lập tức ôm con gái.

“Đừng đụng vào con!” Trần Mặc Tinh đẩy Tần Lan ra, bỗng nhiên xoay người chạy lên lầu, không để ý tới tiếng kêu lo lắng của Tần Lan ở sau lưng.

“Tinh Tinh, Tinh Tinh!”

Tần Lan thấy con gái không để ý tới bà, không thể làm gì khác hơn là xoay người, hốt mất rưng rưng nhìn con trai: “Dương Dương.”

Trần Mặc Dương tàn nhẫn quay đầu, nhắc chân lướt qua Tần Lan trực tiếp đi lên lầu.

Tần Lan chậm rãi ngồi liệt trên ghế sofa, đôi tay che mặt, nước mắt theo kẽ tay chảy xuống.

Hai đứa con đều biết chân tướng của sự việc hơn nửa phản ứng kịch liệt, Tần Lan ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, lập tức gọi điện thoại cho Trần Tương Long.

Lúc này Trần Tương Long đang họp, nghe nói Trần Mặc Tinh và Trần Mặc Dương hai người này tự mình đi tìm Tô Mặc Nhiên gây phiền toái lập tức lửa giận ngút trời, khiển trách Tần Lan một trận, nói cho bà biết có chuyện gì chờ ông buổi tối tan việc về nhà lại nói.

Cúp điện thoại, Trần Tương Long Lập lập tức phái người đi tìm Tô Mặc Nhiên, còn mang theo một đồng đồ lớn, coi như bồi tội.

Mặc kệ nhà họ Trần âm mưu thế nào, Tô Mặc Nhiên vẫn đang âm mưu của mình.

vấn dụng của tôn trọng của nàng văn quan áo.

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Từ lần trước sau khi Tần Tố Ngọc náo loạn, Tống Khai Minh thu liễm lại rất nhiều, cũng sẽ không tới công trường học ôm cây đợi thỏ. Trong lúc vô tình nghe nói mấy người Liễu Nghiên Vũ mở cửa hàng bán quần áo, thừa dịp bà xã về nhà mẹ đẻ anh định tới đây dò xét, nói không chừng có thể gặp được Liễu Nghiên Vũ.

Bởi vì không biết vị trí cụ thể của cửa hàng bọn họ, chỉ biết đại khái ở bên phố nào, Tống Khai Minh chậm rãi đi dạo trên đường.

Đột nhiên, Tống Khai Minh như bị sét đánh đứng thẳng đờ ở giữa đường.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3436872#p3436872>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Chạng vạng giữa hè, trời chiều vẫn nóng bỏng lại không thiếu đốt người, từng trận gió nhẹ thổi lên mang đến một chút mát mẻ cho mọi người.

Tống Khai Minh đứng ở giữa đường lúc này lại không cảm thấy bất kỳ lạnh lẽo.

Anh vốn định dò xét để một lần vô tình gặp được Liễu Nghiên Vũ, lại không nghĩ rằng gặp thì gặp, tình huống lại hoàn toàn khác biệt với dự đoán của anh.

Anh trực tiếp đứng sững ở giữa đường, cách đó không xa là ba người đối diện đi tới.

Trên tay người đàn ông khỏe mạnh cường tráng mặc áo sơ mi trắng ôm một bé trai chừng bốn tuổi, bé trai mặc áo tay ngắn quần cụt, tóc bị cạo sạch chỉ còn lại một mảng trên trán, dáng vẻ khỏe mạnh kháu khỉnh hết sức đáng yêu. Hai khuôn mặt của một lớn một nhỏ cực kỳ tương tự, hẳn là hai cha con.

Bên cạnh hai người là một cô gái mặc váy màu xanh nhạt, lúc này người đàn ông bên cạnh cô nói gì đó, không biết người đàn ông nói những gì chọc cô hé miệng cười khẽ, sóng mắt lưu chuyển, mặt như hoa đào, càng nhìn càng xinh.

Giờ phút này Tống Khai Minh chỉ cảm thấy như bị sét đánh cứng đờ đứng tại chỗ, không nhúc nhích, anh chưa từng nghĩ Liễu Nghiên Vũ sẽ tái hôn, còn

sinh một đứa con trai lớn như vậy, mà ngoài ra khiến anh kinh ngạc chính là anh biết đối tượng cô tái hôn, lại là thanh niên trí thức Thạch Cương cùng thôn.

Trong khoảng thời gian này Thạch Cương mới nghỉ phép thăm người thân, mỗi buổi chiều đều mang tiểu Nhạc Nhạc tới đón Liễu Nghiên Vũ, sau đó một nhà ba miệng ngọt ngọt ngào ngào tản bộ về nhà, Liễu Nghiên Vũ cũng hết sức hưởng thụ thời gian đoàn tụ khó có được này.

Tay chân Tống Khai Minh lạnh lẽo, anh cảm thấy đầu óc của anh đã không đủ dùng rồi, sao lại là Thạch Cương? Anh như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến sẽ là anh ta, nói xác thực anh chẳng thể nghĩ tới Liễu Nghiên Vũ sẽ tái hôn. Trong lòng của anh vẫn cho rằng Liễu Nghiên Vũ sẽ không kết hôn nữa, cho dù kết hôn cũng sẽ về sau khi lớn tuổi tìm một người đàn ông thích hợp cùng nhau sống qua ngày.

Dáng vẻ Liễu Nghiên Vũ và Thạch Cương biểu hiện ra, người sáng suốt vừa nhìn có thể nhìn ra tình cảm thâm hậu giữa hai người, cho dù trước kia khi Liễu Nghiên Vũ là bà xã của anh cũng không lộ ra phong tình ngưng ngưng hờn dỗi giống như bây giờ, anh cũng bắt đầu hoài nghi anh rốt cuộc có từng sống chung một chỗ với Liễu Nghiên Vũ không.

Cho dù trong lòng anh gọi lên bao nhiêu sóng to gió lớn, một nhà ba người nơi xa đã càng đi tới càng gần. Anh biết rõ anh nên trốn đi, nhưng làm như thế nào cũng không đi động được bước chân. dĩn~d@n`Bq21y"d0n

Trong lòng anh ảo tưởng đến vẻ mặt của Liễu Nghiên Vũ khi nhìn thấy anh.

Gần, gần.

Tống Khai Minh ngừng thở, ánh mắt căng thẳng trên người ba người kia, bên tai chỉ nghe được tiếng tim đập như trống của chính anh.

Nhưng mà một nhà ba người đối diện khi đi ngang qua anh bước chân không hề dừng lại chút nào, khi Thạch Cương nhìn thấy anh, mày kiếm giương lên, trong mắt lóe lên một tia sáng. Liễu Nghiên Vũ chỉ bình thản nhìn anh một cái, trong ánh mắt không có bất kỳ dao động, giống như đang nhìn một người xa lạ hoàn toàn không quen biết.

Lướt qua nhau.

Tống Khai Minh quay đầu, chìa tay về phía mấy người bọn họ, muốn gọi ra tên của cô lại phát hiện như thế nào cũng không thể mở miệng, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ càng lúc càng xa.

Một tay Thạch Cương ôm con trai một tay nắm tay bà xã, ngón tay cái nhẹ nhàng ma sát mu bàn tay đầy đặn của cô, hỏi: “Em còn hận anh ta không?”

Liễu Nghiên Vũ nhìn ông xã bên người, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Không yêu thì sẽ không hận, đối với em mà nói anh ta đã là người xa lạ.”

Ánh mắt Thạch Cương sáng lên, ngắm nhìn khuôn mặt như ngọc của cô, “Bà xã, có em thật tốt.”

Hai người bên nhìn nhau cười.

Bên này thấy hai người đi xa, Tống Khai Minh mới vô lực buông cánh tay xuống, ánh mắt hoảng hốt, nâng chân giống như đồ chì lên chậm rãi đi về phía trước.

Anh không hiểu nổi mình rốt cuộc vẫn còn đang hy vọng xa vời điều gì? Hy vọng xa vời Liễu Nghiên Vũ vẫn thích anh, không quên anh? Sau khi anh tàn nhẫn như vậy làm tổn thương cô, sao anh còn có thể hy vọng xa vời như thế.

Tống Khai Minh đột nhiên cảm thấy mình nhất định điên rồi.

Anh chẳng có mục đích gì mà đi, dù sao trừ nhà ra anh cũng không có chỗ nào có thể đi.

Đột nhiên...

“Tin... Tin...”

Một hồi tiếng còi xe ben nhon vang lên, Tống Khai Minh chỉ có cảm giác thân thể mình trong nháy mắt bay lên không, bên tai vang đầy tiếng gió gào thét.

Rầm...

Sau đó là tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

“Không tốt rồi, không tốt rồi, đụng chết người...”

Sau một trận nhốn nháo hoảng loạn lộn xộn, Tống Khai Minh được đưa vào bệnh viện, toàn thân gãy xương nhiều chỗ, nội tạng chảy máu, bị xe buýt cán đứt hai chân. Khi Tần Tổ Ngọc chạy tới bệnh viện, bác sỹ từ phòng phẫu thuật ra ngoài nói cho cô biết, chân của Tống Khai Minh phải cắt, cô không chịu nổi ngất đi tại chỗ. dieendaanleequydom

Sau khi Tống Khai Minh phẫu thuật xong tỉnh lại, hết sức yếu ớt, người nhà họ Tống sợ anh không chịu nổi kích thích che giấu chuyện hai chân anh bị cắt. Tần Tổ Ngọc đã mang theo con gái về nhà mẹ đẻ rồi, cô không tiếp nhận nổi một người chồng bị tàn phế, lợi dụng lý do con gái không ai chăm sóc cự

tuyệt đi bệnh viện chăm sóc Tổng Khai Minh.

Mỗi ngày mẹ Tổng lấy nước mắt rửa mặt, bà cảm thấy đây là báo ứng, thiện ác đến cùng cuối cùng có báo, không phải không báo, chỉ là thời gian chưa tới.

Tổng Khai Minh cuối cùng vẫn biết chuyện hai chân mình bị cắt, vốn là lừa

gạt rất tốt lại bị Tần Tố Ngọc hiếm khi tới bệnh viện nói ra. Tổng Khai Minh nằm ở trên giường điên cuồng, càng không ngừng găm lên giận dữ, đưa tay sang bên, có thể cảm được thứ gì toàn bộ ném ra ngoài, đôi tay nắm quyền không ngừng đánh vào đầu của mình.

Y tá thường thấy tình huống như thế, gọi mấy người tới đè Tổng Khai Minh lại, dùng sợi dây trói ở trên giường, tiêm một liều thuốc an thần cho anh. Hơn nữa báo cho người thân đừng cởi dây cũng đừng kích thích cảm xúc của bệnh nhân, bệnh nhân cần tĩnh dưỡng, bệnh viện cũng cần hoàn cảnh yên tĩnh.

Tần Tố Ngọc trở lại nhà họ Tần càng không ngừng khóc lóc kể lể với cha mẹ, cô nói Tổng Khai Minh đã điên rồi, cô muốn ly hôn.

Mẹ Tần đau lòng con gái của mình, bọn họ chỉ có một cô con gái như vậy, từ nhỏ đến lớn đều ăn sung mặc sướng, có khi nào chịu tội như vậy, hiện giờ gặp phải một người chồng hai chân tàn phế con bé làm sao chịu được.

Cha Tần suy tính nhiều hơn, bây giờ ly hôn chỉ sợ có trướng ngại cho danh tiếng của nhà họ Tần bọn họ, cũng không tốt cho thanh danh của Tần Tố Ngọc. Ông xã vừa xảy ra chuyện liền yêu cầu ly hôn, điển hình chỉ có thể cùng phú quý không thể cùng chung hoạn nạn, như vậy về sau ai dám tái giá với con bé nữa.

Còn có cháu ngoại Tổng Đình Đình sắp xếp như thế

nào

Tần Tố Ngọc thật tâm thương yêu con gái, để cô giao con gái cho nhà họ Tống cô không muốn, nhưng mình mang theo con bé về sau tái giá với người khác thì phiền toái, dù sao có con và không có con là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Tần Tố Ngọc do dự.

Tống Khai Minh bị tiêm thuốc an thần xong yên tĩnh nằm ở trên giường, trong đầu thoáng qua vài loại hình ảnh, là mình khi còn bé, khi hạ phụng đến Đông Bắc, ở cùng Liễu Nghiên Vũ, sau khi trở lại kinh thành.

Mỗi một kỳ tích qua khứ hiện lên trong đầu, anh phát hiện chỉ có ba năm ở Đông Bắc chung sống cùng Nghiên Vũ mới là thời gian vui sướng nhất.

Nếu như ban đầu anh không theo yêu cầu của cha mẹ trở lại kinh thành thăm người thân, không gặp Tần Tố Ngọc, không xảy ra quan hệ với cô ta, có phải vẫn trôi qua cuộc sống hòa thuận mỹ mãn với Nghiên Vũ không.

Như vậy hôm nay anh chẳng phải sẽ giống như Thạch Cương, có một đứa bé đáng yêu, một bà xã kiều diễm.

Anh chẳng phải cũng sẽ bằng vào bản lĩnh của mình thì trở lại kinh thành, còn thi đậu đại học hạng nhất, sau khi tốt nghiệp phân phối đến cơ quan, bằng thực lực một bước lên mây, mà không phải giống như bây giờ bị người ta nói dựa vào quan hệ làm vấy đàn bà ăn cơm bạc. die~nd a4nle^q u21ydo^ n

Anh còn sẽ có một bà xã thi đậu đại học danh tiếng mà

không phải người hiện giờ đi cưa sau mới nhét vào. Có một nhóm bạn bè cời mở chút không phải giống như bây giờ cô đơn lẻ loi một mình, khi xảy ra chuyện ngay cả một người đến thăm hỏi cũng không có, mấy người bình thường xưng anh gọi em với anh đều biến mất hết rồi.

Báo ứng, báo ứng, Tống Khai Minh cảm giác đây chính là báo ứng cho ban đầu anh bội tình bạc nghĩa với Liễu Nghiên Vũ.

Tần Tống hai người cuối cùng vẫn ly hôn, con gái Tống Đình Đình thuộc về nhà họ Tống, thứ nhất con trai nhà họ Tống đã tàn phế không thể nào đồng ý đưa cháu gái cho nhà họ Tần, dù sao đây có thể chính là huyết mạch kéo dài duy nhất; hai là Tần Tố Ngọc cũng không có lòng tranh thủ, chiếc thuyền nhỏ cô yêu con gái cuối cùng không thể chống đỡ với chiếc thuyền lớn thực tế.

Về tin tức Tống Khai Minh và Tần Tố Ngọc ly dị, Liễu Nghiên Vũ vẫn nghe có người nói tới ở trong trường học mới biết. Biết được hai chân Tống Khai Minh bị cắt thành tàn phế, còn bị Tần Tố Ngọc vứt bỏ, Liễu Nghiên Vũ chỉ thản nhiên cười, người vứt bỏ cuối cùng cũng bị vứt bỏ, biết anh ta sống không tốt cô cũng yên tâm.

Khuyên thành, khai trương hơn một tuần việc làm ăn thịnh vượng, ban đầu bởi vì mới vừa khai trương, định thăm dò sâu cạn không nhập hàng số lượng lớn, không nghĩ tới bây giờ lại bán sạch toàn bộ, quả thật cung không đủ cầu.

Trong thời gian một tháng lợi nhuận thuần của Khuyên

thành liên kiêm được một ngàn đồng, Cô Mạc Nhiên dùng toàn bộ khoản tiền này cho nhập hàng trong tháng sau. Ban đầu khi ký hiệp nghị hùn vốn đã nói rồi, tiền lãi nửa năm chia một lần, quản lý cửa hàng do Cô Mạc Nhiên phụ trách.

Ba người phụ nữ đắm chìm trong vui sướng kiếm tiền, họ không ngờ cửa hàng bán quần áo lại kiếm được tiền như vậy, trong thời gian một tháng gần nghìn liên kiếm lại gấp đôi vốn ban đầu họ đầu tư.

Lúc này Tôn Diệu Mỹ lại cực kỳ hối hận, sớm biết như thế ban đầu chính là vay tiền cũng muốn nhập cổ nhiều hơn, dù sao rất nhanh sẽ có thể thu hồi vốn. Hiện giờ kiếm được một ngàn đồng cô chỉ có thể được chia một trăm đồng, còn Cô Mạc Nhiên lại có thể lấy được sáu trăm, Liễu Nghiên Vũ cũng có thể lấy được ba trăm, chỉ có cô ít nhất.

Nếu như ban đầu cô cũng đầu tư một trăm năm mươi thì tốt rồi, hiện tại mỗi tháng ít nhất có thể được chia ba trăm, tiền lương cao hơn công nhân bình thường nhiều nhiều lắm, đến lúc đó cô cũng có thể mua nhà ở kinh thành, tương lai đón cha mẹ lên ở, có thể uy phong một phen rất lớn ở trước mặt những thân thích kia.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận, sớm biết ban đầu trước hết không giúp Hoàng Dương mua radio, ném tiền vào trong cửa hàng trước, chờ kiếm tiền còn không phải muốn mua cái gì thì mua cái đó, đừng bảo là radio, chính là TV cô cũng có thể mua.

Tài sản to lớn đã khiến Tôn Diệu Mỹ lị lạc tâm trí, thậm chí cô bắt đầu lòng âm thầm ghen tuông với Tôn

nhận chỉ có trong lòng anh nhận ghen tỵ oan quạu. Cô Mặc Nhiên, bởi vì Cô Mặc Nhiên dứt khoát từ chối yêu cầu sau đó muốn thêm tiền nhập cổ vào của cô, cô cho rằng Cô Mặc Nhiên chính là không muốn đưa nhiều tiền cho cô. Cô hoàn toàn không hề nghĩ, cô lấy được những thứ này đều là do Cô Mặc Nhiên nể mặt tình cảm của các cô mà đưa cho, nếu không theo năng lực của Cô Mặc Nhiên hoàn toàn không cần phải kéo các cô vào nhóm, bản thân cũng có thể mở cửa hàng ra.

Đáng tiếc có vài người khi tiếp nhận người khác cho thành thói quen lại cảm thấy tất cả đều là chuyện đương nhiên, thậm chí còn lòng tham không bằng, cho rằng người khác nên cho mình nhiều hơn, hiển nhiên Tôn Diệu Mỹ chính là đại biểu điển hình này. Mà Cô Mặc Nhiên cũng bởi vì thiếu sót về tình cảm ở đời trước, để mặc cho mình dưỡng Tôn Diệu Mỹ thành thói quen này. Không phải mỗi người đều ý chí kiên định, có thể giữ chặt được chí định của mình, cũng rất nhiều người sẽ bị lạc mình trong hấp dẫn không ngừng.

Cô Mặc Nhiên và Liễu Nghiên Vũ cũng đã nhận ra Tôn Diệu Mỹ thay đổi, lại là chuyện đã rồi, bọn họ chỉ hy vọng Tôn Diệu Mỹ có một ngày có thể tỉnh ngộ đừng làm ra chuyện sai lầm.

Mặc kệ Tôn Diệu Mỹ như thế nào, trong một ngày nghỉ hè tháng thứ hai, Cô Mặc Nhiên nghênh đón một vị khách không tưởng tượng được.

Ngày đó bầu trời kinh thành bị tầng mây bao trùm, ánh mặt trời thỉnh thoảng lộ ra từ trong tầng mây, thời tiết mát mẻ không giống nóng bức thường ngày.

Chín giờ sáng, ngoài cửa lớn nhà họ Trương truyền đến một loạt tiếng gõ cửa, Tô Mặc Nhiên mở cửa, kinh ngạc nhìn người ngoài cửa.

“Là anh!”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437035#p3437035>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Tô Mặc Nhiên mở cửa chính nhà họ Trương ra đã nhìn thấy vệ sĩ mặt than quen mắt đứng ở ngoài cửa.

“Là anh!” Tô Mặc Nhiên nói.

Vệ sĩ mặt than giữ cửa mở ra, mới khiến cho Kỷ Mân Huyền ngồi trên xe lăn ở phía sau anh lộ ra.

Kỷ Mân Huyền trải qua hai tháng điều dưỡng thân thể đã khôi phục, trải qua lần này thân thể của anh càng thêm suy bại. Lần này cố ý tới cảm tạ Tô Mặc Nhiên, anh sợ chờ tiếp có lẽ sau này cũng không có cơ hội.

Từ chỗ chủ nhiệm lớp hỏi thăm được nơi của Tô Mặc Nhiên, anh liền mang theo Ngô Chí Dũng tới.

“Sao anh lại tới đây?” Tô Mặc Nhiên không ngờ Kỷ Mân Huyền lại có thể xuất hiện ngoài cửa nhà họ Trương, từ lần trước ở phòng học giúp anh chăm kim xong liền chưa từng gặp, sao hôm nay chạy đến nơi đây? Thân thể như vậy còn chạy loạn khắp nơi, cũng không đáng để nói với người ngoài ngõ.

“Bạn học Tô, lần này tôi cố ý tới bày tỏ lòng biết ơn, cảm ơn cô đã cứu tôi.” Kỷ Mân Huyền tỏ vẻ chân thành nói.

“Sao lại nói vậy?” Tô Mặc Nhiên không hiểu ra sao, cứu anh, cô đã làm chuyện tốt như vậy lúc nào, sao cô không nhớ rõ?

“Lần trước nhờ có cô giúp tôi chăm kim, chữa hết ho khan cho tôi không gây ra viêm phổi, cho nên đã cứu tôi một mạng, nếu không cái mạng nhỏ của tôi chỉ sợ sẽ không giữ được.” Kỷ Mân Huyền cố ý dùng giọng điệu tha lỗi nói, đau đớn và gian khổ trong đó không đáng để nói với người ngoài.

“Nếu tốt rồi, cũng không cần khách khí như thế, dù sao đối với tôi mà nói cũng chỉ là một cái nhấc tay, anh thật ra không cần cố ý tới đây.”

“Như vậy sao được, cho dù như thế nào, tôi đều phải gặp mặt cảm tạ.”

Nghe anh nói như vậy, Tô Mặc Nhiên cũng không biết nên làm thế nào cho phải, không thể làm gì khác hơn là trước mời người vào nhà, cũng không thể vấn đề cho người ta đứng ở ngoài cửa nói chuyện đi.

“Đây chính là nam thân xe lăn ở trong lớp các em à?” Liễu Nghiên Vũ ôm Nhạc Nhạc, nhìn thấy Kỷ Mân Huyền ngồi lên xe lăn liền đoán được người này nhất định là người bạn học mà Tô Mặc Nhiên thường treo bên miệng kia, từ “nam thân xe lăn” này vẫn từ trong miệng Tô Mặc Nhiên nói ra.

Tô Mặc Nhiên gật đầu một cái.

Trong khoảng thời gian này bởi vì Tôn Hiểu Mỹ thay đổi, tình cảm của Tô Mặc Nhiên và Liễu Nghiên Vũ nồng hậu hơn trước kia nhiều, rất nhiều chuyện Tô Mặc Nhiên đều chỉ nói với Liễu Nghiên Vũ, rất ít giống như trước kia ba người cùng nhau. Bây giờ mặc dù Tôn Hiểu Mỹ vẫn ở trong nhà họ Trương lại thường không trở lại, dọn đi ra là chuyện sớm hay muộn.

Hai người bạn học không thể không nghĩ tới khuyên nhủ Tôn Hiểu Mỹ, đáng tiếc mặc kệ bọn họ nói thế nào đều không thể thay đổi ý tưởng của cô ấy, huống chi còn có một Hoàng Dương, bọn họ chỉ có thể vô lực nhìn Tôn Hiểu Mỹ cách bọn họ càng ngày càng xa.

Bọn họ còn có Khuynh thành, đây là một đường lui mà các cô nể tình về mặt tình cảm trong quá khứ mà lưu lại cho cô ấy, mặc kệ về sau cô ấy sẽ có kết cục như thế nào, Khuynh thành tóm lại có một phần của cô ấy, chỉ hy vọng bản thân cô ấy đừng cắt bỏ con đường lui này.

Mấy ngày trước Tôn Hiểu Mỹ nói với các cô muốn để cho chị gái cô ấy và em gái Hoàng Dương đến trong cửa hàng làm nhân viên phục vụ, kêu các cô xa thải hai nhân viên phục vụ trong cửa hàng, nói ra cho oai, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Đề nghị này Tô Mặc Nhiên và Liễu Nghiên Vũ đều cự tuyệt, kể từ ngày đó Tôn Hiểu Mỹ bắt đầu tồn tại khúc mắc trong lòng với các cô, cảm thấy bọn họ không nể tình, hơn nữa Khuynh thành cũng có một phần của cô, cô cũng là bà chủ, định sắp xếp hai thân thích cũng không được, cảm thấy các cô cố ý làm khó cô. die nda nle equ ydo nn

Đối với cách làm của Tôn Hiểu Mỹ, hai người bọn họ cũng có thể hiểu, tiền lương của nhân viên bán hàng trong cửa hàng thêm trích phần trăm tháng trước cầm năm sáu chục đồng, cao hơn tiền lương của công nhân bình thường gấp hai ba lần, cô ấy định sắp xếp chị gái mình vào về tình có thể tha thứ, nhưng em gái Hoàng Dương tính toán chuyện gì?

Lại nói nhân viên bán hàng trong cửa hàng của bọn họ vừa mới thuê một tháng, tiền lương Cao lập tức xa thải người ta đổi thành thân thích của mình có phải quá không phúc hậu rồi không, cũng có ảnh hưởng đến danh dự của Khuynh thành.

Nhưng Tôn Hiểu Mỹ đều không suy tính những chuyện này, một lòng chỉ nghĩ đến bọn họ không đồng ý yêu cầu của cô, là làm khó cô khinh thường cô, cố ý để cho cô mất mặt ở trước mặt Hoàng Dương.

Nếu như bọn họ thật sự làm khó cô khinh thường cô, cần gì phải lôi kéo cô cùng nhau mở cửa hàng, có năm mươi đồng của cô hay không vốn không có ảnh hưởng với bọn họ.

Đáng tiếc, tất cả điều này, Tôn Hiểu Mỹ đều nghe không lọt.

Tô Mặc Nhiên giữ hai người Kỷ Mân Huyền ở đây ăn cơm trưa, buổi trưa Từ Tường và Trương Hoài Dật cùng trở về.

“Chào giáo viên Trương!” Kỷ Mân Huyền nói với Trương Hoài Dật.

“Kỷ Mân Huyền?” Từ Tường kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi trên xe lăn.

“Cậu là?” Trương Hoài Dật hỏi.

“Em là Kỷ Mân Huyền, anh trai em Kỷ Mân Huy là học sinh của ngài.”

“Từ Tường, không ngờ ở đây gặp được cậu.” Kỷ Mân Huyền chia ra nói với hai người.

“Tôi cũng không ngờ.” Từ Tường như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến lại gặp mặt ở đây.

“Được rồi, được rồi, đừng đứng nữa, ăn cơm trước đi!” Trương Hoài Dật nói với mấy người bọn họ.

Tô Mặc Nhiên căn cứ tình huống thân thể của Kỷ Mân Huyền cố ý chuẩn bị một chút dược thiện, Kỷ Mân Huyền bày tỏ cảm kích vì cô tỉ mỉ săn sóc.

(*) Dược thiện là khái niệm dược bắt nguồn từ xa xưa trong Đông y. Dược là thuốc, thiện là ăn. Dược thiện

là thông qua các nguyên liệu chúng ta chế biến nó thành những món ăn, không chỉ giúp cơ thể được tiếp thêm năng lượng mà còn giúp chữa bệnh, phòng bệnh và hồi bổ sức khỏe.

Sau khi ăn xong mọi người tụ tập chung một chỗ uống trà nói chuyện phiếm, không ngờ Kỷ Mân Huyền đột nhiên phun ra một ngụm máu.

“Phụt.”

Ngô Chí Dũng kinh hãi, vội vàng đỡ cậu ấy, “Cậu làm sao vậy?”

Kỳ Mân Huyền đưa tay phải ôm ngực, trong miệng tràn đầy mùi máu tươi nồng đậm, “Em, không sao.”

Mới vừa nói xong liền ngất đi.

“Đặt anh ấy ở trên ghế dựa nghỉ ngơi một chút, tôi đi lấy hòm thuốc.”

Tô Mặc Nhiên không ngờ anh thậm chí ngay cả hiệu lực của dược thiện không chịu nổi, xem ra bệnh tình càng thêm trở nên ác liệt hơn khoảng thời gian trước, tiếp tục như vậy cái mạng nhỏ của anh lúc nào cũng có thể bị Diêm Vương Gia lấy đi.

Cô bước nhanh chạy về phòng mình, lấy ra hòm thuốc, lại từ bên trong không gian lấy ra một chai dưỡng sinh hoàn cùng một bình phở linh tuyền, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Cô lấy gói kê tay ra trước bắt mạch cho Kỳ Mân Huyền, càng bắt mạch chân mày của cô nhíu lại càng sâu. Thân thể của anh đã suy bại toàn diện, các bộ máy trong cơ thể cũng đến gần suy kiệt, trong cơ thể các loại thuốc kiềm chế lẫn nhau. Cô thật tội phục Kỳ Mân Huyền đều đã như vậy rồi còn có thể biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra như thế.

“Cậu ấy rốt cuộc như thế nào?” Ngô Chí Dũng nóng nảy, anh bắt đầu cảm thấy hôm nay đồng ý Kỳ Mân Huyền đi ra ngoài là một quyết định sai lầm, hẳn nên giữ

Kỳ Mân Huyền ở trong nhà nghỉ ngơi, nhưng mà, bây giờ nói gì cũng đã chậm.

Tô Mặc Nhiên thu hồi gối kê tay, lấy bao châm ra chuẩn bị châm cứu, “Anh trước đừng gấp, học máu có lúc không nhất định là chuyện xấu, anh xem máu anh ấy nhỏ ra đều là màu đen, nói rõ những máu ứ này ban đầu vốn có hại cho thân thể, hiện giờ phun ra ngược lại mới có lợi.”

Tô Mặc Nhiên kéo áo Kỳ Mân Huyền ra, châm mười mấy châm ở lòng ngực bụng cùng với đầu của anh, “Hôm nay coi như các anh may mắn gặp được tôi.”

Nói xong từ trong hòm thuốc lấy ra bình linh tuyền kia, nhỏ một giọt ở trong chén thêm một nĩa chén nước trong, lại bỏ vào một viên dương sinh hoàn. Thân thể lúc này của Kỳ Mân Huyền không chịu nổi thuốc có tác dụng quá mạnh mẽ, lợi dụng tính ôn hòa của linh tuyền để hòa hoãn tác dụng mạnh của dương sinh hoàn.

Lần này cô dùng cũng không phải dương sinh hoàn kém cỏi nhất, mà dùng mặc liên trong không gian thêm vị thuốc trong không gian thêm nước giếng trong không gian điều chế thành dương sinh hoàn.

Dương sinh hoàn này đã coi như là cao cấp, mặc dù không thể điều trị tốt thân thể của anh, nhưng tối thiểu có thể ngăn cản thân thể của anh tiếp tục suy lại.

Tô Mặc Nhiên cạy miệng Kỳ Mân Huyền ra đổ nĩa chén nước thuốc vào.

Hồi lâu, cô thu hồi ngân châm trên người Kỳ Mân

Huyền, Kỳ Mân Huyền cũng chậm rãi tỉnh lại.

“Tôi, thế nào?” Kỳ Mân Huyền đỡ đầu, miễn cưỡng muốn ngồi dậy.

Tô Mặc Nhiên nâng phía sau lưng của anh để cho anh ngồi dậy, “Anh đang yên ổn uống trà, đột nhiên phun ngụm máu sau đó liền ngã bất tỉnh.”

“Xin lỗi, hù sợ mọi người.” Kỳ Mân Huyền hơi ngượng ngùng nói.

Thân thể của anh đúng là càng ngày càng không còn dùng được, hơi mệt mỏi chút cũng không được.

“Câu cảm thấy như thế nào?” Ngô Chí Dũng đứng ở bên cạnh hỏi.

Kỳ Mân Huyền vuốt vuốt ngực nói: “Cảm giác tốt hơn nhiều, ngực cũng không đau, không giống lấy trước kia luôn cảm thấy giống như có một tảng đá đè ép.”

Tô Mặc Nhiên nói: “Anh chính là đi bệnh viện kiểm tra một chút đi, dù sao phun một ngụm máu, sau này vẫn nên ở trong nhà nghỉ ngơi ít chạy ra bên ngoài, hiện giờ chính là giữa hè, thời tiết nóng bức.”

“Làm phiền cô.”

Ngô Chí Dũng ôm Kỳ Mân Huyền lên xe lăn, hai người liền cáo từ người nhà họ Trương.

Trở lại nhà họ Kỳ, nghe nói anh hộc máu, người nhà họ Kỳ lập tức đưa anh đến bệnh viện. Trước khi đi, họ

Như vậy lúc đầu anh đến bệnh viện. Trước kia mặc dù thân thể của anh không tốt nhưng chưa từng xuất hiện phản ứng học máu nghiêm trọng như thế, người nhà họ Kỳ đột nhiên có một dự cảm xấu.

Sau khi đến bệnh viện làm một loạt kiểm tra, cho ra kết quả lại khiến cho họ hoảng hốt.

Căn cứ vào báo cáo các hạng mục kiểm tra cho Kỳ Mân Huyền đến xem, một vài chỉ tiêu của anh cũng đã dừng lên cao hoặc hạ xuống, nói cách khác thân thể của anh đã dừng suy bại, thậm chí bắt đầu có dấu hiệu khôi phục.

Nghe được giải thích của bác sỹ, mọi người nhà họ Kỳ thật vui mừng, cái này không phải có ý nghĩa Kỳ Mân Huyền sẽ có ngày khôi phục khỏe mạnh.

“Vậy miệng cậu ấy phản máu là xảy ra chuyện gì?” Anh cả của Kỳ Mân Huyền là Kỳ Mân Phong hỏi.

“Chắc là hành động thanh lý của hệ thống miễn dịch trong thân thể đi, dù sao cậu ấy nhớ ra là một ngum máu lằm.”
Bác sỹ nói.

“Vậy là không có vấn đề sao?”

“Tuyệt đối không có vấn đề.”

Lấy được đáp án khẳng định của bác sỹ, người nhà họ Kỳ cũng yên tâm.

Từ bệnh viện về đến nhà, người nhà họ Kỳ ngồi chung một chỗ tán aầu.

“Cậu làm sao vậy? Từ bệnh viện trở lại lại liền có vẻ u sầu?” Kỳ Mân Phong hỏi cậu ba nhà họ Kỳ Kỳ Mân Huy.

Kỳ Mân Huy ngẩn người, nhìn về phía anh cả, “Em chỉ đang suy nghĩ sao thân thể của Mân Huyền đột nhiên lập tức tốt lên nhiều như vậy, em sợ là...”

Bốn chữ “Hồi quang phản chiếu” này Kỳ Mân Huy như thế nào cũng không cách nào nói ra khỏi miệng.

(*) Hồi quang phản chiếu: Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể quá suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc nói cười sáng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khí muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bình tĩnh trước khi chết. Y học cổ truyền gọi là hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” hoặc “Giả thần”. Cũng như ngọn đèn trước khi tắt, ánh lửa tự nhiên rực sáng, hiện tượng người bệnh tự nhiên tỉnh cũng như thế. Thông thường người bệnh rơi vào trường hợp này thì khoảng hai tiếng đồng hồ sau sẽ chết.

Đều là anh em cùng mẹ, Kỳ Mân Phong tự nhiên cũng đoán được lời nói phía sau còn chưa nói ra của Kỳ Mân Huy, trong lúc nhất thời hai người đều trầm mặc.

“Không phải vậy, tuyệt đối không phải, Mân Huyền có thể như vậy chắc là...” Ngô Chí Dũng nghe được hai anh em nói chuyện với nhau lập tức bật thót lên.

“Chắc là cái gì?” Kỳ Mân Phong lập tức hỏi, chẳng lẽ

cậu em út đột nhiên thấy đôi trong đó có điều bí ẩn gì?

“Cái này...” Ngô Chí Dũng liếc nhìn Kỳ Mân Huyền, thật ra thì anh cũng không xác định đến cùng có phải không, nên nói hay không đây? Anh đột nhiên có phần không quyết định chắc chắn được.

“Là thế nào anh nói ra đi.” Kỳ Mân Huyền nhìn dáng vẻ ấp a ấp úng của anh, lập tức nổi trận lôi đình, thật gấp chết người.

“Tôi cũng không xác định, tôi cuộc có phải bởi vì nguyên nhân kia không, cho nên...” Ngô Chí Dũng hơi khó xử, lúc ấy Kỳ Mân Huyền hôn mê không biết tình huống, nhưng anh lại thật sự rõ ràng nhìn từ đầu tới đuôi.

“Có phải hay không, nói cho chúng tôi để phán đoán, anh nói trước đi.” Cậu hai nhà họ Kỳ Kỳ Mân Thịnh nói.

Ba anh em cảm thấy cậu em út đột nhiên thay đổi tốt đúng là hơi bất ngờ, nếu như có nguyên nhân cũng may, nếu như không có nguyên nhân chỉ sợ thật sự sẽ là hồi quang phản chiếu.

“Chuyện là như vậy.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437173#p3437173>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Kỷ Mân Huyền đi, Từ Tường hỏi Tô Mặc Nhiên chuyện của Kỷ Mân Huyền.

Tô Mặc Nhiên liền nói với Từ Tường rằng Kỷ Mân Huyền là bạn học của cô, biết ở trên lớp học, hai người khi đi học vẫn ngồi rất gần, còn nói một lần chuyện lần trước giúp Kỷ Mân Huyền châm kim trị ho khan.

Từ Tường trầm tư một hồi rồi nói, có lẽ nhà họ Kỷ còn sẽ tới tìm cô. Tô Mặc Nhiên chỉ không rõ, tìm cô làm gì?

Sau đó Từ Tường giới thiệu một chút đại khái tình huống nhà họ Kỷ cho Tô Mặc Nhiên, Trương Hoài Dật cũng bổ sung một chút, lúc này Tô Mặc Nhiên mới hiểu rõ Kỷ Mân Huyền rốt cuộc là nhân vật có một bối cảnh như thế nào.

Ở kinh thành nơi trung tâm quyền lợi cả nước, gần như nói được khắp nơi là quan chức, một biển hiệu nện xuống, nện vào mười người có chín người đều làm quan. Có đôi lời nói thật hay, không tới kinh thành không biết mình quan nhỏ.

Mà nhà họ Kỷ là gia tộc siêu cấp được đặt ở vị trí đỉnh núi trong núi lớn quyền lực của phần đông gia tộc phe phái san sát ở kinh thành. Gia tộc có địa vị đặt vào hạng nhất không nhiều lắm, chỉ có ba nhà, Kỷ, Triệu, Lưu. Ba gia tộc có thể tính là hào môn trong hào môn, quý tộc trong quý tộc. Mà nhà họ Từ chẳng qua coi như là gia tộc hạng hai, gia tộc như vậy mặc dù không nhiều lắm nhưng không ít, giống như nhà họ Trần của cha Tô Mặc Nhiên chính là một trong số đó.

Kỷ Mân Huyền ở nhà họ Kỷ thuộc về tồn tại như thế nào đây? Kỷ Mân Huyền là do ông cụ Kỷ Cẩm Thư tộc trưởng nhà họ Kỷ sinh hạ khi tuổi gần bốn mươi. Khi đó ba cậu con trai một đứa con gái khác của ông cụ trên căn bản cũng lớn, có người cũng đã kết hôn, đối với người em trai này trên căn bản coi như là con trai mà nuôi lớn, tình cảm không thể lấy tâm thường để so sánh. Kỷ Mân Huyền ở nhà họ Kỷ có thể tính là tồn tại cấp bậc quốc bảo, đặc biệt sau khi anh bị thương, địa vị ở nhà họ Kỷ của anh càng thêm lên đến đỉnh điểm.

Mấy năm trước khi bọn họ vẫn còn hạ phóng ở Đông Bắc, Kỷ Mân Huyền và con gái một đại gia tộc cùng cấp bậc khác là nhà họ Lưu xem mắt, vốn hai nhà cũng vui khi việc thành với mỗi hôn nhân này, nhưng sau đó lại xảy ra một chuyện, hôn sự này liền không giải quyết được gì.

Có lần Kỷ Mân Huyền và cô gái họ Lưu đó đi ra ngoài gặp mấy tên lưu manh, Kỷ Mân Huyền vì bảo vệ cô gái họ Lưu bị đánh đến trọng thương, tứ chi bị cắt đứt, nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng, nếu như không phải kịp thời cứu trị, thiếu chút nữa thì mất mạng nhỏ. Nhưng mạng mặc dù cứu về rồi chân lại tàn phế còn bị một thân bệnh.

Nhà họ Kỷ tốn tinh lực lớn đi điều tra chuyện này, lại phát hiện mấy tên lưu manh kia giống như là từ trong kẽ đá nứt ra, đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất, không hề tung tích mà theo. Nhà họ Kỷ lập tức ý thức được không tầm thường, có lẽ đây không phải là sự kiện đánh cướp bình thường, có thể tỉ mỉ thiết kế sắp đặt, mục đích đương nhiên là Kỷ Mân Huyền. diee ndda finleeq uysd doon

Người thiết kế chuyện này khẳng định không bình thường, nếu không làm sao có thể xóa sạch sẽ tất cả dấu vết sau đó. Những năm này nhà họ Kỷ vẫn không buông tha điều tra chuyện này, rốt cuộc trời không phụ người có lòng để cho bọn họ điều tra được một chút dấu vết, chuyện này chỉ sợ không thoát được liên quan đến nhà họ Triệu cũng là gia tộc hạng nhất, nhưng bây giờ không có chứng cứ trực tiếp, nhà họ Kỷ cũng đành phải kiềm chế bắt động.

Sau khi Kỷ Mân Huyền bị thương, cô gái nhà họ Lưu nhìn thấy anh bị liệt đã nói cái gì cũng không bằng lòng lại theo anh, còn ngay mặt nói anh một người tàn phế không xứng với cô ta. Chuyện này là đã kích rất lớn với Kỷ Mân Huyền, từ đó về sau tinh thần sa sút thật lâu, cuối cùng dưới sự nỗ lực của người nhà họ Kỷ mới phần chấn.

Nhà họ Lưu và nhà họ Kỷ cũng bởi vì chuyện này mà kết thù.

Vốn là tai vạ bay đến nơi của mình, bọn họ cũng hiểu cô gái nhà họ Lưu không muốn làm thành đối tượng với Kỷ Mân Huyền. Nhưng cô ta ngàn vạn lần không nên nói ra như vậy với Kỷ Mân Huyền, phải biết Kỷ Mân Huyền vì cô ta mới biến thành như vậy, nếu như lúc ấy Kỷ Mân Huyền bỏ lại cô ta một mình chạy trốn, bằng vào bản lĩnh của Kỷ Mân Huyền, muốn chạy trốn cũng không khó khăn, gặp họa dĩ nhiên chính là cô ta, bây giờ cô ta làm như vậy nhất định chính là vong ân phụ nghĩa lấy oán báo ân. Từ ngày đó trở đi, nhà họ Kỷ liền liệt nhà họ Lưu vào đối tượng cực tuyệt lui tới.

Nhà họ Từ và nhà họ Kỷ vốn là thuộc về cùng phe cánh, bình thường hai nhà có lui tới, nữa trong nhà Từ Tường và Kỷ Mân Huyền hai người tuổi tác tương đương, vì vậy lúc còn rất nhỏ đã quen biết, nhưng về sau Từ Tường lại bị hạ phóng đến Đông Bắc, đã có mấy năm không gặp Kỷ Mân Huyền, về chuyện của cậu ấy, Từ Tường cũng từ sau khi trở lại mới nghe người trong nhà nói.

Nghe Từ Tường nói, Tô Mặc Nhiên cũng hiểu đại khái bối cảnh của Kỷ Mân Huyền, nhưng cô không hiểu sao Từ Tường lại nói nhà họ Kỷ sẽ đến tìm cô?

Từ Tường nói Kỷ Mân Huyền ở đây nhìn thấy anh, vậy dĩ nhiên nhà họ Kỷ sẽ biết cô và nhà họ Từ có quan hệ, nhất định sẽ đến nhà họ Từ hỏi thăm về chuyện của cô. Một khi nhà họ Kỷ biết cô đã từng chữa hết bệnh lạ cho Từ Tường, như vậy vì Kỷ Mân Huyền bọn họ tất nhiên cũng sẽ tìm tới cửa. Từ Tường từng nghe ông nội nói, theo trình độ thân thể suy bại của Kỷ Mân Huyền, kỹ thuật y học hiện giờ vốn không trị được, lúc này chỉ miễn cưỡng bảo vệ tính mạng mà thôi, tiếp tục chuyển biến xấu nữa đã ngày giờ không nhiều.

Nếu như lúc này bọn họ phát hiện có một người có lẽ có hy vọng khả năng chữa khỏi cho Kỷ Mân Huyền, đoán chừng bọn họ như thế nào cũng sẽ không bỏ qua.

Tô Mặc Nhiên hiểu hơn ai khác tình trạng thân thể của Kỷ Mân Huyền, cô có lúc thậm chí

cảm thấy anh có thể sống đến hiện giờ nhất định chính là một kỳ tích.

Về phần điều trị bệnh cho Kỳ Mân Huyền đúng là có chút phiền toái, cũng không phải nói không trị hết, nhưng cần có thời gian rất dài.

Mặc dù bên trong không gian của cô có rất nhiều đồ nghịch thiên, thuốc điều chế từ vị thuốc sinh trưởng trong đó cộng thêm linh tuyền tốt hơn thuốc ngoài không gian điều chế nhiều, nhưng nó dù sao không phải tiên đan, uống một viên vào là có thể khiến cho người ta thay da đổi thịt khôi phục sinh mạng mới. Dưỡng sinh hoàn cực phẩm nhất cũng chỉ cứu trị được người phải còn một hơi thở, và lại chỉ có thể bảo vệ tính mạng cũng không thể làm cho người ta lập tức khôi phục. di ien n# dang# yuklle e# q quiq on

Từ Từong nói anh nói nhiều như vậy cũng không có ý tứ gì khác, chỉ muốn cho cô biết trước, lỡ như nhà họ Kỳ tìm tới của cô có chuẩn bị tốt tâm lý.

Tô Mặc Nhiên gật đầu một cái với Từ Từong bày tỏ đã biết.

Nhà họ Kỳ.

Ngô Chí Dũng miêu tả cặn kẽ một lần chuyện đã xảy ra ở nhà họ Trương hôm nay, đặc biệt nhắc tới chuyện Tô Mặc Nhiên châm kim và mớm thuốc cho Kỳ Mân Huyền, những chuyện này cũng xảy ra sau khi Kỳ Mân Huyền hôn mê, và xảy ra chính Kỳ Mân Huyền cũng không rõ ràng.

Mấy anh em nhà họ Kỳ nghe Ngô Chí Dũng tự thuật cũng thấy hứng thú với Tô Mặc Nhiên.

Buổi tối ở nhà họ Kỳ, tất cả mọi người tụ tập chung một chỗ thương lượng chuyện này, mọi người đều cảm thấy Tô Mặc Nhiên này có lẽ là hy vọng có thể trị hết cho Kỳ Mân Huyền, nhưng bây giờ lại không cách nào xác định, nếu như có thể hiểu biết căn cơ người này thì tốt rồi.

Hỏi Kỳ Mân Huyền, đáng tiếc mặc dù anh và Tô Mặc Nhiên cũng học trong một phòng học hơn nữa lại ngồi gần nhau, nhưng bình thường cơ bản không hề nói chuyện, qua lại duy nhất đại khái chính là lần châm kim trị ho khan và hôm nay đến nhà họ Trương thăm hỏi.

Bọn họ nghĩ tới một người được Ngô Chí Dũng nhắc tới, Từ Tường.

Từ Tường, người nhà họ Kỳ vẫn biết, đời thứ ba nhà họ Từ. Nếu Từ Tường xuất hiện trong nhà họ Trương, vậy khẳng định biết Tô Mặc Nhiên, nói không chừng quan hệ của hai người còn không giống bình thường, bọn họ cảm thấy có thể phải tìm nhà họ Từ tìm hiểu một chút.

Kỳ Mân Huyền thật ra không quá tán thành tính toán của cha và các anh, anh nghĩ mình nên trực tiếp xúc một chút với Tô Mặc Nhiên. Theo ý của bọn họ cho dù như thế nào đều hy vọng có thể để cho Tô Mặc Nhiên tới điều trị bệnh của anh một lần, thế nhưng anh lại cảm thấy nếu như Tô Mặc Nhiên không muốn cũng không cần miễn cưỡng. Cha và các anh của anh sống lâu ở trên địa vị cao, hành động chỉ nói chuyện làm việc luôn có chứa một uẩn cường thế không cho ai vượt, mặc dù anh và Tô

một vẻ cường mẽ không chịu bị uy, mặt anh vẫn cứ
Mặc Nhiên tiếp xúc không nhiều lắm, lại cảm thấy cô là
một người vô cùng có ý chí và chịu kiến, chỉ sợ nếu như cô
không muốn không ai có thể miễn cưỡng cô.

Đáng tiếc anh người nhẹ lời nhỏ, đề nghị của anh rất
nhanh bị phôi quyết rồi, mọi người nhất trí nhận định anh
chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi là được, những chuyện khác tất cả
bọn họ đều sẽ làm thỏa đáng.

Không ngoài dự đoán của Từ Tường, ngày hôm sau, anh
cả nhà họ Kỳ Kỳ Mân Phong liền xuất hiện ở nhà họ
Từ.

Ngày hôm qua sau khi trở lại Từ Tường đã đề cập đến
chuyện này với cha chú, vì vậy người nhà họ Từ cũng
không cảm thấy kinh ngạc khi thấy Kỳ Mân Phong đến,
đối với chuyện Kỳ Mân Phong muốn hỏi, người nhà họ
Từ cũng trả lời chi tiết.

Chuyện Từ Tường bị bệnh, nhà họ Kỳ cũng biết một
chút, tình huống cụ thể cũng không rõ ràng, chỉ biết Từ
Tường đột nhiên bị bệnh nặng đã gặp không ít bác sỹ
cũng không tốt lên, sau đó được đưa ra ngoài tu dưỡng,
sau khi trở lại đã khỏi.

Bây giờ nghe nói Từ Tường thật ra bị người hạ cổ, còn
là loại cổ không có thuốc nào chữa được kia, lại được một
nữ thanh niên trí thức cũng bị hạ phóng đến Đông Bắc
chữa hết, người này chính là người Kỳ Mân Phong
muốn nghe ngóng.

Kỳ Mân Phong nghe bọn họ nói, bỗng cảm thấy có hi
vọng. Nếu Tô Mặc Nhiên có thể trị hết cổ độc người

khác không chữa khỏi, có lẽ cũng có thể chữa khỏi cho Kỳ Mân Huyền, cho dù như thế nào bọn họ cũng phải thử một lần.

Vì vậy Kỳ Mân Phong thỉnh cầu nhà họ Từ có thể giới thiệu gặp mặt không, dù sao bọn họ tùy tiện tới cita như vậy kể ra thất lễ. Cha của Từ Tường đồng ý, ông khiến Từ Tiên Tiên và Từ Tường dẫn Kỳ Mân Phong đi một chuyến, nhưng không bảo đảm Tô Mặc Nhiên nhất định sẽ đồng ý cứu chữa cho Kỳ Mân Huyền.

Cha của Từ Tường là Từ Ích nghe con trai mình nói đến nữ bác sĩ tên Tô Mặc Nhiên này, Từ Tường nói Tô Mặc Nhiên nhìn như tính tình hiền hoà dễ nói chuyện, đối với người khác luôn tỏ ra đáng vẻ ôn hòa lễ độ cười híp mắt, thật ra thì tính tình hết sức kiên nghị lạnh nhạt, nhìn chính là một đang mỉm cười với mỗi người, nhưng bên trong lại cất giấu xa cách. Chỉ có đối với người mình quan tâm mới sẽ lộ ra tính tình thật, cũng hết sức bảo vệ người mình để ý.

Vốn Tô Mặc Nhiên này chữa hết bệnh cho Từ Tường, nhà họ Từ bọn họ liền thiếu một món nợ ân tình của cô, hiện giờ lại vì nhà họ Kỳ giới thiệu làm quen, cho dù kết quả có được không, đây cũng là một nhân tình, nhân tình thiếu nhiều luôn phải trả.

Hiện giờ Từ Tường và Tô Mặc Nhiên có quan hệ tốt, từ ý nào đó mà nói cũng là một chuyện tốt đối với nhà họ Từ bọn họ.

Kỳ Mân Phong từ nhà họ Từ về nhà, nói lại một lần tình huống nghe được từ nhà họ Từ cho mọi người, mà kết

quả điều tra Tô Mặc Nhiên của nhà họ Kỳ cũng đưa tới. Trong đó quan hệ cha con của Tô Mặc Nhiên và Trần Tương Long, tự nhiên không giấu được. Năm đó Tô Vận và Trần Tương Long kết hôn ly hôn cũng huyên náo rất lớn, gia tộc hơi có chút quyền thế ở kinh thành cũng biết, nhà họ Kỳ tự nhiên cũng không ngoại lệ. Trong kết quả điều tra của nhà họ Kỳ còn nhắc tới đoạn thời gian gần nhất nhà họ Trần và Tô Mặc Nhiên thường xuyên tiếp xúc, biết những thứ này nhà họ Kỳ khó xit.

Kỳ Mân Phong ngược lại đã nghe cha Từ Từ tường nhắc tới chuyện này khi ở nhà họ Từ, nhưng anh cảm thấy vấn đề không lớn, nếu cô có thể chữa lành cho Từ Từ tường, khẳng định như vậy không phải người trên cùng một phe với Trần Tương Long. Về phần tại sao Trần Tương Long đã xa cách nhiều năm đột nhiên đối xử tốt hơn với người con gái này, trong đó mục đích ý vị sâu xa.

Cuối cùng trải qua thảo luận vẫn quyết định đi tới nhà họ Trương một chuyến, chỉ có tự mình gặp người thật, bọn họ mới có thể quyết định có muốn nhờ Tô Mặc Nhiên chữa trị cho Kỳ Mân Huyền không.

Sau khi Kỳ Mân Huyền biết mãnh liệt yêu cầu cùng đi, cuối cùng không có cách nào, người nhà họ Kỳ không thể làm gì khác hơn là đồng ý mang theo anh. Kỳ Mân Huyền thở phào một hơi ở trong lòng, có thể mang theo anh là được rồi, ít nhất đến lúc đó nếu như Tô Mặc Nhiên không muốn, anh có thể phối hợp một chút không để cho người trong nhà cương cứng không khí, dù sao cũng không có ai có nghĩa vụ phải chữa trị cho anh đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Một ngày nào đó, Từ Tiền Tiến và Từ Tường mang theo ba anh em nhà họ Kỷ tới cửa, anh cả Kỷ Mân Phong, cậu ba Kỷ Mân Huy, cậu tư Kỷ Mân Huyền. Kỷ Mân Huy từng là học sinh của Trương Hoài Dật, hôm nay tới đây cũng có ý tứ thăm viếng thầy giáo.

Một ngày trước khi tới thăm hỏi, Từ Tiền Tiến nhận việc trước chào hỏi với nhà họ Trương và Tô Mặc Nhiên, để cho bọn họ chuẩn bị.

Ngày đến thăm viếng, anh cả và cậu ba nhà họ Kỷ cầm quà tặng, Ngô Chí Dũng đẩy Kỷ Mân Huyền, bốn người đi theo Từ Tiền Tiến và Từ Tường cùng đi đến nhà họ Trương.

Ba anh em nhà họ Kỷ vừa tiến vào nhà họ Trương, Trần Tương Long vẫn luôn chặt chẽ giám thị Tô Mặc Nhiên lập tức nhận được tin tức. Trần Tương Long báo lại tin tức nhận được cho nhà họ Triệu, lúc này nhà họ Triệu cũng từ đường dây khác biết tin tức này.

Người đứng đầu quản việc nhà họ Triệu Triệu Kiến Quốc nói với Trần Tương Long: “Tương Long à, xem ra người con gái này của ông không đơn giản?”

“Hừ, đáng tiếc có phần không biết điều!” Trần Tương Long sa sầm mặt hừ lạnh một tiếng.

Trong khoảng thời gian này Trần Tương Long vẫn luôn tiếp xúc với Tô Mặc Nhiên, ý đồ khôi phục tình thân cha con hơn nữa để cho cô vào nhà họ Trần ở, nhưng Tô Mặc Nhiên vẫn dầu muối không vào, trái đây phải chần vẫn không để cho ông như nguyện. Nếu như không phải cho đến bây giờ không tìm được thứ ông muốn, ông đã sớm cho người trói đứa con gái hư đốn này lại trừng trị một phen rồi.

“Ha ha, người trẻ tuổi ấy mà, chưa từng trải việc đời, dễ dàng bị người che mắt, cảm thấy ai đối xử tốt với mình thì người đó chính là người tốt, thật ra thì chỉ có máu mủ mới đáng giá tin tưởng nhất, ông người làm cha này cũng phải có chút kiên nhẫn mới được.” Cặp mắt hẹp dài của Triệu Kiến Quốc nheo lại, trên mặt mang ý cười thần nhiên nói, nhưng mỉm cười y hết gió xuân này, lại không khỏi khiến cho người ta cảm thấy từng cơn gió lạnh.

“Đúng thế, tôi suy cho cùng vẫn là cha của con bé, còn có thể hại con bé sao, người làm cha mẹ không phải vì tốt cho con của mình.” Trần Tương Long cũng giả nhân giả nghĩa gật đầu nói, dáng vẻ cho người ta nhìn giống như là một người cha hiền, trong lòng chân chính nghĩ như thế nào chỉ có chính ông biết.

“Tương Long à, ông thật sự xác định trên tay cô ta có sách thuốc sao?” Triệu Kiến Quốc có phần không xác định hỏi.

“Nhất định là có, tôi từng nghe Tô Vận nói, trong nhà mẹ của bà ấy hành y nhiều đời, tổ tiên còn có một ngư y, có một bản sách thuốc tổ truyền, sách thuốc này hiện giờ khẳng định ở trong tay con nhóc đó, nếu không bằng vào nó một con nhóc mới hai mươi tuổi đầu làm sao có thể có y thuật cao siêu như vậy.” Giọng điệu Trần Tương Long kiên định trả lời.

Tô Vận đã từng giới thiệu về gia đình của mình với Trần Tương Long, nhà họ Tô là thư hương thế gia nền tảng vững chắc, trong nhà cũng không thiếu bảo vật. Mà mẹ của bà càng thêm xuất thân từ trong gia đình trung y, tổ tiên hành y nhiều đời, truyền lại một bản y thuật, ghi lại các biện pháp chữa trị bệnh tật khó chữa và tâm đắc.

Trần Tương Long cho rằng Tô Mặc Nhiên có thể chữa khỏi bệnh người khác không chữa được, dựa vào nhất định là bản sách y kia. Diễn đàn lee quy đôn

Triệu Kiến Quốc dựa vào trên ghế sa lon, cặp mắt khê híp, trong đầu không ngừng tự hỏi.

Kể từ sau khi bên chỗ Vân Nam truyền đến tin tức nói cô độc trên người Từ Tường nhà họ Từ bị giải, ông vẫn một mực điều tra chuyện này, tra tới tra lui cũng chỉ có Tô Mặc Nhiên này khả nghi nhất. Ban đầu khi hạ cô, Triệu Kiến Quốc liền nghe được cô độc này không có thuốc nào chữa được, cho nên ông mới yên lòng để cho người hạ xuống trên người Từ Tường. Ngay từ đầu đúng là không ai nhìn ra được cũng không có cách nào điều trị, không ngờ Từ Tường khi bị nhà họ Từ đưa ra ngoài vài năm sau lại khỏi.

Tô Mặc Nhiên này rốt cuộc là y thuật cao siêu thật, có khả năng người thường không có, hay là đúng như Trần Tương Long nói, là dựa vào một quyển sách thuốc tổ truyền?

Vì biết rõ tình huống, ông phân phó Trần Tương Long tiếp xúc Tô Mặc Nhiên làm rõ ràng lai lịch của cô, không ngờ tên phế vật này đến bây giờ vẫn không giải quyết được. Hiện giờ nhà họ Từ mang theo nhà họ Kỷ tới cửa, mười phần chính là muốn cầu y, thấy vậy Tô Mặc Nhiên này thật sự có bản

lĩnh.

“Ông nghĩ cách mau sớm lấy được bản sách thuốc kia.” Triệu Kiến Quốc nói.

Hiện giờ ở kinh thành, ba nhà Triệu, Lư, Kỷ tạo thế chân vạc, ban đầu vì phá hư nhà họ Kỷ và nhà họ Lư kết thành đồng minh, nhà họ Triệu tốn tâm tư cực lớn và giá cao, tự tay chặt đứt không ít trợ thủ mới không lộ ra hành tung.

Trong thời gian mấy năm này, ông vẫn luôn tiếp xúc với nhà họ Lư muốn đạt thành nhận thức chung, nhưng nhà họ Lư vẫn luôn không đáp ứng. Khó khăn lắm khoảng thời gian trước nhà họ Lư cuối cùng đồng ý gả con gái cho nhà họ Triệu bọn họ, hai nhà kết hợp lại đối phó nhà họ Kỷ, ông cũng không muốn vào lúc mấu chốt này lại xảy ra sự cố.

Bởi vì Kỷ Mân Huyền, hai nhà Kỷ, Lư thế như nước lửa, nhà họ Triệu mới có cơ hội tận dụng mọi thứ, nếu như lúc này Kỷ Mân Huyền khỏi rồi, quan hệ hai nhà Kỷ Lư có lẽ sẽ hòa hoãn, như vậy nhà họ Lư có lẽ sẽ thay đổi chủ ý sẽ không tiếp tục hợp tác với nhà họ Triệu. Ông tuyệt đối không chấp thuận xảy ra chuyện như vậy, cuộc đời này ông nhất định phải hung hăng giẫm nhà họ Kỷ ở dưới chân.

Nhóm người Từ Tường đến nhà họ Trương.

Trương Hoài Dật nhìn thấy học sinh đặc ý cũ của mình, trong lòng thật vui mừng, vẫn lôi kéo

Kỷ Mân Huyền nói chuyện không ngừng.

Kỷ Mân Phong từ sau khi tiến vào nhà họ Trương nhìn thấy Tô Mặc Nhiên vẫn một mực quan sát cô, may mà trong mắt không có ác ý, Tô Mặc Nhiên cũng liền theo anh ta đi.

Tô Mặc Nhiên bình tĩnh uống trà, thỉnh thoảng nói một đôi câu với Kỷ Mân Huyền, hỏi một chút tình trạng thân thể của anh.

Gợn sóng giữa hai người chỉ có Kỷ Mân Huyền chú ý tới, hơi xấu hổ cười cười với Tô Mặc Nhiên, trong đôi mắt mang theo áy náy, Tô Mặc Nhiên lắc đầu một cái với anh bày tỏ không sao.

Đối với thân thể mình, Kỷ Mân Huyền đã biết đến, đã chống đỡ không được bao lâu, bởi vì thân thể anh mà người trong nhà gần như đã nát tâm, anh vì thế mà cảm thấy hết sức có lỗi. Lần này tới tìm Tô Mặc Nhiên, thật ra thì trong lòng anh cũng rất mong đợi, mong đợi có kỳ tích xuất hiện, không để cho cha mẹ của anh người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Kỳ Mân Phong để tách trà trong tay xuống nói với Tô Mặc Nhiên: “Bạn học Tô, tôi nghĩ cô cũng đã nghe nói tới mục đích lần này chúng tôi tới tìm cô.”

“Vâng, chú Từ đã nói với tôi rồi.” Tô Mặc Nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông ngồi đối diện cô.

“Vậy thì tôi không nói nhiều, không biết cô có nắm chắc có thể chữa khỏi cho em tu của chúng tôi không.” Ánh mắt Kỳ Mân Phong khóa lại Tô Mặc Nhiên thật chặt, trên mặt hòa toàn trấn định.

Tô Mặc Nhiên có chút kinh ngạc, cô không ngờ Kỳ Mân Phong lại đi thẳng vào vấn đề như thế, được rồi, cô vừa đúng cũng là người không thích nói nhiều lời vô nghĩa, “Không nắm chắc.”

Sau khi cô nói xong, ánh mắt Kỳ Mân Huyền tối sầm lại, quả nhiên, trong lòng anh thả lỏng, đã sớm biết không nên ôm lấy ảo tưởng không thực tế.

“Thật sao?”

Nghe câu trả lời của cô, Kỳ Mân Phong cũng không cảm thấy kinh ngạc, nếu như cô một mực chắc chắn nói “Có nắm chắc”, vậy anh thật sự muốn hoài nghi, vì vậy anh hỏi tiếp: “Vậy cô có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?”

Tô Mặc Nhiên lắc đầu một cái nói: “Đối với một người một chân đã bước vào quan tài, người cảm thấy có thể có bao nhiêu nắm chắc?”

Nghe miêu tả của cô, cho dù tổ chất nội tâm của Kỳ

Mân Phong vô cùng mạnh mẽ cũng không nhìn được trái tim run một cái.

Kỳ Mân Huy ngồi ở bên cạnh liền trực tiếp nhảy lên:
“Vậy thật sự không cứu được sao?”

“Vậy cũng không nhất định.”

“Vậy cô rút cuộc có ý gì?” Kỳ Mân Huy tính khí nóng nảy không nhìn được găm lên một tiếng giận dữ.

“Chú ba.” Kỳ Mân Phong kêu một tiếng, sử dụng ánh mắt ý bảo em trai không được vô lễ.

“Xin lỗi, anh ba của tôi anh ấy chỉ vì quá lo lắng cho tôi.” Kỳ Mân Huyền nói với Tô Mặc Nhiên.

Tô Mặc Nhiên có thể lý giải nóng nảy trong lòng bọn họ, cũng thấy cảm động vì tình anh em nồng đậm giữa bọn họ, “Không sao.”

“Vậy cô rút cuộc có thể trị không?” Kỳ Mân Phong hỏi.

“Có thể, nhưng mà tôi lại không thể bảo đảm chữa khỏi, chỉ có thể hết sức, có lẽ kết quả cuối cùng anh ấy không thể nào hoàn toàn khỏi, nhưng không đến nỗi giống như bây giờ tùy tiện một cảm mạo cũng có thể muốn tính mạng của anh ấy.”

Tô Mặc Nhiên không dám cam đoan, y thuật của cô thừa kế từ chui nhân thân thể này, chui nhân thân thể này chẳng qua chỉ học từ chỗ bà nội mười năm, cô vẫn kém lão trung y học ở bệnh viện chính quy một chút. Cô mạnh hơn

người ta ở cho ta ở cơ cơ nội tạng, cơ sụn trong không gian, có nguyên liệu thuốc trong không gian, có linh tuyến. Trước chữa bệnh giúp Trương Diệu Huy và Từ Tường Hoàn toàn dựa theo sách thuốc trong không gian ghi lại cộng thêm nguyên liệu thuốc trong không gian, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc thì có thể chữa khỏi. Xem bệnh giúp nhà họ Trương và bệnh nhân trong thôn thì càng không có vấn đề, bệnh bình thường cô vẫn có thể chữa trị.

Lần này Kỳ Mân Huyền không giống vậy, anh không phải ốm đau đơn giản, mà là các loại bệnh chứng trộn lẫn. Trước kia cô chưa bao giờ gặp người bệnh như vậy, lại không có kinh nghiệm gì mà nói, chỉ có thể ôm tảng đá qua sông, vừa đi trị vừa tìm tòi. Chỉ có điều cô có lòng tin với không gian của mình, tin tưởng bằng vào linh tuyến trong không gian và nguyên liệu thuốc nhất định có thể đi để chữa khỏi cho Kỳ Mân Huyền.

Cô nói xong ba anh em nhà họ Kỳ đều trầm mặc, sau hồi lâu, Kỳ Mân Phong với giọng nói khản đặc: “Chuyện này chúng tôi còn phải về nhà thương lượng một chút với cha mẹ, để bọn họ quyết định, cho dù kết quả như thế nào, chúng tôi cũng cực kỳ cảm ơn cô.”

“Đi vọng đến lúc đó nếu như chúng tôi quyết định chữa trị, xin có thể đồng ý chữa trị, hơn nữa dùng cố gắng lớn nhất chữa trị em út của chúng tôi, có yêu cầu gì có thể nói, nhà họ Kỳ chúng tôi quyết không từ chối.”

Tô Mặc Nhiên liếc nhìn ba anh em nhà họ Kỳ, đặc biệt là Kỳ Mân Huyền, lại liếc nhìn Trương Hoài Đạt và Từ Tiên Tiến, cuối cùng gật đầu một cái. Không nói anan hô nhà họ Từ và nhà họ Kỳ. anan hô của Trương

Hoài Đạt và Kỳ Mân Huy, cô từ trong lòng cũng không nỡ để Kỳ Mân Huyền cứ chết đi như vậy, hơn nữa hiện giờ tình huống nhà họ Trần còn không rõ ràng, nếu như có một ngày thật sự muốn chống lại bọn họ, cô một thân một mình khó tránh khỏi ăn thiệt thòi, nếu như sau lưng cô có nhà họ Kỳ ở đây, nhà họ Trần liền không cần lo ngại.

Tổng hợp mấy nguyên nhân, Tô Mặc Nhiên đồng ý thỉnh cầu của Kỳ Mân Phong.

Sau khi ba anh em nhà họ Kỳ về nhà, nhà họ Kỳ bộc phát tranh chấp mãnh liệt, đều người phản đối nhiều người tán thành thì ít, trừ Kỳ Mân Phong và Kỳ Mân Huyền ra vốn không có ai tán thành giao Kỳ Mân Huyền cho Tô Mặc Nhiên chữa trị.

Năm ngày sau khi Tô Mặc Nhiên cho rằng nhà họ Kỳ sẽ không đồng ý để cho cô chữa trị Kỳ Mân Huyền, câu cả nhà họ Kỳ Kỳ Mân Phong lại đến rồi.

Cuối cùng tộc trưởng nhà họ Kỳ Kỳ Cẩm Thư sau khi nói chuyện với con lớn nhất đã gạt bỏ ý kiến của nhiều người đồng ý để Tô Mặc Nhiên chữa trị cho Kỳ Mân Huyền. Lần này Kỳ Mân Phong tới chính là để hỏi chút, chữa trị cho Kỳ Mân Huyền cần chuẩn bị những thứ gì.

Tô Mặc Nhiên nói thân thể Kỳ Mân Huyền quá yếu, bây giờ có thể làm chính là chậm rãi điều dưỡng thân thể của anh, để cho các bộ máy trong cơ thể anh lại hiện ra sức sống. Bây giờ phương pháp có thể dùng chỉ có ngâm nước thuốc, dùng dưỡng sinh hoàn lại kết hợp với châm cứu.

Nếu như vậy liền cần chữa trị ở gần đây, cuối cùng bọn họ quyết định chuyển Kỳ Mân Huyền đến nhà họ Trương. Vốn Kỳ Mân Phong muốn mời Tô Mặc Nhiên đến nhà họ Kỳ ở, nhưng Tô Mặc Nhiên lại nói đổi một hoàn cảnh mới có lợi cho điều trị cho Kỳ Mân Huyền, hơn nữa người nhà họ Kỳ đông đảo, khung cảnh âm ỉ, không có lợi cho điều dưỡng.

Kỳ Mân Phong trầm tư một lúc, rồi liền quyết định đưa Kỳ Mân Huyền đến nhà họ Trương, vì thế nhà họ Trương cũng tiến hành một loạt cải tạo, dù sao trong nhà có một người ngồi xe lăn, có nhiều chỗ vẫn nên thay đổi một chút.

Ngày Kỳ Mân Huyền dọn tới, Tô Mặc Nhiên cũng không ở nhà, cô bị Trần Tương Long đón về nhà họ Trần.

Ngồi ở trong ô tô, Tô Mặc Nhiên nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng lui về phía sau, vẻ mặt không hiểu ra sao.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437416#p3437416>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Cảnh sắc ngoài cửa xe không ngừng thay đổi, bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, lần này tới đón Tô Mặc Nhiên vẫn là Chu Dong lần trước đó.

Tô Mặc Nhiên lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng hồi tưởng chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, trong khoảng thời gian này mặc dù Trần Tương Long vẫn có tiếp xúc với cô, nhưng thái độ cứng rắn giống như lần này nhất định phải để cho cô đi nhà họ Trần như vậy trước kia lại không có, là điều gì thúc đẩy ông ta có thay đổi, cô có phần không hiểu.

Trần Tương Long biết cô không thích nhà họ Trần, không thích Tàn Lan, không thích Trần Mặc Tĩnh và Trần Mặc Dương, thậm chí ngay cả ông người cha ruột này cũng không thích, cho nên vẫn luôn tránh không tiếp xúc với cô, kết quả sao lại không giống với lúc trước? Chẳng lẽ ông ta bắt đầu không kiềm chế được muốn ra tay rồi hả? Đã như vậy, hãy để cho cô nhìn xem ông ta rốt cuộc muốn làm cái gì hoặc rốt cuộc muốn lấy được cái gì từ trên người cô.

Xe chậm rãi tiến vào cửa chính nhà họ Trần.

Tô Mặc Nhiên đi vào phòng khách, mấy người trong phòng khách lập tức đưa mắt lên đảo trên người cô.

Tô Mặc Nhiên nhìn chung quanh một vòng, mọi người nên ở đâu ở đây, bốn miệng nhà họ Trần, cô đã từng thấy, mặt khác ngồi ở vị trí trên cùng còn có một lão đầu tóc trắng gãy gò, ánh mắt khôn khéo sắc bén.

Người này chắc là “Ông nội” mình chưa từng gặp mặt rồi, nếu xuất hiện ở đây, xem ra lần này Trần Tương Long muốn có động tác lớn.

“Mặc Nhiên tới rồi, nào, tới đây để cho ông nội con nhìn một chút.” Trần Tương Long ngoắc ngoắc tay với cô, mặt thân thiết nói với cô.

Tô Mặc Nhiên nhú mày, vẻ mặt bình tĩnh, cô bước chậm đi tới trước mặt ông cụ, khẽ nói: “Chào ngài.”

Trần Hiến Dân nhướng mày, mang vẻ bất mãn trên mặt nói: “Sao vậy, kêu một tiếng ông nội, rất khó khăn sao, nhà họ Tô chính là dạy dỗ cháu như vậy?”

Tô Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của ông ta, khóe miệng chậm rãi tràn ra ý cười, “Gọi ông nội dĩ nhiên không khó khăn, nhưng người mà tôi gọi là ông nội hai mươi mấy năm hình như không phải ngài, đột nhiên để cho tôi đối sang gọi người khác, tôi thật sự không quen.”

“Xin lỗi, nhà họ Tô chỉ dạy tôi người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta cần phải hoàn trả gấp trăm lần nghìn lần!”

Nghe cô nói như vậy, vẻ mặt ông cụ đối diện càng thêm thâm trầm, con tức không ngừng dâng trào trong lòng.

Tô Mặc Nhiên không quan tâm nhiều như vậy, không chút lưu tình mĩa mai lại, vừa đến liền muốn cho cô một ra oai phủ đầu, thật sự coi cô là bánh bao sao, muốn bóp thế nào thì bóp?

Mất thấy tình thế giữa hai người sẽ mất khống chế, Trần Tương Long vội vàng nhảy ra giảng hòa, “Làm cái gì vậy chứ, mọi người không dễ dàng tụ tập chung một chỗ, cần gì như vậy, Mặc Nhiên, là cha thật có lỗi với hai mẹ con con, con có tức giận gì cứ nhắm vào cha, đừng giận đối ông nội con.”

Trần Tương Long hạ thấp âm thanh nói, cả khuôn mặt là áy náy, đáng về mặc cho Tô Mặc Nhiên đánh mắng.

Tô Mặc Nhiên thu liễm ý cười, kiềm chế kích động muốn cho ông ta một cái liếc mắt, trực tiếp xoay người ngồi xuống trên một chiếc sa lon bên cạnh, cô thật sự không có hứng thú diễn trò một con sói.

Trần Tương Long thấy Tô Mặc Nhiên không để ý đến mình, mặt khựng lại một chút, trong lòng dâng lên tức giận, đúng là con nhóc không có dạy dỗ. Nhưng nghĩ đến việc ông muốn làm, lập tức điều chỉnh vẻ mặt, mang nét cười nói với hai đứa con trai con gái khác: “Mặc Tĩnh, Mặc Dương, còn không qua đây gặp chị gái.”

Hai chị em Trần Mặc Tĩnh và Trần Mặc Dương đứng ở bên cạnh thoáng nhìn nhau, mới không tình không nguyện gọi Tô Mặc Nhiên một tiếng: “Chào chị gái.”

Hiển nhiên hai chị em này đã được cha mình dạy dỗ, nếu không với biểu hiện của hai người bọn họ trong khoảng thời gian trước kia, làm sao có thể “Hòa bình” như thế nói với cô.

Đáng tiếc Tô Mặc Nhiên thật sự không có hứng thú diễn kịch vui gia đình này với Trần Tương Long, vì vậy cô nghe tiếng gọi, liền cũng không ngẩng đầu không nhìn.

Hai chị em nhà họ Trần thấy cô không có động tĩnh cũng cảm thấy lúng túng, mà tức giận nhất chính là Tàn Lan. Bà không ngờ có một ngày con gái của Tô Vận lại sẽ trở về, hơn nữa còn khiến cho hai đứa con của bà khó chịu lớn như vậy, giờ khắc này nếu như ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Tô Mặc Nhiên đã sớm trăm ngàn vết thương.

Buổi trưa, trên bàn cơm nhà họ Trần.

Trần Tương Long ngồi ở đối diện Tô Mặc Nhiên lại một lần nữa nhắc tới chuyện muốn cô về ở nhà họ Trần.

“Mặc Nhiên à, dù sao con cũng là con gái nhà họ Trần, vẫn ở nhà họ Trương như vậy cũng không phải một cách, nếu chuyện này để cho nhà người khác biết còn tưởng rằng nhà họ Trần khất khe đưa bé nhà mình, con trở lại trong nhà ở, cha cũng tiện chăm sóc con, đúng không?” die ennd kdan/le eequhyd omnn

Sau khi Trần Tương Long nói xong, Tô Mặc Nhiên để đũa xuống, lấy khăn ăn lau miệng, trong lòng suy nghĩ, Trần Tương Long này luôn tìm cách để cô đi đến trong nhà ở, thật sự chẳng lẽ chỉ là vì phát triển tình cảm? Hay là nói ông ta đang định đưa cô vào nhà họ Trần, ở trong phạm vi thể lực của ông ta

đạt tới mục đích nào đó của ông ta.

Nghĩ tới đây, Tô Mặc Nhiên quyết định mạo hiểm một phen, không vào hang cọp sao bắt được cọp con, dù sao cô có không gian sẽ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng cô cũng không muốn dễ dàng như vậy đã khiến cho ông ta đạt được mục đích.

Cô sắp xếp suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng nói: “Thật ra thì tôi cũng không muốn vẫn ở nhà họ Trương, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Có yêu cầu gì cứ việc nói.” Trần Tương Long vừa nghe giọng điệu Tô Mặc Nhiên cũng biết có hi vọng, đây chính là lần đầu tiên cô nhà ra, ông nhất định

phải nắm chặt cơ hội đưa cô vào nhà họ Trần.

Tô Mặc Nhiên thản nhiên cười, cô nghe ra được vội vàng trong giọng điệu của Trần Tương Long, vì vậy cô nói: “Yêu cầu gì cũng có thể?”

“Có thể.” Trần Tương Long khẳng định.

Trần Hiến Dân ngồi trên ghế vị trên bàn, trong mắt nhìn nụ cười của Tô Mặc Nhiên cảm thấy hơi chói mắt, ông cũng không thấy cô bé này sẽ dễ dàng đồng ý vào ở nhà họ Trần.

“Cốt lắm.” Tô Mặc Nhiên đặt khăn ăn trong tay xuống, ngồi thẳng người lên, đưa một cánh tay ra chỉ vào Trần Lan ngồi đối diện hơi lệch với cô nói: “Ly hôn với bà ta.”

“Keng” tay Trần Lan vịn lên, cái muỗng rơi vào trong chén, bà tỏ vẻ không thể tin nhìn Tô Mặc Nhiên.

“Con nói cái gì?” Trần Tương Long mở to hai mắt nhìn Tô Mặc Nhiên.

Chỉ thấy cô bình tĩnh thu tay lại, khí định thần nhàn nói:

“Tôi nói ly hôn với bà ta, để cho bà ta rời khỏi nhà họ Trần, tôi không muốn nhìn thấy bà ta, chỉ cần bà ta đi tôi liền vào ở, nếu không thì không bàn nữa.”

“Tương Long.” Hộc mắt Tần Lan rưng rưng, liếc nhìn ông xã ngồi bên cạnh sắc mặt âm trầm.

Giờ phút này thân thái Trần Tương Long cứng ngắc, đôi môi mím lại thật chặt, ông không ngờ Tô Mặc Nhiên lại có thể nói lên yêu cầu như thế, đây quả thật làm người khác khó chịu, con cái của ông đều lớn rồi, lúc này nếu như ông và Tần Lan ly hôn nhất định sẽ có ảnh hưởng không tốt đến con đường làm quan của ông.

“Mặc Nhiên, nếu cha vô duyên vô cớ ly hôn, như vậy sẽ chọc cho người ta chỉ trích, con thấy như vậy được không, cha để cho dì Tần con trước đi nhà mẹ ở một thời gian ngắn...”

Không đợi Trần Tương Long nói xong, Tô Mặc Nhiên lập tức cắt đứt lời của ông ta, “Không được, trừ phi ông và bà ta ly hôn, hơn nữa năm đó ông ly hôn với mẹ tôi như thế nào, hiện giờ liền ly hôn với bà ta như thế đó, nếu không không bàn gì nữa! Ông và bà ta ly hôn có gì hay mà chọc người chỉ trích, năm đó bà ta vốn chính là vợ bé bỏ lên, hiện giờ ông bỏ bà ta ngênh đón con gái vợ cả về nhà, đây tất cả không phải là lãng phí hồi đầu sao? Tạo nhiều hình tượng cá nhân cho ngài.”

Nghe cô nói xong, Trần Tương Long trầm mặc, Tần Lan nói thêm một tiếng: “Không tốt.”

Bà không chút nghi ngờ ở trước mặt ích lợi Trần Tương Long nhất định sẽ lựa chọn hy sinh bà. Nếu như bây giờ bà thật sự ly hôn với ông ấy, hơn nữa bị đuổi ra khỏi nhà họ Trần, chỉ sợ cả đời này của bà cũng sẽ trở thành trò

họ. Chẳng, chỉ sợ là lời này của bà cũng sẽ trở thành lời cười của người khác, vĩnh viễn không thể lật ngược. Bà nhất định không thể để chuyện như vậy xảy ra, nhưng bây giờ cầu xin Trần Tương Long đã không có hy vọng, chỉ có thể bỏ công ở trên người Tô Mặc Nhiên.

Tần Lan tỏ vẻ rưng rưng nước mắt, mặt nhu nhược nói với Tô Mặc Nhiên: “Mặc Nhiên, dì biết rõ con hận dì, hận dì phá hư gia đình của con, nhưng xin con tin tưởng dì, dì thật sự vô tình. Khi dì và Tương Long qua lại với nhau vốn không biết ông ấy đã kết hôn, chờ đến khi dì biết được định rút lui nhưng đã quá chậm, dì đã có Mặc Tinh, vì đứa bé dì không thể rời khỏi Tương Long. Xin tin tưởng dì, dì thật sự vô tình, dì chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày sẽ kết hôn với Tương Long, cũng chưa từng có hy vọng xa vời như vậy, chỉ muốn lặng yên ở bên cạnh ông ấy, dì đã thỏa mãn.”

“Dì, trước mặt kẻ là bà ta phải vô ý hay không, cho dù là vô ý vậy thì thế nào, vô ý cũng không cần phụ trách sao? Không muốn giết người thì không phải đã giết người sao? Theo ý là nói, tôi trong lúc vô tình giết chết bà rồi có thể hoàn toàn không cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật sao?” Tô Mặc Nhiên không nhìn nước mắt của bà ta, giọng lạnh lùng nói.

Tần Lan ghen lời, hồi lâu nói: “Dì không phải ý này, dì chỉ muốn nói, dì bởi vì đứa bé mới ở cùng Tương Long, tuyệt đối không có ý phá hư quan hệ của ông ấy và mẹ con, hơn nữa đứa bé vô tội, xin nể tình Mặc Tinh và Mặc Dương mà bỏ qua cho dì đi.”

Tô Mặc Nhiên nghe bà ta nói như vậy lập tức cảm thấy hết sức buồn cười, “Hai người bọn họ vô tội, còn tôi

không vô tội sao? Bởi vì là, tôi lúc nhỏ mất cha, sau sống đầu đường xó chợ lại không mẹ, thiết thời lẫn lộn mới đến bên cạnh ông bà nội tôi, từ đó sống nương tựa lẫn nhau với bọn họ, bà biết tôi đã ăn bao nhiêu khổ chịu bao nhiêu tội? Mà đầu sở tạo thành tất cả gây nên hết thảy lại yên tâm thoải mái ở trong nhà vốn thuộc tôi hưởng thụ vui vẻ bình an thuộc về tôi, à, bọn họ vô tội, bọn họ ít nhất có một tuổi thơ hạnh phúc, cuộc sống giàu sang đến bây giờ, so với tôi, bọn họ thật sự đã tốt hơn nhiều.”

Tô Mặc Nhiên dừng một chút, cười như không cười nói với Tần Lan: “Bà không phải nói bà là vì đứa bé mới sống cùng cha chúng sao? Cũng không vì mình, tình thương của mẹ thật vĩ đại, vậy được, tôi cho bản thân bà cơ hội biểu hiện, chỉ cần bà ly hôn, tôi liền không làm khó dễ các con của bà, bọn họ vẫn là cháu ngoan của có thể ở lại nhà họ Trần, cũng không đuổi bọn họ đi ra ngoài, như thế nào?”

“Mày...” Tần Lan trừng lớn cặp mắt căm tức nhìn cô.

Hai chị em Trần Mặc Tinh và Trần Mặc Dương ngồi bên cạnh có sắc mặt phức tạp nhìn Tô Mặc Nhiên và Tần Lan, một bên là mẹ mình, một bên là chị gái mình. Mặc dù mẹ mình làm việc sai, nhưng dù sao cũng là mẹ mình, bọn họ không muốn cha mẹ ly hôn mẹ bị đuổi đi. Một bên là chị gái mình, là một nhà bọn họ có lỗi với chị ấy, chị ấy có yêu cầu như thế cũng hợp tình hợp lý, bọn họ không nói ra được lời xin chị ấy tha thứ cho bọn họ.

Hai người bọn họ ngồi bên cạnh, không biết rốt cuộc nên làm thế nào cho phải, chỉ đành phải chuyển ánh mắt về phía cha mình.

Tô Mặc Nhiên cũng chuyển ánh mắt sang phía Trần Tương Long, “Ông suy tính một chút đi, nếu như ngày nào đó tôi thấy được thông báo rõ ông ly hôn trên báo chí, tôi liền quay về nhà họ Trần, nếu không cảm phiền sau này đừng trở lại quấy rầy tôi, hôm nay cảm ơn bữa trưa của mọi người, cáo từ!”

Tô Mặc Nhiên đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

“Đợi chút, không có chỗ trống để xoay chuyển sao?”
Trần Tương Long hỏi.

Tô Mặc Nhiên quay đầu lại, không chút do dự nói:
“Không có.”

Sau cũng không quay đầu lại đi tới cửa, vừa đi tới cửa đột nhiên xoay người nói: “A, đúng rồi, ông đừng cố gắng dùng biện pháp khác để cho tôi quay lại, nếu như tôi không cam tâm tình nguyện quay về, trong lòng nhất định có oán hận, đến lúc đó hậu quả không nói được rồi.”

“Ông biết tôi từng học y, cổ nhân thường nói ‘y độc không phân biệt’, vạn vật trên thế giới này, tương sinh tương khắc, si dược tốt là thuốc tốt cứu mạng, dùng không tốt chính là thuốc độc thủng ruột, mà thuốc độc làm cho người ta chết không một tiếng động càng thêm nhiều không kể xiết, trùng hợp tôi biết mấy vị như vậy, cho nên...”

Trước khi đi Tô Mặc Nhiên cho Trần Tương Long một ánh mắt “Ông hiểu chứ”.

Sau khi cô đi, nhà họ Trần bộc phát một cuộc nội chiến

quy mô lớn, nhưng tất cả đều không có quan hệ gì với cô, cô phải nắm chặt thời gian về nhà thăm người đàn ông xe lăn hôm nay mới vừa dọn vào.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437517#p3437517>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.